Biblioteca Polirom

Lauren Weisberger

Diavolul se îmbracă de la Prada

Vreţi să ştiţi ce i se poate întîmpla unei tinere angajate la o mare revistă de modă newyorkeză? Citiţi acest roman: e haios!

PROZĂ XXI

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM
este coordonată de Denisa Comănescu.

Lauren Weisberger, *The Devil Wears Prada*
Copyright © Lauren Weisberger, 2003
© 2004 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

WEISBERGER, LAUREN
Diavolul se îmbracă de la Prada/Lauren Weisberger; trad. Şi note de: Dora Fejes – Iaşi: Polirom, 2004
560 p., 18 cm (Biblioteca Polirom. Proză XXI)

ISBN: 973 – 681 – 660 – 5
I. Fejes, Dora (trad.)
821. III (73) – 31 = 135.1

Printed in ROMÂNIA

Lauren Weisberger

Diavolul se îmbracă de la Prada

Traducere şi note de Dor a Fejes

POLIROM

2004

Lauren Weisberger (n. în 1977) a absolvit cursurile prestigioasei Cornell University în 1999. A fost asistentă editorială la faimoasa revistă *Vogue.* A debutat în 2003 cu romanul *Diavolul se îmbracă de la Prada,* care a rămas mai multe luni în fruntea listei bestsellerurilor, eroina romanului fiind comparată cu mult îndrăgita Bridget Jones.

Andrea Sachs, eroina cărţii *Diavolul se îmbracă de la Prada,* o tânără din provincie, proaspătă absolventă a uneia dintre marile universităţi de pe Coasta de Est, obţine în chip nesperat slujba la care visează milioane de fete: asistentă a Mirandei Priestly, editoare de succes a revistei *Runway.* Deşi, la început, crede că a ajuns în raiul celebrităţilor, printre pantofi şi poşete Prada, Armani sau Versace, Andrea îşi dă repede seama că şefa ei este… diavolul în persoană. Terorizată de ordinele acesteia ţipate prin telefon la orice oră din zi şi din noapte, Andrea începe să se întrebe dacă slujba mult râvnită nu va sfârşi prin a o ucide. În eventualitatea în care va supravieţui, Andrea trebuie să se hotărască dacă merită să-şi vândă sufletul.

Romanul *Diavolul se îmbracă de la Prada* va fi transpus pe marele ecran de regizorul Peter Hedges.

dedicată singurelor trei persoane
în viaţă care au convingerea fermă
că acest roman rivalizează cu *Război şi pace:*

mama mea, Cheryl, *o mamă*
„pentru care un milion de fete ar face
moarte de om”;

tatăl meu, Steve, *care e frumos,*
spiritual, genial şi talentat şi care a
insistat să-şi scrie singur dedicaţia;

excepţionala mea soră, Dana, *preferata lor*
(până când am scris eu o carte).

Această carte este o operă de ficţiune. Numele, personajele, firmele, organizaţiile, locurile şi întâmplările descrise în ea sunt fie rodul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane în viaţă sau decedate, evenimente sau localităţi reale este cu totul întâmplătoare.

Mulţumiri

Le mulţumesc celor patru persoane care au făcut posibilă apariţia acestei cărţi:

Stacy Creamer – redactorul meu. Dacă nu vă place cartea, pe ea să daţi vina… pentru că a scos toate chestiile cu adevărat amuzante.

Charles Salzberg – scriitor şi profesor. El m-a ambiţionat să lucrez în continuare la acest proiect, aşa că, dacă nu vă place cartea, puteţi să daţi vina şi pe el.

Deborah Schneider – agent literar de excepţie. Ea îmi spune mereu că îi place cel puţin cincisprezece la sută din tot ceea ce spun şi, mai ales, din ceea ce scriu eu.

Richard David Story – fostul meu şef. Acum

îmi e uşor să îl iubesc, dat fiind că nu mai sunt obligată să îl văd zilnic înainte de ora nouă dimineaţa.

Şi, bineînţeles, multe mulţumiri tuturor celor care nu mi-au oferit niciun fel de ajutor, dar care au promis că or să cumpere o mulţime de cărţi dacă le pomenesc numele:

Dave Baiada, Dan Barasch, Heather Bergida, Lynn Bernstein, Dan Braun, Beth Buschman-Kelly, Helen Coster, Andrey Diamond, Lydia Fakundiny, Wendy Finerman, Chris Fonzone, Kelly Gillespie, Simone Gimer, Cathy Gleason, Jon Goldstein, Eliza Harris, Peter Hedges, Julie Hootkin, Bernie Kelberg, Alli Kirshner, John Knecht, Anna Weber Kneitel, Jaime Lewisohn, Bill McCarthy, Dana McMakin, Ricki Miller, Daryl Nierenberg, Wittney Rachlin, Drew Reed, Edgar Rosenberg, Brian Seitchik, Jonathan Seitchik, Marni Senofonte, Shalom Shoer, Josh Ufberg, Kyle White şi Richard Willis.

Şi, mai ales, lui Leah Jacobs, Jon Roth, John şi Abe Lichtenstein şi familiei Weisberger: Shirley şi Ed, Judy, David şi Pam, Mike şi Michele.

1

Fereşte-te de orice proiect
care necesită haine noi.
Henry David Thoreau,
Walden (1854)

Nici nu se înverzise bine semaforul de la intersecţia dintre 17th Street şi Broadway, că o armată de taximetrişti plini de ei a şi vâjâit pe lângă pericolul public pe patru roţi, pe care mă chinuiam să îl manevrez pe străzile oraşului. *Ambreiaj, acceleraţie, schimbă viteza* (de la punctul mort la viteza întâi? Sau de la viteza întâi

la a doua?), *ia piciorul de pe ambreiaj,* îmi repetam eu întruna, iar îngânarea acestei mantra mi-a dat prea puţin curaj şi nicio idee despre încotro să mă îndrept în nebunia traficului de la ora prânzului. Maşinuţa s-a scuturat sălbatic de două ori, după care a ţâşnit drept în intersecţie. Am simţit că-mi sare inima din piept. Ca din senin vehiculul s-a stabilizat şi am început să prind viteză. Viteză, nu glumă. Mi-am coborât privirea ca să mă conving că eram doar în viteza a doua, dar am zărit spatele unui taxi la o apropiere aşa de ameninţătoare de parbrizul meu, încât nu mi-a rămas altceva de făcut decât să calc frâna cu atâta putere, încât mi s-a rupt tocul. La dracu'! Încă o pereche de pantofi de şapte sute de dolari sacrificată pe altarul completei şi totalei mele lipse de autocontrol în situaţii de criză: înregistrasem al treilea dezastru din luna în curs. M-am simţit aproape uşurată când motorul a murit din nou (uitasem, evident, să apăs pe ambreiaj când călcasem frâna să-mi salvez viaţa). Aveam la dispoziţie câteva secunde – câteva secunde liniştite pentru cineva în stare să ignore claxoanele furioase şi diversele variaţiuni ale expresiei „băga-te-aş" din toate părţile – pentru a-mi scoate din picioare pantofii Manolo şi a-i azvârli pe scaunul din dreapta. Nu-mi puteam şterge mâinile umezite de transpiraţie de altceva decât de pantalonii Gucci din piele întoarsă, care erau atât de strâmţi, încât şoldurile şi pulpele

începuseră să mă furnice de cum terminasem de încheiat ultimul nasture. Degetele mele au lăsat dungi umede pe pielea întoarsă atât de fină care îmi îmbrăca pulpele deja amorţite. Tentativa de a conduce o decapotabilă cu cutie de viteze manuală, în valoare de optzeci şi patru de mii de dolari, pe străzile din centrul oraşului, înţesate cu obstacole de tot felul, la ora prânzului făcea foarte necesară filmarea unei ţigări.

— Mişcă dracu' de-aci, cucoană! a zbierat un şofer măsliniu, al cărui păr de pe piept ameninţa să răzbată prin ţesătura tricoului. Unde mă-ta te crezi? La o nenorocită de şcoală de şoferi? Dă-te naibii la o parte!

Am ridicat o mână tremurândă ca să-i arăt degetul mijlociu, după care mi-am îndreptat atenţia spre o treabă mai importantă: cum să fac să-mi intre nicotină în sânge cât mai rapid. Mâinile îmi erau din nou umede de transpiraţie, dovadă fiind chibriturile care îmi tot scăpau printre degete şi cădeau pe podea. Semaforul s-a făcut verde exact în clipa în care reuşisem să aprind ţigara, aşa că am fost nevoită să o las spânzurată între buze, în timp ce mă chinuiam cu jocul complicat *ambreiaj, acceleraţie, bagă în viteză* (de la punctul mort la viteza întâi? Sau de la viteza întâi la a doua?), *dă drumul ambreiajului,* iar fumul îmi intra şi îmi ieşea la fiecare respiraţie. Abia trei intersecţii mai încolo am decis că maşina rulează suficient de constant şi de normal ca să-mi

pot scoate ţigara din gură, dar era deja prea târziu: cilindrul lunguleţ de scrum care abia se mai ţinea s-a îndreptat direct spre pata umedă de transpiraţie de pe pantaloni. Splendid! Dar înainte de a calcula că, punând la socoteală şi pantofii Manolo, făcusem praf articole de îmbrăcăminte în valoare de trei mii o sută de dolari în mai puţin de trei minute, celularul a urlat să-mi spargă timpanele. Şi, de ca şi cum în acel moment viaţa mea nu era şi aşa destul de mizerabilă, ecranul telefonului mi-a confirmat temerile cele mai negre: era chiar Ea. Miranda Priestly. Şefa mea.

— Ahn-dre-ah! Ahn-dre-ah! Mă auzi, Ahn-dre-ah? a ciripit ea în secunda în care am deschis mobilul Motorola – împrejurare care se constituia într-o realizare deloc de neglijat, ţinând cont de faptul că ambele mele mâini şi ambele mele picioare (goale) îşi aveau deja fiecare ocupaţia proprie. Am proptit telefonul între ureche şi umăr şi am azvârlit ţigara pe fereastră, reuşind să evit în ultimul moment un curier pe bicicletă. Băiatul a urlat de câteva ori foarte puţin originalul „Băga-te-aş în mă-ta!” înainte de a pedala mai departe.

— Da, Miranda. Bună, te aud perfect.

— Ahn-dre-ah, unde e maşina mea? Ai lăsat-o în parcare?

Din fericire, tocmai atunci semaforul s-a făcut roşu şi se părea că ăsta e un stop lung. Maşina s-a oprit brusc, fără a izbi ceva sau pe cineva, iar mie mi-a scăpat un suspin de uşurare.

— Sunt chiar acum în maşină, Miranda, ajung în câteva minute în parcare.

Am presupus că era de bună seamă îngrijorată cu privire la starea de fapt, aşa că am asigurat-o că nu era nicio problemă şi că aveam să ajungem – şi eu, şi maşina – cât de curând, în perfectă stare.

— Mă rog, m-a întrerupt ea nepoliticos. Vreau să o iei pe Madelaine şi să o laşi la apartament înainte de a te întoarce la birou.

Clic. Şi telefonul a amuţit. M-am holbat câteva secunde la el înainte de a-mi da seama că mi-l închisese în nas cu bună ştiinţă, deoarece îmi comunicase toate amănuntele pe care puteam spera să le primesc. Madelaine. Cine dracu' era Madelaine? Şi unde se afla ea în clipa de faţă? Ştia oare că urma să vin să o iau? De ce trebuia dusă respectiva la apartamentul Mirandei? Şi, ţinând cont de faptul că Miranda avea şofer personal, menajeră şi bonă, de ce, Doamne iartă-mă, trebuia să fac eu treaba asta?

Mi-am amintit că nu e permis să vorbeşti la celular în timp ce conduci maşina în New York şi m-am gândit că ultimul lucru de care aveam nevoie în clipa de faţă era o altercaţie cu poliţia rutieră, aşa că am tras pe dreapta şi am aprins luminile de avarie. *Inspiră, expiră,* mă autoinstruiam şi, spre lauda mea, mi-am adus aminte chiar şi să trag frâna de mână înainte de a-mi ridica piciorul de pe pedala de frână. Trecuseră mulţi ani de când nu mai condusesem o maşină cu

cutie de viteză manuală – cinci ani, ca să fiu sinceră, de când un fost prieten din liceu îmi pusese de bunăvoie la dispoziţie maşina lui pentru câteva lecţii de şoferie soldate cu un eşec total, lucru de care însă Miranda nu ţinuse cont câtuşi de puţin atunci când mă chemase în biroul ei, cu o oră şi jumătate în urmă.

— Ahn-dre-ah, maşina mea trebuie luată de acolo şi dusă în parcare. Ocupă-te imediat de asta, pentru că o să avem nevoie de ea diseară ca să mergem în vizită la familia Hampton. Asta e tot.

Rămăsesem acolo, pironită pe covor în faţa imensului ei birou, dar ea uitase deja de prezenţa mea. Sau, cel puţin, aşa îmi închipuisem eu.

— Asta e *tot,* Ahn-dre-ah. Treci imediat la treabă, adăugase ea, tot fără să-şi ridice privirea.

Să dea, sigur, Miranda, îmi spusesem eu în vreme ce mă îndepărtam gândindu-mă deja la primul pas în îndeplinirea acestei misiuni, în cursul căreia aveau să fie desigur un milion de capcane ascunse. Iar primul pas era, cu siguranţă, să aflu unde era acel „acolo” de unde trebuia ridicată maşina. Era foarte probabil să se afle la un atelier de reparaţii, iar acesta putea fi oricare dintre milioanele de ateliere de reparaţii din cele cinci districte ale oraşului. Sau, poate, o împrumutase vreunei prietene şi se afla acum într-un foarte scump atelier de reparaţii din Park Avenue? Şi, fireşte, mai exista probabilitatea să se fi referit la o maşină nouă, de o marcă

necunoscută, pe care tocmai o cumpărase, dar care nu fusese încă adusă acasă de la dealer (nu se ştie care). Aveam mult de muncă.

Am început prin a o suna pe bona Mirandei, dar a intrat căsuţa vocală. Menajera a fost următoarea pe listă şi, ca niciodată, s-a dovedit de mare ajutor. Ea a fost în măsură să îmi spună că maşina nu era chiar nouă şi că era, de fapt, o „decapotabilă sport de un verde englezesc” şi că era de regulă dusă la un atelier de reparaţii aflat nu departe de locuinţa Mirandei, dar habar n-avea ce marcă era sau unde se afla în momentul acela. A urmat asistenta soţului Mirandei, care m-a informat că, din câte ştia ea, cei doi aveau o maşină neagră ultimul model marca Lincoln Navigator şi un soi de Porsche verde. Ura! Primul meu indiciu. Un telefon rapid la un atelier de reparaţii Porsche de pe Eleventh Avenue a fost destul ca să aflu că, într-adevăr, tocmai terminaseră de dat un strat de vopsea şi de instalat un nou casetofon la o maşină cabriolet Porsche Carrera 4 de culoare verde pentru o anume doamnă Miranda Priestly. Evrika!

Am comandat o maşină de serviciu ca să mă ducă până la atelier, unde am înmânat un bileţel pe care falsificasem semnătura Mirandei şi care conţinea instrucţiunea de a mi se preda mie maşina. Nimănui nu părea să-i pese că nu eram niciun fel de rudă cu femeia asta, că o străină dăduse buzna peste ei şi ceruse să i se dea maşina

altcuiva. Mi-au azvârlit cheile şi n-au făcut decât să râdă atunci când i-am rugat să o scoată din atelier, pentru că nu eram prea sigură că pot manevra în marşarier o maşină cu cutie de viteze manuală. Mi-a luat apoi o jumătate de oră ca să trec de zece intersecţii fără să fi găsit încă un loc bun de întors ca s-o apuc spre nord, spre locul de parcare din apropierea apartamentului Mirandei de care pomenise femeia de serviciu. Şansele de a ajunge la intersecţia dintre 76th Street şi Fifth Avenue fără să accidentez maşina, propria-mi persoană, vreun biciclist, pieton sau alt vehicul erau, practic, nule, iar recent încheiata conversaţie telefonică nu contribuise cu nimic la calmarea nervilor mei.

M-am pus din nou pe dat telefoane, dar de data asta bona a răspuns de la primul apel.

— Bună, Cara, eu sunt.

— Bună, ce mai faci? Eşti cumva în trafic? Abia te aud.

— Mda, cam aşa ceva. A trebuit să ridic maşina Mirandei de la reparat. Din păcate însă, nu mă prea pricep să conduc maşini cu schimbător de viteze. Dar m-a sunat adineauri din nou şi acum vrea să iau pe cineva pe care o cheamă Madelaine şi să o las la apartamentul ei. Cine naiba e Madelaine şi cam pe unde s-ar putea afla?

Cara a izbucnit în râs şi am avut impresia că a tot râs zece minute întregi înainte de a-mi răspunde:

— Madelaine e căţeluşa lor, un pui de buldog franţuzesc, şi e la veterinar. A fost sterilizată. Eu trebuia să o iau de acolo, dar Miranda m-a sunat şi mi-a zis să le iau pe gemene de la şcoală mai devreme ca să se ducă împreună la familia Hampton.

— Glumeşti. Vrei să spui că trebuie să iau un afurisit *de câine* cu o maşină Porsche? Fără să fac un accident? *Niciodată.*

— E la Clinica veterinară din East Side, pe 52nd Street, între First şi Second Avenue. Îmi pare rău, Andy, trebuie să plec chiar acum să le iau pe fete de la şcoală, dar sună-mă dacă pot să te ajut cu ceva, OK?

Efortul de a manevra monstrul acela verde spre suburbii mi-a secătuit ultimele rezerve de concentrare, aşa că, atunci când am ajuns la Second Avenue, stresul începuse să îmi topească trupul ca pe o luminare. *Lucrurile nu pot ajunge mai rău decât acum,* mi-am zis eu în timp ce un alt taxi a oprit la cinci milimetri de bara din spate a maşinii. Cea mai mică julitură pe maşina asta şi-mi pierd locul de muncă – era mai mult decât clar –, dar puteam să îmi pierd şi viaţa dacă nu eram atentă. Dat fiind că, evident, un loc de parcare, legal sau de alt fel, nu era de găsit în miezul zilei, am sunat la Clinica veterinară şi i-am rugat să mi-o aducă cineva pe Madelaine. O femeie cu înfăţişare binevoitoare a ieşit din clădire câteva minute mai târziu (după ce tocmai încheiasem o

nouă convorbire cu Miranda, care m-a întrebat de data asta de ce nu mă întorsesem încă la birou) şi mi-a adus o căţeluşă care se smiorcăia şi scheuna. Femeia mi-a arătat burta plină de cusături a lui Madelaine şi mi-a spus să conduc cu mare, mare atenţie, pentru că „animalul se resimte după operaţie”. Sigur că da, cucoană. O să conduc cu mare atenţie, dar voi face asta numai pentru a-mi salva jobul şi, posibil, propria viaţă, iar dacă animalul profită de pe urma acestui fapt, cu atât mai bine.

Cu Madelaine făcută covrig pe scaunul din faţă, am aprins o nouă ţigară şi mi-am frecat picioarele goale, congelate, pentru ca degetele să poată începe din nou să apese pedalele. *Ambreiaj, acceleraţie, bagă în viteză, ia piciorul de pe ambreiaj,* am recitat eu în timp ce mă străduiam să ignor urletele jalnice ale căţeluşei care se auzeau de câte ori acceleram. Când plângea, când scheuna, când fornăia. Când am ajuns la apartamentul Mirandei, bietul animal era aproape isteric. Am încercat să-l liniştesc, dar înţelegea probabil că nu sunt întru totul sinceră, şi-apoi, nici nu aveam vreo mână liberă cu care să-l mângâi. Deci, de asta studiasem şi analizasem cărţi, piese de teatru, nuvele şi poezii timp de patru ani de facultate: ca să am şansa de a linişti un buldog alb cu mutră de liliac, străduindu-mă concomitent să nu distrug maşina extrem de scumpă a altcuiva. Superbă viaţă! Exact cum o visasem.

Am reuşit să las maşina la garajul Mirandei şi câinele în braţele portarului fără vreun incident neplăcut, dar mâinile încă îmi tremurau atunci când m-am urcat în maşina de serviciu, cu şofer, care mă urmase prin tot oraşul. Şoferul mi-a aruncat o privire plină de simpatie şi a făcut o remarcă înţelegătoare cu privire la dificultatea de a conduce o maşină cu cutie de viteze manuală, dar mie nu prea-mi ardea de conversaţie.

— Mergem înapoi la sediul Elias-Clark, am zis eu cu un lung suspin, iar şoferul a pornit-o spre sud, pe Park Avenue.

Dat fiind că făceam zilnic ruta cu pricina – uneori chiar de două ori pe zi – ştiam că dispun de exact opt minute ca să îmi recapăt stăpânirea de sine şi să găsesc eventual şi un mod de a ascunde petele de transpiraţie şi scrum care se imprimaseră deja definitiv în pielea Gucci. Cât despre pantofi, nu mai aveau speranţă, afară doar de cazul în care puteau fi reparaţi de regimentul de pantofari pe care *Runway* îi ţinea la îndemână tocmai pentru asemenea situaţii de criză. Am ajuns în doar şase minute şi jumătate, aşa că n-am avut încotro şi m-am bălăbănit ca o girafă dezechilibrată, încălţată cum eram într-un pantof cu talpă plată şi celălalt cu toc de zece centimetri. Un scurt popas la Dulap, unde am găsit o pereche nou-nouţă de cizmulițe maro marca Jimmy Choo până la genunchi, care se potriveau perfect cu fusta din piele pe care am înşfăcat-o, iar pantalonii

din piele întoarsă au aterizat în mormanul cu rufe „haute couture” (preţul curăţătoriei chimice e de minimum şaptezeci şi cinci de dolari pe articol de îmbrăcăminte). Singura oprire care îmi rămăsese de făcut era la Cabina de Machiaj, unde una dintre fete a aruncat o singură privire asupra machiajului meu brăzdat de transpiraţie şi s-a apucat imediat să mi-l refacă, utilizând un camion întreg de cosmeticale.

Nu-i rău deloc, mi-am zis eu aruncând o privire în una dintre omniprezentele oglinzi înalte de doi metri. Nici prin minte nu-ţi putea trece că în urmă cu abia câteva minute bâjbâiam bezmetică prin trafic, în mare primejdie de a mă sinucide şi de a-i omorî în drum şi pe toţi cei din jur. Am intrat plină de încredere în biroul asistentelor, aflat înaintea celui al Mirandei, şi m-am aşezat în tăcere, în speranţa că voi avea parte de câteva minute de linişte înainte ca ea să revină din pauza de prânz.

— Ahn-dre-ah, m-a chemat ea din biroul cu mobilă austeră şi atmosferă voit rece. Unde e maşina mea şi unde mi-e căţeluşa?

Am sărit de pe scaun şi am alergat cât de repede poţi alerga pe un covor gros cu pantofi cu tocuri de unsprezece centimetri şi m-am oprit în faţa biroului ei.

— Am lăsat maşina în grija paznicului de la garaj şi pe Madelaine în grija portarului tău, Miranda, am zis eu, mândră că reuşisem să

îndeplinesc ambele misiuni fără a face praf maşina, câinele sau propria-mi persoană.

— Şi de ce ai făcut una ca asta? a mârâit ea şi a ridicat privirea, pentru prima dată de când intrasem în birou, de pe revista *Women's Wear Daily.* Ţi-am cerut foarte clar să le aduci pe amândouă la birou, pentru că fetele vor ajunge aici dintr-un moment în altul şi trebuie să plecăm.

— Să păi, de fapt, am avut impresia că ai vrut să le duc…

— Destul. Amănuntele incompetenţei tale mă interesează prea puţin. Du-te şi adu maşina şi căţeluşa aici. Va trebui să fim toate gata de plecare în cincisprezece minute. Ai înţeles?

Cincisprezece minute? Femeia asta nu era în toate minţile? mi ia un minut, două numai ca să ajung la parter şi să iau o maşină de serviciu, alte şase sau opt ca să ajung la apartamentul ei, apoi alte vreo trei ore ca să găsesc căţeluşa prin apartamentul ei cu optsprezece camere, să manevrez schimbătorul acela de viteze ca să scot maşina din parcare şi să-mi croiesc drum prin cele vreo douăzeci de intersecţii înapoi la birou.

— Bineînţeles, Miranda. Cincisprezece minute.

Am început să tremur din nou când am ieşit din biroul ei şi m-am întrebat dacă e posibil ca inima mea să cedeze pur şi simplu şi să fac infarct la înaintata vârstă de douăzeci şi trei de ani. Prima ţigară pe care am aprins-o a aterizat direct pe botul noilor mele cizme Jimmy şi, în loc să se

rostogolească pe pardoseală, a rămas acolo timp suficient cât să facă o gaură frumoasă şi rotundă. *Minunat,* am bombănit eu. *Al dracului de minunat.* Suma totală a mărfurilor pe care le distrusesem pe ziua de azi ajunsese la cifra rotim dă de patru miare – un nou record personal. Poate o să moară înainte de a mă întoarce la birou, am gândit eu, socotind că e momentul cel mai potrivit să fiu optimistă. Poate, cine ştie, poate chiar o să se prăbuşească din cauza vreunui aliment rar şi exotic pe care l-a îngurgitat şi o să fim cu toţii salvaţi de valul de nefericire pe care îl emană persoana ei. Am tras adânc un ultim fum înainte de a stinge ţigara şi m-am îndemnat să gândesc raţional. *Nu vrei să moară,* mi-am spus şi mi-am întins oasele. *Pentru că, dacă moare, pierzi orice speranţă de a o omori cu mina ta. Şi ar fi păcat.*

2

Nu ştiam nimic atunci când m-am dus la primul meu interviu şi am păşit în superfaimosul lift din Elias-Clark Building, care transportă tot ce poate fi mai *en vogue.* Nici prin cap nu-mi trecea că toţi ziariştii publicaţiilor de scandal, toată elita mondenă şi directorii celor mai reputate ziare din oraş făcuseră o adevărată obsesie pentru pasagerii cu machiaj, trup şi vestimentaţie perfecte din aceste lifturi silenţioase. Nu văzusem în viaţa mea femei cu păr de un blond atât de

strălucitor şi nu ştiam că toate şuviţele acelea, create de faimoşi colorişti, costau şase miare pe an numai ca să le întreţii, şi nici că ceilalţi din branşă puteau ghici pe loc care stilist realizase culoarea respectivă după o singură ocheadă aruncată produsului finit. Nicicând privirea mea nu poposise asupra unor bărbaţi mai arătoşi. Erau cu toţii într-o formă fizică perfectă – nu prea musculoşi, pentru că *„aşa ceva* nu e deloc sexy” – iar puloverele pe gât cu dungi fine şi pantalonii strâmţi din piele scoteau la iveală o viaţă întreagă de şedinţe în sălile de sport. Poşete şi pantofi pe care nu îi văzusem niciodată purtaţi de oameni adevăraţi ţipau de la o poştă *Prada! Armâni! Versace!* din toate direcţiile. Auzisem de la prietenul unui prieten – asistentul unui editor la revista *Chic* – că din când în când produsele îşi întâlneau chiar în aceste lifturi producătorii – întâlniri pline de emoţie, la care Miuccia, Giorgio sau Donatella îşi puteau admira din nou pantofii cu toc cui din vara lui 2002 sau poşetele în formă de lacrimă din colecţia de primăvară. Ştiam că pentru mine lucrurile erau pe cale să se schimbe – atâta că nu eram prea sigură că schimbarea era în bine.

Primii douăzeci şi trei de ani din viaţa mea fuseseră o personificare a vieţii dintr-un orăşel american. Întreaga mea existenţă fusese un clişeu perfect. Crescusem în Avon, Connecticut, ceea ce înseamnă că în liceu practicasem diverse sporturi,

luasem parte la întruniri de tineret şi „ceaiuri dansante” în case frumoase stil *ranch,* atunci când părinţii respectivului coleg erau plecaţi de acasă. Purtasem pantaloni de trening la şcoală, jeanşi la petrecerile de sâmbătă seara şi bluze cu mâneci bufante la petrecerile dansante semiconvenţionale. Iar facultatea! Ei bine, aceea fusese o lume de-a dreptul sofisticată în comparaţie cu liceul. Universitatea Brown oferea nenumărate tipuri de activităţi, cursuri şi grupuri speciale de studiu pentru orice gen imaginabil de indivizi – artişti, neadaptaţi sau calculatorişti împătimiţi. Orice activitate m-ar fi atras, de ordin intelectual sau artistic, oricât ar fi fost ea de esoterică sau neobişnuită, îşi avea locul ei la Brown. Vestimentaţia de mare clasă era poate singura excepţie de la acest fapt binecunoscut. Cei patru ani petrecuţi bântuind prin orăşelul Providence în pulovere de lână şi bocanci, adâncită în studiul impresionismului francez şi în redactarea unor interminabile eseuri pentru orele de literatură engleză, nu mă pregătiseră în niciun fel pentru primul meu loc de muncă postuniversitar.

Reuşisem să amân acel moment cât putusem de mult. Timp de trei luni după absolvire adunasem ceva bani şi pornisem într-o călătorie solitară. Am călătorit o lună prin Europa cu trenul, am petrecut mai mult timp pe plajă decât prin muzee şi am reuşit să nu ţin legătura cu nimeni de

acasă, în afară de Alex, prietenul meu de trei ani. El şi-a dat seama că, după vreo cinci săptămâni, o să încep să mă simt singură şi, dat fiind că tocmai îşi terminase cursul pregătitor pentru meseria de profesor şi avea ceva timp liber înainte de a-şi începe serviciul, în septembrie, a apărut pe neaşteptate la Amsterdam. Eu vizitasem deja aproape toată Europa, iar el fusese acolo în vara precedentă, aşa că, la finele unei după-amiezi într-o cafenea, un pic abţiguiţi, am decis să ne cheltuim amândoi cecurile de călătorie şi am cumpărat bilete, numai dus, pentru Bangkok.

Am străbătut mare parte din Asia de sud-est, rareori cheltuind mai mult de zece dolari pe zi şi am discutat întruna despre viitor. El era nerăbdător să înceapă să predea engleza la una dintre şcolile pentru copiii săraci din oraş, entuziasmat de ideea că avea să modeleze minţi tinere şi să-i îndrume pe cei mai lipsiţi de mijloace şi mai neglijaţi copii, aşa cum numai Alex putea fi entuziasmat. Ţelul vieţii mele nu era nici pe departe atât de înălţător: eu eram hotărâtă să găsesc ceva de lucru la redacţia unei reviste. Deşi ştiam că era destul de puţin probabil să fiu angajată imediat după terminarea facultăţii la *The New Yorker,* eram totuşi inflexibilă în decizia mea de a scrie articole la această revistă înainte de întâlnirea de cinci ani de la terminarea facultăţii. Era singurul lucru pe care doream să îl fac, era unicul loc în care doream să lucrez. Cumpărasem

pe vremuri un număr al revistei, după ce îi auzisem pe ai mei discutând despre un articol pe care tocmai îl citiseră, iar mama spusese: „E aşa de bine scris – nu mai e nimeni în stare să scrie aşa ceva”, iar tata se declarase de acord: „Fără îndoială, e singura revistă scrisă ca lumea în ziua de azi”. Îmi plăcuse la nebunie. Îmi plăcuseră la nebunie articolele incisive şi benzile desenate pline de ingeniozitate, ca şi sentimentul că făceam parte dintr-un soi de club exclusivist, accesibil doar unei elite a cititorilor. Iar în cei şapte ani care trecuseră de atunci citisem fiecare număr, cunoşteam fiecare departament, fiecare redactor şi condeier pe dinafară.

Alex şi cu mine discutam despre felul în care urma să ne îmbarcăm amândoi în noua etapă a vieţii noastre şi cât eram de norocoşi că o vom face împreună. Nu ne grăbeam însă deloc să ne întoarcem acasă, parcă simţeam că asta avea să fie ultima perioadă de calm dinaintea nebuniei, aşa că ne-am prelungit prosteşte vizele la Delhi, să ne mai bucurăm de câteva săptămâni de hălăduială prin peisajul exotic al Indiei.

Ei bine, nimic nu retează mai drastic ideile romantice decât dizenteria amibică. Am rezistat timp de o săptămână într-un motel indian soios, dar l-am implorat pe Alex să nu mă lase nici moartă în infernul acela. Patru zile mai târziu aterizam în Newark, iar îngrijorata mea mamă m-a întins pe bancheta din spate a maşinii şi a

bombănit tot drumul până acasă. Într-un anume fel, ăsta e visul oricărei mame evreice: să aibă un motiv serios să alerge de la un doctor la alt doctor, la alt doctor ca să se asigure că toţi mizerabilii de paraziţi au părăsit-o definitiv pe fetiţa ei. A durat patru săptămâni până m-am simţit din nou ca o fiinţă omenească şi alte două ca să-mi dau seama că ideea de a continua să locuiesc acasă era insuportabilă. Mama şi tata sunt nişte tipi grozavi, dar faptul că eram întrebată unde plec ori de câte ori ieşeam pe uşă – sau unde am fost ori de câte ori mă întorceam – a început foarte rapid să mă calce pe nervi. Am sunat-o pe Lily şi am întrebat-o dacă pot veni să zac o vreme pe canapeaua din garsoniera ei minusculă din Harlem. Din bunătatea inimii, m-a primit.

*

* * *

M-am trezit în garsonieruţa aceea din Harlem scăldată în sudoare. Capul îmi plesnea, stomacul îmi bolborosea, fiecare nerv din corp îmi pulsa – şi îmi pulsa de o manieră *deloc* sexy. *Ah, m-am îmbolnăvit din nou,* mi-am zis îngrozită. Paraziţii îşi croiseră din nou drum în trupul meu şi eram sortită veşnicei suferinţe! Dar dacă era ceva mai rău? Poate contactasem cu întârziere o formă rară de friguri tropicale contagioase? Sau malarie? Poate chiar ucigătorul virus Ebola? Am zăcut aşa, în tăcere, încercând să mă obişnuiesc cu ideea iminentului meu deces, când seara din ajun a

început să-mi revină în minte în scurte secvenţe. Un bar înecat în fum undeva în East Village. Ceva care se chema *Jazz fusion music.* O băutură trandafirie într-un pahar de Martini – o, ce greaţă-mi e, ce n-aş da să înceteze. Prieteni care trec pe la mine să îmi ureze bun venit acasă. Un toast, o duşcă, alt toast. O, slavă Domnului – nu era o formă rară de febră hemoragică, era o banală mahmureală. Nu-mi trecuse prin minte că nu mai pot să beau ca înainte după ce slăbisem nouă kilograme din cauza dizenteriei. Un metru şaptezeci şi şase înălţime şi cincizeci şi două de kilograme nu reprezentau o garanţie pentru rezistenţă sporită la o noapte de chef (deşi, dacă stau să mă gândesc bine acum, au reprezentat o garanţie destul de bună pentru a fi angajată la o revistă de modă).

M-am smuls plină de curaj de pe canapeaua de suferinţă pe care zăceam de vreo săptămână şi am depus mari eforturi să nu vomit. Readaptarea la America – la mâncare, la modul de viaţă, la duşul divin – nu fusese prea dificilă, dar chestia asta cu locuitul la altcineva acasă a început destul de repede să mă obosească. M-am gândit că în vreo săptămână şi jumătate aveam să termin de schimbat ce îmi mai rămăsese din bahtii thailandezi şi rupiile indiene şi că singura modalitate de a obţine bani de la ai mei era să mă mut înapoi la veşnica cicăleală. Ei bine, această idee a fost singura care a reuşit să mă salte din

pat în acea fatidică zi de noiembrie, ca să mă duc în locul unde eram aşteptată la primul interviu pentru un loc de muncă din viaţa mea. Petrecusem toată săptămâna precedentă lâncezind pe canapeaua lui Lily, încă slăbită şi extenuată, până când, într-un sfârşit, ea a zbierat la mine să mai ies şi eu din casă, măcar câteva ore pe zi. Nu prea sigură pe ce ar trebui să fac, am cumpărat abonament la metrou şi am pornit-o cam la întâmplare prin oraş să-mi împrăştii în stânga şi-n dreapta curriculum vitae. L-am lăsat la agenţii de pază de la sediile celor mai importante reviste, împreună cu o scrisoare cam neconvingătoare în care explicam că vreau să fiu asistent de redacţie şi să câştig ceva experienţă editorială la o revistă. Mă simţeam prea slăbită şi obosită ca să-mi pese dacă o să le citească vreodată careva şi ultimul lucru la care mă aşteptam era să fiu chemată la un interviu. Dar telefonul lui Lily sunase exact cu o zi în urmă şi, în mod surprinzător, cineva de la departamentul resurse umane al unei reviste editate de firma Elias-Clark voia să vin să „stăm de vorbă”. Nu ştiam prea sigur dacă asta însemna un interviu oficial, dar „a sta de vorbă” suna, oricum, ceva mai plăcut.

Am dat pe gât un Advil contra migrenei cu sirop de Pepto-Bismol contra greţei şi am reuşit să găsesc o jachetă şi o pereche de pantaloni care nu se potriveau una cu alta şi care nu reuşeau defel să formeze un deux-pièces, dar care măcar nu

spânzurau pe corpul meu scheletic. O bluză albastră cu nasturi, părul prins într-o coadă nu prea obraznică şi nişte pantofi fără toc şi uşor uzaţi îmi completau look-ul. Nu era grozav – de fapt, era ceva vecin cu urâţenia aproape hidoasă –, dar trebuia să fie de-ajuns. *Doar n-or să mă angajeze sau să mă respingă doar pe considerente de ţinută vestimentară,* gândeam eu pe atunci. E clar că nu gândeam limpede.

Am ajuns la timp la interviu, la ora unsprezece dimineaţa, şi nu m-am impacientat decât după ce am dat cu ochii de fetele subţiri, cu picioare lungi, gen Twiggy, care aşteptau la lift. Tocau întruna, iar bârfa le era întreruptă la răstimpuri doar de zgomotul emis de pantofii cu tocuri înalte care făceau toc-toc pe hol. *Tocătoare*[1]*,* am conchis eu. *Splendid.* (Faimosul lift!) *Inspiră, expiră,* mi-am amintit eu. *N-o să vomiţi. N-o să vomiţi. Ai venit aici numai ca să stai de vorbă cu cineva despre postul de asistent de redacţie, după care fuga înapoi pe canapea. N-o să vomiţi. „Da, desigur, mi-ar plăcea să lucrez la* Reaction! *Ei da, sigur,* The Buzz *ar fi un loc de muncă acceptabil. Cum aţi spus*? *Pot să aleg? Ei da, o să trebuiască să mă gândesc în această seară, să decid dacă o să lucrez aici sau la* Maison Vous. *Minunat!”*

Câteva minute mai târziu îmi agăţam pe pieptul dezagreabilului meu pseudo-deux-pièces

---

1 Joc de cuvinte - în original, *clacker* desemnează şi zgomotul produs de pantofii cu toc, şi o persoană bîrfitoare.

un dezagreabil ecuson pe care scria „Vizitator” (dar am aflat destul de curând că vizitatorii mai cu experienţă în materie îşi prindeau urâtele ecusoane pe genţi sau chiar scăpau imediat de ele – numai neiniţiaţii şi rataţii *le purtau pe haine)* şi m-am îndreptat spre lift. Apoi… m-am îmbarcat. Sus, sus, tot mai sus a urcat liftul prin spaţiu şi timp şi infinită senzualitate, în drum spre… departamentul resurse umane.

Mi-am permis câteva momente de relaxare în timpul scurtei şi silenţioasei călătorii. Miresme pătrunzătoare de parfum scump se amestecau cu mirosul de haine de piele noi şi transformau liftul dintr-un vehicul cu funcţiune practică într-un ambient aproape erotic. Liftul a alunecat pe nesimţite de la un etaj la altul, oprindu-se din loc în loc pentru a permite diverselor splendori să coboare la *Chic, Mantra, The Buzz* şi *Coquette.* Uşile se deschideau silenţios şi respectuos spre spaţiile albe şi largi ale recepţiilor. Piese de mobilier cochete, cu un design simplu, parcă te provocau cu un aer sfidător să te aşezi, gata să urle în agonie dacă cineva, Doamne fereşte, comitea cumva crima – ce oroare! — de a vărsa ceva pe ele.

Numele diverselor reviste scrise cu litere negre şi groase, reproducând fontul de pe copertă, atârnau pe pereţii holurilor. Uşi groase, opace de sticlă apărau aceste titluri. Sunt, toate, nume pe care orice american de rând le recunoaşte, dar

rareori şi le poate imagina în viitoarea şi agitaţia activităţii lor cotidiene sub acelaşi foarte înalt acoperiş.

Deşi nu ocupasem niciodată un loc de muncă mai impresionant decât cel de la un chioşc de îngheţată, auzisem destule poveşti de la amici de-ai mei proaspăt angajaţi ca să ştiu că viaţa în câmpul muncii la un birou nu arăta aşa. Nici pe departe. Nu se vedeau pe nicăieri luminile greţoase de neon şi covoarele în culori antijeg. Acolo unde ar fi trebuit să dai de o secretară demodată trona o tipă tânără, superrafinată, cu pomeţi înalţi şi deux-pièces-uri (business). Accesoriile de birou pur şi simplu nu existau! Acele lucruri elementare şi necesare, precum dosarele, coşurile de gunoi şi documentele nu se zăreau pe nicăieri. Am urmărit din priviri cum apar şi dispar şase etaje întregi de perfecţiune de un alb imaculat şi abia pe urmă am simţit veninul şi am auzit vocea.

— Tipa – asta – e – o – căţea – nenorocită. Zău aşa, nici *nu mai pot* să discut cu ea. Cine se crede ca să facă una ca asta? Vorbesc serios – CINE SE CREDE CA SĂ FACĂ UNA CA ASTA? a şuierat o fată de vreo douăzeci şi ceva de ani îmbrăcată într-o fustă din piele de şarpe şi un top minuscul care se termina binişor deasupra buricului şi al cărei loc părea mai potrivit la Bungalow 8[2], decât într-un birou.

---

2 Club select din New York.

— Ştiu. *Ştiiiu.* Păi tu ce crezi că a trebuit să îndur eu în ultimele şase luni? E jigodie absolută. Şi-n plus, are şi nişte gusturi oribile, s-a declarat de acord prietena, scuturându-şi cu emfază pletele aranjate într-un bob adorabil.

Din fericire, am ajuns la etajul meu, iar uşile glisante ale liftului s-au deschis. *Interesant,* m-am gândit eu. Dacă era să faci comparaţie între acest potenţial loc de muncă şi o zi din viaţa obişnuită a unei fete dintr-o gaşcă de liceu, aici s-ar putea chiar să fie mai bine. Stimulant? Ei bine, poate că nu. Un loc plin de bunătate, blândeţe, încurajator? Nu tocmai. Genul de loc care să te îndemne să zâmbeşti şi să faci treabă bună? Nu e bine?

Nu! Dar dacă erai în căutarea unui loc însufleţit, cu oameni subţiri, sofisticaţi, incredibil de şic, şi atât de stilat că-ţi dă cuţite-n inimă, ei bine, pentru aşa ceva Elias-Clark era o adevărată Meca.

Bijuteriile splendide şi machiajul impecabil ale secretarei de la resurse umane nu au reuşit să îmi atenueze câtuşi de puţin simţământul copleşitor că n-am ce căuta acolo. Mi-a spus să iau loc şi „să citesc, dacă doresc, câteva dintre articolele noastre”. În loc de asta, m-am apucat să memorez la iuţeală numele tuturor editorilor revistelor de acolo – de parcă aveau să mă testeze pe tema asta. Ha! Cunoşteam deja numele lui Stephen Alexander de la revista *Reaction,* iar cel al lui Tanner Michel de la *The Buzz* nu era prea greu de

reţinut. Şi, oricum, erau singurele două publicaţii interesante, mi-am zis eu. O să mă descurc.

O femeie scundă şi subţirică s-a prezentat cu numele de Sharon.

— Deci, draga mea, ai de gând să pătrunzi în lumea publicisticii, da? m-a întrebat ea în timp ce mă conducea printr-un furnicar de fete cu picioare lungi ca nişte fotomodele, până la biroul ei sever şi rece. Nu e uşor să reuşeşti ce ţi-ai propus, abia ieşită de pe băncile facultăţii, să ştii. Concurenţa e mare şi locuri de muncă sunt puţine. Iar cele care există… ce să-ţi spun, nu sunt tocmai bine plătite, mă înţelegi.

Mi-am coborât privirea spre hainele mele care nu se potriveau unele cu altele şi spre pantofii care nu se potriveau cu nimic şi m-am întrebat de ce mă obosisem să şi vin. Cu gândul deja la cum o să mă târăsc înapoi pe canapea, cu sărăţele şi ţigări cât să-mi ajungă o săptămână întreagă, abia am auzit când mi-a şoptit:

— Dar trebuie să mărturisesc că s-a eliberat un loc cu perspective uluitoare în momentul de faţă şi o să se ducă rapid!

Hmm. Mi s-au ridicat imediat antenele şi m-am străduit să o fac să mă privească în ochi. Loc de muncă? O să se ducă rapid? Mintea mea lucra febril. Voia oare să mă ajute? Mă plăcea? Dar nici nu deschisesem încă gura – cum ar fi putut să *mă placă*? Şi de ce începuse deodată să vorbească precum un agent de vânzări?

— Draga mea, poţi să-mi spui numele editorului de la revista *Runway*? m-a întrebat ea şi s-a uitat fix la mine, pentru prima dată de când mă aşezasem.

Blanc. Blanc total şi absolut. Nu-mi aminteam nimic. Nu-mi venea să cred că mă *testa* pe tema asta. Nu citisem în viaţa mea revista *Runway* – nu avea voie să mă întrebe tocmai despre *asta. Runway* nici nu conta. Era o revistă *de modă,* pentru numele lui Dumnezeu, una care nici nu mă gândeam că ar conţine şi articole, doar poze cu fotomodele lihnite şi slăbănoage şi reclame strălucitoare. M-am bâlbâit câteva momente, în timp ce prin minte mi se perindau diverse nume de editori pe care mă străduisem să le memorez de curând, dansând desperecheate. Undeva, în fundul minţii, eram sigură că sălăşluia şi acel nume – în fond, cine nu-i ştia numele? Dar acest nume nu voia nicicum să se alcătuiască în creierul meu aburit.

— Să păi se pare că nu-mi amintesc numele în momentul de faţă. Dar îl ştiu, bineînţeles că îl ştiu. Toată lumea îl ştie! Doar că, ăăă, exact acum nu pot să mi-l amintesc.

M-a fixat o clipă cu ochii ei mari, căprui, pironiţi pe faţa mea de-acum transpirată.

— Miranda Priestly, a rostit ea aproape în şoaptă, cu un amestec de respect şi teamă pe chip. Numele ei este Miranda Priestly.

A urmat o lungă tăcere. O bucată de vreme,

care mi s-a părut lungă cât un minut întreg, niciuna din noi nu a scos o vorbă, apoi Sharon a părut a trece peste cruciala mea eroare. Nu ştiam pe atunci că se străduia cu disperare să angajeze o nouă asistentă pentru Miranda, nu aveam de unde să ştiu că-şi dorea cu disperată nerăbdare ca femeia asta să înceteze să o sune zi şi noapte ca s-o întrebe despre potenţialele candidate la post. Că se agita cu disperare să găsească pe cineva pe care Miranda să nu-l respingă. Iar dacă exista şansa – fie ea şi infinitezimală – ca eu să fiu angajată şi să o scap pe ea de chinul ăsta, ei bine, în acest caz meritam atenţia ei.

Sharon a zâmbit scurt şi fără cine ştie ce entuziasm şi mi-a spus că voi avea o întâlnire cu cele două asistente ale Mirandei. *Două* asistente?

— Sigur că da, a confirmat ea cu o privire exasperată. Miranda are nevoie de două asistente, bineînţeles. Allison, actuala ei asistentă principală, a fost promovată redactor la departamentul de modă al revistei *Runway,* iar Emily, a doua asistentă, va trece în locul lui Allison. Aşa că postul ei a rămas disponibil! Andrea, ştiu că abia ai terminat facultatea şi probabil că nu eşti la curent cu lumea publicisticii, dar…

A făcut o pauză pentru efect, căutându-şi cuvintele potrivite.

— … dar simt că e de datoria mea, că e *obligaţia* mea chiar să-ţi spun ce ocazie incredibilă ţi se oferă. Miranda Priestly…

A făcut o nouă pauză, tot pentru efect, de parcă ar fi făcut, mental, o plecăciune.

— Miranda Priestly este cea mai influentă personalitate din lumea modei şi, în mod clar, unul dintre cei mai mari editori de reviste din lume! Din lume! Ocazia de a lucra pentru ea, de a vedea cum editează revista şi cum se întâlneşte cu scriitori faimoşi şi cu fotomodele, de a o ajuta să realizeze tot ceea ce realizează *în fiecare zi,* ei bine, nu e nevoie să-ţi mai spun că este un loc de muncă pentru care un milion de fete ar face moarte de om.

— Să păi… da, sigur, sună minunat, am zis eu, în timp ce mă întrebam vag de ce se străduia atât Sharon să mă convingă să accept ceva pentru care un milion de fete ar face moarte de om. Dar nu am avut prea mult timp de gândire. Sharon a ridicat receptorul şi a ciripit vreo două vorbe, iar câteva minute mai târziu m-a condus la lift pentru întâlnirea cu cele două asistente ale Mirandei.

Avusesem impresia că vocea lui Sharon cam începuse să sune ca a unui robot, dar a urmat apoi întâlnirea cu Emily. Am reuşit să ajung la etajul şaptesprezece şi am aşteptat în biroul iritant de alb al recepţionerei de la *Runway.* A durat mai bine de jumătate de oră până când o fată înaltă şi suplă şi-a făcut apariţia de după uşile de sticlă. O fustă din piele până sub genunchi îi atârna de şolduri, iar părul bogat, roşu, îi era prins într-unul dintre acele aparent dezordonate, dar extrem de

atrăgătoare cocuri drept în vârful capului. Pielea perfectă şi palidă, fără măcar un pistrui sau coş, se întindea impecabil peste cei mai înalţi pomeţi pe care îi văzusem vreodată. Nu a zâmbit. S-a aşezat lângă mine şi mi-a aruncat o privire serioasă, dar lipsită de vreun interes aparent. Ca un fel de gest reflex. Apoi, brusc şi fără să se fi prezentat, fata care presupuneam că ar fi Emily s-a lansat într-o descriere a locului de muncă oferit. Tonul placid al pologhiei m-a lămurit mai mult decât cuvintele în sine: făcuse deja treaba asta de zeci de ori şi nu prea credea că eu m-aş deosebi în vreun fel de cele de dinaintea mea, aşa că nu prea merita să piardă multă vreme cu mine.

— E greu, fără doar şi poate. Vor fi şi zile de muncă lungi de paisprezece ore, să ştii – nu foarte des, dar destul de des, a meliţat ea monoton, tot fără să mă privească. Şi este important să înţelegi că nu vei avea nimic de-a face cu redactarea în sine a revistei. În calitate de asistentă secundară a Mirandei va trebui să îi anticipezi toate problemele şi să i le rezolvi. Iar asta poate să însemne orice, de la a-i comanda obiectele preferate de birotică până la a merge cu ea la cumpărături. În orice caz, e plăcut. În fond, vei petrece zi după zi, săptămână după săptămână cu această femeie absolut uluitoare. Şi este, într-adevăr, uluitoare, a zis ea trăgându-şi sufletul şi, pentru prima oară de când începuse să vorbească, a părut uşor entuziasmată.

— Sună grozav, am zis eu şi vorbeam serios. Prieteni de-ai mei, care începuseră să lucreze imediat după absolvirea facultăţii, aveau deja la activ şase luni de muncă în posturile lor modeste şi păreau cu toţii decepţionaţi. Fie că lucrau la bănci, în firme de publicitate sau în edituri – nu contează unde –, păreau cu toţii teribil de nefericiţi. Se plângeau de zilele lungi de muncă, de colegii de serviciu, de politicile de la locul de muncă, dar, mai mult decât de orice altceva, se plângeau amarnic de plictiseală. În comparaţie cu şcoala, sarcinile de serviciu li se păreau stupide, inutile, sarcini pe care şi un cimpanzeu le putea duce la capăt. Povesteau despre nenumăratele ore pe care şi le petreceau în căutarea unor cifre în bazele de date sau vorbind la telefon cu oameni care nu voiau să vorbească la telefon cu ei. Sau cum catalogau la nesfârşit pe ecranele calculatoarelor informaţii adunate ani de zile şi făceau luni întregi cercetări pe teme lipsite de importanţă, numai pentru a le da şefilor impresia că sunt productivi la culme. Se jurau cu toţii că se tâmpiseră în scurtul răstimp scurs de la absolvire şi că nu părea să existe scăpare. Nu mi-o fi plăcând mie lumea modei, dar, era clar, preferam să fac ceva „plăcut” toată ziua decât să fiu prinsă într-un loc de muncă mai anost.

— Da, chiar e grozav. Într-adevăr grozav. Zău, e cu adevărat grozav. În orice caz, mă bucur de cunoştinţă. Mă duc să o trimit şi pe Allison să stea

de vorbă cu tine. Şi ea e grozavă.

Aproape imediat ce a terminat de vorbit şi a dispărut, cu un foşnet delicat de piele şi bucle, dincolo de uşile de sticlă, şi-a făcut apariţia o siluetă zveltă.

Superba negresă s-a prezentat drept Allison, proaspăt promovata asistentă principală a Mirandei, şi mi-am dat seama imediat că e pur şi simplu *prea* subţire. Dar nu puteam să analizez felul în care stomacul ei se curba înăuntru, concav, şi felul în care oasele pelvisului i se proiectau în afară pentru că mă uluia însuşi faptul că îşi etala stomacul la serviciu. Purta pantaloni negri de piele, moi şi mulaţi pe picioare, şi o bluză fără mâneci pufoasă (sau blănoasă?) care i se mula pe sâni şi se termina la vreo cinci centimetri deasupra buricului. Părul lung, negru-tăciune, i se revărsa pe umeri ca o pătură groasă şi strălucitoare. Unghiile de la mâini şi picioare îi erau date cu lac de un alb sclipitor, care părea a emana o luminescenţă din lăuntru, iar tocurile sandalelor decupate la vârf adăugau încă vreo opt centimetri corpului care avea şi aşa un metru optzeci înălţime. Reuşea să pară nemaipomenit de sexy şi rasată aşa, pe jumătate goală cum era, dar mie mi se părea doar rece ca gheaţa. La propriu. În fond, eram în luna noiembrie.

— Bună. Mă cheamă Allison, după cum probabil că ştii, a început ea şi a îndepărtat cu mâna câteva fire de blăniţă de pe o abia sesizabilă

pulpă înveşmântată în piele. Tocmai am fost promovată redactor şi ăsta e avantajul principal când lucrezi pentru Miranda. Ce-i drept, se munceşte din greu şi zilele sunt lungi, dar este senzaţional şi un milion de fete ar face moarte de om pentru asta. Iar Miranda este o femeie, este un editor, este o *persoană* de excepţie şi are mare grijă de fetele ei. Poţi să scapi de ani întregi de muncă grea ca să avansezi în altă parte dacă munceşti un singur an pentru ea; dacă eşti talentată, ajungi, graţie ei, direct la vârf şi…

Şi a tot trăncănit aşa înainte, fără să se obosească să-şi ridice privirea sau să mimeze că pune vreun dram de pasiune în ceea ce spune. Deşi nu dădea deloc impresia că ar fi proastă, ochii ei păreau cumva împăienjeniţi, ca ochii sectanţilor sau ai fanaticilor. Aveam senzaţia că puteam foarte bine să adorm, să mă scobesc în nas sau să mă ridic şi să plec, fără ca ea să ia notă de asta.

Când a terminat în cele din urmă şi a plecat să stea de vorbă cu o altă fată venită pentru interviu, aproape că m-am prăbuşit pe canapeaua din neprimitorul birou al recepţionerei. Totul se petrecea atât de rapid, totul părea scăpat de sub control, şi totuşi eram surescitată. Şi ce dacă nu ştiam cine e Miranda Priestly? Toţi ceilalţi ştiau şi păreau destul de impresionaţi de ea. Ei da, era o revistă de modă şi nu ceva mai interesant, dar era al naibii de bine, cu mult mai bine decât la vreo

plicticoasă revistă de comerţ pe undeva, nu-i aşa? Prestigiul pe care mi-l putea conferi specificarea în curriculum vitae că am lucrat la *Runway* avea să îmi dea în mod sigur mai multă credibilitate când mă voi duce cu cererea de angajare la *The New Yorker* decât dacă aş lucra, să zicem, la *Popular Mechanics.* Şi apoi, sunt sigură că pentru slujba asta un milion de fete *chiar* ar face moarte de om.

După o jumătate de oră de dat astfel cu presupusul, şi-a făcut apariţia o altă fată înaltă şi imposibil de subţire. Mi-a spus cum o cheamă, dar întreaga mea atenţie era focalizată doar asupra corpului ei. Purta o fustă strâmtă şi franjurată din denim, o bluză albă transparentă cu nasturi şi nişte sandale argintii cu barete. Era perfect bronzată, manichiurată şi dezgolită într-un fel absolut necaracteristic unor oameni normali atunci când e zăpadă afară. Abia când mi-a făcut semn să o urmez mi-am dat seama în chip dureros cât erau de nepotrivite deux-pièces-ul meu jalnic, părul pleoştit şi totala absenţă a accesoriilor, bijuteriilor şi a spilcuirii personale. Până în ziua de azi, amintirea vestimentaţiei mele din acea zi – precum şi faptul că duceam în mână ceva aducând a *servietă-diplomat* – continuă să îmi provoace coşmaruri. Roşesc toată de câte ori îmi amintesc cât de total, complet nepotrivită eram printre cele mai frumoase şi stilate femei din New York. Şi abia mai târziu, când am ajuns şi eu la periferia

clasei din care ele făceau parte, am aflat cât au râs de mine în pauzele dintre interviuri.

După ce m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare, Fata Mortală m-a condus în biroul lui Cheryl Kerston, directorul executiv al revistei *Runway,* o zăbăucă adorabilă. Şi ea a vorbit la nesfârşit, dar de data asta am ascultat cu atenţie. Am ascultat cu atenţie pentru că părea să îi placă ceea ce face, pentru că mi-a vorbit despre aspectul „literar” al revistei, despre articolele minunate pe care le citeşte, despre autorii de articole cu care lucrează şi despre redactorii a căror activitate o coordonează.

— Nu am absolut nimic de-a face cu partea de modă a revistei, a declarat ea cu mândrie, aşa că e mai bine să pui altcuiva întrebări legate de asta.

Când i-am spus că, de fapt, mie tocmai poziţia ei mi se părea cea mai atrăgătoare şi că nu mă interesează şi nu am nicio pregătire în domeniul modei, zâmbetul ei s-a lărgit şi i-a luminat tot chipul.

— Ei bine, în acest caz, Andrea, s-ar putea să fii exact ce ne trebuie. Cred că a sosit timpul să faci cunoştinţă cu Miranda. Şi îmi permiţi să-ţi dau un sfat? Priveşte-o drept în ochi şi fă-ţi reclamă singură. Fă-ţi o reclamă agresivă, în felul acesta o să-i câştigi respectul.

Ca la un semn, Fata Mortală s-a strecurat în încăpere şi m-a condus la biroul Mirandei. A fost o plimbare de numai treizeci de secunde, dar am

simţit că toate privirile erau aţintite asupra mea. Mă urmăreau de după uşile reci de sticlă ale redacţiei şi din direcţia birourilor compartimentate ale asistentelor. O frumuseţe de fată care lucra la copiator s-a oprit din lucru pentru a mă analiza, la fel un bărbat absolut superb, deşi era evident homosexual şi nu-l interesa decât îmbrăcămintea mea. Chiar în momentul în care am intrat în spaţiul rezervat asistentelor, aflat înaintea biroului Mirandei, Emily mi-a smuls servieta din mână şi a dosit-o iute sub biroul ei. Mi-a trebuit o singură secundă ca să pricep mesajul din spatele gestului, şi anume *Târâie chestia asta după tine şi îţi pierzi toată credibilitatea.* Apoi m-am pomenit chiar în biroul ei, un spaţiu imens, cu ferestre înalte şi inundat de o lumină albă, strălucitoare. Niciun alt amănunt referitor la biroul ei nu mi-a lăsat vreo impresie în ziua aceea: nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Dat fiind că nu văzusem niciodată nici măcar o poză cu Miranda Priestly, am fost şocată să constat cât era de *slăbănoagă.* Mâna pe care mi-a întins-o era subţire, feminină, fină. A trebuit să-şi înalţe ochii ca să mă privească în faţă, dar nu s-a ridicat să mă salute. Părul blond, vopsit cu mare artă, era prins într-un coc foarte şic, pieptănat în mod voit ca la întâmplare, dar extrem de ordonat şi, cu toate că nu zâmbea, nu te intimida în mod deosebit. Părea blândă şi cumva minusculă, aşa cum stătea acolo, în spatele acelui birou negru cu

aspect ameninţător şi, deşi nu m-a invitat să iau loc, m-am simţit destul de în largul meu încât să mă aşez pe unul dintre incomodele scaune negre din faţa biroului. Abia atunci am observat că ea mă cerceta cu mare atenţie şi urmărea tentativele mele de a fi politicoasă şi manierată, cu un aer oarecum amuzat. Condescendentă şi antipatică, am decis eu, dar nu răutăcioasă. Ea a vorbit prima.

— Şi ce te aduce la *Runway,* Ahn-dre-ah? a întrebat ea cu accent britanic aristocratic, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Păi, am stat de vorbă cu Sharon, iar ea mi-a spus că eşti în căutarea unei asistente, am început eu cu voce cam tremurătoare.

Când am văzut-o dând încurajator din cap, încrederea mi-a sporit puţin şi am continuat:

— Iar acum, după ce am vorbit şi cu Emily, Allison şi Cheryl, cred că am o idee mai clară cu privire la ceea ce cauţi şi am convingerea că sunt perfectă pentru acest post, am zis eu, conform sfatului primit de la Cheryl.

Ea a părut amuzată o clipă, dar nu impresionată în mod deosebit.

Abia în momentul acela am început să îmi doresc cu disperare acest loc de muncă, aşa cum îşi doresc uneori oamenii ceva considerat imposibil de obţinut. Poate nu era totuna cu a reuşi la Drept sau a publica un articol în revista facultăţii, dar, în mintea mea avidă de succes,

reprezenta realmente o mare provocare – provocare, pentru că eram o impostoare, şi încă una nu prea pricepută. Realizasem din secunda în care păşisem pe holul revistei *Runway* că nu aveam ce căuta aici. Hainele şi părul nu erau potrivite, asta era clar, dar cea mai nepotrivită era atitudinea mea. Nu ştiam nimic despre modă şi nici *nu-mi păsa.* Câtuşi de puţin. Drept pentru care trebuia să obţin slujba. Şi apoi, un milion de fete ar face moarte de om pentru acest post.

Am continuat să răspund la întrebările ei cu o sinceritate şi o siguranţă de sine care m-au surprins chiar şi pe mine. Nu aveam timp să mă simt intimidată. În fond, ea mi se părea o persoană destul de plăcută şi, surprinzător lucru, nu auzisem de la nimeni că lucrurile ar sta altfel. Discuţia era cât pe ce să se împotmolească atunci când m-a întrebat ce limbi străine vorbesc. Când i-am spus că ştiu ebraica, a amuţit preţ de o clipă, apoi şi-a pus palmele deschise pe birou şi mi-a spus cu o voce ca de gheaţă:

— Ebraica? Speram că ştii franceza sau măcar ceva mai *util.*

Mai să-mi cer scuze, dar m-am stăpânit.

— Din păcate, nu ştiu niciun cuvânt în franceză, dar sunt convinsă că asta nu va fi o problemă.

Şi-a împreunat din nou mâinile.

— Scrie aici că ai studiat la Brown.

— Da, ăă, am absolvit facultatea de limbă şi

literatură engleză, specialitatea ficţiune literară. Scrisul a fost întotdeauna pasiunea mea.

Of, ce siropos a sunat! m-am mustrat în gând. *Chiar era nevoie să folosesc cuvântul „pasiune”?*

— Aşadar, având înclinaţii spre literatură, înseamnă că nu eşti cine ştie ce interesată de modă?

A sorbit o înghiţitură de băutură acidulată din paharul aflat în faţa ei, după care l-a pus înapoi în tăcere. O privire rapidă aruncată în direcţia paharului m-a convins că era genul de femeie în stare să bea fără a lăsa una dintre acele dezgustătoare urme de ruj pe marginea paharului. Genul de femeie cu buze perfect rujate şi conturate la orice oră.

— O, nu, bineînţeles că nu-i aşa. Ador moda, am minţit eu fără să clipesc. Sunt nerăbdătoare să învăţ mai multe despre modă, pentru că ar fi nemaipomenit să pot într-o bună zi să scriu şi articole în acest domeniu.

De unde naiba îmi răsărise asemenea idee? întreagă această scenă începea să îmi dea impresia că trăiesc o experienţă extracorporală.

Discuţia a continuat în aceeaşi atmosferă relativ relaxată până când mi-a pus întrebarea finală: Ce reviste citesc în mod regulat? M-am aplecat înainte şi am început să vorbesc plină de surescitare:

— Păi, nu am abonament decât la *The New Yorker* şi *Newsweek,* dar citesc cu regularitate

The Buzz. Uneori şi *Time,* dar articolele sunt plicticoase, iar *U.S. News* e o revistă mult prea conservatoare. Sigur, uneori, cu un soi de plăcere vinovată, arunc o privire prin *Chic* şi, de când m-am întors din călătorie, citesc toate revistele turistice şi…

— Şi citeşti şi *Runway,* Ahn-dre-ah? m-a întrerupt ea şi s-a aplecat peste birou, cu o privire chiar mai atentă aţintită asupra mea.

Întrebarea venise atât de brusc, atât de neaşteptat, încât, pentru prima dată în ziua aceea, m-a prins cu garda jos. Nu am minţit şi nici nu m-am obosit să compun o explicaţie.

— Nu.

După vreo zece secunde de tăcere, i-a făcut semn lui Emily să mă conducă spre ieşire. Şi am ştiut că primisem postul.

3

— Mie nu mi se pare că ai obţinut postul, mi-a spus prietenul meu, Alex, cu voce domoală, în timp ce se juca cu părul meu, căci îmi pusesem capul îndurerat pe genunchii lui, să mă odihnesc după ziua aceea infernală. De la interviu mă dusesem direct la apartamentul lui din Brooklyn, nemaiavând eu niciun chef să dorm încă o noapte pe canapeaua lui Lily şi pentru că simţisem nevoia să îi povestesc tot ce se întâmplase. La un moment dat mă gândisem să mă mut acolo de tot, dar nu

voiam ca prezenţa mea să-l sufoce.

— Şi nici nu prea ştiu de ce ai vrea să-l obţii. Dar, după o clipă-două, s-a răzgândit: De fapt, să ştii că pare totuşi o ocazie senzaţională. Păi dacă fata asta, Allison, a început ca asistentă a Mirandei şi acum e redactor la revistă, ei bine, mi-ar plăcea să te văd şi pe tine aşa. Eu zic să accepţi.

Se străduia din răsputeri să pară încântat de treaba asta. Ne împrietenisem încă din primul an de facultate la Brown şi îi cunoşteam fiecare intonaţie, fiecare privire, ştiam să îi prind fiecare subînţeles. El începuse serviciul cu câteva săptămâni în urmă la şcoala Şcoala 277 din Bronx, şi era atât de extenuat, încât abia mai putea să vorbească. Deşi elevii lui aveau abia nouă ani, fusese decepţionat văzându-i deja atât de cinici şi blazaţi. Îl dezgusta faptul că discutau deja fără oprelişti despre sex oral, cunoşteau zece expresii diferite în argou pentru canabis şi se lăudau care ce mai şterpelise şi care ce văr avea rezident prin puşcăriile de maximă securitate. „Specialişti în puşcării”, începuse Alex să îi numească, şi adăuga: „Puştii ăştia ar fi în stare să scrie o carte întreagă despre subtilele avantaje ale închisorii Sing Sing faţă de Rikers, dar nu sunt în stare să citească un cuvânt în limba engleză”. Iar acum se străduia să găsească un mod de a-i ajuta.

Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul lui şi am început să îl masez pe spate. Arăta, sărmanul, atât

de nefericit, încât mă simţeam vinovată că îl deranjam cu amănuntele interviului, dar simţeam pur şi simplu nevoia de a vorbi cu cineva.

— Ştiu. Îmi dau seama că în postul ăsta nu voi face muncă de redacţie, dar sunt sigură că voi putea să scriu şi eu câte ceva peste câteva luni, am zis. Tu crezi că e sub demnitatea mea să lucrez la o revistă *de modă*?

M-a strâns încurajator de braţ şi s-a întins lângă mine.

— Iubito, eşti o scriitoare strălucită şi sunt convins că te vei descurca perfect oriunde. Şi bineînţeles că nu e sub demnitatea ta. Se cheamă că o iei pas cu pas. Parcă spuneai că un an de muncă la *Runway* te scuteşte de trei ani de căcaturi făcând-o pe asistenta prin alte părţi, nu-i aşa?

Am dat afirmativ din cap.

— Aşa spuneau Emily şi Allison, că e un soi de compensaţie automată. Adică munceşti pentru Miranda fără a fi concediată şi ea dă un telefon, îţi găseşte serviciu oriunde.

— Atunci, cum ai putea să refuzi? Vorbesc serios, Andy, du-te şi lucrează acolo un an şi pe urmă te angajezi la *The New Yorker.* Doar asta ţi-ai dorit dintotdeauna! Şi chiar am impresia că aşa o să reuşeşti mult mai repede decât făcând orice altceva.

— Ai dreptate, ai perfectă dreptate.

— Şi-apoi, asta ar însemna că va trebui

obligatoriu să te muţi la New York, ceea ce, mărturisesc, mi se pare extrem de atrăgător la ora actuală.

M-a sărutat, unul dintre acele săruturi lungi, leneşe pe care părea că le inventaserăm noi doi.

— Însă nu-ţi mai face atâtea griji. Cum spuneai şi tu, nu ştii sigur că ai obţinut postul. Om trăi şi om vedea.

Am pregătit o cină frugală şi am adormit cu ochii la Letterman Show. Tocmai visam că nişte nesuferiţi de copii de nouă ani făceau amor pe terenul de joacă în timp ce înghiţeau vagoane întregi de cuvinte din engleza veche şi zbierau la adorabilul şi iubitorul meu prieten, când a sunat telefonul.

Alex a ridicat receptorul, şi l-a dus la ureche, dar nu s-a obosit să deschidă ochii sau să zică, Alo”. L-a aruncat imediat lângă mine. Nu eram prea sigură că dispun de energia necesară să îl ridic.

— Alo? am bâiguit eu cu ochii la ceas, constatând că e şapte şi un sfert dimineaţa. Cine naiba putea fi la ora asta?

— Eu sunt, a lătrat Lily cu o voce care părea furioasă peste măsură.

— Bună, e totul în regulă?

— Crezi că te-aş suna dacă totul ar fi în regulă? Am o mahmureală de-mi vine să mor, şi tocmai când terminasem de vomitat şi eram cât pe ce să adorm, mă scoală o cucoană ţâfnoasă, zicea

că lucrează la resurse umane la Elias-Clark. Pe tine te căuta. Cu noaptea-n cap, la *şapte şi-un sfert.* Aşa că sun-o. Şi spune-i să facă pierdut numărul meu de telefon.

— Iartă-mă, Lil. Le-am dat numărul tău pentru că nu am încă mobil. Nu-mi vine să cred că a sunat atât de devreme! Mă întreb dacă asta o fi de bine sau de rău.

Am luat telefonul şi m-am strecurat afară din dormitor, închizând binişor uşa în urma mea.

— Mă rog. Succes. Să-mi spui cum stă treaba. Dar nu în următoarele două ore, bine?

— Nicio problemă. Mersi. Şi scuză-mă.

M-am uitat la ceas şi nu mi-a venit să cred că mă pregăteam să am o discuţie de afaceri la ora asta. Am pus de-o cafea şi am aşteptat până a dat în clocot, după care mi-am luat ceaşca cu mine pe canapea. Era timpul să sun. Nu aveam încotro.

— Bună dimineaţa, sunt Andrea Sachs, am zis eu pe un ton hotărât, deşi vocea mă trăda cu specifica răguşeală dogită de om abia trezit din somn.

— Andrea, bună dimineaţa! Sper că nu te-am sunat prea devreme, a ciripit Sharon, iar vocea ei suna de-a dreptul însorită. Sunt sigură că nu, draga mea, mai ales că va trebui să devii cât de curând extrem de matinală! Am veşti foarte bune pentru tine. Miranda a fost foarte impresionată de tine şi doreşte să lucrezi pentru ea. Nu-i aşa că e minunat? Felicitări, draga mea. Cum te simţi în

calitate de nouă asistentă a Mirandei Priestly? Cred că eşti de-a dreptul…

Mi se învârteau creierii. Am încercat să mă smulg de pe canapea să-mi mai torn o ceaşcă de cafea, sau nişte apă, sau orice în stare să mă limpezească la cap şi să facă în aşa fel încât vorbele ei să sune din nou a engleză, dar nu am reuşit decât să mă afund şi mai adânc între perne.

Mă întreba oare dacă mi-ar plăcea postul? Sau îmi făcea o ofertă oficială? Nimic din ceea ce îmi spunea nu părea să aibă vreo noimă, exceptând faptul că Miranda mă plăcuse.

— … încântată de veste. În fond, cine nu ar fi? Păi, să vedem, poţi să începi serviciul de luni, da? Ea o să fie în concediu atunci, dar este un moment foarte bun să începi. Aşa o să ai ceva timp să faci cunoştinţă cu celelalte fete – o, şi sunt toate aşa de drăguţe!

Să fac cunoştinţă? Ce? Să încep de luni? Fete drăguţe? Tot ce auzeam refuza cu desăvârşire să-şi afle logica în creierul meu năucit. O singură frază am înţeles şi la ea am răspuns.

— Ăăă, păi nu cred că pot să încep de luni, am zis eu încet, în speranţa că m-am exprimat cât de cât coerent.

Pronunţarea acestor cuvinte m-a zguduit suficient cât să mă trezească pe jumătate. Intrasem pentru prima dată pe uşa Elias-Clark Building cu o zi în urmă, iar acum eram abia sculată dintr-un somn adânc ca să ascult pe cineva

care îmi spunea că trebuie să mă prezint la lucru peste trei zile. Era vineri – *abia se crăpa de ziuă, era ora şapte dimineaţa* – şi ei voiau să mă prezint la lucru luni? Începeam să am senzaţia că evenimentele se precipită şi îmi scapă de sub control. Ce-i graba asta ridicolă? Era femeia asta atât de importantă încât avea aşa mare nevoie de mine? Şi de ce oare părea până şi Sharon aşa speriată de Miranda?

Era imposibil să încep de luni. Nu aveam unde locui. Cartierul meu general era, la acea oră, la ai mei, în Avon, acolo unde mă mutasem, cam cu inima îndoită, după absolvire, acolo unde rămăseseră majoritatea efectelor mele personale în timpul călătoriei din vară. Toate hainele mele pentru interviuri erau făcute vraf pe canapeaua lui Lily. Încercasem să îi spăl vasele, să îi golesc scrumierele şi să cumpăr cutii de îngheţată Häagen-Dazs ca să nu mă deteste, dar mi se părea corect să o scutesc din când în când de veşnica mea prezenţă, aşa că stăteam la Alex în timpul weekendurilor. Ceea ce însemna că toate hainele mele pentru plimbările duminicale şi trusa de machiaj erau la el acasă, în Brooklyn, laptopul şi ţinutele vestimentare desperecheate – acasă la Lily, în Harlem, iar restul – la ai mei, în Avon. Nu aveam un apartament în New York şi nu înţelegeam cum de toată lumea ştie că pe Madison Avenue o iei „în sus”, în vreme ce pe Broadway o iei „în jos”. Nici pe unde anume se afla partea „de

sus” a oraşului nu eram prea sigură. Iar ea voia să mă prezint la lucru luni?

— Ăăă, păi nu cred că pot să încep de luni, pentru că la ora actuală nu locuiesc în New York, am explicat eu cu mâna încleştată pe telefon, aşa că am nevoie de câteva zile ca să găsesc un apartament, să cumpăr ceva mobilă şi să mă mut.

— Bine, mă rog. Atunci, începi de miercuri, a pufnit ea.

După alte câteva minute de parlamentări, am convenit în cele din urmă că o să încep pe 17 noiembrie, adică de luni într-o săptămână. Ceea ce îmi lăsa ceva mai mult de opt zile ca să găsesc şi să mobilez un apartament într-una dintre cele mai demente pieţe imobiliare din lume.

Am închis telefonul şi m-am trântit pe canapea: îmi tremurau mâinile şi am scăpat receptorul pe covor. O săptămână. Aveam la dispoziţie o săptămână ca să-mi încep munca în postul pe care îl acceptasem, acela de asistentă a Mirandei Priestly. Ei, dar stai aşa! Uite ce mă deranjase de fapt tot timpul, fără să-mi dau seama… în fond, nu acceptasem postul, pentru că nu-mi fusese în mod oficial oferit. Sharon nici nu pronunţase cuvintele „Am dori să-ţi facem o ofertă”, pentru că i se păruse normal ca orice fiinţă înzestrată cu un dram de inteligenţă să îl accepte în mod firesc. Nimeni nu pomenise cuvântul „salariu”. Aproape că am râs cu voce tare. Era oare asta un soi de tactică de război

perfecţionată? Să aştepţi ca victima să doarmă profund, să fie în acea stare în care globii oculari se mişcă rapid, după o zi extrem de stresantă, şi atunci să o bombardezi cu veşti care îi vor schimba radical modul de viaţă? Sau se presupunea pur şi simplu că ar fi pierdere de timp şi energie irosită să faci ceva atât de plicticos precum oferta unui loc de muncă şi să aştepţi acceptul, dat fiind că era vorba de revista *Runway*? Sharon era convinsă că, normal, o să dau năvală să nu scap asemenea ocazie şi că o să fiu super-încântată de ideea unui asemenea loc de muncă. Şi, cum se întâmpla întotdeauna la Elias-Clark, avea dreptate. Totul se petrecuse atât de rapid, atât de frenetic, încât nu avusesem timp să mă sfătuiesc şi cu alţii şi să analizez lucrurile ca de obicei. Dar aveam plăcuta senzaţie că asta *chiar era* o şansă pe care aş fi nebună să o ratez, că ăsta chiar ar putea fi primul pas în drumul meu spre *The New Yorker.* Trebuia să încerc. Eram norocoasă că obţinusem postul.

Încărcată cu această nouă energie, am dat pe gât restul de cafea, am pus un nou rând la fiert pentru Alex şi am făcut rapid un duş fierbinte. Când m-am întors în dormitor, el stătea în pat, în capul oaselor.

— Te-ai şi îmbrăcat? a întrebat el, bâjbâind după ochelarii cu rame subţiri de metal fără de care era aproape orb. A sunat cineva azi-dimineaţă, sau doar am visat?

— N-a fost un vis, am zis eu şi m-am strecurat înapoi sub plapumă, deşi îmi trăsesem deja pe mine jeanşii şi un pulover pe gât. Am avut grijă ca părul meu să nu-i ude perna. Lily era la telefon, am continuat. Tipa de la resurse umane de la Elias-Clark a sunat la ea acasă pentru că le-am dat numărul ei de telefon. Ghici ce mi-a spus?

— Ai primit postul?

— Am primit postul!

— O, vino-ncoace, a zis el, s-a ridicat în capul oaselor şi m-a îmbrăţişat. Sunt atât de mândru de tine! E o veste minunată, zău.

— Chiar crezi că e şansa mea? Ştiu că am mai discutat despre asta, dar nici măcar nu mi s-a dat ocazia să decid eu însămi. Femeia aceea a presupus că vreau postul.

— E o şansă incredibilă. Domeniul modei nu e cel mai rău pe lumea asta – s-ar putea să fie chiar interesant.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ei da, mă rog, poate că exagerez. Dar dacă scrie *Runway* în curriculum vitae şi capeţi şi o recomandare de la cucoana asta, Miranda, şi mai scrii şi câteva articolaşe între timp, la naiba, poţi face orice. Cei de la *The New Yorker* or să-ţi bată chiar ei la uşă.

— Sper să ai dreptate, din toată inima sper.

Am sărit în picioare şi m-am apucat să îndes diverse lucruri în rucsac.

— Poţi să mai îmi împrumuţi o dată maşina?

Cu cât ajung mai repede acasă, cu atât mai repede mă întorc. De fapt, nici nu mai contează, doar *mă mut la New York.* E chestie oficială!

Întrucât Alex mergea acasă la ai lui, în Westchester, de două ori pe săptămână ca să aibă grijă de frăţiorul lui mai mic atunci când mama lui lucra în tura de noapte, aceasta îi dăduse vechea ei maşină s-o aibă în oraş. Dar el nu avea nevoie de maşină până marţi, iar eu urma să mă întorc până atunci. Avusesem oricum de gând să mă duc acasă în weekend, şi acum măcar aveam şi eu o veste bună să le dau alor mei.

— Sigur, nicio problemă. E parcată două străzi mai jos, pe Grand Street. Cheile sunt pe masa din bucătărie. Sună-mă când ajungi, bine?

— O să te sun. Sigur nu vrei să vii şi tu? O să fie rost de mâncare bună – doar ştii că mama comandă numai de la cele mai bune restaurante.

— Tentant. Ştii bine că mi-ar plăcea să vin, dar i-am chemat pe câţiva dintre profesorii mai tineri să mergem undeva împreună mâine seară. M-am gândit că asta ne-ar ajuta să lucrăm mai bine în echipă. Nu pot să lipsesc tocmai eu.

— Altruist afurisit. Îi ajuţi întotdeauna pe toţi, împrăştii voie bună oriunde te duci. Zău că te-aş urî dacă nu te-aş iubi aşa de mult.

M-am aplecat şi l-am sărutat de rămas-bun.

Am găsit Jetta din prima şi în numai douăzeci de minute am dibuit calea spre autostrada 95 spre nord, care nu era deloc aglomerată. Era o zi

geroasă de noiembrie; erau vreo zero grade afară şi pe străzile lăturalnice se vedeau crâmpeie de pământ acoperite de gheaţă alunecoasă. Dar soarele era sus pe cer şi împrăştia acea intensă lumină hibernală din cauza căreia ochii încă neobişnuiţi cu strălucirea puternică îţi lăcrimează şi clipesc, şi simţeam cum aerul curat şi rece îmi pătrunde în plămâni. Am mers tot drumul cu geamurile deschise, ascultând muzica din filmul *Almost Famous* la casetofon. Am reuşit să-mi prind cu o mână părul umed într-o coadă de cal, ca să nu-mi intre-n ochi, şi mi-am tot suflat în palme să le încălzesc suficient cât să pot ţine volanul. La numai şase luni de la absolvirea facultăţii, viaţa mea era pe cale să facă un uriaş salt înainte. Miranda Priestly, o străină până mai ieri, dar o femeie cu adevărat puternică, mă alesese personal să lucrez la revista ei. Acum aveam un motiv serios să plec din Connecticut, să mă mut – singură, ca un adult în toată puterea cuvântului – în Manhattan şi să am casa mea. Când am intrat pe aleea casei în care copilărisem, m-a cuprins o veritabilă surescitare. Îmi vedeam în oglinda retrovizoare obrajii îmbujoraţi de frig şi vânt şi părul zburlit şi ciufulit. Nu eram machiată şi jeanşii îmi erau murdari la tiv în urma eforturilor din zilele precedente de a-mi croi drum pe străzile ude şi noroioase ale oraşului. Dar în clipa aceea mă simţeam frumoasă. Spontană şi înfrigurată şi proaspătă, am dat uşa de perete şi am strigat-o pe

mama. A fost ultima dată în viaţa mea când m-am simţit atât de lipsită de griji.

*

* * *

— O săptămână? Scumpa mea, zău dacă-mi dau seama cum vei putea începe să lucrezi peste numai o săptămână, a zis mama în timp ce-şi amesteca ceaiul cu linguriţa.

Stăteam la masa din bucătărie pe locurile noastre obişnuite, mama bea obişnuitul ei ceai decafeinizat cu zaharină, iar eu, obişnuitul meu ceai English Breakfast cu zahăr. Deşi plecasem de patru ani de acasă, tot ce îmi trebuia ca să simt că n-aş fi plecat vreodată era o uriaşă cană de ceai încălzit la microunde şi vreo două prăjiturele Reese cu unt de arahide.

— Ei bine, nu prea am de ales şi, sincer vorbind, am mare noroc că am şi atâta timp. Să fi auzit ce dură a fost femeia asta la telefon, am zis eu. Mama m-a privit cu ochi total lipsiţi de expresie, iar eu am continuat: Dar, oricum, n-are rost să-mi fac griji pe chestia asta. Tocmai am căpătat un post la o revistă realmente celebră, voi lucra cu cea mai faimoasă femeie din industria modei. Un post pentru care un milion de fete ar face moarte de om.

Ne-am zâmbit, dar zâmbetul ei era trist.

— Sunt foarte fericită pentru tine, mi-a spus. Am o fată atât frumoasă şi de matură. Ştiu că va fi începutul unei perioade minunate, absolut

minunate din viaţa ta. O, îmi aduc bine aminte cum a fost când am absolvit şi eu facultatea şi m-am mutat la New York. Singură-singurică în oraşul acela mare şi turbat. Înspăimântător, dar în acelaşi timp excitant. Vreau să te bucuri de fiecare clipă, de piese de teatru, de filme, de oameni, de magazine şi de cărţi. Va fi cea mai frumoasă perioadă din viaţa ta – ştiu eu că aşa va fi.

Şi-a aşezat mâna peste a mea, ceea ce nu făcea prea des:

— Sunt foarte mândră de tine.

— Mulţumesc, mamă. Să înţeleg că eşti suficient de mândră ca să-mi cumperi un apartament, mobilă şi o garderobă nou-nouţă?

— Ei da, ce să spun, a răspuns ea şi mi-a tras în glumă una peste cap cu o revistă în drum spre cuptorul cu microunde, spre care o pornise ca să mai încălzească două ceşti de ceai.

Nu spusese nu, dar nici nu se repezise să-mi dea un cec.

Am petrecut restul serii trimiţând tuturor cunoscuţilor e-mail-uri în care îi întrebam dacă nu au nevoie de o colegă de cameră sau dacă nu ştiu pe cineva care ar avea nevoie de aşa ceva.

loc. Am decis că singura soluţie – ca să nu mă mut definitiv pe canapeaua lui Lily, ceea ce ne-ar fi distrus inevitabil prietenia, şi ca să nu mă mut nici la Alex, lucru pentru care nu eram încă pregătiţi – era să închiriez o cameră cu încă cineva pe termen scurt, până reuşeam să îmi amenajez

ceva separat în oraş. Cel mai bine era să găsesc undeva o cameră separată, preferabil gata mobilată, ca să nu mai am şi asta de făcut.

Telefonul a sunat puţin după miezul nopţii şi m-am năpustit să îl apuc, mai-mai să cad din pătuţul meu în care dormisem de când eram mică. Poza înrămată şi semnată de eroina copilăriei mele, Chris Evert[3], mi-a zâmbit din perete, de sub un panou pe care încă mai erau prinse tăieturi din reviste despre Kirk Cameron[4]. Am zâmbit la telefon.

— Bună, iubito, sunt eu, Alex, a zis el cu tonul acela care semnala că s-a întâmplat ceva. Dar îmi era imposibil să-mi dau seama dacă era de bine sau de rău. Tocmai am primit e-mail de la o fată, Claire McMillan, care caută o colegă de cameră. O fată care a terminat la Princeton. Cred că am cunoscut-o cândva. Prietenă cu Andrew, o fată absolut normală. Te interesează?

— Sigur, de ce nu? Ai numărul ei de telefon?

— Nu, am doar e-mail-ul, dar îţi trimit mesajul şi poţi să iei legătura cu ea. Cred că o să vă înţelegeţi bine.

I-am trimis un e-mail lui Claire de cum am terminat convorbirea cu Alex, după care am reuşit să adorm şi eu în propriul pat. Poate, cine ştie, totul va fi bine.

---

3 Faimoasă jucătoare de tenis în anii ’80.

4 Actor american născut în 1970, remarcat mai ales graţie unor filme pentru adolescenţi.

*

* *

Claire McMillan: nici vorbă. Locuia într-un apartament întunecos şi deprimant, în mijlocul unei clădiri care aducea cu fundul iadului, şi am dat şi peste un drogat care se sprijinea de uşă când am ajuns acolo. Celelalte apartamente pe care le-am vizitat nu erau cu mult mai acătării. Un cuplu voia să închirieze o cameră în plus din apartamentul lor şi mi-au făcut apropouri voalate că va trebui să mă obişnuiesc cu desele şi gălăgioasele lor partide de amor; o artistă de vreo treizeci şi ceva de ani, care avea patru pisici şi ardea de dorinţa de a mai achiziţiona câteva; un dormitor la capătul unui hol interminabil şi întunecos, fără ferestre şi fără dulapuri în perete; un homosexual de vreo douăzeci de ani, aflat într-o autoproclamată „perioadă de curvăsăreală”. Fiecare dintre camerele astea mizerabile pe care le-am vizitat costa peste o mie de dolari pe lună, or, salariul meu avea să se încadreze în enorma sumă de treizeci şi două de mii de dolari pe an. Şi, măcar că nu fusesem niciodată tare la matematică, nu era nevoie să fiu te miri ce geniu ca să-mi dau seama că chiria o să-mi înghită peste douăsprezece mii pe an, iar impozitele – restul. A, da, şi părinţii deciseseră să îmi confişte acum, că devenisem adult, cartea de credit „specială pentru situaţii de urgenţă”. Minunat.

După trei zile soldate cu eşecuri, Lily a decis

să mă ajute. Dat fiind că avea şi ea un interes personal, acela de a mă expedia pentru totdeauna de pe canapeaua ei, a trimis la rândul ei e-mail-uri tuturor cunoştinţelor. O colegă de-a ei, de la cursurile pentru doctorat de la Universitatea Columbia, avea un şef care cunoştea două fete în căutarea unei colege de apartament. Am sunat imediat şi am vorbit cu o fată foarte drăguţă pe nume Shanti, care mi-a spus că ea şi prietena ei, Kendra, erau în căutarea unei persoane dispuse să se mute în apartamentul lor din Upper East Side, într-o cameră care era cam micuţă, dar care avea fereastră, dulap în perete şi chiar un perete de cărămidă aparentă. Cu o chirie de opt sute de dolari pe lună. Am întrebat-o dacă apartamentul dispunea de baie şi bucătărie. Dispunea (nu avea maşină de spălat vase, cadă de baie sau lift, evident, dar nu e cazul să pretinzi asemenea lux când o porneşti pentru prima dată de unul singur în viaţă). Evrika! Shanti şi Kendra s-au dovedit a fi două indience foarte drăguţe şi tăcute, erau proaspăt absolvente ale Universităţii Duke, lucrau zilnic un număr drăcesc de ore la o bancă de investiţii, două fete pe care în prima zi, şi nici în următoarea, nu le-am putut deosebi una de cealaltă. Îmi găsisem şi eu un cămin.

4

Dormisem deja trei nopţi în noua mea cameră

şi încă mă simţeam ca o străină care locuieşte într-un loc foarte straniu. Camera era minusculă. Ceva mai mare, poate, decât magazioara din curtea casei alor mei din Avon, dar cu foarte puţin. Şi, spre deosebire de majoritatea spaţiilor goale care par mai mari odată mobilate, odaia mea parcă intrase la apă şi se redusese la jumătatea dimensiunilor iniţiale. Analizasem ochiometric cămăruţa pătrăţoasă şi decisesem, în naivitatea mea, că are cam jumătate din dimensiunile unei camere normale şi că aş putea achiziţiona o garnitură obişnuită de mobilă de dormitor: un pat de mărime medie, o comodă, poate chiar o noptieră sau două. Lily şi cu mine luasem maşina lui Alex şi ne dusesem la magazinul Ikea, paradisul absolventului de facultate care vrea să-şi mobileze apartamentul şi alesesem o garnitură de mobilă dintr-un furnir de culoare deschisă şi un covor împletit în câteva nuanţe de albastru: bleu, bleumarin, albastru regal şi indigo. Repet, dacă moda nu era punctul meu forte, decoraţiunile interioare nu erau nici atât: cred că Ikea era în „Perioada albastră”. Am cumpărat o cuvertură în picăţele albastre şi cea mai pufoasă plapumă pe care o aveau de vânzare. Lily m-a convins să cumpăr o veioză din aceea chinezească cu abajur din hârtie de orez pentru noptieră, după care am ales câteva desene alb-negru gata înrămate, care să se potrivească cu roşul aprins al mult lăudatului meu perete din cărămidă aparentă.

Elegant şi lejer şi, nu în mică măsură, stil Zen. Era perfect pentru prima mea cameră de adult în marele oraş.

Adică, perfect până când au sosit. Se pare că analiza ochiometrică a unei camere nu echivalează cu măsurarea ei. Nimic nu se potrivea. Alex a asamblat patul şi, când l-a împins lângă peretele din cărămidă aparentă (numele codificat în Manhattan pentru „perete nefinisat”), am constatat că acesta ocupase deja întreaga cameră. A trebuit să returnez comoda cu şase sertare, cele două superbe noptiere, ba chiar şi oglinda înaltă cât un stat de om. Totuşi, oamenii trimişi de magazin, împreună cu Alex, au ridicat patul şi aşa am reuşit să strecor sub el covorul în trei nuanţe de albastru şi câţiva centimetri albăstrui se iţeau de sub gigantul de lemn. Nu aveam nicio comodă sau noptieră pe care să pun veioza cu abajur din hârtie de orez, aşa că am aşezat-o pur şi simplu pe podea, proptită în spaţiul de vreo cincisprezece centimetri rămas între pat şi uşa glisantă a dulapului din perete. Şi, cu toate că am încercat cu bandă adezivă specială, cuie, sârme, superglue, scoci dublu adeziv şi numeroase blesteme, desenele înrămate au refuzat să se lipească de peretele din cărămidă aparentă. După aproape trei ore de eforturi şi după ce mi-am zgâriat la sânge degetele în cărămizi, am proptit în cele din urmă tablourile de pervazul ferestrei. Cu atât mai bine, mi-am zis. Măcar aşa desenele blocau cât de

cât vederea directă pe care o avea spre apartamentul meu femeia de dincolo de minuscula curte interioară. Dar nimic din toate astea nu conta. Nu mă deranja nici faptul că vedeam pe fereastră o minusculă curte interioară în locul maiestuosului contur al oraşului, nici că îmi lipsea spaţiul necesar unei comode, nici faptul că dulapul din perete era prea neîncăpător ca să pot agăţa în el o haină de blană. Camera era a mea – prima pe care o puteam aranja de una singură, fără nicio sugestie din partea părinţilor sau a prietenilor – şi îmi plăcea la nebunie.

Era duminică seara, înaintea primei mele zile de muncă, şi nu puteam face decât să mă dau de ceasul morţii gândind la ce aveam să port a doua zi. Kendra, cea mai drăguţă din cele două fete cu care împărţeam apartamentul, tot băga capul pe uşă şi mă întreba cu voce domoală dacă mă poate ajuta cu ceva. Ţinând cont de faptul că amândouă purtau zilnic la serviciu o ţinută vestimentară ultraconservatoare, am refuzat orice ajutor în materie de modă din partea lor. M-am tot preumblat în sus şi-n jos prin living în măsura posibilului, dat fiind că din patru paşi îi acopeream întreaga suprafaţă, şi m-am aşezat pe canapea, în faţa televizorului. Ce anume poartă cineva în prima zi de muncă pentru cel mai la modă redactor al celei mai la modă reviste de modă din lume? auzisem de Prada (de la puţinele japoneze care purtau marca asta de rucsac la Brown) şi de

Louis Vuitton (pentru că ambelor mele bunici le plăcea să poarte pe genţi faimoasa semnătură, fără a realiza însă cât sunt astfel de şic) şi poate chiar de Gucci (cine nu auzise de Gucci?). Dar nu deţineam niciun fir de aţă din asemenea vestimentaţie şi, chiar dacă întregul conţinut al lanţurilor de magazine aparţinând celor trei firme ar fi fost îndesat în minusculul meu dulap, tot n-aş fi ştiut ce să fac cu el. M-am întors în camera mea sau, mai bine zis, pe salteaua care se întindea de la un perete la altul şi pe care o numeam camera mea – şi m-am prăbuşit pe acel mare şi minunat pat, după ce mi-am lovit la intrare glezna de rama de lemn. Rahat. Ce fac acum?

După ce mi-am stors creierii şi mi-am luat toată garderoba la mină, am decis să port un pulover albastru deschis şi o fustă neagră până la genunchi, cu cizmele mele negre trei sferturi. Ştiam deja că o servietă nu avea să fie potrivită acolo, aşa că nu-mi rămânea decât să port geanta neagră de pânză. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc din noaptea aceea este tentativa de a naviga primprejurul masivului meu pat în cizmele cu toc, cu fustă, fără bluză şi cu dese pauze de odihnă în urma epuizantului efort.

Trebuie să fi leşinat din cauza anxietăţii, pentru că adrenalina a fost cea care m-a trezit la ora cinci şi jumătate dimineaţa. Am sărit din pat. Nervii îmi fuseseră încordaţi la maximum toată săptămâna şi-mi simţeam căpăţâna pe cale să

explodeze. Aveam la dispoziţie exact o oră şi jumătate ca să fac duş, să mă îmbrac şi să îmi croiesc drum de la clădirea mea stil dormitor al unei frăţii studenţeşti, aflată la intersecţia 96th Street cu 3rd Street, până hăt în centru, şi asta cu ajutorul transportului în comun, concept care încă era pentru mine sinistru şi timorant. Iar asta însemna că trebuia să aloc o oră pentru transport şi o jumătate de oră pentru a-mi pune la punct propria înfăţişare.

Duşul a fost oribil. Scotea un şuier strident ca fluierele acelea folosite la dresarea câinilor, iar apa a rămas abia călâie, asta exact până în clipa în care am ieşit din cadă în camera friguroasă de baie, moment în care a devenit clocotită. Am mai trăit toată povestea *asta* încă vreo trei zile, după care am început să sar din pat cu cincisprezece minute mai devreme, să dau drumul la apă şi să mă bag rapid la loc sub plapumă. După ce deşteptătorul mai sună de trei ori, mă întorc în baie pentru runda a doua, iar la momentul respectiv oglinda e deja aburită toată de la apa minunat de caldă – deşi curgând într-un jet cam anemic.

M-am vârât în hainele strâmte şi incomode şi am ieşit din casă în doar douăzeci şi cinci de minute – un nou record pentru mine. Şi am avut nevoie de numai zece minute ca să găsesc cea mai apropiată gură de metrou, lucru pe care ar fi trebuit să îl fac de cu seară, dar fusesem prea

ocupată şi ridiculizasem sugestia mamei de a face drumul până acolo „dus-întors”, ca să nu mă rătăcesc a doua zi. Cu o săptămână în urmă, când fusesem la interviu, luasem un taxi, fiind convinsă că experienţa unei călătorii cu metroul avea să fie un coşmar. Dar, fapt remarcabil, am dat de o funcţionară de la metrou care chiar vorbea limba engleză şi care m-a sfătuit să iau trenul numărul 6 până la 59th Street, să ies pe 59th Street şi să merg pe jos încă două intersecţii spre vest, până la Madison Street. Nimic mai simplu. M-am urcat în trenul friguros şi am mers în linişte, fiind una dintre puţinele persoane suficient de ţăcănite să fie treze şi în mişcare la o asemenea oră mizerabilă în miez de noiembrie. Toate bune până aici – nicio problemă până când am ieşit în stradă.

Am urcat cele mai apropiate scări şi am ieşit în frigul de afară, unde singura lumină emana de la bodegile deschise non-stop. În spatele meu se vedea un magazin Bloomingsdale, dar nimic altceva nu-mi părea cunoscut. Elias-Clark, Elias-Clark, Elias-Clark. Unde era oare clădirea aceea? M-am învârtit în jurul propriei axe până când, la o intersecţie, am văzut numele străzilor: 60th Street şi Lexington. Ei bine, 59th Street nu putea fi prea departe de 60th Street, dar încotro să merg ca să ajung acolo unde străzile o iau spre vest? Şi unde se afla Madison, în raport cu Lexington? Nu mai recunoşteam nimic din cele văzute cu ocazia vizitei făcute acolo cu peste o săptămână în urmă,

dat fiind că atunci taxiul mă lăsase drept în faţa clădirii. M-am mai plimbat primprejur câteva minute, bucuroasă că aveam destul timp să fiu atât de rătăcită cum eram, şi în cele din urmă am intrat într-un local să beau o cană de cafea.

— Bună dimineaţa, domnule. Nu găsesc drumul spre Elias-Clark Building. M-aţi putea lămuri cumva încotro s-o iau? l-am întrebat pe bărbatul cu înfăţişare neliniştită din spatele casei de marcat. Am încercat să nu zâmbesc dulce, amintindu-mi ce-mi spusese toată lumea, şi anume că nu mai sunt în Avon şi că pe-aici nimeni nu răspunde cu bunăvoinţă bunelor maniere. El s-a încruntat la mine şi m-a impacientat gândul că, poate, m-a considerat obraznică. I-am zâmbit dulce.

— Marcă dolaru', a zis el şi a întins mâna.

— Trebuie să plătesc ca să-mi indicaţi direcţia?

— Marcă dolaru', neagră sau cu lapte, dă care vrei.

M-am holbat o clipă la el, după care mi-am dat seama că ştia numai atâta engleză cât să discute despre cafea.

— O, neagră e foarte bine. Mulţumesc foarte mult.

I-am înmânat un dolar şi am ieşit înapoi în stradă, mai pierdută ca niciodată. Am întrebat vânzători de la chioşcurile de ziare, măturători, chiar şi un boschetar ghemuit într-un soi de

adăpost mobil alcătuit din cutii de carton. Niciunul nu a înţeles îndeajuns ce spuneam ca să mă îndrume spre intersecţia 59th Street şi Madison, şi asta mi-a readus în minte, în scurte flash-back-uri, păţaniile din Delhi, deprimarea, dizenteria. *Nu! O să găsesc clădirea!*

După încă vreo câteva minute de rătăcit aiurea prin centrul care se trezea încet-încet din somn, am ajuns şi la intrarea în Elias-Clark Building. Holul, văzut de după uşile de sticlă, părea un punct luminos în tenebrele de dinaintea zorilor şi mi s-a părut, în acele prime clipe, un loc plăcut, plin de căldură. Dar când am împins uşa turnantă ca să intru, aceasta a rezistat. Am împins-o tot mai tare, până când întreaga mea greutate s-a concentrat asupra ei, iar faţa aproape că mi s-a lipit de uşă, şi abia atunci s-a urnit. Când a început să se mişte, a lunecat mai întâi uşurel, ceea ce m-a făcut s-o împing cu îndoită putere. Dar de cum a prins ceva viteză, enorma uşă de sticlă a ţâşnit pur şi simplu din loc, s-a învârtit brusc în jurul axei, m-a izbit din spate, făcându-mă să mă împiedic în propriile picioare şi să mă lupt vizibil ca să rămân în poziţie verticală. Un individ aşezat la biroul agenţilor de pază a izbucnit în râs.

— Înşelătoare uşa asta, ce zici? Nu e prima oară când văd asta şi n-o să fie nici ultima, a chicotit el, iar obrajii cărnoşi i se scuturau de râs. Te-a prins bine în gheare.

L-am analizat rapid din cap până-n picioare şi

am decis să îl urăsc, şi am ştiut şi că nici el nu avea să mă placă niciodată, indiferent ce-o să spun sau cum o să mă port. Dar i-am zâmbit.

— Andrea este numele meu, i-am spus eu scoţându-mi mănuşile şi întinzându-i mâna peste birou. Azi e prima mea zi de lucru la *Runway.* Sunt noua asistentă a Mirandei Priestly.

— Condoleanţe e numele meu! a hohotit el, aruncându-şi capul rotund pe spate. Chiar aşa poţi să-mi şi spui: „Condoleanţele mele!” Ha, ha, ha. Hei, Eduardo, ascultă aici. Fata asta e una dintre noile *sclave* ale Mirandei! De unde vii, fătuco, de eşti aşa din cale-afară de prietenoasă? Din fundu’ Kansasului? O să te mănânce de vie, ha, ha, ha!

Dar înainte să găsesc un răspuns, un bărbat solid, purtând aceeaşi uniformă, s-a apropiat de mine şi m-a măsurat fără nicio jenă din cap până-n picioare. Mă pregătisem să aud alte batjocuri şi zeflemele, dar nici vorbă de aşa ceva. În loc de asta, el şi-a întors spre mine o faţă binevoitoare şi m-a privit drept în ochi.

— Io-s Eduardo, iar cretinu' ăsta e Mickey, a zis el, indicându-l printr-un gest pe primul paznic, care părea ofuscat că Eduardo se purta civilizat şi îi stricase lui tot cheful. Nu-l lua în seamă, a continuat el, îi place să facă glume pe socoteala ta, atâta tot. Avea un accent corcit, ceva între spaniol şi newyorkez. Mi-a întins un registru. Completează datele astea aici şi-l dau cârd provizoriu de acces, să te poţi duce la etaj. Şi zi-le

acolo la resurse umane că-l trebe cârd cu poză.

Trebuie că îl privisem cu recunoştinţă, pentru că a părut jenat când mi-a împins registrul pe birou.

— Ei, hai, completează formulam ăsta. Şi baftă azi, fătuco. O să-l trebuie.

Eram prea agitată şi extenuată în momentul acela ca să-i cer să se explice, şi-apoi, nici nu prea aveam nevoie. Cam singurul lucru pe care apucasem să-l fac în săptămâna care trecuse de când acceptasem postul până în ziua în care urmam să încep lucrul fusese să aflu câte ceva despre noua mea şefă. Căutasem pe Internet şi aflasem cu surprindere că Miranda Priestly se născuse sub numele Miriam Princhek în East End, Londra. Familia ei, ca mai toate familiile de evrei ortodocşi din oraş, trăia într-o sărăcie lucie, dar era foarte religioasă. Tatăl ei mai lucra câte ceva pe ici, pe colo, dar familia se baza în principal pe ajutorul comunităţii, dat fiind că el îşi petrecea cea mai mare parte a zilelor adâncit în studiul textelor religioase evreieşti. Mama lui Miriam murise la naşterea ei, aşa că mama *ei* se mutase acolo şi ajutase la creşterea copiilor. Şi ce de copii! Unsprezece cu totul. Majoritatea fraţilor şi surorilor ei începuseră să activeze în posturi ocazionale, onorifice, ca şi tatăl lor, şi nu aveau timp decât să se roage şi să activeze; vreo doi dintre ei reuşiseră să intre şi să termine o facultate, şi asta numai ca să se căsătorească de

foarte tineri şi să pună, la rândul lor, bazele unor familii numeroase. Miriam era singura excepţie de la tradiţia familiei.

Adunând la ciorap mărunţişul pe care i-l strecurau fraţii şi surorile mai mari din ce agoniseau şi ei, Miriam părăsise brusc liceul la împlinirea vârstei de şaptesprezece ani – cu numai trei luni înainte de a-l absolvi – şi se angajase ca asistentă a unui designer britanic de modă a cărui stea era în ascensiune şi pe care l-a ajutat să-şi organizeze paradele sezon după sezon. După câţiva ani, timp în care şi-a clădit, la rândul ei, propriul renume în lumea înfloritoare a modei londoneze şi în care a studiat franceza la seral, a obţinut un post de redactor începător la revista franţuzească *Chic* din Paris. La acel moment, păstra prea puţine legături cu familia: ei nu-i înţelegeau modul de viaţă sau ambiţiile, iar ea era jenată de religiozitatea lor demodată şi de cumplita lor lipsă de rafinament. Totala înstrăinare de familie a intervenit la scurt timp după ce a început să lucreze pentru *Chic,* când, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, Miriam Princhek a devenit Miranda Priestly, dezicându-se astfel de un nume cu clare conotaţii etnice, în favoarea unuia mai pompos. Accentul ei *cockney*[5]*,* necizelat, a fost curând înlocuit de unul bine gândit, cultivat şi educat şi, înainte de a împlini treizeci de ani, transformarea lui Miriam dintr-o

5 *Cockney* - accentul celor din mediul necultivat al Londrei.

evreică săracă într-o persoană din înalta societate era desăvârşită. După care a avut o ascensiune rapidă şi fără scrupule în lumea revistelor de modă.

A petrecut zece ani la cârma redacţiei franceze a revistei *Runway* înainte ca Elias să o transfere la redacţia americană a respectivei reviste, cea mai mare realizare a ei. Şi-a mutat cele două fiice şi soţul de la acea vreme, o stea a muzicii rock (care ardea şi el de nerăbdare să devină mai cunoscut în America) într-un apartament luxos de la intersecţia lui Fifth Avenue cu 76th Street, şi astfel a început o nouă eră în viaţa revistei *Runway* – anii Priestly, iar când m-am angajat eu, era tocmai pe cale să îl începem pe cel de-al şaselea.

Un fel de noroc chior a făcut să lucrez timp de aproape o lună înainte ca Miranda să se întoarcă la birou. Ea îşi lua concediu în fiecare an înainte de Ziua Recunoştinţei până imediat după Anul Nou. De regulă, petrecea câteva săptămâni în apartamentul ei din Londra, dar mi s-a spus că anul acesta îşi cărase soţul şi fiicele la reşedinţa lui Oscar de la Renta din Republica Dominicană pentru două săptămâni, înainte de a petrece Crăciunul şi Anul Nou la Hotelul Ritz din Paris. Şi fusesem prevenită că, deşi era, teoretic vorbind, „în vacanţă”, avea să ne fie întru totul la dispoziţie la telefon şi va lucra tot timpul, drept pentru care aşa trebuia să procedeze întreg personalul din

staful ei. Eu urma să fiu pregătită şi instruită corespunzător fără ca înălţimea sa să fie prezentă. În acest fel, Miranda nu avea să sufere din pricina inevitabilelor greşeli pe care le-aş fi comis în timp ce îmi însuşeam îndatoririle. Mie îmi convenea. Aşa că, la ora şapte fix, am semnat în registrul lui Eduardo şi am intrat, pentru prima dată, pe uşile cu închidere automată ale liftului.

— Fă frumos! a strigat Eduardo în urma mea, chiar înainte ca uşile liftului să se închidă după mine.

*

* * *

Emily, care părea teribil de trasă la faţă şi neîngrijită, îmbrăcată într-un tricou de un alb orbitor, bine mulat pe corp, dar cam mototolit, şi cu nişte pantaloni cu multe buzunare, mă aştepta la recepţie, cu o cană de cafea de la Starbucks[6] într-o mână şi cu ediţia din decembrie a revistei în cealaltă. Tocurile înalte erau plantate ferm pe măsuţa de sticlă din hol, iar sutienul negru de dantelă se vedea clar prin ţesătura de bumbac absolut transparentă a tricoului. Rujul cu care era uşor mânjită buza cănii de cafea şi părul roşu, cârlionţat, care i se revărsa pe umeri îţi dădeau senzaţia că petrecuse ultimele şaptezeci şi două de ore în pat.

— Salutare şi bun-venit, a murmurat ea şi am

6 Cel mai cunoscut lanţ de magazine specializate în vânzarea de cafea, în SUA.

fost blagoslovită cu întâia privire oficială din cap până-n picioare din partea altcuiva decât a agenţilor de pază. Frumoase cizme.

Mi-a sărit inima din piept. Vorbea serios? Sau îşi bătea joc? Imposibil de apreciat judecând după ton. Mă dureau deja picioarele, ale căror degete mi-erau îngrămădite în vârful cizmelor, dar dacă într-adevăr primisem un compliment de la un om din echipa *Runway* pe tema vreunui element din vestimentaţia mea, s-ar putea să merite.

Emily a continuat să mă analizeze preţ de o clipă, după care şi-a dat jos picioarele de pe măsuţă şi a suspinat dramatic:

— Ei bine, hai să trecem la treabă. Ai *mare* noroc că ea nu e aici, a zis ea. Nu că nu ar fi o femeie grozavă, fireşte, pentru că într-adevăr este, a adăugat într-un stil pe care aveam să ajung foarte curând să îl recunosc – şi să îl adopt chiar eu – ca fiind Virajul Paranoic *Runway.* Exact când de pe buzele vreunui bârfitor scapă ceva negativ despre Miranda – oricât ar fi acel ceva de justificat – apare paranoia că Miranda ar putea să afle asta, iar vorbitorul panicat face un brusc stânga-mprejur. Una dintre preocupările mele preferate în zilele de lucru a devenit cercetarea modului în care colegii se chinuiesc să nege vreo blasfemie tocmai scăpată pe gură.

Emily şi-a trecut cârdul prin cititorul electronic şi am pornit-o amândouă în tăcere prin coridorul plin de coturi până în partea centrală,

unde era situat biroul Mirandei. Am urmărit din priviri cum deschide uşile franţuzeşti şi îşi aruncă haina şi geanta pe unul dintre birourile aflate în anticamera încăperii cavernoase în care lucra Miranda.

— Asta e biroul tău, evident, a zis ea şi a arătat din cap spre o bucată netedă şi lucioasă de lemn în formă de L, în stilul mobilierului din pal melaminat, aflat vizavi de biroul ei.

Pe birou tronau un computer iMac nou-nouţ de culoare turcoaz, un telefon, câteva suporturi pentru documente, iar în suporturi erau deja pixuri, agrafe de birou şi câteva blocnotesuri.

— Ţi-am lăsat mare parte din lucrurile mele, a continuat ea. M-am gândit că e mai simplu să comand pentru mine accesorii noi de birou.

Emily tocmai fusese promovată în postul de asistentă principală, astfel că postul de asistentă secundară devenise vacant pentru mine. Mi-a explicat că avea să petreacă doi ani ca asistentă principală a Mirandei, după care avea să fie catapultată într-un post extraordinar în redacţia de modă a revistei *Runway.* Programul de trei ani pe post de asistentă pe care avea să îl încheie astfel urma să constituie garanţia absolută că drumurile spre lumea modei îi sunt deschise, dar eu mă agăţam cu disperare de convingerea că sentinţa de un an îmi va fi suficientă pentru *The New Yorker.* Allison îşi părăsise deja postul din preajma Mirandei în favoarea unuia din

departamentul de frumuseţe, la secţia de preparate cosmetice, unde avea să se ocupe de testarea noilor produse de machiaj, creme de faţă şi loţiuni pentru îngrijirea părului şi de lansarea lor în paginile revistei. Nu eram prea sigură în ce fel activitatea ei în calitate de asistentă a Mirandei o pregătise pentru aşa ceva, dar eram, totuşi, impresionată. Aşadar, promisiunile se adevereau: oamenii care lucrau pentru Miranda ajungeau departe.

Restul personalului a început să apară pe la ora zece, vreo cincizeci de oameni în total. Cel mai consistent departament era, fireşte, cel de modă, care avea cam treizeci de oameni, inclusiv asistenţii. Departamentele de îngrijirea corpului, frumuseţe şi departamentul artistic completau acest melanj. Aproape cu toţii au făcut un popas la biroul Mirandei ca să stea un pic la taclale cu Emily, să afle ultima bârfă despre şefa şi să vadă cum stă treaba cu fata cea nouă. În acea primă dimineaţă am făcut cunoştinţă cu zeci de persoane şi cu toţii şi-au etalat dinţii de un alb orbitor în zâmbete de la o ureche la alta, părând realmente interesaţi de persoana mea.

Bărbaţii erau cu toţii flamboaiant de homosexuali, înveşmântaţi în pantaloni din piele şi tricouri mulate, care le scoteau în evidenţă bicepşii umflaţi şi pectoralii perfecţi. Şeful departamentului artistic, un tip ceva mai în vârstă, cu păr rar şi blond, de culoarea şampaniei, care

părea să-şi fi dedicat viaţa imitării lui Elton John, şi-a făcut apariţia încălţat cu pantofi din blană de iepure şi machiat cu dermatograf la ochi. Nimeni nici măcar n-a clipit. Avusesem şi noi grupul nostru de homosexuali în campusul facultăţii şi chiar avusesem câţiva prieteni despre care aflasem în ultimii ani că ar fi homosexuali, dar niciunul nu arăta aşa. Aveam impresia că sunt înconjurată de toţi actorii din *Rent*[7] – dar, evident, purtând costume mai frumoase.

Femeile, sau mai degrabă fetele, erau fiecare de o frumuseţe aparte. Luate împreună, alcătuiau o trupă de-ţi lua minţile şi mai multe nu. Cele mai multe păreau a avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, doar câteva păreau să aibă puţin peste treizeci. Deşi aproape toate purtau uriaşe diamante strălucitoare pe inelarul stâng, mi se părea imposibil ca vreuna dintre ele să fi dat vreodată naştere unui copil – sau că avea să facă vreodată una ca asta. Intrau şi ieşeau pe uşă, se prelingeau graţios pe tocurile lor cui de zece centimetri până la biroul meu şi întindeau mâini albe ca laptele cu unghii lăcuite şi se prezentau: „Jocelyn, care lucrează cu Hope”, „Nicole, de la departamentul de modă”, sau „Stef, care răspunde de accesorii vestimentare”. Una singură, Shayna, avea ceva mai puţin de un metru şaptezeci şi cinci, dar era atât de firavă, încât părea imposibil să

7 Spectacol muzical care se joacă la New York, avînd ca temă moartea, SIDA şi homosexualitatea.

poată ţine pe picioare un singur centimetru în plus. Toate cântăreau sub cincizeci şi cinci de kilograme.

Pe când stăteam pe scaunul meu rotativ de birou şi mă căzneam să reţin numele tuturor, şi-a făcut apariţia cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viaţa mea. Purta un pulover delicat din caşmir care părea tricotat din norişori roz. Părul uluitor de alb i se revărsa, buclat, pe umeri. Trupul, înalt de un metru optzeci, părea să aibă exact atâta greutate cât să-l menţină în poziţie verticală, dar păşea cu graţia surprinzătoare a unei dansatoare. Avea obraji strălucitori, iar inelul de logodnă din diamante perfecte, de multe carate, emana o incredibilă luminescenţă. Cred că mi-a surprins privirea aţintită spre el, pentru că şi-a fluturat mâna pe sub nasul meu.

— E creaţia mea, m-a înştiinţat zâmbind în direcţia inelului, după care m-a privit.

M-am uitat la Emily ca să aud o explicaţie, o cât de vagă idee cu privire la persoana cu pricina, dar ea vorbea din nou la telefon. Am crezut că fata se referă la inel, că e propria ei creaţie, dar ea a continuat:

— Nu că e o culoare nemaipomenită? Un strat *Marshmallow*[8] şi unul *Ballet Slipper*[9]. De fapt, am aplicat mai întâi *Ballet Slipper* şi abia pe urmă

---

8 Bezea. în text — referire la culoarea albă.

9 Poante de balet. în text — referire la culoarea de un roz delicat a acestora.

stratul următor, pentru finisaj. E perfect, e o culoare deschisă, fără să pară că ţi-ai dat pe unghii cu alb turbat. Cred că o să folosesc lacul ăsta ori de câte ori o să îmi fac manichiura!

După care s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. *A, da, mă bucur şi eu de cunoştinţă,* i-am zis în gând, cu ochii la spinarea care se îndepărta ţanţoş.

Mi-a făcut plăcere să îi cunosc pe toţi colegii; toţi, mai puţin frumuseţea excentrică obsedată de lacul de unghii, au părut foarte drăguţi şi amabili şi doritori să mă cunoască. Emily nu m-a părăsit o clipă şi a folosit orice prilej ca să mă înveţe câte ceva. Mi-a oferit din mers câte un comentariu cu privire la cine era important, pe cine să nu cumva să supăr şi cu cine era util să mă împrietenesc pentru că organiza cele mai straşnice petreceri. Când i-am descris-o pe Fata cu Manichiură, chipul lui Emily s-a luminat.

— O! a suspinat ea, mai surescitată decât o văzusem cu privire la oricine altcineva până atunci. Nu-i aşa că e absolut formidabilă?

— Ăă, da, sigur, părea foarte drăguţă. N-am prea avut ocazia să discutăm, n-a făcut altceva decât, mă-nţelegi tu, să îmi arate lacul de unghii.

Emily a zâmbit larg, cu mândrie.

— Da, sigur, dar ştii cine e, nu?

Mi-am muncit creierii în încercarea de a-mi aduce aminte dacă semăna cumva cu vreo stea de cinema, cu vreo cântăreaţă sau cu vreun fotomodel, dar nu-mi aminteam defel. Era, deci,

faimoasă! Poate că de aceea nici nu se prezentase – presupunea că o s-o recunosc. Dar, nimic.

— Sincer vorbind, nu ştiu. E cumva faimoasă?

Privirea fixă pe care am primit-o drept răspuns a fost în parte incredulă, în parte dispreţuitoare.

— *Mda,* a zis Emily plină de ifose, cu ochii îngustaţi, şi acel „mda” suna de parcă ar fi spus:

Că tâmpită mai eşti. E Jessica Duchamps.

După care a aşteptat. Am aşteptat şi eu. Nimic.

— Ştii cine e, nu?

Am trecut din nou în revistă liste întregi de nume în încercarea de a face o legătură între această nouă informaţie şi ceva cunoscut, dar eram absolut sigură că nu auzisem în viaţa mea de fata asta. Începusem să mă plictisesc de jocul ăsta, zău aşa.

— Emily, nu am văzut-o niciodată până acum şi numele ei îmi este necunoscut. Vrei, te rog, să îmi spui cine e? am întrebat-o, străduindu-mă să îmi păstrez calmul. Partea interesantă era că, în fond, puţin îmi păsa cine era fata aceea, dar era limpede că Emily nu avea de gând să renunţe la toată povestea asta înainte de a mă face să mă simt o ratată totală şi absolută.

Zâmbetul ei era deja de-a dreptul dispreţuitor.

— Bineînţeles. Trebuia să-mi fi spus de la bun început că asta-i problema. Jessica Duchamps, e… ei bine, e o Duchamps! Ştii doar, cel mai bun

restaurant franţuzesc din oraş! E al părinţilor ei – nu că e nemaipomenit? Sunt incredibil de bogaţi!

— Zău? am făcut eu, prefăcându-mă entuziasmată de faptul că această fată extrem de drăguţă merita să fie cunoscută numai pentru că părinţii ei erau proprietari de restaurant. Grozav, am adăugat.

Am răspuns de câteva ori la telefon cu obligatoriul „Biroul Mirandei Priestly”, deşi atât Emily, cât şi eu eram îngrijorate că s-ar putea să sune însăşi Miranda, iar eu nu o să ştiu ce să spun. M-a cuprins panica atunci când a sunat o femeie care nu s-a prezentat şi care a lătrat ceva în receptor cu puternic accent britanic, iar eu i-am aruncat telefonul lui Emily fără măcar să îl pun mai întâi pe *hold.*

— Ea e, am şoptit speriată. Răspunde tu.

Pentru întâia oară Emily mi-a aruncat privirea aceea a ei. Nu era genul care să-şi exteriorizeze emoţiile, dar era capabilă să-şi ridice sprâncenele şi să-şi coboare bărbia într-un fel care să exprime, fără niciun dubiu, dezgust şi milă în proporţii egale.

— Miranda? Sunt eu, Emily, a zis ea, cu chipul strălucind de zâmbet, de parcă Miranda ar fi fost în stare să se strecoare prin cablul telefonic şi să i-l vadă. Linişte. Încruntată: O, Mimi, îmi pare foarte rău! Fata cea nouă a crezut că eşti Miranda! Da, da, ştiu, e foarte haios. Cred că va trebui să o învăţ că *nu orice accent britanic este*

neapărat al şefei!

Mi-a aruncat încă o privire severă, iar sprâncenele exagerat de pensate i s-au arcuit mai abitir.

A mai stat puţin la taclale, în timp ce eu am continuat să răspund la telefon şi să notez mesaje pentru Emily, care avea ulterior să sune diversele persoane, în funcţie de importanţa pe care o aveau – dacă aveau vreuna – în viaţa Mirandei. Cam pe la prânz, tocmai când începusem să simt primele împunsături ale foamei, am ridicat receptorul şi am auzit un accent britanic la celălalt capăt al firului.

— Alo? Allison, tu eşti? a întrebat o voce ca de gheaţă, dar maiestuoasă. O să am nevoie de o fustă.

Am acoperit receptorul cu palma şi am simţit că-mi ies ochii din orbite.

— Emily, e ea, sigur e ea, am şuierat şi am scuturat receptorul ca să-i atrag atenţia. Vrea o fustă!

Emily s-a întors spre mine, mi-a văzut chipul înspăimântat şi a închis brusc telefonul ei, fără să se obosească să spună „Te sun eu mai târziu” sau măcar „La revedere”. A apăsat pe buton şi a transferat apelul Mirandei pe telefonul ei, după care şi-a lăţit pe faţă un nou rânjet de la o ureche la alta.

— Miranda? Sunt eu, Emily. Cu ce te pot ajuta? A înşfăcat un pix şi a început să scrie ceva

în mare grabă, timp în care fruntea i se încruntase toată în efortul de a se concentra. Da, fireşte. Bineînţeles.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, convorbirea s-a sfârşit. M-am uitat la ea, curioasă. Şi-a dat ochii peste cap, ca pentru a se scuza că păruse atât de precipitată.

— Ei bine, se pare că te-ai ales cu prima ta misiune. Printre altele, Miranda are nevoie de o fustă pentru mâine, aşa că va trebui să i-o trimitem cu avionul cel târziu diseară.

— OK, şi de ce fel de fustă are nevoie? am întrebat eu, în timp ce încă mă străduiam să-mi revin din şoc la aflarea veştii că o fustă avea să călătorească tocmai până în Republica Dominicană numai pentru că aşa ceruse ea.

— Nu a precizat foarte exact, a murmurat Emily în timp ce ridica receptorul.

— Bună, Jocelyn, eu sunt. Vrea o fustă şi va trebui să o trimit cu avionul cu care pleacă doamna de la Renta diseară, pentru că ea o să se întâlnească acolo cu Miranda. Nu, n-am nici cea mai vagă idee. Nu, n-a spus. Zău că nu ştiu. E-n regulă, mersi.

S-a întors către mine şi mi-a spus:

— E foarte greu când nu spune exact ce vrea. E prea ocupată să se mai complice şi cu asemenea amănunte, aşa că nu a precizat ce material, ce culoare, ce stil sau ce marcă vrea. Dar nu face nimic. Eu îi ştiu măsurile şi îi cunosc foarte bine

gusturile ca să-mi dau seama exact ce vrea. Am vorbit cu Jocelyn de la departamentul de modă. Fustele vor începe să ne parvină cât de curând.

Mi l-am închipuit pe Jerry Lewis prezidând un televoting pentru fuste, alături de un panou uriaş de punctaj, în uruit de tobe şi – voilà! Gucci şi un ropot de aplauze.

Nu tocmai. Fustele care aveau „să parvină" au reprezentat prima mea lecţie de ridicol practicat la *Runway,* deşi trebuie să mărturisesc că procesul s-a desfăşurat cu eficienţa unei operaţiuni militare. Fie eu, fie Emily urma să-i anunţăm pe asistenţii din departamentul de modă – cam opt la număr, care aveau fiecare contactele lor cu o anumită linie de designeri şi cu reţele de magazine. Asistenţii urmau să îi sune imediat pe toţi oamenii lor de la PR din diversele case de modă şi, dacă era cazul, pe cei din magazinele din Manhattan, şi să le spună că Miranda Priestly – ei da, Miranda Priestly în persoană, şi, da, pentru ea personal – era în căutarea unui anumit articol de îmbrăcăminte, în doar câteva minute, toţi directorii departamentelor de relaţii cu publicul de la Michael Kors, Gucci, Prada, Versace, Fendi, Armâni, Chanel, Bamey’s, Chloé, Calvin Klein, Bergdorf, Roberto Cavalli şi Saks aveau să trimită prin curier special (sau, în unele cazuri, să aducă personal) toate genurile de fuste pe care Miranda Priestly le putea găsi cât de cât atrăgătoare. Am urmărit cum se desfăşoară întreg procesul – o

scenă perfect regizată, în care fiecare actor ştie cu precizie cum şi când va veni următoarea replică. În timp ce se desfăşura respectiva scenă, care se repeta aproape zilnic, Emily m-a trimis să ridic alte câteva lucruri pe care urma să le trimitem în acea seară împreună cu fusta.

— Maşina ta e parcată pe 58th Street şi te aşteaptă, mi-a spus ea, vorbind concomitent în două receptoare şi notând nişte instrucţiuni pentru mine pe o bucată de hârtie cu antetul *Runway.* A făcut o scurtă pauză, doar cât să-mi arunce un telefon celular, şi mi-a mai zis: Ţine, ia telefonul ăsta în caz că trebuie să te sun sau în caz că ai întrebări. Nu-l închide niciodată. Răspunde întotdeauna.

Am luat telefonul şi bucata de hârtie şi am pornit-o spre accesul către 58th Street aflată într-o latură a clădirii, întrebându-mă cum aveam să găsesc „maşina mea”. Sau ce anume însemna asta mai exact. Abia păşisem pe trotuar şi începusem să privesc cam timid în jur, când un om cu părul cărunt, care morfolea o pipă între dinţi, s-a apropiat de mine.

— Eşti fata cea nouă a lui Priestly? a hârâit el printre buzele pătate de tutun, fără să scoată o clipă din gură pipa de culoarea mahonului. Am dat afirmativ din cap. Eu sunt Rich, a continuat el. Dispecerul. Vrei maşină, cu mine vorbeşti. Priceput, blondo?

Am dat din nou din cap şi m-am afundat pe

bancheta din spate a unui Cadillac negru. El a trântit portiera maşinii după mine şi mi-a făcut cu mâna.

— Unde me'gi, don’şoară? m-a întrebat şoferul, iar întrebarea m-a readus la timpul prezent. Mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai vagă idee şi am scos din buzunar bucata de hârtie.

Prima oprire: atelierul Tommy Hilfiger pe West 57th Street, numărul 355, etajul 6. Întreabă de Leanne. O să-ţi dea tot ce ne trebuie.

I-am dat şoferului adresa şi m-am uitat pe fereastră. Era ora unu fix, într-o zi geroasă de iarnă. Aveam douăzeci şi trei de ani şi călătoream pe bancheta din spate a unui Cadillac cu şofer, în drum spre atelierul lui Tommy Hilfiger. Şi eram, indubitabil, moartă de foame. Ne-au trebuit aproape patruzeci şi cinci de minute ca să trecem de cele cincisprezece intersecţii la ora la care un oraş întreg iese în pauza de prânz, era primul meu contact cu un adevărat blocaj de trafic. Şoferul mi-a spus că o să tot facă înconjurul clădirii până ies, şi am intrat în atelierul lui Tommy. Când am întrebat de Leanne la recepţie, o fată adorabilă, care nu avea o zi peste optsprezece ani, a coborât graţios scările.

— Bună! m-a salutat ea, cu o uşoară prelungire a lui „u”. Tu trebuie să fii Andrea, noua

asistentă a Mirandei. Nouă ne place la nebunie să o vedem pe la noi, aşa că bun venit în echipa ei!

A rânjit. Am rânjit. Ea a scos o imensă pungă de plastic de sub o masă şi i-a deşertat conţinutul pe podea.

— Avem aici jeanşii preferaţi ai lui Caroline, în trei culori, şi am pus de la noi şi nişte tricouri care să meargă cu jeanşii. Iar Cassidy adoră pur şi simplu cămăşile kaki ale lui Tommy – dar îi trimit şi pe olive şi pe gri.

Fuste şi jachete din denim şi chiar câteva perechi de şosete s-au revărsat din punga aceea, iar eu am rămas holbându-mă la ele: erau acolo haine cât pentru întreaga garderobă a patru sau mai mulţi preadolescenţi. *Cine dracu' erau Cassidy şi Caroline?* m-am întrebat eu cu ochii la catrafuse. Cine e persoana care se respectă şi poartă jeanşi Tommy Hilfiger în nu mai puţin de trei culori?

Probabil că aveam un aer total abulic, pentru că Leanne s-a întors anume cu spatele în timp ce aşeza toate hainele înapoi în pungă şi mi-a spus:

— Sunt convinsă că fiicelor Mirandei or să le placă toate chestiile astea. Le îmbrăcăm de ani de zile, iar Tommy insistă să le aleagă personal hainele.

I-am aruncat o privire recunoscătoare şi mi-am azvârlit punga pe-un umăr.

— Succes! mi-a strigat ea în timp ce uşile liftului se închideau şi un zâmbet sincer i se

întindea pe mai toată faţa. Ai mare noroc cu locul ăsta de muncă atât de grozav!

Înainte ca ea să o poată spune, m-am pomenit terminând eu fraza în minte – *pentru care un milion de fete ar face moarte de om.* Şi, în acel moment, după ce tocmai văzusem cum arată birourile unui faimos creator de modă şi căram pe-un umăr o pungă cu haine în valoare de mai multe mii de dolari, eram înclinată să cred că avea dreptate.

O dată ce m-am prins cum merge treaba, restul zilei a trecut ca-n zbor. M-am întrebat, timp de câteva minute, dacă voi supăra pe cineva în cazul în care opresc maşina pentru o clipă ca să-mi cumpăr un sandvici, dar nu aveam încotro. Nu mâncasem nimic de la croissantul de la şapte dimineaţa şi era aproape ora două. I-am cerut şoferului să oprească la un chioşc cu gustări şi am decis în ultima clipă să îi cumpăr şi lui un sandvici. I s-a lungit faţa când i-am înmânat sandviciul cu file de curcan şi muştar dulce şi m-am întrebat dacă nu l-am făcut cumva să se simtă prost.

— Mă gândeam că trebuie să-ţi fie şi ţie foame, i-am spus eu. Dacă eşti toată ziua la volan, probabil că nu prea ai timp să mănânci.

— Mulţumesc, don’şoară, îţi foarte mulţumesc. Numai că duc fetele de la Elias-Clark cu maşina de colo-colo de doisprezece ani şi nu sunt atât de drăguţe. Tu eşti foarte drăguţă, a zis el cu un

accent pronunţat, dar greu de identificat, privindu-mă în oglinda retrovizoare. I-am zâmbit, cuprinsă brusc de nelinişte. Dar momentul a trecut şi am continuat să ne înfulecăm amândoi sandviciurile cu file de curcan în timp ce aşteptam blocaţi în trafic şi ascultam CD-ul lui preferat, pe care mie mi se părea că nu e înregistrat aproape nimic altceva decât glasul unei femei ţipând încontinuu unul şi acelaşi lucru într-o limbă necunoscută, totul pe un fel de muzică sitar[10].

Următoarea instrucţiune scrisă de Emily zicea că trebuie să ridic un şort alb de care Miranda avea nevoie disperată pentru partidele de tenis. Credeam că o să mergem la Polo, dar ea scrisese Chanel. Chiar făcea Chanel şorturi de tenis? Şoferul m-a dus la un salon de modă particular, unde o femeie mai în vârstă, ai cărei ochi semănau, din cauza prea multelor operaţii estetice, cu nişte fante, mi-a înmânat un şort alb foarte scurt, măsura 0,50% bumbac, 50% lycra, agăţat pe un umeraş căptuşit în mătase şi împachetat într-o gentuţă de catifea, specială pentru haine. M-am uitat la pantalonaşii aceia scurţi, care nu păreau să poată intra nici măcar pe un copil de şase ani, după care m-am uitat din nou la femeie.

— Ăăă, chiar credeţi că Miranda o să poarte aşa ceva? am întrebat-o timid, convinsă că femeia o să deschidă gura ei ca de buldog şi o să mă

10 Muzică hindustană.

înghită cu cap cu tot.

S-a holbat la mine.

— Sper că da, domnişoară, ţinând cont de faptul că a fost croit şi confecţionat conform măsurilor exacte pe care le-am primit de la ea, a mârâit femeia în timp ce îmi înmâna şortul. Şi spuneţi-i că domnul Kopelman îi transmite toate cele bune.

Sigur, cucoană. Cine-o mai fi şi ăsta.

Următorul popas a fost un loc desemnat de Emily ca „departe de tot, chiar în centru”, la J&R Computer World, lângă Primărie. Se pare că acela era singurul magazin din tot oraşul unde se vindea Warriors of the West[11], un joc pe calculator pe care Miranda voia să îl cumpere pentru Moises, fiul lui Oscar şi al lui Annette de la Renta. O oră mai târziu, înainte de a ajunge chiar în centru, mi-am dat seama că celularul putea fi folosit şi pentru convorbiri interurbane, aşa că i-am sunat încântată pe ai mei şi le-am povestit ce grozav era locul meu de muncă.

— Să tată? Bună, sunt eu, Andy. Poţi să ghiceşti unde sunt acum? Da, bineînţeles că sunt la serviciu, numai că, întâmplător, asta e pe bancheta din spate a unei maşini cu şofer care mă plimbă prin Manhattan. Am fost deja la Tommy Hilfiger şi la Chanel şi, după ce cumpăr un joc pe calculator, mă duc la apartamentul lui Oscar de la Renta din Park Avenue să las toate catrafusele

11 Războinicii Vestului.

acolo. Nu, nu sunt pentru el! Miranda e în RD şi Annette pleacă acolo cu avionul şi se întâlnesc diseară. Cu un avion particular, da! Tată! RD e prescurtarea de la Republica Dominicană, bineînţeles!

Vocea îi suna cam circumspect, dar părea mulţumit că sunt fericită, iar eu am decis în cele din urmă că am fost angajată pe post de curier cu studii superioare. Ceea ce nu mă deranja deloc. După ce am lăsat punga cu haine de la Tommy, şortul şi jocul pe calculator în grija unui portar foarte distins dintr-un elegant hol de la intrarea unei clădiri din Park Avenue (deci la asta se referea lumea când vorbea despre Park Avenue!), am pornit-o înapoi spre Elias-Clark Building. Când am intrat în birou, Emily stătea turceşte pe covor şi împacheta cadouri în hârtie albă şi le lega cu panglicuţă albă. Era înconjurată de munţi întregi de cutii albe şi roşii, toate de formă identică, sute, poate chiar mii, împrăştiate pe întreg spaţiul dintre birourile noastre şi revărsându-se şi în biroul Mirandei. Emily nu şi-a dat seama că o privesc, şi am observat că îi trebuie doar două minute ca să împacheteze perfect fiecare cutie în parte şi alte cincisprezece secunde ca să o lege cu panglica albă de satin. Se mişca eficient, fără a irosi o singură secundă, şi clădea cutiile gata împachetate în noi grămezi în spatele ei. Mormanul cutiilor împachetate creştea necontenit, dar cel al cutiilor neîmpachetate nu părea să

scadă câtuşi de puţin. Am estimat că ar putea s-o ţină tot aşa încă patru zile şi tot nu le-ar termina.

Am strigat-o în vacarmul muzicii anilor ’80 pe care o asculta de pe un CD pus la calculator.

— Ăă, Emily? M-am întors.

S-a răsucit spre mine şi, preţ de câteva secunde, a părut să nu aibă nici cea mai vagă idee cine sunt. Vid total. Apoi însă, eticheta „fata cea nouă” i-a revenit în minte.

— Cum a mers? m-a întrebat repede. Ai luat tot ce era pe listă?

Am dat din cap.

— Chiar şi jocul pe calculator? Când i-am sunat, mai aveau unul singur. L-ai luat?

Am dat iarăşi din cap.

— Şi ai predat totul portarului familiei de la Renta din Park? Hainele, şortul, totul?

— Da. Nicio problemă. A mers foarte bine şi am predat totul acum câteva minute. Dar mă întrebam: Miranda chiar o să poarte şortul…

— Uite ce e, trebuie să fug până la toaletă şi am aşteptat să te întorci tu. Rămâi la telefon câteva minute, bine?

— Cum, n-ai fost la toaletă de când am plecat eu? am întrebat-o, nevenindu-mi a crede. Dar au trecut cinci ore de atunci. De ce n-ai fost?

Emily a terminat de legat panglica pe cutia pe care tocmai o împachetase şi m-a privit cu răceală:

— Miranda nu tolerează ca altcineva în afara

asistentelor ei să răspundă la telefon şi, cum tu nu erai aici, n-am vrut să mă duc. Probabil că aş fi putut să fug un minut, dar ştiu că are o zi infernală şi vreau să fiu sigură că îi sunt permanent la dispoziţie. Aşa că, nu, noi două nu mergem la toaletă – şi nici altundeva – fără să ne asigurăm mai întâi că una din noi rămâne aici. Trebuie să lucrăm împreună ca să fim sigure că o servim cât mai bine cu putinţă. Clar?

— Sigur, am zis eu. Du-te. Rămân eu.

S-a întors pe călcâie şi a plecat, iar eu am pus o mână pe birou, pentru că mă clătinam pe picioare. Adică, noi nu mergem la toaletă fără a elabora în prealabil o strategie de război? Chiar stătuse ea în biroul ăsta în ultimele cinci ore şi îşi disciplinase vezica urinară numai pentru că fusese îngrijorată că o femeie aflată dincolo de Atlantic avea să sune în cele două minute şi jumătate cât i-ar fi trebuit să dea o fugă până la toaletă? Se pare că da. Suna cam dramatic, dar am presupus că Emily era doar prea zeloasă de felul ei. Imposibil ca Miranda să pretindă aşa ceva din partea celor două asistente. Eram sigură de asta. Dar dacă, totuşi…

Am luat câteva hârtii din imprimantă şi am văzut că purtau titlul: „Cadouri de Crăciun primite”. Una, două, trei, patru, cinci, *şase* pagini tipărite la un rând, pe care erau trecuţi expeditorul şi obiectul primit – rândul şi expeditorul. În total, două sute cincizeci şi şase de

cadouri. Semăna cu registrul cadourilor de nuntă primite de regina Angliei şi nu mai pridideam să citesc toate câte erau scrise acolo. Un set de machiaj Bobby Brown de la însăşi Bobby Brown, o geantă de umăr Kate Spade de la Kate şi Andy Spade, o agendă roşu Burgundia de la Smythson of Bond Street, expediată de Graydon Carter, un sac de dormit cu căptuşeală din blană de nurcă de la Miuccia Prada, o brăţară Verdura cu mai multe rânduri de diamante din partea lui Aerin Lauder, un ceas încrustat cu diamante de la Donatella Versace, o ladă de şampanie din partea Cynthiei Rowley, un set cu pulover fără mâneci şi poşetă de la Mark Badgley şi James Mischka, o colecţie de pixuri Cartier de la în Ravitz, un şal de şinşila de la Vera Wang, o jachetă cu imprimeu zebră de la Alberto Ferretti, o pătură cu imprimeu Burberry de la Rosemarie Bravo. Iar acesta era doar începutul. Citeai acolo despre poşete de toate formele şi dimensiunile din partea tuturor celebrităţilor: Herb Ritts, Bruce Weber, Giselle Bundehen, Hillary Clinton, Tom Ford, Calvin Klein, Annie Leibovitz, Nicole Miller, Adrienne Vittadini, Michael Kors, Helmut Lang, Giorgio Armani, John Sahag, Bruno Magii, Mario Testino şi Narcisco Rodriguez, ca să amintesc doar câţiva. Erau zeci de donaţii făcute în numele Mirandei pentru diverse organizaţii caritabile, o nesfârşită. listă care părea a conţine sute de sticle de vin şi şampanie, opt sau zece poşete Dior, câteva zeci de

lumânări parfumate, câteva vase orientale din lut, pijamale de mătase, cărţi legate în piele, produse pentru baie, batoane de ciocolată, brăţări, caviar, pulovere de caşmir, fotografii înrămate şi un număr suficient de aranjamente florale şi ghivece cu flori cât să poată decora una dintre acele festivităţi gigantice, în cadrul cărora cinci sute de cupluri se căsătoresc pe un stadion din China. Doamne sfinte! Era totul real? Chiar se petreceau toate astea? Chiar lucram pentru o femeie care primise două sute cincizeci şi şase de cadouri de Crăciun din partea celor mai mari celebrităţi ale lumii? Sau poate nu erau chiar toţi celebrităţi. Nu eram prea sigură. Recunoscusem câteva nume de celebrităţi şi câţiva creatori de modă mai cunoscuţi, dar nu ştiam pe atunci că restul se numărau printre cei mai căutaţi fotografi, maeştri în machiaj, fotomodele, persoane de vază şi o mulţime de directori din staful firmei Elias-Clark. Tocmai când mă întrebam dacă Emily îi cunoaşte personal pe toţi oamenii aceia, ea a revenit în birou. Am încercat să mă prefac că nu citesc lista, dar faptul nu o deranja deloc.

— O nebunie, nu-i aşa? E cea mai grozavă femeie din lume, a izbucnit ea, a înşfăcat hârtiile de pe biroul ei şi le-a privit cu ceva care ar putea fi descris doar prin cuvântul „patimă”. Ai văzut ceva mai uimitor în viaţa ta? Asta e lista de anul trecut. Am scos-o la imprimantă ca să ştiu cam la ce să mă aştept, pentru că au început deja să vină

cadourile. E în mod clar una dintre obligaţiile noastre de serviciu cele mai plăcute – să deschidem cadourile care vin pentru ea.

Eram nedumerită.

— *Noi* deschidem cadourile care vin pentru ea? Dar de ce nu şi le deschide ea? am întrebat eu.

— Ai înnebunit? Nouăzeci la sută dintre chestiile care se trimit nici n-o să-i placă Mirandei.

Unele sunt de-a dreptul insultătoare, nici n-o să i le arăt. Uite, ca ăsta, a zis ea şi mi-a arătat o cutiuţă. Era un telefon fără fir delicat şi elegant, marca Bang&Olufsen, argintiu, culoarea folosită curent de firmă, cu margini rotunjite şi capacitatea de a bate pe o rază de vreo trei mii de kilometri.

Fusesem în magazinul firmei respective cu vreo două săptămâni în urmă şi văzusem cum lui Alex i se scurgeau ochii după sistemele stereo expuse acolo şi ştiam că telefonul costa peste cinci sute de dolari şi că făcea cam totul, doar că nu *purta* convorbirea telefonică în locul tău.

— Un telefon? Îţi vine să crezi că a avut cineva obrăznicia să-i trimită Mirandei Priestly un *telefon*?

Mi l-a aruncat în braţe.

— Păstrează-l tu, dacă vrei: nu i-aş arăta în veci aşa ceva. S-ar enerva la culme că cineva i-a trimis un obiect *electronic.*

A pronunţat cuvântul „electronic” de parcă ar fi fost sinonim cu „acoperit de fecale”.

Am băgat telefonul într-un sertar al biroului meu şi am încercat să-mi ascund zâmbetul care-mi înflorise pe faţă. Perfect! Un telefon fără fir era oricum pe lista obiectelor de care aveam nevoie pentru noua mea cameră şi tocmai mă alesesem cu unul de cinci sute de dolari pe gratis.

— De fapt, ştii ceva, a continuat ea şi s-a aşezat din nou turceşte pe covor, hai să lucrăm câteva ore la împachetat sticlele astea de vin şi pe urmă poţi să deschizi cadourile care au venit azi. Sunt acolo.

A arătat în spatele ei, în direcţia unui munte ceva mai scund de cutii şi coşuri într-o multitudine de culori.

— Deci, astea sunt cadouri pe care le trimitem din partea Mirandei, nu-i aşa? am întrebat în timp ce luam o cutie şi mă apucam să o împachetez în hârtia albă, groasă.

— Mda. În fiecare an e la fel. Oamenii importanţi primesc sticle de Dom Perignon. Asta înseamnă directorii de la Elias-Clark şi marii creatori de modă care nu sunt şi prieteni personali. Avocatul şi contabilul ei. Cei de importanţă medie se aleg cu Veuve, iar categoria asta îi include aproape pe toţi – profesorii gemenelor, hair stylist-ii, Un etc. Cei mai mărunţi capătă o sticlă de Ruffino Chianti – de regulă, personalul de la relaţii cu publicul care trimit cadouri mici, de uz general şi care nu sunt gândite special pentru ea. Miranda ne pune să trimitem

Chianti veterinarului, diverselor bone care ţin uneori locul Cărei, personalului ajutător din magazinele unde-şi face de obicei cumpărăturile şi întregului personal care se ocupă de casa ei din Connecticut. În orice caz, eu am grijă să comand băuturi din astea, în valoare de vreo douăzeci şi cinci de mii de dolari, pe la începutul lui noiembrie, Sherry-Lehman ni le livrează şi îmi trebuie de regulă cam o lună să le împachetez pe toate. E bine că lipseşte de la birou în perioada asta, altfel ar trebui să le luăm şi să le împachetăm acasă. Bună treabă, mai ales că Elias-Clark plăteşte.

— Ar costa, probabil, dublu dacă Sherry-Lehman le-ar şi împacheta, nu-i aşa? am întrebat eu, în timp ce continuam să mă lupt spre a da de capătul încâlcitei ierarhii în oferirea de cadouri.

— Ce dracu’ ne pasă nouă? a pufnit ea. Crede-mă, o să înveţi repede că aici nu contează cât costă lucrurile. Chestia e că Mirandei nu-i place hârtia pe care o folosesc ei. Le-am dat hârtie din asta albă anul trecut, dar nu arată aşa de drăguţ ca atunci când o împachetăm noi.

Părea mândră de sine.

Am împachetat până pe la ora şase, iar Emily mi-a tot explicat cum merg lucrurile, în timp ce eu mă căzneam să-mi împachetez în creier toate cunoştinţele despre această nouă şi interesantă lume. Tocmai când îmi explica exact cum îi place Mirandei cafeaua (latte, mică, două linguriţe de

zahăr), o fată blondă de o frumuseţe răpitoare, pe care am recunoscut-o ca fiind una dintre numeroasele asistente de la departamentul de modă, s-a apropiat cu un coş de răchită în mână, mare cam cât un cărucior de copil. S-a oprit la intrarea în biroul Mirandei, părând a se teme că mocheta cenuşie şi moale se va transforma în nisip mişcător sub pantofii ei Jimmy Choo dacă îndrăzneşte să treacă pragul.

— Bună, Em, am aici toate fustele. Îmi pare rău că a durat aşa de mult, dar e greu să găseşti lumea la lucru, e perioada asta proastă dinainte de Ziua Recunoştinţei. În orice caz, sper să fie aici ceva care să-ţi placă.

Şi-a coborât privirea spre coşul plin cu fuste împăturite.

Emily şi-a ridicat ochii spre ea cu un abia reţinut dispreţ.

— Lasă-le pe biroul meu. O să le returnez pe cele care nu se potrivesc. *Probabil, majoritatea, dacă ne gândim ce gusturi ai tu în materie de îmbrăcăminte.*

Ultima parte fusese spusă printre dinţi, ca să aud numai eu.

Blonda părea intimidată. Poate nu era ea steaua cea mai luminoasă de pe firmament, dar părea fată de treabă. M-am întrebat de ce o urăşte Emily într-un mod atât de evident. Dar avusesem şi aşa o zi extrem de lungă, cu atâtea explicaţii, cu drumuri făcute prin tot oraşul şi cu sute de nume

şi figuri pe care mă străduiam să le reţin, aşa că n-am mai întrebat-o.

Emily a aşezat uriaşul coş pe biroul ei şi i-a privit conţinutul de sus, cu mâinile în şolduri. Din câte vedeam de pe covorul din biroul Mirandei, unde mă aflam, în coş erau vreo douăzeci şi cinci de fuste într-o incredibilă varietate de materiale, culori şi mărimi. Chiar nu spusese ce voia? Chiar nu se ostenise să o informeze pe Emily dacă are nevoie de ceva pentru o cină festivă sau pentru o partidă de dublu la tenis, sau doar pentru a fi trasă peste costumul de baie? Voia ceva din material de blugi, sau îi convenea mai mult ceva din sifon? În ce fel se presupunea că noi vom putea prezice ce anume *ar putea* să o mulţumească?

Tocmai eram pe punctul de a afla. Emily a cărat coşul de răchită în biroul Mirandei şi l-a pus, cu deferenţă şi mare grijă, pe covorul gros, lângă mine. S-a aşezat şi a început să scoată fustele una câte una şi să le rânduiască într-un cerc în jurul nostru. Erau acolo o fustă croşetată de un fuscia strident de la Celine, una gri-perle, parte peste parte, de la Calvin Klein, şi o alta neagră, din piele întoarsă, cu perle negre înşirate de-a lungul poalelor, care era chiar din colecţia lui Oscar de la Renta. Erau acolo fuste în nuanţe de roşu, ocru, lavandă, unele din mătase, altele din caşmir. Unele erau destul de lungi ca să mângâie elegant gleznele, iar altele atât de scurte, că păreau

bustiere. Am luat o fustă lungă până pe la jumătatea gambei şi mi-am pus-o în dreptul taliei, dar materialul abia dacă îmi acoperea unul din picioare. Următoarea din vraf pe care am pus mâna se revărsa până la podea într-un vârtej de tul şi şifon şi părea că s-ar potrivi mai bine la o petrecere în aer liber din Charleston. Una dintre fuste era din material decolorat de jeanşi şi avea gata prinsă la brâu o curea gigantică din piele maro, iar alta era confecţionată dintr-un soi de material sclipitor, argintiu, cu dublură tot argintie, dar ceva mai opacă. Ce naiba să facem noi cu toate astea?

— Sfinte Sisoe, s-ar zice că Mirandei îi plac fustele, nu-i aşa? am întrebat eu pentru că pur şi simplu nu-mi venea nimic altceva în minte.

— De fapt, nu. Miranda are o uşoară obsesie pentru eşarfe. Emily refuza să mă privească în ochi, de parcă mi-ar fi mărturisit că ea însăşi are herpes genital, şi a continuat: Este una dintre chestiile aparte şi nostime pe care trebuie să le cunoşti despre ea.

— Zău? am întrebat eu şi m-am străduit să par amuzată, şi nu oripilată.

Obsesie pentru eşarfe? Îmi plac şi mie hainele, şi pantofii, şi genţile, ca oricărei alte fete, dar nu cred că aş putea numi vreuna dintre plăcerile astea „obsesie”. Şi ceva din tonul lui Emily mă prevenea că spusele ei nu erau deloc lipsite de importanţă.

— Da, ăă, probabil are nevoie acum de o fustă pentru ceva anume, dar eşarfele sunt slăbiciunea ei. Înţelegi, nu? Sunt un fel de semn distinctiv al personalităţii ei.

M-a privit. Faţa mea trebuie să fi trădat faptul că nu înţelegeam o iotă, aşa că a continuat:

— Îţi aminteşti când ai vorbit cu ea la interviu, nu?

— Bineînţeles, am răspuns eu repede, realizând că nu ar fi înţelept să îi spun acestei fete că abia dacă îmi mai amintisem numele Mirandei după ce mă întâlnisem cu ea, darămite ce purta, şi am continuat: Dar nu ţin minte dacă purta o eşarfă.

— Ea poartă întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna o singură eşarfă albă Hermes undeva în vestimentaţie. De cele mai multe ori în jurul gâtului, dar uneori hair stylistul ei îi aranjează una în coc şi uneori o poartă la brâu. Sunt, cum să-ţi explic eu ţie, un fel de însemn distinctiv, ca o semnătură. Toată lumea ştie că, orice-ar fi, Miranda Priestly poartă o eşarfă albă Hermes. Nu că-i grozav?

În clipa aceea am observat că Emily poartă, petrecută prin găicile pantalonilor, o eşarfă verzuie care abia se iţea de sub tricoul alb.

— Uneori îi place să amestece stilurile şi probabil că asta e una dintre acele ocazii. În orice caz, tâmpiţii de la departamentul de modă habar n-au ce-i place. Uită-te numai la asta, e oribilă!

Şi a ridicat o fustă absolut superbă, unduioasă, ceva mai elegantă decât celelalte, cu mici picăţele aurii sclipind de pe un fond maro închis.

— Mda, m-am declarat eu de acord, de o manieră la care aveam să apelez de mii de ori de acum înainte ca să aprob orice-ar fi spus, numai să o fac să tacă din gură. Arată oribil, am adăugat eu.

Era atât de frumoasă, încât îmi ziceam că aş fi fericită să o port la propria mea nuntă.

Emily a continuat să turuie despre modele şi materiale şi despre ce voia şi ce îi plăcea Mirandei, aruncând la răstimpuri câte o insultă usturătoare la adresa vreunei colege. A ales în cele din urmă trei fuste total diferite una de cealaltă şi le-a pus deoparte să i le trimită Mirandei, şi tot timpul a vorbit, a vorbit, a vorbit. Am încercat să ascult, dar era aproape şapte seara şi încercam să mă hotărăsc dacă sunt moartă de foame, total îngreţoşată sau pur şi simplu extenuată. Cred că eram toate trei. Nici n-am observat când cel mai înalt dintre pământeni a intrat pe uşă.

— TU DE COLO! am auzit o voce de undeva din spatele meu. RIDICĂ-TE ÎN PICIOARE, SĂ TE POT VEDEA!

M-am întors tocmai la timp ca să văd bărbatul de peste doi metri şi zece centimetri înălţime, bronzat şi cu păr negru care arăta cu degetul în direcţia mea. Avea vreo sută douăzeci de

kilograme răspândite pe trupul incredibil de înalt şi era atât de musculos şi avea bicepşii atât de umflaţi, încât părea că e pe cale să explodeze din… *catsuit*[12]? Doamne păzeşte! Purta un *catsuit.* Da, un *catsuit* din denim, dintr-o singură bucată, cu pantaloni foarte mulaţi, cu cingătoare şi cu mânecile suflecate. Şi o pelerină. Chiar purta o pelerină de blană mare cât o pătură, legată de două ori împrejurul gâtului, şi nişte bocanci militari cât nişte rachete de tenis în picioarele de mamut. Părea să aibă vreo treizeci şi cinci de ani, deşi toată musculatura aceea şi pielea bronzată ar fi putut la fel de bine să ascundă zece ani sau să adauge vreo cinci. Gesticula şi îmi făcea semne disperate din mâini să mă ridic de pe covor. M-am ridicat, fără să-mi pot desprinde privirea de la el, iar el s-a apucat imediat să mă evalueze.

— EI BINE! CE VEDEM NOI AICI? a urlat el din toţi bojocii, atât cât poate urla cineva în falset. EŞTI DRĂGUŢĂ, DAR PREA NORMALĂ. ŞI CE AI PE TINE NU-ŢI VINE BINE DELOC!

— Mă cheamă Andrea. Sunt noua asistentă a Mirandei.

Ochii i-au alunecat pe trupul meu din cap până-n călcâie şi mi-au inspectat fiecare centimetru pătrat. Emily asista la întregul spectacol cu un rânjet întipărit pe faţă. Tăcerea era insuportabilă.

---

12 Costum dintr-o bucată, confecţionat de obicei din piele neagră, foarte mulat pe corp.

— CIZME PÂNĂ LA GENUNCHI? CU FUSTĂ PÂNĂ LA GENUNCHI? TU VORBEŞTI SERIOS?

FETIŢO, ÎN CAZ CĂ NU ŞTIAI – ÎN CAZ CĂ NU AI OBSERVAT ÎNSCRISUL ACELA MARE ŞI NEGRU DE PE UŞĂ – SUNTEM LA REVISTA *RUNWAY,* REVISTA CEL MAI AL DRACULUI DE *EN VOGUE* DE PE MAPAMOND! DAR NU-ŢI FACE GRIJI, SCUMPO, TE SCAPĂ EL, NIGEL, CÂT DE CURÂND DE ÎNFĂŢIŞAREA ASTA DE ŞOARECE CARE SE ÎMBRACĂ DE LA MALL-UL DIN JERSEY.

Şi-a pus ambele mâini masive pe şoldurile mele şi m-a învârtit în jurul propriei axe. Simţeam cum privirea îmi sfredeleşte picioarele şi partea dorsală.

— CÂT DE CURÂND, SCUMPETE, ÎŢI PROMIT, CĂ AI MATERIE PRIMĂ DE CALITATE. PICIOARE FRUMOASE, PĂR SUPERB ŞI NU EŞTI GRASĂ. POT SĂ LUCREZ BINE CU O FATĂ CARE NU E GRASĂ. CÂT DE CURÂND, SCUMPETE.

Voiam să mă simt ofensată, să mă eliberez din strânsoarea în care îmi prinsese partea inferioară a corpului, să mă gândesc câteva clipe la faptul că un individ total străin – fie el şi coleg de serviciu – îmi prezentase o evaluare nesolicitată, dar absolut onestă privind vestimentaţia şi corpul meu, dar nu am reuşit. Mi-au plăcut ochii lui verzi şi blânzi care păreau să râdă, nu să critice, dar încă mai mult mi-a plăcut faptul că trecusem examenul. Deci, acesta era Nigel – un nume de sine stătător,

ca Madonna sau Prince –, autoritate supremă în domeniul modei, pe care o recunoşteam chiar şi eu de la televizor, din reviste, de peste tot, iar el mă numise „drăguţă”. Şi spusese că am picioare frumoase! M-am făcut că nu bag în seamă comentariul cu „şoarecele care se îmbracă de la Mall-ul din Jersey”. Chiar îmi *plăcea* tipul.

Am auzit-o pe Emily spunându-i de undeva, din spatele meu, să mă lase în pace, dar eu nu voiam ca el să plece. Prea târziu, se îndrepta deja spre uşă cu pelerina fluturând în urma lui. Am vrut să strig după el, să îi spun că mă bucur de cunoştinţă, că nu mă simt jignită de ce-mi spusese şi că mă încântă ideea că vrea să mă remodeleze. Dar înainte să apuc să spun ceva, Nigel s-a răsucit pe călcâie şi a acoperit spaţiul dintre noi din doi paşi, fiecare de mărimea unei sărituri olimpice în lungime. S-a proptit drept în faţa mea, mi-a învăluit întreg corpul în braţele lui masive, cu bicepşii umflaţi, şi m-a apăsat de pieptul lui. Capul meu îi ajungea cam până sub pectorali şi simţeam aroma inconfundabilă a loţiunii Johnson Baby. Şi tocmai când mi-a trecut prin minte să îl îmbrăţişez şi eu, m-a împins la o parte, mi-a prins ambele mâini într-una de-a lui şi a zbierat:

— BUN VENIT ÎN CASA CU PĂPUŞI, SCUMPO!

— Ce zici c-a zis? m-a întrebat Lily în timp ce-şi lingea linguriţa de îngheţată de ceai verde.

Ne întâlnisem la Sushi Samba la ora nouă ca să-i povestesc cum decursese prima mea zi de lucru. Părinţii mei scoseseră din nou la iveală, mârâind, cartea de credit pentru situaţii de urgenţă până când aveam să încasez primul salariu. Sushi cu ton şi salată de iarbă de mare reprezentau, cu siguranţă, o situaţie de urgenţă, aşa că le-am mulţumit în gând părinţilor că ne făcuseră cinste mie şi lui Lily.

— A zis: „Bun venit în casa cu păpuşi, scumpo!”

S-a holbat la mine cu gura căscată, iar linguriţa i-a rămas suspendată în aer.

— Ai cel mai nemaipomenit loc de muncă, a declarat Lily, care spunea mereu că ar fi trebuit să lucreze şi ea un an înainte de a se reapuca de studii.

— Sună, într-adevăr, nemaipomenit, nu-i aşa? Bizar, fără doar şi poate, dar în acelaşi timp nemaipomenit. În fine, am zis eu şi mi-am înfipt linguriţa în prăjitura cu ciocolată îmbibată în sirop. Dar asta nu înseamnă că nu aş prefera să fiu din nou studentă decât să fac chestia asta.

— Mda, sunt convinsă că ţi-ar plăcea la nebunie să lucrezi cu jumătate de normă ca să-ţi plăteşti un doctorat care are un preţ obscen şi o utilitate îndoielnică. Ţi-ar plăcea la nebunie, nu?

Eşti geloasă pe mine, care fac pe chelneriţa

într-un bar de mâna a doua unde se dau la mine studenţii din anul întâi până la patru dimineaţa, după care mă duc la cursuri toată ziua, nu-i aşa? Şi toate astea ştiind foarte bine că şi dacă – un „dacă” mare şi gras – reuşesc cumva să termin cursurile la un moment dat în următorii şaptesprezece ani, n-o să reuşesc în veci să-mi găsesc un job. Nicăieri.

Mi-a etalat un rânjet mare şi fals, după care a mai luat o lingură de îngheţată Sapporo. Lily studia la Columbia pentru a-şi da doctoratul în literatură rusă şi muncea pe ici, pe colo, pe unde apuca, în fiecare secundă în care nu studia. Bunica ei abia avea cu ce-şi duce zilele, iar Lily nu avea drept de credit înainte de-şi lua masteratul, aşa că faptul că reuşise să vină cu mine la restaurant în seara asta era remarcabil.

Am acceptat momeala, cum făceam întotdeauna atunci când se plângea de viaţa ei.

— Şi atunci, de ce faci toate astea, Lil? am întrebat-o, deşi auzisem răspunsul de un milion de ori.

Lily a pufnit şi şi-a dat ochii peste cap.

— Fiindcă îmi place la nebunie! a recitat ea sarcastic.

Şi chiar îi plăcea la nebunie ce făcea, deşi n-ar fi recunoscut asta în ruptul capului, pentru că era mult mai plăcut să se văicărească. O apucase damblaua pentru cultura rusă încă de pe vremea când o profesoară de-a ei din clasa a opta îi

spusese că arată exact aşa cum şi-o închipuise pe Lolita, cu faţa ei rotundă şi cu părul ei negru cârlionţat. Lily se dusese glonţ acasă şi citise acea capodoperă de depravare a lui Nabokov şi nu o deranjase niciodată aluzia profesoarei cu privire la asemănarea ei cu Lolita, după care citise tot ce scrisese vreodată Nabokov. Şi Tolstoi. Şi Gogol. Şi Cehov. Când venise vremea să dea la facultate, ceruse să studieze la Brown cu un profesor de literatură rusă, care, după ce discutase cu Lily, în vârstă pe atunci de şaptesprezece ani, declarase că este una dintre cele mai citite şi mai împătimite studente în materie de literatură rusă pe care le întâlnise vreodată – fie ele din primii ani, absolvente sau de orice alt fel. Îi plăcea în continuare ceea ce făcea, studia mai departe gramatica limbii ruse şi putea să citească orice în original, dar cel mai mult îi plăcea să se văicărească.

— Mda, ce-i drept, sunt de acord că am cea mai grozavă slujbă din oraş. Gândeşte-te numai, Tommy Hilfiger? Chanel? Apartamentul lui Oscar de la Renta? Trebuie să mărturisesc că am avut parte de o primă zi pe cinste. Nu prea ştiu eu cum or să mă ajute toate astea să ajung mai repede la *The New Yorker,* dar poate e prea curând să-mi dau seama. Parcă nici nu prea seamănă a realitate, înţelegi ce vreau să spun?

— Nicio problemă, oricând îţi vine cheful să iei din nou legătura cu realitatea, ştii unde mă

găseşti, a zis Lily şi şi-a scos din poşetă abonamentul de metrou. Dacă arzi de dorul ghetoului, dacă vrei cu ardoare să rămâi ancorată în realitatea Harlemului, luxoasa mea garsonieră de şaptezeci şi şase de metri pătraţi îţi stă la dispoziţie.

Am achitat consumaţia şi ne-am îmbrăţişat, după care ea s-a străduit să-mi explice cum să ajung de la intersecţia lui Seventh Avenue cu Christopher Street până la mine acasă, adică de la un capăt al oraşului la celălalt. M-am jurat pe toate cele că am înţeles exact de unde să iau metroul şi de acolo autobuzul 6 şi cum să merg apoi pe jos de la staţia de pe 96th Street până la mine acasă, dar de cum a plecat, am sărit într-un taxi.

Doar de data asta, mi-am zis şi m-am afundat în bancheta călduţă din spate, străduindu-mă să nu trag pe nas miasmele corporale emanate de şofer. *Acum lucrez la* Runway, *în fond.*

*

* * *

Am constatat cu plăcere că restul acelei prime săptămâni nu a fost prea diferit de prima zi. Vineri, Emily m-a întâmpinat, ca de obicei, în holul de un alb imaculat la ora şapte dimineaţa şi de data asta mi-a înmânat propriul meu cârd de identificare, pe care se afla o poză despre care nu-mi aminteam să mi-o fi făcut.

— A fost făcută de camerele de supraveghere,

mi-a explicat ea când a văzut că mă holbez la poză. Sunt peste tot împrejurul nostru, ca să ştii şi tu. Au fost mari probleme cu angajaţi care au şterpelit diverse chestii, haine şi bijuterii pregătite pentru şedinţele cu fotomodele, se pare că unii curieri şi uneori chiar şi unii redactori s-au cam autoservit. Aşa că acum toată lumea e urmărită.

Şi-a trecut cârdul prin cititorul de la uşa groasă de sticlă, care s-a deschis cu un declic.

— Urmărită? Ce anume înseamnă „urmărită”?

Păşea cu iuţeală pe coridorul care ducea spre biroul nostru, iar şoldurile i se legănau dintr-o parte în alta în pantalonii reiaţi maro, foarte mulaţi, pe care îi purta. Îmi spusese în ajun că ar trebui să mă gândesc serios să-mi cumpăr şi eu o pereche, poate chiar zece, acesta fiind unul dintre puţinele genuri de jeanşi sau reiaţi pe care Miranda accepta ca personalul ei să îi poarte. Relaţii şi M.J. erau OK, dar numai vinerea şi numai cu pantofi cu toc.

— M.J?

— Marc Jacobs, m-a lămurit ea exasperată. Ei bine, cu camerele şi cu cârdurile de acces, ei cam ştiu ce face toată lumea pe aici, a zis ea şi şi-a pus poşeta Gucci pe birou. A început să se descheie la jacheta din piele, şi ea foarte strânsă pe corp, haină care părea total inadecvată pentru condiţiile meteorologice ale unui sfârşit de noiembrie. Nu cred că se uită cineva pe materialul filmat, a continuat ea, decât dacă lipseşte ceva, dar

cârdurile spun totul. De exemplu, de fiecare dată când îl foloseşti la parter ca să intri, ei ştiu unde eşti. În felul ăsta, ei ştiu şi cine e la serviciu, aşa că, dacă trebuie să lipseşti – şi nu o vei face niciodată, dar în caz că se întâmplă ceva într-adevăr îngrozitor –, va trebui să-mi dai mie cârdul să ţi-l trec prin cititor. Aşa o să fii plătită pentru zilele în care lipseşti, chiar dacă nu ai fost aici. Iar tu ai să faci la fel pentru mine – toată lumea face aşa.

Mă străduiam cu greu să-mi revin din şocul provocat de cuvintele „şi nu o vei face niciodată”, dar ea şi-a continuat lămuririle:

— Şi aşa îţi iei şi de mâncare de la sala de mese. Ai un card de debit: îl alimentezi cu o sumă oarecare şi la casa de marcat ţi se scade ce cumperi direct din suma respectivă. Sigur, în felul ăsta ei pot să afle şi ce mănânci, a zis ea, a descuiat biroul Mirandei şi s-a aşezat pe covor. A întins imediat mâna după o sticlă de vin şi s-a pus pe împachetat.

— Chiar le pasă ce mănâncă lumea? am întrebat eu, cu senzaţia că am plonjat direct într-o scenă din *Sliver*[13].

— Ăă, nu ştiu. Posibil. Ştiu doar că pot să afle. Şi la sala de sport, de asemenea. Trebuie să foloseşti cârdul ca să intri şi acolo, la fel şi la

13 Film realizat în 1993 după un roman de Ira Levin, despre un bărbat care urmăreşte cu ajutorul camerelor de luat vederi ceea ce se petrece în apartamentele pe care le închiria unor femei.

chioşc, ca să cumperi cărţi sau reviste. Cred că îi ajută la o mai bună organizare, atâta tot.

O mai bună organizare? Lucram oare pentru o firmă care înţelegea prin „organizare” a şti exact ce etaje a vizitat fiecare angajat, dacă preferă să mănânce supă de ceapă sau salată Caesar în pauza de prânz şi câte minute putea să suporte aparatura de antrenament? Ei da, eram o fată norocoasă, cu adevărat norocoasă.

Extenuată după cea de-a patra dimineaţă în care mă sculasem de la cinci şi jumătate, mi-au trebuit încă cinci minute întregi ca să găsesc energia necesară pentru a mă extrage din haină şi a mă aşeza la birou. M-am gândit să pun capul pe birou ca să mă odihnesc câteva clipe, dar Emily şi-a dres vocea. Foarte sonor.

— Ăă, eşti bună să vii să mă ajuţi? m-a întrebat ea, deşi nu suna deloc a întrebare. Uite, împachetează astea.

A aruncat un morman de hârtie albă spre mine şi şi-a reluat activitatea. O melodie cântată de Jewel urla în boxele ataşate suplimentar la iMac-ul ei.

Taie, înfăşoară, pliază, lipeşte: Emily şi cu mine am muncit toată dimineaţa şi ne-am oprit numai cât să dăm telefon la dispecerat de câte ori terminam douăzeci şi cinci de cutii. Ei le păstrează până când le dăm undă verde să le împrăştie prin tot Manhattan-ul, pe la mijlocul lui decembrie. Terminasem deja de împachetat cutiile care

urmau să fie trimise în afara oraşului, iar acestea erau îngrămădite în Dulap, în aşteptarea DHL-ului. Ţinând cont de faptul că fiecare dintre ele avea să fie expediată în sistem de urgenţă şi avea să ajungă la destinaţie în cel mai scurt timp posibil, adică în dimineaţa imediat următoare expediţiei, nu prea înţelegeam ce atâta grabă – doar nu era decât sfârşitul lui noiembrie –, dar învăţasem deja că era mai bine să nu pui prea multe întrebări. Urma să trimitem prin Fedex aproximativ o sută cincizeci de sticle pe tot cuprinsul globului. Sticlele Priestly vor poposi la Paris, Cannes, Bordeaux, Milano, Roma, Florenţa, Barcelona, Geneva, Brugges, Stockholm, Amsterdam şi Londra. Zeci şi zeci la Londra! Fedex urma să le transporte cu avionul la Beijing, şi Hong Kong, şi Capetown, şi Tel Aviv, şi Dubai (taman la Dubai!). Lumea va toasta în cinstea Mirandei Priestly în Los Angeles, Honolulu, New Orleans, Charleston, Houston, Bridgehampton şi Nantucket. Şi toate astea înainte ca pachetele destinate persoanelor din New York să plece – iar New York era oraşul unde se aflau toţi prietenii Mirandei, la fel doctorii, cameristele, hair stylist-ii, bonele, makeup artist-ii, psihiatrii, instructorii de yoga, antrenorii personali, şoferii şi personalul folosit la cumpărături. Fireşte, aici se aflau şi personalităţi din lumea modei: designeri, fotomodele, actori, editori, specialişti în publicitate, cei de la PR şi magnaţi de tot felul,

care urmau cu toţii să primească sticla corespunzătoare, în funcţie de gradul de importanţă stabilit, sticlă livrată cu iubire şi căldură de către un angajat al firmei Elias-Clark.

— Cât crezi că pot să coste toate astea? am întrebat-o pe Emily în timp ce legam ceea ce aveam impresia că ar constitui coala de hârtie albă şi groasă cu numărul un milion.

— Ţi-am spus, am comandat băuturi în valoare de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Nu, nu – cât crezi că pot să coste în total? Cu tot cu expediţia lor peste noapte în întreaga lume; cred că, în unele cazuri, expediţia costă mai mult decât sticla în sine, mai ales dacă e vorba de o sticlă pentru vreun individ obscur.

Părea intrigată. Mă privea pentru prima oară altfel decât cu dezgust, exasperare sau indiferenţă.

— Păi, să vedem. Dacă ne gândim că fiecare dintre pachetele trimise prin Fedex în ţară costă înjur de vreo douăzeci de dolari, iar cele internaţionale cam şaizeci, totalul pentru Fedex ar fi de vreo nouă mii de dolari. Parcă am auzit la un moment dat că şi curierii încasează unsprezece dolari de pachet, aşa că expedierea a două sute cincizeci de pachete s-ar ridica la vreo două mii şapte sute cincizeci de dolari. Plus timpul nostru, ăă, noi două petrecem o săptămână întreagă să împachetăm toate astea, deci două salarii săptămânale, ceea ce înseamnă încă patru miare…

În acel moment, m-am îngrozit în sinea mea, realizând că salariile noastre cumulate pe o săptămână întreagă de muncă reprezentau în mod clar cea mai nesemnificativă cheltuială dintre toate cele enumerate.

— Mda, totalul e cam şaisprezece mii de dolari. O adevărată nebunie, nu? Dar parcă ai de ales! În fond, e vorba de Miranda Priestly.

Pe la ora unu, Emily m-a anunţat că îi e foame şi că se duce până afară să ia prânzul cu câteva fete de la departamentul de accesorii. Am presupus că merge numai să cumpere ceva de mâncare, doar asta făcuserăm amândouă toată săptămâna, aşa că am aşteptat zece minute, cincisprezece minute, douăzeci, dar nu şi-a făcut apariţia cu mâncarea. Niciuna din noi nu luase prânzul la sala de mese de când începusem eu serviciul, de teamă ca nu cumva să sune Miranda, dar chestia asta începea să fie deja ridicolă. Ora două a venit şi a trecut, apoi două şi jumătate, apoi ora trei şi nu mă puteam gândi decât la cât îmi e de foame. Am încercat să o sun pe Emily pe celular, dar a intrat direct mesageria vocală. O fi murit în sala de mese? m-am întrebat. S-o fi înecat cu salata, s-o fi prăvălit la pământ după ce o fi dat pe gât un suc? M-am gândit să trimit pe cineva să-mi cumpere ceva de mâncare, dar mi se părea că ar fi un comportament prea de primadonă să trimit un străin să-mi cumpere mie de mâncare. În fond, *eu* eram aceea care ar trebui trimisă după

mâncare de către ceilalţi. O, *da, draga mea, eu sunt pur şi simplu prea importantă ca să-mi pot abandona postul în care împachetez cadouri, aşa că m-am gândit: n-ai vrea tu să fii drăguţă să-mi aduci un sandvici cu curcan şi un croissant cu gem? Splendid.* Pur şi simplu n-am putut s-o fac. Aşa că, atunci când s-a făcut de ora patru şi Emily tot nu şi-a făcut apariţia şi n-am primit niciun telefon de la Miranda, am făcut ceva de neimaginat: am părăsit biroul.

După ce am aruncat o privire rapidă pe coridor şi m-am convins că Emily nu era nicăieri prin preajmă, am alergat, la propriu, în zona recepţiei şi am apăsat de vreo douăzeci de ori pe butonul liftului. Sophy, splendida recepţioneră asiatică, a ridicat din sprâncene şi s-a uitat în altă parte, iar eu nu mi-am dat seama dacă nerăbdarea mea sau faptul că realizase că biroul Mirandei fusese părăsit au făcut-o să mă privească astfel. Dar nu aveam timp să aflu. Liftul a venit, într-un sfârşit, şi am reuşit să mă arunc în el exact în clipa în care un ins zâmbitor, emaciat ca un morfinoman, cu păr ţepos şi îmbrăcat în nişte pantaloni Puma de culoarea lămâiei verzi, a apăsat butonul de închidere. Nimeni nu s-a mişcat să-mi facă loc, deşi liftul era suficient de încăpător. Deşi în mod normal chestia asta m-ar fi scos din sărite, nu mă puteam concentra decât asupra ideii de a-mi cumpăra ceva de mâncare şi a mă întoarce cât mai curând posibil.

Intrarea în sala de mese, toată în sticlă şi granit, era blocată de un grup de Tocătoare începătoare, care se sprijineau cu toatele de pereţi şi şuşoteau între ele, cu ochii după fiecare grup de oameni care urca în sau cobora din lift. Prietene de-ai angajaţilor de la Elias-Clark, le-am recunoscut eu, după felul în care mi le descrisese Emily, iar faptul era foarte evident dacă judecai după surescitarea lor nedisimulată că se aflau acolo, chiar în miezul tuturor lucrurilor. Lily mă implorase să o duc la sala asta de mese, dat fiind că era menţionată în toate ziarele şi revistele din Manhattan pentru calitatea şi diversitatea felurilor de mâncare – ca să nu mai vorbim de puhoiul de oameni senzaţionali care o populau dar eu încă nu mă simţeam pregătită pentru aşa ceva. Şi apoi, din cauza strategiei foarte complexe privind paza biroului, pe care o negociam în fiecare zi cu Emily, ar fi trebuit să petrec acolo mai mult decât cele două minute şi jumătate câte îmi erau necesare pentru a comanda şi plăti mâncarea, şi nu eram prea sigură că voi avea vreodată la dispoziţie aşa de mult timp.

Mi-am făcut loc pe lângă fete şi am văzut cum se întorc să se uite dacă nu sunt cumva vreo celebritate. Fâs. Am planat repede şi scurt pe lângă nişte fripturi senzaţionale de miel şi cotlete de viţel şi, cu un efort de voinţă, am virat pe lângă porţia de pizza cu roşii uscate la soare şi brânză de capră (care se lăfăia pe o măsuţă exilată într-un

colţ al încăperii, pe care toată lumea îl numea „Colţul Hidrocarburilor”). Nu mi-a fost la fel de uşor să navighez pe lângă *la plèce de résistence* a sălii, şi anume barul cu salate (cunoscut sub numele „Verdeţuri”, adică: „Ne vedem la Verdeţuri”), lung cât pista de aterizare a unui aeroport, accesibil din patru direcţii, dar hoardele m-au lăsat să trec când le-am asigurat cu glas tare că nu atentez la ultimele patru cubuleţe de tofu. Taman în partea din spate, lângă masa cu covrigei, care aducea oarecum cu o măsuţă de machiaj, se afla unicul şi însinguratul raion în care se vindea supă. Însingurat, pentru că bucătarul-şef al acestuia era singurul din întreaga sală de mese care refuza să gătească vreun fel de mâncare cu cantităţi reduse de grăsimi, sau fără grăsimi, sau fără sodiu, sau cu cantităţi reduse de hidrocarburi. Refuza pur şi simplu. Drept urmare, raionul lui era singurul din sală la care nu era coadă, iar eu sprintam direct spre el în fiecare zi. Întrucât se pare că eram singura persoană din întreaga companie care chiar cumpăra supă – iar eu nu eram aici decât de o săptămână – mai-marii firmei îi reduseseră meniul la un singur fel de supă zilnic. M-am rugat în gând să aibă supă de roşii cu caşcaval. În loc de asta, el mi-a oferit o caserolă gigantică cu supă-cremă de moluşte New England şi a declarat cu mândrie că fusese preparată cu smântână grasă. Trei oameni care aşteptau la rând la Verdeţuri s-au întors să se

holbeze la noi. Singurul obstacol care îmi rămăsese de ocolit era mulţimea care se adunase la raionul bucătarului-şef al sălii, unde un alt bucătar, aflat în vizită, îmbrăcat în alb imaculat, rânduia nişte bucăţi mari de *sashimi*[14] pentru ceea ce părea a fi o trupă de fani în adoraţie. Am citit ecusonul de pe gulerul alb, scrobit: Nobu Matsuhisa. Mi-am notat mental să aflu câte ceva despre el, dat fiind că, se pare, eram unicul angajat din întreaga clădire care nu saliva primprejurul lui. Oare ce era mai rău: să nu fi auzit niciodată de domnul Matsuhisa, sau de Miranda Priestly?

Când a tastat suma la casa de marcat, casiera minionă s-a uitat mai întâi la supă, apoi la şoldurile mele. Chiar s-a uitat oare? Mă obişnuisem deja ca lumea să mă măsoare din cap până-n picioare ori de câte ori mă duceam undeva, aşa că aş fi putut să jur că m-a privit cu aceeaşi expresie pe care aş arbora-o eu la vederea unui ins de vreo două sute cincizeci de kilograme cu opt Big Mac-uri în faţa lui: adică ridicând uşurel din sprâncene, ca pentru a întreba: „Chiar crezi *pe bune* că ai nevoie de aşa ceva?” Dar mi-am dat paranoia la o parte şi mi-am amintit că tipa asta nu era decât casieră într-o sală de mese, şi nu consilier la asociaţia Weight Watchers[15]. Sau

---

14 Peşte crud, delicatesă japoneză.

15 Asociaţie care oferă metode de slăbit bazate pe numărul de „puncte" conţinute de diverse alimente.

vreun redactor de modă.

— Aşa deci. Nu multă lume cumpără supă în ziua de azi, a zis ea cu glas domol în timp ce tasta cifrele la casa de marcat.

— Mda, probabil că nu multă lume gustă supa-cremă de moluşte New England, am murmurat eu în timp ce îmi treceam cardul de debit prin aparat şi îmi doream ca mâinile ei să se mişte mai repede, cât mai repede.

S-a oprit din treabă şi şi-a întors spre mine ochii căprui, îngustaţi:

— Nu, cred că e din cauză că bucătarul de la raionul de supe insistă să prepare chestiile astea îngrozitor de grase – ai idee câte calorii sunt în supa asta? Păi pune omul cinci kile numai uitându-se la ea…

…iar tu nu eşti „omul” care îşi poate permite să pună cinci kile, era, de fapt, mesajul.

Au! Ca şi când nu mi-ar fi fost şi aşa destul de greu să mă conving că am greutatea normală pentru înălţimea mea normală în timp ce toate blondele înalte şi mlădioase ca sălciile de la *Runway* mă examinau făţiş, acum şi o *casieriţă* îmi spunea – franc şi fără ocolişuri – că eram grasă? Am înhăţat punga cu mâncare, mi-am făcut loc printre oameni şi m-am dus la toaletă amplasată, foarte convenabil, chiar la ieşirea din sala de mese, acolo unde omul putea să elimine imediat orice excese culinare anterioare. Şi, chiar dacă ştiam că oglinda nu avea să-mi dezvăluie nimic în

plus sau în minus faţă de imaginea pe care mi-o reflectase de dimineaţă, am înfruntat-o cu fruntea sus. O faţă răvăşită şi mânioasă mă privea de acolo.

— Ce dracu’ faci aici? s-a răstit Emily la imaginea mea din oglindă.

M-am răsucit în loc şi am văzut-o trecându-şi haina prin baierele poşetei Gucci şi punându-şi ochelarii de soare pe cap. Abia atunci mi-a trecut prin minte că Emily vorbise la propriu în urmă cu trei ore şi jumătate când spusese că se duce afară să ia prânzul. Adică ieşise din clădire. Adică, vreme de trei ore în cap, fără să spună o vorbă despre cât o să întârzie, mă lăsase singură, practic legată de o linie telefonică, fără nicio speranţă de a căpăta ceva de mâncare sau de a mă duce la toaletă. De fapt, nimic din toate astea nu conta, pentru că ştiam totuşi că făcusem o greşeală părăsind biroul şi că o fată de vârsta mea avea să ţipe la mine pe chestia asta. Din fericire, uşa s-a deschis brusc şi a intrat editoarea de la *Coquette.* Ne-a măsurat pe amândouă din cap până-n picioare, iar Emily m-a înhăţat de braţ şi m-a condus spre lift. Am rămas acolo împreună; ea mă ţinea în continuare de braţ, iar eu mă simţeam de parcă tocmai fusesem prinsă făcând pipi în pat. Trăiam una dintre scenele acelea în care un răpitor pune pistolul în coasta femeii răpite şi, în plină zi, o conduce spre subsol, unde îşi are camera de tortură.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a şuierat ea şi m-a împins pe uşa recepţiei de la *Runway,* de unde ne-am grăbit să ajungem în birou. În calitate de asistentă principală, eu sunt răspunzătoare de tot ce se petrece în biroul ăsta. Ştiu că eşti nouă, dar ţi s-a spus încă din prima zi: nu lăsăm biroul Mirandei nesupravegheat.

— Dar Miranda nu e aici.

Glasul mi-a sunat ca un chiţcăit de şoricel.

— Dar putea suna în timp ce ai fost plecată şi nimeni nu a fost aici să răspundă la nenorocitul ăla de telefon! a urlat ea şi a trântit uşa în urma ei. Prioritatea noastră – unica noastră prioritate – este Miranda Priestly. Punct. Şi dacă nu eşti în stare să accepţi treaba asta, aminteşte-ţi că pentru slujba asta un milion de fete ar face moarte de om. Şi acum, ascultă mesajele de pe robot. Dacă a sunat cumva, suntem terminate. *Tu* eşti terminată.

Îmi venea să mă târăsc înăuntrul calculatorului meu iMac şi să mor. Cum putusem s-o dau în bară în aşa hal chiar în prima săptămână? Miranda nu venise încă la birou, iar eu o şi dezamăgisem. Şi ce dacă mi-era foame? Asta putea să aştepte. Oameni cu adevărat marcanţi se străduiau să realizeze lucruri importante aici, oameni care depindeau de mine, iar eu îi dezamăgisem. Am ascultat mesajele.

"Bună, Andy, sunt eu, Alex. Unde eşti? Nu mi s-a întâmplat niciodată să sun şi să nu răspundă

nimeni. Abia aştept să luăm cina diseară – ne vedem azi, da? *Oriunde vrei, alege tu un restaurant. Sună-mă când primeşti mesajul, o să fiu în cancelarie după ora patru. Te iubesc”.*

M-am simţit imediat vinovată, şi asta pentru că, după dezastrul cu masa asta de prânz, hotărâsem să reprogramez cina cu el. Prima mea săptămână de lucru fusese atât de dementă, încât abia apucasem să ne vedem, aşa că plănuisem să luăm cina în seara aceea, numai noi doi. Dar realizam că n-o să fie deloc plăcut dacă, de oboseală, o să-mi cadă capul în paharul de vin, şi cam simţeam nevoia să mă relaxez o seară şi să fiu singură. Trebuie să îmi aduc aminte să-l sun, să văd dacă putem să ne vedem mâine seară.

Emily mă privea; ea îşi verificase deja mesajele. Judecând după faţa ei relativ calmă, am dedus că Miranda nu-i lăsase pe robot nicio ameninţare cu moartea. Am clătinat din cap ca să o anunţ că nici eu nu primisem nimic.

"Bună, Andrea, sunt eu, Cara. Bona fetelor Mirandei. *Voiam să-ţi spun că Miranda a sunat aici ceva mai devreme* – am simţit că mi se opreşte inima în piept – *şi a zis că a încercat să sune la birou, dar că n-a răspuns nimeni. Mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva neobişnuit acolo, aşa că i-am spus că vorbisem şi cu tine, şi cu Emily cu doar un minut mai devreme, dar nu-ţi face griji.*

Voia să i se trimită prin fax un exemplar din revista Women’s Wear Daily *şi aveam eu un*

exemplar chiar aici. A confirmat deja că l-a primit, aşa că nu-ţi face griji. Am vrut doar să-ţi dau de ştire. În fine, îţi urez un weekend plăcut. Vorbim mai târziu. Pa!”

Mi-a salvat viaţa. Fata asta era o adevărată sfântă. Greu de crezut că nu o cunoşteam decât de o săptămână – şi nici măcar în carne şi oase, ci numai prin telefon pentru că aveam impresia că m-am îndrăgostit de ea. Era exact opusul lui Emily în toate privinţele: calmă, echilibrată şi total indiferentă faţă de modă. Recunoştea că Miranda e absurdă, dar nu i-o lua în nume de rău; poseda acea rară şi încântătoare calitate de a face haz de ea însăşi şi de toţi ceilalţi.

— Nu, n-a fost ea, am minţit eu oarecum, cu un zâmbet triumfător. Suntem în regulă.

— *Tu* eşti în regulă, de data asta, a zis ea cu voce inexpresivă. Dar ţine minte că, deşi lucrăm împreună, eu răspund pentru tot ce se-ntâmplă. Vei sta de veghe aici dacă eu voi dori să mă duc să iau prânzul din când în când – am dreptul. N-o să mai faci niciodată ce-ai făcut azi, bine?

Mi-am stăpânit impulsul de a-i da o replică usturătoare.

— Bine, am zis. Bine.

*

* * *

Am reuşit să terminăm de împachetat restul sticlelor şi să le dăm în primire curierilor înainte de ora şapte seara, iar Emily n-a mai adus în

discuţie tema abandon-birou. M-am prăbuşit într-un sfârşit într-un taxi (doar de data asta) la ora opt, după care, la ora zece, m-am întins cât eram de lungă, încă îmbrăcată, peste plapuma de pe pat. Şi încă nu mâncasem nimic, pentru că nu puteam să sufăr ideea că trebuie s-o pornesc să caut ceva de-ale gurii şi să mă rătăcesc iarăşi, aşa cum mi se întâmplase în ultimele patru zile, în propriul meu cartier. Am sunat-o pe Lily să-mi plâng de milă de pe noul meu telefon Bang and Olufsen.

— Bună! Parcă tu şi Alex trebuia să vă vedeţi astă-seară, a zis ea.

— Mda, trebuia, dar sunt terminată. El zice că n-are nimic împotrivă să ne vedem mâine seară, aşa că o să comand probabil ceva de mâncare. În fine. Tu ce-ai făcut azi?

— Într-un cuvânt: o mizerie. Mă rog, în două. Nici nu-ţi poţi închipui ce s-a întâmplat. De fapt, poţi, că se întâmplă tot…

— Treci la subiect, Lil. Sunt pe cale să dau în primire.

— OK. Cel mai drăguţ tip din lume a venit la seminarul la care mi-am citit azi o lucrare. M-a ascultat de la cap la coadă absolut fascinat şi m-a aşteptat după aceea. M-a întrebat dacă n-am putea să mergem undeva, la un pahar, ca să vorbim despre dizertaţia pe care am publicat-o la Brown şi pe care o şi citise.

— Sună grozav. Ce gradaţie?

Lily ieşea cu diverşi ţipi aproape în fiecare seară după serviciu, dar trebuia mai întâi să le calculeze gradaţia. Inventase aşa-numita „Gradaţie Fracţională a Iubirii” într-o seară, după ce ascultase cum nişte prieteni de-ai noştri evaluau, în stilul lor propriu, fetele cu care se întâlniseră: „Tipa era o şase, opt, B-plus”, spusese Jake despre o asistentă din publicitate cu care se culcase în noaptea precedentă. Era de presupus că toată lumea ştie că există o evaluare de la unu la zece, în cadrul căreia fizionomia reprezenta prima cifră, corpul – a doua, personalitatea venind pe ultimul plan şi având parte de o evaluare ceva mai puţin detaliată, în litere de la A la F. Dat fiind că, la evaluarea unui bărbat, trebuiau luaţi în considerare mai mulţi parametri, Lily divizase Gradaţia Fracţională, care cuprindea un total de zece calităţi, fiecare reprezentată de câte un punct. Bărbatul Perfect ar fi avut, evident, toate cele cinci calităţi principale din prima jumătate: inteligenţă, simţul umorului, corp decent, o fizionomie agreabilă şi o profesiune care să încapă sub generoasa umbrelă a „normalului”. Întrucât era aproape imposibil să dai de Bărbatul Perfect, indivizii îşi puteau mări punctajul cu ceva elemente din cea de-a doua tranşă de cinci calităţi, care includea lipsa absolută de foste prietene psihopate, de părinţi psihopaţi, sau colegi de cameră violatori, sau a unor ocupaţii sau hobby-uri extracuriculare, altele decât sportul sau

povestirile pornografice. Până acum, cea mai bună evaluare pe care o primise vreodată un bărbat fusese de nouă din zece, dar el se despărţise de Lily.

— Păi, la început mergea puternic pe şapte din zece. A terminat facultatea de teatru la Yale *şi e* heterosexual, şi a discutat atât de inteligent despre politica faţă de Israel, n-a sugerat măcar o dată că ar trebui „să le dăm pur şi simplu la cap”, aşa că la capitolul ăsta era în regulă.

— Sună grozav. Abia aştept să aud poanta. Ce te-a dezumflat? Ţi-a spus că jocul lui preferat e Nintendo?

— Mai rău, a suspinat ea.

— E mai sfrijit ca tine?

— Mai rău.

Avea o voce de om înfrânt.

— Ce, Doamne iartă-mă, poate fi mai rău de-atât?

— Locuieşte în Long Island…

— Lily! Asta îl face indezirabil din punct de vedere geografic. Dar nu din alte puncte de vedere. Doar n-ai de gând să…

— … cu părinţii, m-a întrerupt ea.

Oo!

— De patru ani încoace.

Oo, Doamne!

— Şi chestia asta îi place la nebunie. Zice că nu-şi poate imagina cum şi-ar dori să locuiască singur într-un oraş atât de mare, când mama şi

tatăl lui sunt nişte tipi aşa de grozavi.

— Aoleu! Gata, am înţeles. Nu cred că mi s-a întâmplat vreodată ca un tip de şapte din zece să pice tocmai la zero de la prima întâlnire. Tipul tău a stabilit un nou record. Felicitări. Ziua ta a mers mai prost decât a mea.

M-am întins cât să dau un şut ca să închid uşa camerei mele, când le-am auzit pe Shanti şi Kendra intrând în apartament. Am auzit şi o voce bărbătească şi m-am întrebat dacă vreuna din colegele mele de apartament are un iubit. Le văzusem, cumulat, zece minute în decursul ultimei săptămâni şi jumătate, dat fiind că ele păreau să lucreze chiar până mai târziu decât mine.

— Chiar mai prost? Cum ar putea ziua ta să meargă prost? Doar lucrezi în domeniul *modei,* a zis ea.

S-a auzit o bătaie discretă la uşă.

— Stai aşa, a venit cineva. Intră! am strigat eu spre uşă, mult prea tare pentru spaţiul minuscul.

Mă aşteptam ca una din liniştitele mele colege să mă întrebe cu sfială dacă mi-am amintit să îl sun pe administrator ca să-mi adauge numele pe contractul de închiriere (nu), sau dacă am mai cumpărat câteva farfurii de unică folosinţă (nu), sau dacă mi-am verificat mesajele de pe robot (nu), dar şi-a făcut apariţia Alex.

— Pot să te sun eu mai târziu? Tocmai a venit Alex.

Eram atât de încântată să îl văd, fascinată de

ideea că-mi făcuse o surpriză, numai că o mică parte din fiinţa mea îşi dorea să facă un duş şi să se târască urgent în pat.

— Nicio problemă. Salută-l din partea mea. Şi ţine minte, eşti norocoasă că ai nimerit punctul maxim cu el, Andy. E un tip grozav. Nu-l scăpa.

— Ştiu foarte bine. Puştiu' ăsta e un afurisit de sfânt, zău aşa.

Şi am zâmbit în direcţia lui.

— Pa!

— Bună!

M-am străduit cu un efort de voinţă să mă ridic în picioare şi apoi să mă deplasez spre el.

— Asta da, surpriză! am zis şi am vrut să-l îmbrăţişez, dar el s-a dat îndărăt, cu mâinile la spate. E ceva în neregulă?

— Absolut nimic. Ştiu că ai avut parte de o săptămână teribil de lungă şi, pentru că te cunosc, mi-am închipuit că nu te-ai obosit să te duci să mănânci, aşa că ţi-am adus eu ceva de mâncare.

Şi a dat la iveală o pungă mare din hârtie maro, din cele pe care le găseşti la magazinele alimentare de modă veche, pe care transpăreau deja nişte delicioase pete de grăsime. Şi am realizat brusc că mi-e o foame de lup.

— Nu se poate! De unde ai ştiut că zac în clipa asta aici şi mă chinuiesc să găsesc voinţa necesară ca să fac rost de ceva de mâncare? Tocmai eram pe cale să mă las păgubaşă.

— Atunci, treci încoace şi mănâncă!

A părut mulţumit şi a deschis punga, dar nu aveam loc amândoi pe podeaua dormitorului. M-am gândit să mergem să mâncăm în living, pentru că şi bucătăria era prea mică, dar Kendra şi Shanti se prăbuşiseră amândouă în faţa televizorului, cu caserolele cu salată neatinse în faţa lor. Am crezut că aşteaptă să se termine episodul din *Real World* la care se uitau, dar am observat pe urmă că adormiseră amândouă. Halal viaţă duceam toate trei.

— Stai aşa, am o idee, a zis el şi a pornit în vârful picioarelor spre bucătărie.

S-a întors cu două pungi mari de plastic pentru gunoi pe care le-a întins peste plapuma de pe pat. A înfipt o mână în punga cu mâncare şi a scos de acolo doi hamburgeri uriaşi îndesaţi cu de toate şi un pachet enorm cu cartofi prăjiţi. Nu uitase să pună şi pliculeţe de ketchup şi tone de sare pentru mine, ba chiar şi şerveţele. De atâta încântare chiar am bătut din palme, deşi în imaginaţia mea a răsărit, pentru o clipită, expresia dezaprobatoare de pe chipul Mirandei, care spunea: *„Tu? Tu chiar mănânci un hamburger?”*

— Stai, că n-am terminat încă. Ia uite aici.

Şi din punga lui maro au ieşit o mână de lumânări cu aromă de vanilie, o sticlă de vin roşu şi două pahare de carton.

— Glumeşti, am zis cu voce domoală, nevenindu-mi a crede că făcuse toate astea pentru mine, după ce eu anulasem întâlnirea.

Mi-a dat unul din paharele cu vin şi l-a ciocnit cu al lui.

— Nu, nu glumesc. Doar nu-ţi închipui că nu voiam să aflu cum a decurs prima săptămână din restul vieţii tale? În cinstea iubitei mele uluitoare.

— Mulţumesc, am spus eu aproape în şoaptă şi am sorbit din pahar. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

6

— Măiculiţă, Doamne, veni coana redactoreasă de modă în persoană?! a ţipat Jill cu prefăcută afectare când a deschis uşa. Hai încoa' şi dă-i voie sor'tii mai mari să se prosterneze oleacă dinainte-ţi.

— Redactoare de modă? am pufnit eu. Aiurea, mai degrabă neştiutoare de modă. Bun venit înapoi în lumea civilizată.

Am strâns-o la piept într-o îmbrăţişare înfocată care mi s-a părut că a durat zece minute întregi şi abia m-am îndurat să mă descleştez. Îmi fusese destul de greu când plecase la facultate la Stanford şi mă lăsase singură cu părinţii la vârsta de nouă ani, dar îmi fusese încă şi mai greu când plecase după aceea împreună cu prietenul ei – care acum îi era soţ – la Houston. Tocmai la Houston! Întreg acel oraş mi se păruse de-a dreptul insuportabil de înecat în umezeală şi infestat de ţânţari, dar, de parcă asta nu era

îndeajuns de infect, sora mea – sofisticata, frumoasa mea soră mai mare care iubea arta neoclasică şi care îţi topea sufletul când recita poezii – se pricopsise şi cu un accent sudic. Şi nu doar cu acea vagă şi subtilă intonaţie încântătoare şi melodioasă, ci cu o pronunţie lăbărţată, evident rurală, ceva gen picamer-care-ţi-găureşte-timpanele. Încă nu-l iertasem pe Kyle pentru că o târâse în locul acela mizerabil, chiar dacă, trebuie să recunosc, altminteri era un cumnat destul de acceptabil, dar nu înregistram niciun progres din partea lui când deschidea gura.

— Bună, Andy, draga mea, de câte ori ne vedem parcă eşti tot mai frumoasă. *"Di câti ori ne v'dem parca eşti tăt mai fr'moasî"*. Da' cu ce te hrănesc ăia la *Runway,* ha?

Îmi venea să-i astup gura cu o minge de tenis ca să-l împiedic să vorbească, dar mi-a zâmbit, aşa că m-am dus la el şi l-am îmbrăţişat. O fi vorbind el în sughiţuri şi o fi rânjind el prea lăbărţat, dar făcea săracul tot ce putea şi o adora la modul absolut pe sora mea. Mi-am propus să fac un efort sincer şi să nu mă strâmb chiar vizibil atunci când vorbeşte.

— Nu e un loc tocmai favorabil din punct de vedere alimentar, mă-nţelegi. Şi dacă e să ne îmbolnăvim acolo, otrava e toată în apă, nu în mâncare. În fine. Kyle, şi tu arăţi grozav. O ţii pe soră-mea ocupată în oraşul acela mizerabil, nu?

— Andy, hai de ne fă o vizită, scumpo. Adă-l şi

pe Alex şi puteţi s-o puneţi toţi d’o vacanţă.

Mi-a zâmbit mie, apoi lui Jill, care i-a zâmbit la rândul ei şi şi-a trecut mâna peste obrazul lui. Erau dezgustător de îndrăgostiţi unul de altul.

— Zău, Andy, e un oraş cu o cultură bogată, în care sunt multe de făcut. Amândoi ne dorim să vii mai des să ne vizitezi. Nu e-n regulă să ne vedem numai când venim noi aici, a zis ea şi a schiţat un gest vag în direcţia livingului părinţilor. Dacă poţi să rezişti în Avon, rezişti în mod sigur şi la Houston.

— Andy, ai şi venit! Jay, a venit fata care face o carieră suitoare în marele New York, hai să-i dai ziua bună, a strigat mama, făcându-şi apariţia dinspre bucătărie. Parcă spuseseşi că ne suni din staţia de metrou.

— Doamna Myers tocmai o lua din staţie pe Erika, aşa că m-a lăsat şi pe mine în drum. Când mâncăm? Mor de foame.

— Acum. Nu vrei să te aranjezi? Te aşteptăm. Pari un pic cam ciufulită pentru un om ieşit din metrou. Să ştii că nu e nicio problemă dacă…

— Mamă! am zis eu şi i-am aruncat o privire ameninţătoare.

— Andy! Arăţi trăsnet. Vino-ncoace şi îmbrăţişează-ţi bătrânul tată.

Tata, înalt şi încă frumos la cei cincizeci şi cinci de ani ai lui, mi-a zâmbit din hol. Ţinea la spate o cutie de Scrabble şi mi-a arătat-o iute pe lângă picior. A aşteptat până când toţi ceilalţi şi-

au întors privirile de la el şi mi-a şoptit: „Te fac praf, să nu spui că nu ţi-am zis”.

Am zâmbit şi am încuviinţat din cap. În pofida oricărei logici, m-am pomenit că ideea de a-mi petrece următoarele patruzeci şi opt de ore împreună cu familia îmi face mare plăcere, mai mare decât în toţi cei patru ani de când plecasem de acasă. Ziua Recunoştinţei era sărbătoarea mea preferată, iar anul acesta eram hotărâtă să mă bucur cât mai mult de ea.

Ne-am adunat în sufragerie şi am atacat masa îmbelşugată pe care o comandase mama în chip expert – varianta ei evreiască de cină în seara din ajunul Zilei Recunoştinţei. Cornuri şi pâinici, brânză topită, somn şi *latke*[16]*,* aranjate toate profesionist pe platouri de unică folosinţă şi care aşteptau să fie transferate pe farfurii de unică folosinţă şi consumate cu ajutorul furculiţelor şi cuţitelor de unică folosinţă. În timp ce liota dădea năvală la mâncare, mama ne-a acordat un zâmbet plin de iubire, însoţit de o privire încărcată de mândrie, de parcă ar fi gătit o săptămână întreagă ca să-şi hrănească şi să le poarte de grijă copilaşilor.

Le-am povestit totul despre noul meu loc de muncă, străduindu-mă din răsputeri să descriu o activitate pe care nu o înţelegeam nici eu pe deplin. Mi-a trecut pentru o clipă prin minte că

---

16 Fel de mîncare specific evreiesc, cu cartofi, ceapă, usturoi şi ouă.

sună de-a dreptul ridicol să le povestesc cum au sosit fustele acelea de pretutindeni şi câte ore am petrecut cu împachetatul şi expedierea cadourilor, şi cum există un cârd electronic de identificare care te urmăreşte pretutindeni. Mi-a fost greu să descriu în cuvinte câtă tensiune mă însoţise în îndeplinirea fiecăreia dintre sarcinile mele de serviciu, ca şi faptul că, atunci când mă aflam la birou, mi se părea că munca mea era extrem de semnificativă, chiar importantă. Am tot vorbit şi vorbit întruna, dar nu m-am priceput să explic o lume care, măcar că se afla la numai două ore depărtare în plan geografic, făcea de fapt parte dintr-un cu totul alt sistem solar. Toţi dădeau din cap aprobator, zâmbeau, unii mi-au pus întrebări şi s-au prefăcut interesaţi, dar mi-am dat seama că totul părea mult prea îndepărtat, prea straniu şi prea diferit de realitatea lor ca să aibă vreo noimă pentru nişte oameni care – ca şi mine până cu câteva săptămâni în urmă – nu auziseră în viaţa lor de Miranda Priestly. Nici pentru mine nu avea cine ştie ce noimă, ce-i drept: totul părea exagerat de dramatic, chiar aducea a Big Brother, dar era interesant. Chiar şic. Era în mod clar şi fără umbră de îndoială un loc de muncă extra-super. Nu?

— Ei bine, Andy, crezi că vei fi fericită acolo timp de un an? Poate chiar o să vrei să rămâi mai mult acolo, ce zici? a întrebat mama în timp ce ungea cu brânză topită un covrigel sărat.

Când semnasem contractul la Elias-Clark mă obligasem să rămân asistenta Mirandei timp de un an – dacă rezistam şi nu eram concediată, ceea ce în momentul de faţă mi se părea o eventualitate extrem de îndoielnică. Iar dacă îmi îndeplineam îndatoririle cu nobleţe şi entuziasm şi cât de cât profesionist – ceea ce nu era stipulat în contract, dar fusese menţionat de o jumătate de duzină de angajaţi de la resurse umane, precum şi de Emily şi de Allison – mă puteam afla în situaţia de a numi postul pe care mi-l doresc. Se subînţelegea, fireşte, că, oricare ar fi fost acela, ar fi fost la *Runway* sau cel puţin la Elias-Clark, dar eram liberă să solicit orice – de la recenzor până la postul de om de legătură între celebrităţile Hollywoodului şi *Runway.* Ultimele zece asistente care supravieţuiseră anului de muncă în slujba Mirandei deciseseră, în procent absolut, să lucreze la departamentul de modă de la *Runway,* dar aşa ceva nu se referea şi la mine. Acest termen minimal petrecut în biroul Mirandei era considerat cea mai bună metodă pentru a sări peste trei, patru, sau chiar cinci ani de muncă umilitoare în calitate de asistentă şi de a avansa direct în poziţii mai importante în locuri mai prestigioase.

— Sigur că da. Deocamdată toată lumea pare extrem de drăguţă. Emily e un pic cam… ăă… *devotată,* dar altminteri, totul a fost grozav. Nu ştiu, dar când o ascult pe Lily povestind despre

examenele pe care le tot dă, sau pe Alex despre chestiile de rahat pe care le face la serviciu, încep să realizez că am fost foarte norocoasă. În fond, cine mai merge într-o maşină cu şofer încă din prima zi de muncă? Zău aşa, să fim serioşi. Aşa că, da, cred că o să fie un an grozav şi abia aştept să se întoarcă Miranda. Cred că sunt pregătită.

Jill şi-a dat ochii peste cap şi mi-a aruncat o privire care voia să spună: *Mai lasă tâmpeniile, Andy. Ştim cu toţii că lucrezi, mai mult ca sigur, pentru o vrăjitoare psihopată înconjurată de stilişti anorexici şi că te străduieşti să colorezi tabloul ăsta în roz-bombon fiindcă ţi-e teamă că te-ai băgat în ceva din care nu mai poţi ieşi,* dar în loc de asta a spus:

— Sună grozav, Andy, zău că da. Fantastică ocazie.

Ea era singura persoană dintre toţi cei aşezaţi acum la masă care mă putea înţelege, pentru că înainte de a se muta în lumea a treia lucrase vreme de un an într-un mic muzeu particular din Paris, şi acolo căpătase oarece interes faţă *haute couture.* Sigur, era mai degrabă un observator al aspectului artistic şi estetic decât un consumator, dar fusese cât de cât implicată în lumea modei.

— Şi noi avem veşti grozave, a continuat ea şi a întins mâna spre Kyle. El şi-a pus pe masă ceaşca de cafea şi a întins spre ea ambele mâini.

— O, slavă Domnului, a exclamat mama pe loc şi s-a lăsat pe speteaza scaunului, să juri că tocmai

îi luase cineva din spinare greutatea de o sută de kilograme pe care o căra de două decenii încoace, după care a continuat: Era şi timpul.

— Felicitări amândurora! Mărturisesc că o cam îngrijorasei pe maică-ta. Doar nu mai eşti proaspăt căsătorită, nu-i aşa? Chiar începusem să ne luăm de gânduri… a zis tata de la locul lui, din capul mesei, şi a ridicat o sprânceană.

— Oho, asta e o veste mare. Era şi timpul să devin mătuşică. Şi când se naşte micuţul?

Amândoi au părut total debusolaţi, aşa că, preţ de câteva clipe, m-am temut că ne-am înşelat şi că vestea cea „grozavă” era că îşi construiau o casă nouă, mai mare, în mlaştina aia în care trăiau, sau că, cine ştie, Kyle se hotărâse în sfârşit să plece de la firma de avocatură a lui taică-său şi că avea s-o ajute pe sora mea să deschidă galeria de artă la care visase dintotdeauna. Poate ajunsesem noi la o concluzie pripită, fiind cu toţii prea dornici să auzim cum că e pe cale să vină pe lume un nepoţel sau nepoţică. În ultima vreme, era singura temă pe care o dezbăteau părinţii noştri: analizau şi disecau întruna motivele pentru care sora mea şi Kyle – care aveau deja peste treizeci de ani, cu patru ani de căsătorie în urma lor – încă nu se reproduseseră. De vreo şase luni încoace tema cu pricina ajunsese de la stadiul de obsesie familială la cel de criză notorie.

Sora mea părea îngrijorată. Kyle s-a încruntat. Părinţii păreau gata să leşine din cauza tăcerii.

Tensiunea era palpabilă.

Jill s-a ridicat de pe scaun, s-a dus la Kyle şi s-a proţăpit pe genunchii lui. Şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui, şi-a apropiat obrazul de al lui şi i-a şoptit ceva la ureche. Am aruncat o privire în direcţia mamei, care părea că în vreo zece secunde avea să cadă în stare de inconştienţă, cu micile ei riduri din jurul ochilor adâncite cât nişte tranşee.

În sfârşit, în sfârşit, au chicotit amândoi, s-au întors spre noi şi au rostit într-un glas:

— O să avem un copil.

Şi în cameră s-a făcut lumină. Şi s-au pornit ţipetele. Şi îmbrăţişările. Mama a sărit în picioare cu atâta iuţeală, încât a dărâmat scaunul, care la rândul lui a lovit un ghiveci cu un cactus, care a rămas proptit în uşa glisantă de sticlă. Tata a înhăţat-o pe Jill şi a sărutat-o pe amândoi obrajii şi pe creştet şi, pentru întâia oară de la nunta lor încoace, l-a sărutat şi pe Kyle.

Am bătut cu furculiţa în cutia mea cu suc de cireşe negre şi am declarat că vreau un toast.

— Vă rog să ridicaţi toţi paharele, ridicaţi paharele în cinstea pruncului Sachs care va spori rândurile familiei.

Kyle şi Jill mi-au aruncat o privire semnificativă, aşa că am continuat:

— Ei da, tehnic vorbind, va fi un prunc Harrison, dar ştiu că sufleteşte va fi un Sachs. În cinstea lui Kyle şi a lui Jill, viitori părinţi perfecţi

ai celui mai perfect copil de pe faţa pământului.

Am ciocnit cu pahare de suc şi ceşti de cafea şi am toastat în cinstea cuplului zâmbăreţ şi a taliei de şaizeci de centimetri a surorii mele. Am strâns masa aruncând pur şi simplu tot ce era pe ea în coşul de gunoi, timp în care mama se străduia să o convingă pe Jill să dea copilului numele diverselor rude defuncte. Kyle sorbea din ceaşca de cafea şi părea mulţumit de sine şi, puţin înainte de miezul nopţii, tata şi cu mine ne-am furişat în biroul lui, să jucăm Scrabble.

El a adus aparatul pentru zgomot de fond pe care îl folosea când primea pacienţi în timpul zilei, ca să nu audă zgomotele din restul casei şi ca să-i împiedice pe cei de afară să audă ce se vorbea în birou. Ca orice bun psihiatru, tata instalase o canapea cenuşie din piele în colţul mai îndepărtat – şi era atât de moale, îmi plăcea să-mi pun capul pe braţul ei – şi trei fotolii gen hamac, în care stăteai ca-ntr-o pungă. Ca-n pântecele mamei, spunea tata. Biroul lui era negru şi lucios, pe el trona un calculator cu monitor plat, iar scaunul se potrivea cu biroul: mare, negru, din piele, cu speteaza înaltă şi foarte elegant. Un perete întreg cu tomuri de psihologie protejate de geamuri, o colecţie de tulpini de bambus într-o vază foarte înaltă de cristal, aşezată pe covor, şi câteva afişe colorate înrămate – singura pată de culoare din toată camera – completau aspectul futurist. M-am aşezat direct pe covor, între canapea şi birou, iar

el a făcut acelaşi lucru.

— Ei, şi acum spune-mi care-i problema, de fapt, Andy, a zis el şi mi-a întins plăcuţa de aşezat literele. Sunt sigur că te simţi copleşită de tot ce e în jurul tău.

Mi-am luat cele şapte litere şi le-am aranjat pe plăcuţă.

— Mda, ultimele două săptămâni au fost cam aiurite. Întâi mutarea, pe urmă începutul serviciului. E un loc ciudat, e greu de explicat. Toţi sunt frumoşi, supli şi poartă haine senzaţionale. Şi par cu toţii într-adevăr foarte drăguţi – extrem de prietenoşi. Mai că-ţi vine să crezi că sunt dependenţi de ceva medicamente care se dau numai pe reţetă, zău aşa. Nu ştiu, dar…

— Dar, ce? Ce vrei să spui?

— Nu pot să-mi dau seama exact care-i problema. E doar senzaţia pe care o am că totul nu e decât un castel de cărţi de joc pe cale să se prăbuşească în jurul meu. Nu pot să scap de sentimentul că e ridicol să lucrez pentru o revistă *de modă,* mă înţelegi? Ce am avut de făcut până acum nu mi-a cerut prea multă inteligenţă, dar nici nu-mi pasă. E suficient de interesant pentru că totul e atât de nou pentru mine, înţelegi?

A dat afirmativ din cap.

— Ştiu că e un loc de muncă „trăsnet”, dar mă tot întreb în ce fel mă pregăteşte el pentru *The New Yorker.* Dar poate că nu fac decât să caut noduri în papură, pentru că totul pare deocamdată

prea frumos ca să fie adevărat. Poate că totuşi nu sunt decât nebună şi gata.

— Nu cred că eşti nebună, scumpo. Cred că eşti sensibilă. Dar trebuie să mă declar de acord cu tine, cred că a dat norocul peste tine cu slujba asta. Alţii trăiesc o viaţă întreagă fără să aibă parte de tot ce vei avea tu anul ăsta. Gândeşte-te şi tu! Primul tău job după absolvire şi lucrezi deja pentru cea mai importantă femeie de la cea mai rentabilă revistă de la cel mai mare trust editorial din lume! Vei avea ocazia să vezi cum se desfăşoară totul, de la nivelul cel mai de sus până la cel mai de jos. Dacă ţii ochii deschişi şi ai grijă să-ţi pui bine în ordine priorităţile, vei învăţa într-un an mai mult decât învaţă în întreaga lor carieră majoritatea celor care lucrează în domeniu.

A etalat apoi primul lui cuvânt, JOLT[17].

— Nu-i rău pentru primul cuvânt, am zis eu şi i-am calculat punctajul, după care l-am dublat, pentru că forma primul cuvânt întotdeauna pe pătratul roz, adică se dubla, după care am înscris punctajul pe o coală de hârtie. Tata: 22 de puncte, Andy: 0. Literele mele nu promiteau să formeze cine ştie ce cuvinte. Am adăugat un A, un M şi un E la prima literă, L[18], şi am notat amărâtele mele şase puncte.

— Vreau doar să fiu sigur că o să depui tot efortul care merită, a zis el învârtind de zor

17 *Jolt* - zdruncinătură.
18 *Lame* - imperfect, incomplet, defectuos.

literele pe plăcuţă. Cu cât mă gândesc mai mult la toată povestea asta, cu atât sunt mai convins că slujba asta o să-ţi aducă lucruri bune în viaţă.

— Ei bine, sper să ai dreptate, că m-am tăiat în hârtia aia de împachetat cât să-mi ajungă pentru foarte multă vreme de acum înainte. Sper să mă aleg cu ceva mai mult din toată povestea asta.

— O să te alegi, scumpo, o să te alegi. Ai să vezi. Ţi s-o fi părând ţie acum că faci chestii cam stupide, dar, crede-mă, nu e aşa. E începutul unei chestii fantastice, simt eu. Şi m-am documentat cu privire la şefa ta. Miranda asta pare a fi o femeie dură şi nu mă îndoiesc că aşa şi e, dar cred că până la urmă o s-o placi. Şi cred că şi ea o să te placă.

A etalat cuvântul TOWEL[19] după ce s-a servit cu litera E de la mine şi a părut încântat.

— Sper să ai dreptate, tată. Sper foarte mult să ai dreptate.

*

* * *

— E editoarea de la *Runway* – ştii tu, revista de modă! am şoptit eu grăbită în receptorul telefonului şi m-am străduit cu vitejie să nu-mi trădez extrema enervare.

— A, da, ştiu care e! a răspuns Julia, asistentă la departamentul de publicitate de la Scholastic Books. Grozavă revistă. Îmi plac mai ales scrisorile

19 *Towel* — prosop.

în care fetele povestesc treburi jenante despre menstruaţie. Sunt chiar adevărate? Ai citit-o pe aceea în care…

— Nu, nu, nu e revista pentru adolescente. E în mod clar scrisă pentru adulţi. *Cel puţin teoretic, am gândit.* Chiar nu ai văzut niciodată *Runway? E oare posibil să nu o fi văzut niciodată*? m-am minunat eu. În fine, numele se scrie P-R-I-E-S-T-L-Y. Da, Miranda, am zis cu infinită răbdare. Şi m-am întrebat cum ar reacţiona Miranda dacă ar şti că vorbesc la telefon cu cineva care n-a auzit niciodată de ea. Nu prea bine, evident.

— Ei bine, dacă m-ai putea suna cât de urgent posibil, ţi-aş fi *cu adevărat* recunoscătoare, i-am spus Juliei. Şi dacă redactorul-şef îşi face apariţia cât de curând, *te rog,* spune-i să mă sune.

Era într-o vineri dimineaţă, era mijlocul lui decembrie, şi dulcea, dulcea libertate a weekendului era la doar zece ore depărtare. Tocmai mă străduisem să o conving pe Julia-cea-necunoscătoare-într-ale-modei de la Scholastic că Miranda Priestly chiar era o persoană importantă, pentru care merita să încalci câteva reguli şi elemente de logică. Treaba asta se dovedise cu mult mai dificilă decât îmi închipuisem. De unde era să ştiu că trebuia să explic cuiva care nu auzise niciodată de cea mai prestigioasă revistă de modă din lume – sau de editorul ei – ce poziţie importantă ocupa Miranda? În cele patru scurte săptămâni de când lucram ca asistentă a Mirandei

îmi dădusem deja seama că exercitarea de presiuni şi solicitarea unor favoruri făceau parte din slujbă, dar, de regulă, persoana pe care încercam să o conving, să o intimidez sau asupra căreia exercitam presiuni capitula imediat la simplul auz al binecunoscutului nume al şefei mele.

Din păcate pentru mine, Julia lucra pentru o editură de manuale şcolare, unde cineva ca Nora Ephron[20] sau Wendy Wasserstein[21] ar fi avut mai multe şanse să fie tratate ca nişte VIP-uri decât o persoană faimoasă pentru gustul ei impecabil în materie de blănuri. În sinea mea, mi se părea de înţeles. Am încercat să-mi readuc în memorie nişte vremuri de mult apuse, când nu auzisem nici eu de Miranda Priestly – cu cinci săptămâni în urmă –, dar nu am reuşit. Ştiam însă că astfel de vremuri de legendă existaseră cândva. Am invidiat indiferenţa Juliei, dar aveam o treabă de făcut şi individa nu-mi era de niciun ajutor.

Cel de-al patrulea volum din seria Harry Potter urma să iasă de sub tipar a doua zi, sâmbătă, iar fiicele gemene ale Mirandei, în vârstă de zece ani, voiau fiecare câte un exemplar. Primele exemplare aveau să ajungă în librării abia luni, dar eu trebuia să pun mâna pe cele două exemplare sâmbătă dimineaţa – la doar câteva

---

20 Scenaristă, regizoare, redactor de revistă şi scriitoare americană.

21 Scenaristă, producătoare şi actriţă americană

minute după ce ieşeau pe uşa depozitului. Ca atare, Harry şi restul trupei lui trebuiau să prindă un avion particular spre Paris.

Telefonul mi-a întrerupt meditaţia. Am ridicat receptorul ca întotdeauna, acum că Emily avea destulă încredere să mă lase să vorbesc cu Miranda. Şi le vorbeam, frăţioare, de cel puţin douăzeci de ori pe zi. Chiar şi de la distanţă, Miranda reuşise să se strecoare în viaţa mea şi să pună total stăpânire pe ea; lătra ordine şi cereri şi pretenţii în ritm rapid de la şapte dimineaţa până când mi se permitea, în sfârşit, să plec acasă, la nouă seara.

— Ahn-dre-ah? Alo? E cineva acolo? Ahn-dre-ah!

Am sărit de pe scaun când am auzit-o strigându-mi numele. Mi-au trebuit câteva momente să-mi aduc aminte şi să mă obişnuiesc cu ideea că ea nu se afla în biroul de alături – că nu se afla nici măcar în aceeaşi ţară cu mine şi că, pentru moment, eram în siguranţă. Emily mă asigurase că Miranda habar n-are că Allison fusese promovată sau că eu fusesem angajată, că astea erau amănunte total nesemnificative pe care nu avea niciun rost să i le pomeneşti. Atâta vreme cât cineva răspundea la telefon şi procura lucrurile de care avea nevoie, identitatea reală a persoanei respective era total lipsită de însemnătate.

— Nu înţeleg şi pace de ce-ţi trebuie aşa de

mult timp până vorbeşti după ce ridici receptorul, a declarat ea. În gura oricui altcuiva, fraza ar fi putut suna ca o smiorcăială, dar într-a Mirandei suna rece şi ferm, aşa cum şi intenţionase. Aşa cum era ea. În caz că încă n-ai observat de când lucrezi aici, atunci când sun eu trebuie să răspunzi imediat. E foarte simplu. Înţelegi? Eu sun. Tu răspunzi. Crezi că poţi să te descurci, Ahn-dre-ah?

Deşi nu mă putea vedea, am încuviinţat din cap ca un ţânc de şase ani bruftuluit pentru că a aruncat cu macaroane pe plafon. M-am străduit să nu uit că nu trebuie să îi zic „doamnă”, greşeală pe care o făcusem cu o săptămână în urmă şi din cauza căreia era cât pe ce să fiu concediată.

— Da, Miranda, îmi pare rău, am răspuns eu cu voce domoală şi cu fruntea plecată.

Şi în clipa aceea chiar îmi *părea* rău, îmi părea rău că vorbele ei nu îmi rezonaseră în creier cu trei zecimi de secundă mai devreme, că întârziasem să spun „Biroul Mirandei Priestly” o fracţiune de secundă peste cât era absolut necesar. Timpul ei era, după cum mi se reamintea fără încetare, mult mai preţios decât al meu.

— Foarte bine. Iar acum, după ce am irosit atâta timp, putem începe? Ţi s-a confirmat rezervarea domnului Tomlinson? a întrebat ea.

— Da, Miranda. Am făcut rezervare pentru domnul Tomlinson la restaurantul Four Seasons pentru ora unu.

Ştiam perfect ce urmează. Cu doar zece

minute în urmă mă sunase şi îmi poruncise să fac o rezervare la Four Seasons şi să-l sun pe domnul Tomlinson, pe şoferul ei şi pe dădacă pentru a le comunica planul, iar acum o să vrea cu siguranţă să schimbe totul.

— Ei bine, m-am răzgândit. Four Seasons nu e cel mai potrivit restaurant pentru prânzul lui cu în Rezervă o masă de două persoane la Le Cirque şi nu uita să-i spui lui *maître* d'că ei vor dori să stea în partea din *spate* a restaurantului. Nu la vedere, nu în faţă*. În spate.* Asta e tot.

La început, când am avut primele convorbiri telefonice cu Miranda, gândisem că atunci când spunea „asta e tot" voia de fapt să spună ceva de genul „mulţumesc". În cea de-a doua săptămână însă m-am răzgândit în privinţa asta.

— Bineînţeles, Miranda. *Mulţumesc,* am zis eu cu un zâmbet.

Am auzit tăcerea de la capătul celălalt al firului, ea se întreba ce să-mi răspundă. Îşi dădea oare seama că, în fond, îi atrăgeam atenţia asupra faptului că refuză să spună „mulţumesc"? I se părea oare bizar că eu îi mulţumesc pentru că-mi tot comandă ba una, ba alta? În ultima vreme începusem să-i mulţumesc după fiecare dintre comentariile ei sarcastice sau comenzile date răutăcios la telefon, iar tactica asta îmi producea o ciudată senzaţie de plăcere. Cred că-şi dădea seama că-mi bat joc oarecum de ea, dar ce putea să zică? *Ahn-dre-ah, nu vreau să te mai aud*

vreodată mulţumindu-mi. Îţi interzic să-ţi mai exprimi recunoştinţa în acest fel! De fapt însă, dacă stau să mă gândesc mai bine, din partea ei mă puteam aştepta chiar şi la aşa ceva.

Le Cirque, Le Cirque, Le Cirque, mi-am tot repetat în gând, hotărâtă să fac rezervarea respectivă cât mai curând posibil, ca să-mi pot vedea apoi de problema, mult mai spinoasă, a lui Harry Potter. Funcţionarul cu rezervarea de la Le Cirque s-a declarat imediat de acord să aibă o masă pregătită pentru domnul Tomlinson şi în de îndată ce aceia vor ajunge acolo.

Emily s-a întors dintr-o scurtă plimbare şi m-a întrebat dacă a sunat Miranda.

— Numai de trei ori şi nu m-a ameninţat că mă concediază în niciuna dintre convorbiri, am declarat eu cu mândrie. A făcut, fireşte, apropouri, dar nu m-a ameninţat pe faţă. E şi ăsta un progres, nu?

A râs în felul acela în care râdea numai atunci când făceam haz de propria-mi persoană, după care m-a întrebat ce voia Miranda, idolul ei.

— Voia doar să schimb rezervarea lui B-DAD pentru prânz. Nu prea ştiu de ce trebuie să fac eu treaba asta, câtă vreme el are propria asistentă, dar ce să-i faci, nu e cazul să-mi pun prea multe întrebări pe-aici.

Mr. Blând, Deaf and Dumb[22] era porecla pe care i-o dădusem noi celui de-al treilea soţ al

22 *Blind, Deaf and Dumb* — Orb, surd şi mut.

Mirandei. Deşi pentru publicul larg nu părea deloc aşa, noi, cei în cunoştinţă de cauză, eram convinşi că avea toate cele trei deficienţe susmenţionate. Pentru că altminteri nu exista nicio explicaţie pentru faptul că un tip de treabă ca el putea suporta traiul alături de *ea.*

A venit apoi momentul să îl sun pe însuşi B-DAD. Dacă nu-l sunam acum, poate nu mai avea cum să ajungă la restaurant în timp util. Îşi întrerupsese vacanţa pentru două zile de întâlniri de afaceri şi prânzul acesta cu în Ravitz – director general executiv al firmei Elias-Clark – era cea mai importantă dintre ele. Miranda voia ca toate amănuntele să fie planificate perfect – de parcă asta mai constituia pentru cineva o surpriză. Numele adevărat al lui B-DAD era Hunter Tomlinson. El şi Miranda se căsătoriseră în vara anului de dinaintea celui în care începusem eu să lucrez acolo şi a fost urmarea unui stil unic de făcut curte: ea îl urmărea, el se dădea sfios. După cum povestea Emily, îl fugărise fără preget până când el cedase pur şi simplu, pentru că se săturase să o tot evite. Ea îşi părăsise cel de-al doilea soţ (solist principal al uneia dintre cele mai faimoase trupe de muzică pop de la sfârşitul anilor ’60, tatăl gemenelor) fără să-i spună o vorbă, avocatul ei îi servise aceluia doar actele de divorţ, şi se măritase după exact douăsprezece zile de la pronunţarea definitivă a divorţului. Domnul Tomlinson se supusese ordinului şi se mutase în

casa ei luxoasă din Fifth Avenue. O văzusem o singură dată pe Miranda şi nu-l văzusem încă pe noul ei soţ, dar vorbisem atâtea ore la telefon cu amândoi, încât simţeam că, din păcate, fac parte oarecum din familie.

Telefonul a sunat de trei ori, de patru ori, de cinci ori… *hmm, mă întreb pe unde o fi umblând asistenta lui?* M-am rugat să dau peste un robot, pentru că nu aveam deloc chef să stau la taclalele alea aiurite şi prietenoase care lui B-DAD îi plăceau atât de mult. Dar am dat de secretară.

— Biroul domnului Tomlinson, a ciripit ea cu accentul ei extrem de sudic. Cu ce v-aş putea fi de folos? *Cu ce v-aş putia fee dă fooloos?*

— Bună, Martha, sunt eu, Andrea. Uite ce e, nu e nevoie să vorbesc cu domnul Tomlinson, ai putea tu să-i transmiţi un mesaj din partea mea? Am făcut o rezervare pentru…

— Scumpo, da’ ştii că domnul T. vrea întotdeauna să vorbească cu tine. O clipă.

Şi, până să protestez, m-am pomenit ascultând varianta orchestrală a melodiei *Don’t Worry, Be Happy* a lui Bobby McFerrin. Splendid. Se potrivea perfect cu stilul lui alegerea celei mai enervant de optimiste melodii compuse vreodată pentru a-i bine dispune pe cei care aşteptau să vorbească la telefon cu el.

— Andy, tu eşti, iubito? a întrebat el cu vocea lui profundă, uşor de recunoscut. Domnul Tomlinson o să creadă că vrei să îl eviţi. Au trecut

secole de când am avut plăcerea să stau de vorbă cu tine.

O săptămână şi jumătate, mai precis. Pe lângă faptul că era orb, surd şi mut, domnul Tomlinson mai avea şi obiceiul extrem de agasant de a se referi la sine folosind persoana a treia.

Am respirat adânc.

— Bună ziua, domnule Tomlinson. Miranda mi-a cerut să vă anunţ că prânzul va avea loc la ora unu la Le Cirque. A zis că o să…

— Iubito, a zis el cu voce domoală şi calmă. Destul cu toate planificările astea, măcar pentru o clipă. Oferă-i unui om bătrân un dram de plăcere şi povesteşte-i domnului Tomlinson totul despre viaţa ta. Vrei să faci asta pentru el? Spune-mi, draga mea, eşti fericită că lucrezi pentru soţia mea?

Eram eu oare fericită că lucrez pentru soţia lui? Hmm. Păi, să ne gândim puţin. Sunt fericiţi puii mamiferelor atunci când un animal de pradă le înghite cu cap cu tot? *Păi, da, bineînţeles, blegomanule, sunt cuprinsă de o veritabilă fericire delirantă că lucrez cu nevastă-ta. Când noi două nu suntem prea ocupate, ne punem una alteia măşti de nămol pe faţă şi stăm la taclale despre idilele noastre. E ca un fel de petrecere între fete, dacă vrei să ştii. Toată chestia e o mare şi splendidă distracţie, ce mai.*

— Domnule Tomlinson, îmi place foarte mult locul meu de muncă şi mi se pare adorabil să

lucrez pentru Miranda.

Mi-am ţinut răsuflarea şi am sperat să se lase păgubaş.

— Ei bine, domnul T. e încântat că totul merge bine.

Bravo ţie, tâmpitule, dar chiar eşti încântat?

— Minunat, domnule Tomlinson. Distracţie plăcută la prânz, i-am tăiat-o eu înainte ca el să mă întrebe, inevitabil, ce planuri am pentru weekend, după care am închis telefonul.

M-am lăsat pe spate în scaun şi mi-am rotit privirea prin birou. Emily era adâncită în studierea uneia dintre facturile Mirandei, în valoare de douăzeci de mii de dolari, de pe cardul de credit American Express, cu sprâncenele ei bine îngrijite încruntate de extrema concentrare. Proiectul Harry Potter se înălţa ameninţător la orizont şi trebuia să trec imediat la acţiune dacă voiam să apuc s-o şterg de aici pe ziua de azi.

Lily şi cu mine plănuisem un weekend consacrat exclusiv vizionării de filme. Eu eram extenuată din cauza serviciului, iar ea, stresată din cauza orelor de curs, aşa că ne promiseserăm reciproc să subzistăm două zile exclusiv cu bere şi *doritos*[23]. Niciun fel de Snackwells[24]. Nicio Cola light. Şi absolut nicio pereche de pantaloni negri. Deşi vorbeam tot timpul, nu stătuserăm de fapt

---

23 Sandvici în stil mexican, cu carne, brînză şi legume, învelite într-o crustă crocantă.

24 Biscuiţi cu cremă.

prea mult împreună de când mă mutasem în oraş.

Deveniserăm cele mai bune prietene încă din clasa a opta, când o văzusem pentru prima dată pe Lily plângând singură la o masă la cantină. Tocmai se mutase cu bunica ei şi fusese înscrisă la şcoala noastră, după ce devenise clar că părinţii ei nu aveau să revină prea curând să o ia. Ei o şterseseră cu câteva luni mai înainte, urmându-i pe băieţii de la Dead[25] (făcuseră copilul la vârsta de nouăsprezece ani şi îi interesa mai mult muzica aiurită decât bebeluşii), aşa că pe ea o lăsaseră la nişte drogaţi de prieteni de-ai lor care locuiau într-o comunitate din New Mexico (sau „în colectiv”, cum prefera să zică Lily). Când, un an mai târziu, bunica lui Lily a văzut că ei tot nu s-au întors, a luat-o din colectiv (sau „din cult”, cum prefera să zică bunica lui Lily) şi a dus-o la ea acasă, în Avon. În ziua în care o găsisem plângând la cantină, bunica ei o silise să-şi tundă laţele murdare şi să-şi pună o rochie pe ea, iar Lily nu era încântată de chestia asta. Ceva din felul în care vorbea, felul în care mi-a spus „Asta-i aşa Zen din partea ta” sau „Hai să ne decompresăm” m-a umplut de încântare şi am devenit imediat prietene. Am fost nedespărţite până la sfârşitul liceului şi am fost colege de cameră toţi cei patru ani la Brown. Lily încă nu se hotărâse dacă preferă rujul MAC sau colierele din cânepă şi era şi acum prea „zărghită” ca să ducă o treabă la bun sfârşit, dar ne

25 Trupa Dead Jesus.

completam bine una pe cealaltă. Şi mi-era dor de ea. Pentru că, ea fiind în anul întâi la doctorat, iar eu fiind, practic, o sclavă, nu ne prea văzuserăm în ultima vreme.

Abia aşteptam weekendul. Simţeam cum zilele de muncă de paisprezece ore îmi apasă picioarele, braţele, spinarea. Ochelarii înlocuiseră lentilele de contact pe care le purtasem un deceniu înainte de a veni aici, pentru că ochii îmi erau prea uscaţi şi prea obosiţi ca să le mai accepte. Fumam un pachet de ţigări pe zi şi trăiam din cafelele de la Starbucks (plătite, fireşte, de firmă) şi cu *sushi* la pachet (plătit tot de firmă). Începusem deja să slăbesc. Kilogramele pe care le pierdusem în urma dizenteriei se puseseră, pentru scurtă vreme, la loc, dar după cele câteva săptămâni petrecute la *Runway* începuseră să se topească iarăşi. Era ceva în aerul biroului probabil, sau poate era obstinaţia cu care angajaţii evitau mâncarea. Avusesem deja o infecţie la sinusuri şi eram foarte palidă, şi toate astea după doar patru săptămâni. Iar Miranda nici nu venise încă la birou. La dracu'! Meritam *un weekend.*

Şi-n toată combinaţia asta dăduse buzna şi Harry Potter şi eu *nu* eram câtuşi de puţin mulţumită. Miranda sunase azi-dimineaţă. Îmi spusese în doar câteva secunde ce vrea, dar mie îmi trebuise o veşnicie să îi interpretez instrucţiunile. Am învăţat repede că în lumea Mirandei Priestly era mai bine să faci o greşeală şi

să cheltuieşti pe urmă o grămadă de timp şi de bani ca să o corectezi, decât să recunoşti că nu îi înţelegi instrucţiunile întortocheate, rostite cu puternic accent britanic, şi să ceri lămuriri. Aşa că, atunci când a mormăit ceva despre procurarea cărţilor despre Harry Potter pentru gemene şi expedierea lor la Paris, am ştiut, din pură intuiţie, că treaba asta avea să se amestece în planurile mele de weekend. Când mi-a închis telefonul în nas câteva minute mai târziu, m-am uitat panicată spre Emily.

— Ce, Doamne, ce-a spus? m-am smiorcăit eu şi mi-a fost ciudă că am fost prea speriată ca să o rog pe Miranda să repete. De ce nu înţeleg un cuvânt din ce spune femeia asta? Nu e vina mea, Em, eu vorbesc engleza, am vorbit-o dintotdeauna. Ştiu că o face special, ca să mă înnebunească pe mine.

Emily mi-a aruncat privirea ei obişnuită, încărcată cu un amestec de dezgust şi milă.

— Dat fiind că respectiva carte iese mâine de sub tipar şi ele nu sunt aici ca să o cumpere, ea vrea să iei tu două exemplare şi să le trimiţi la Teterboro. Avionul o să le ducă de acolo la Paris, a recapitulat ea pe un ton rece, de parcă m-ar fi provocat să îndrăznesc vreun comentariu cu privire la ridicolul unor asemenea instrucţiuni.

Mi-am amintit din nou că Emily ar face orice – la propriu – dacă asta însemna să îi ofere o cât de mică plăcere Mirandei. Mi-am dat ochii peste cap

şi mi-am ţinut gura.

Dat fiind că NU aveam de gând să sacrific nici măcar o fracţiune de secundă din weekend ca să îi execut ordinele şi dat fiind că aveam la dispoziţie resurse nelimitate de bani şi putere (ale ei), am petrecut restul zilei făcând aranjamente pentru ca Harry Potter să-şi ia zborul spre Paris. Întâi, câteva cuvinte adresate Juliei, de la Scholastic:

Draga mea Julia,

Asistenta mea, Andrea, mi-a spus că eşti o drăguţă şi că ţie trebuie să-ţi mulţumesc din suflet. Ea m-a informat că eşti singura persoană capabilă să facă rost de două exemplare din acea minunată carte pentru mâine. Am vrut să-ţi transmit cât de mult apreciez strădania pe care ai depus-o în acest scop şi isteţimea de care ai dat dovadă. Fii convinsă că dragile mele fiice vor fi foarte fericite. Şi nu ezita să-mi spui dacă pot face vreodată o favoare unei fete excepţionale ca tine.

Pupici,
Miranda Priestly

I-am falsificat numele cu o înfloritură perfectă (nenumăratele ore de exerciţiu sub supravegherea lui Emily, care îmi explicase cum să fac „a”-ul de la coadă un pic mai buclat, începuseră în sfârşit să dea roade), am prins biletul de ultima ediţie *Runway* – care nu apăruse încă la chioşcuri – şi am chemat un mesager rapid să trimită pachetul la

biroul din centru al editurii Scholastic. Dacă nici asta nu avea să producă rezultate, altceva nu putea nici atât. Mirandei nu-i păsa că noi îi falsificam semnătura – o scutea de mărunţişuri plictisitoare –, dar s-ar fi învineţit probabil de furie dacă ar fi aflat că eu compusesem ceva atât de politicos, atât de *adorabil,* în numele ei.

Cu abia trei scurte săptămâni în urmă mi-aş fi anulat imediat planurile dacă m-ar fi sunat Miranda şi mi-ar fi cerut să fac ceva pentru ea în weekend, acum însă eram destul de experimentată – şi blazată – ca să îndulcesc puţin regulile. Dat fiind că Miranda şi fetele ei nu aveau să fie personal la aeroportul din New Jersey când avea să ajungă *Harry* acolo, în ziua următoare, nu vedeam niciun motiv pentru care trebuia să fiu eu cea care îl va duce acolo personal. Presupunând, şi rugându-mă, că Julia o să reuşească să facă rost de cele două exemplare, am pus la punct câteva amănunte. Am format şi iar am format la numere de telefon şi în mai puţin de o oră s-a născut un adevărat plan de acţiune.

Brian, un inimos asistent de redacţie de la Scholastic – care m-a asigurat că va obţine peste vreo două ore aprobarea Juliei – urma să ia cu el acasă cele două exemplare în această seară, ca să nu fie nevoit să se întoarcă sâmbătă la birou. Brian avea să lase cărţile la portarul clădirii lui din Upper West Side, iar eu urma să trimit o maşină să le ia de acolo a doua zi, la unsprezece

dimineaţa. Şoferul Mirandei, Un, mă va suna pe celular ca să confirme că a preluat coletul şi că e în drum spre aeroportul Teterboro, unde cele două cărţi vor fi predate pilotului avionului particular al domnului Tomlinson şi de unde vor fi transportate la Paris. O clipă mi-a trecut prin minte să desfăşor întreaga operaţiune sub un nume secret de cod, ca să aducă şi mai mult a operaţiune KGB, dar m-am lăsat păgubaşă, pentru că Un şi aşa abia bălmăjea engleza. Verificasem cât de repede putea ajunge coletul cu cel mai rapid curier DHL, dar acolo nu puteau asigura livrarea decât luni, ceea ce era, evident, inacceptabil. De aceea fusesem nevoită să recurg la ideea cu avionul particular. Dacă totul se va desfăşura conform planului, micile Cassidy şi Caroline se vor trezi din somn în apartamentul lor parizian duminică dimineaţă şi îşi vor bea lăpticul la micul dejun citind noile aventuri ale lui Harry – *cu o zi întreagă înaintea tuturor prietenelor lor.* Mi se încălzea sufletul de drag, zău aşa.

La câteva minute după ce rezervasem maşinile şi îi pusesem pe toţi cei implicaţi în gardă, Julia m-a sunat. Deşi se dovedise o treabă extrem de dificilă şi avea toate şansele să dea de necaz din cauza asta, s-a declarat încântată să îi dea lui Brian două exemplare pentru doamna Priestly. Aleluia.

*

* * *

— Îţi vine să crezi că *s-a logodit*? m-a întrebat

Lily în timp ce derula videocaseta cu *Ferris Bueller*[26]. Păi nu avem decât douăzeci şi trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu – ce atâta grabă?

— Ştiu, pare foarte ciudat, am zis eu din bucătărie. Dar poate că maică-sa şi taică-său nu-l lasă să moştenească imensa avere decât după ce se aşază la casa lui. Ei da, ăsta ar fi motiv să-i pună verigheta pe deget. Sau poate se simte şi el singur?

Lily s-a uitat la mine şi a izbucnit în râs.

— Fireşte, doar nu se poate să se fi îndrăgostit pur şi simplu de ea şi să vrea să-şi petreacă restul vieţii împreună, nu? Păi, am stabilit deja definitiv că aşa ceva nici nu intră în discuţie, Corect?

— Corect. Aşa ceva nici nu intră în discuţie, încearcă altceva.

— Ei bine, atunci mă văd nevoită să-ţi relev şi o a treia posibilitate. E homosexual. Abia acum şi-a dat şi el seama de chestia asta – deşi eu am ştiut-o dintotdeauna – şi realizează că părinţii lui nu se vor împăca în veci cu ideea, aşa că acoperă totul dând buzna să se însoare cu prima fată ieşită în cale. Ce zici de asta?

Casablanca era următorul film pe listă şi Lily a trecut cu „repede înainte” peste distribuţie, în timp ce eu îmi încălzeam ceaşca de cacao în minuscula bucătărie din garsoniera ei din Morningside Heights. Lenevisem amândouă toată

26 Comedie din 1986.

după-amiaza de vineri – ne oprisem din vizionat numai ca să fumăm şi să tragem o fugă până la Blockbuster să închiriem alte filme. După-amiaza de sâmbătă ne găsise cam agitate, aşa că am dat o raită prin SoHo pentru câteva ore. Ne-am cumpărat fiecare câte un top scurtuţ pentru petrecerea de Anul Nou de la Lily şi am băut câte o cană uriaşă de lichior de ouă la o cafenea în aer liber. Când ne-am întors, sâmbătă seara, eram extenuate şi fericite şi am petrecut restul serii urmărind când filmul *Când Harry a întâlnit-o pe Sally* pe TNT, când *Saturday Night Live.* Totul a fost atât de relaxant, atât de departe de nefericirea care devenise pentru mine rutină cotidiană, încât am uitat cu totul de misiunea Harry Potter până a sunat telefonul – duminică. Doamne sfinte, era Ea! apoi însă am auzit-o pe Lily vorbind ruseşte la telefon, probabil cu un coleg de cursuri. Mulţumescu-ţi Ţie, mulţumescu-ţi Ţie, Doamne: nu era Ea. Dar cu asta încă nu scăpasem. Era deja duminică dimineaţa şi nu aveam nici cea mai vagă idee dacă romanele alea tâmpite găsiseră drumul spre Paris. Mă bucurasem atât de mult de weekend, mă relaxasem atât de total, încât uitasem să verific treaba asta. Sigur, telefonul meu era conectat şi soneria dată la volum maxim, dar n-ar fi trebuit să aştept ca cineva să mă sune cu vreo problemă, pentru că atunci ar fi fost prea târziu să mai repar ceva. Ar fi trebuit să-mi iau măsuri de prevedere şi să am

încă din ajun confirmarea tuturor celor implicaţi, ca să mă asigur că toţi paşii din coregrafia aceea atât de sofisticată fuseseră executaţi.

Am făcut, disperată, săpături în geantă în căutarea celularului, pus la dispoziţie de cei de la *Runway* tocmai ca să fie siguri că eram în permanenţă la doar şapte cifre depărtare de Miranda. L-am descâlcit, într-un sfârşit, dintre desuurile de pe fundul genţii şi m-am prăbuşit pe pat. Micul ecran m-a înştiinţat imediat că telefonul se deconectase din greşeală şi am ştiut pe loc, instinctiv, că ea sunase şi dăduse numai de căsuţa vocală. Am simţit că urăsc telefonul acela din tot sufletul. Uram deja până şi noul meu Bang and Olufsen de acasă. Uram telefonul lui Lily, publicitatea pentru telefoane, fotografiile telefoanelor din reviste şi îl uram şi pe Alexander Graham Bell. Munca în slujba Mirandei Priestly produsese o mulţime de nefericite efecte secundare în viaţa mea de zi cu zi, dar cel mai nefiresc dintre acestea era aversiunea mea totală şi pătimaşă faţă de telefoane.

Pentru majoritatea oamenilor, sunetul telefonului este binevenit. Cineva încearcă să dea de ei, să le dea bineţe, să-i întrebe de sănătate sau să aranjeze să meargă undeva împreună. Pentru mine el era generator de teamă, adâncă nelinişte şi o panică ce-mi oprea inima-n loc. Unii oameni considerau toate acele servicii oferite în ziua de azi de reţelele de telefonie ca fiind ceva nou, chiar

amuzant. Pentru mine nu erau decât o obligaţie. Înainte de a lucra pentru Miranda nu avusesem nici măcar apel în aşteptare, dar la câteva zile după angajarea mea la *Runway* îmi activaseră apelul în aşteptare (pentru ca ea să nu audă niciodată semnalul de ocupat), *caller ID* (ca să pot evita să vorbesc cu ea), apel în aşteptare cu *caller ID* (ca să pot evita să vorbesc cu ea în timp ce vorbesc pe cealaltă linie cu altcineva) şi mesageria vocală (pentru ca ea să nu-şi dea seama că evit să vorbesc cu ea, pentru că poate lăsa mesaje). Cincizeci de parai pe lună – fără să punem la socoteală convorbirile interurbane – părea un preţ mult prea mic pentru liniştea mea sufletească. Mă rog, nu tocmai liniştea sufletească, mai degrabă înştiinţarea din timp.

Celularul însă nu-mi permitea astfel de bariere. Sigur, dispunea de aceleaşi facilităţi ca şi telefonul fix, dar, din punctul de vedere al Mirandei, nu exista *absolut* niciun motiv pentru ca celularul să fie vreodată închis. Indiferent de circumstanţe, îmi era interzis să nu răspund. Puţinele motive pentru care s-ar fi putut face aşa ceva şi pe care i le înşirasem lui Emily când îmi înmânase celularul – obiect standard pentru toţi angajaţii *Runway* – şi îmi spusese să răspund întotdeauna, fuseseră eliminate rapid.

— Dar dacă dormi? pusesem eu întrebarea prostească.

— Te scoli şi răspunzi, răspunsese ea în timp

ce-şi pilea o unghie ruptă.

— Şi dacă eşti la o cină festivă?

— Faci ca orice alt newyorkez şi vorbeşti la masă.

— Sau dacă eşti la un examen ginecologic?

— Ei asta-i, ce, la un examen ginecologic te caută-n urechi?

Foarte bine. Pricepusem. Uram cu patimă împuţitul ăla de celular, dar nu-l puteam ignora. Mă ţinea legată ca un cordon ombilical de Miranda şi refuza să mă lase să mă detaşez sau să mă îndepărtez de această sursă de sufocare. Mă suna *încontinuu* şi, ca într-un soi de experiment eşuat de-al lui Pavlov, corpul meu începuse să răspundă visceral la ţârâitul telefonului. *Ţâr-ţâr.* Extrasistole cardiace. *Tir*. Încleştare automată a pumnilor şi încordare a umerilor. *Ţâââââr O, de ce nu mă lasă o dată în pace,* o, *te rog, te rog, uită pur şi simplu că trăiesc* – sudoarea îmi broboneşte fruntea. În tot acest minunat weekend nici prin minte nu-mi trecuse că telefonul se putea deconecta şi presupusesem că o să sune dacă se ivesc probleme. Greşeala numărul unu.

Am cuplat aparatul şi am aşteptat până când compania AT&T a decis să îmi ofere din nou serviciile sale, după care, cu răsuflarea tăiată, am format numărul la care puteam să ascult căsuţa vocală.

Mama îmi lăsase un mesaj drăgălaş în care îmi ura distracţie plăcută cu Lily. Un prieten din San

Francisco venise în acest weekend la New York şi voia să ne vedem. Sora mea sunase să-mi reamintească să-i trimit soţului ei o felicitare de ziua lui. Şi iată, aproape pe neaşteptate, deşi nu tocmai, mi-a răsunat nesuferitul accent britanic în urechi:

„Ahn-dre-ah. Sunt eu, Mir-ahnda. E ora nouă dimineaţa la Pahris şi fetele încă nu şi-au primit cărţile. Sună-mă la Ritz ca să mă asiguri că vor sosi în curând. Asta-i tot”. Clic.

Fierea a început să-mi urce spre cerul gurii. Ca de obicei, mesajul era lipsit de orice amabilităţuri. Nu tu bună ziua, nu tu la revedere, nu tu mulţumesc. Normal. Dar cel mai rău era că mesajul fusese lăsat cu aproape o jumătate de zi în urmă şi eu încă nu o sunasem. Era, ştiam prea bine, un motiv suficient pentru a fi concediată şi nu puteam face nimic. Presupusesem, ca o amatoare ce mă aflam, că planul meu va funcţiona perfect şi nici nu-mi dădusem seama că Un nu mă sunase ca să confirme ridicarea şi predarea coletului. Am căutat prin carneţelul de adrese şi am sunat la celularul lui Un, un alt obiect cumpărat de Miranda ca să-i fie şi el la dispoziţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână.

— Bună, Un, sunt eu, Andrea. Iartă-mă că te deranjez duminica, dar mă întrebam dacă ai ridicat ieri cărţile alea de la intersecţia 76th Street cu Amsterdam?

— Bunî, Andy, mă buucur sâ-ţi auud vuocea, a îngânat el cu accentul acela pronunţat rusesc care mi se părea întotdeauna foarte liniştitor.

Îmi spusese Andy, ca un fel de unchi blajin, încă de când ne văzusem pentru prima dată şi, rostit de el – spre deosebire de B-DAD – nu mă deranja. A continuat:

— Bunînțeles câ am luuat cărţiile, cuum mi-ai spuus. Cnezi că nuu vriauu sâ ti ajuut?

— Nu, nu, sigur că nu cred aşa ceva. Numai că am primit mesaj de la Miranda în care îmi spune că încă nu le-a primit şi mă întrebam ce s-a întâmplat.

A tăcut o clipă, după care mi-a spus numele şi numărul de telefon ale pilotului care zburase ieri după-amiază cu avionul particular.

— O, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, i-am spus în timp ce notam grăbită numărul şi mă rugam în sinea mea ca pilotul să fie amabil. Trebuie să plec. Îmi pare rău că nu pot să stau mai mult de vorbă cu tine, dar îţi urez un weekend plăcut în continuare.

— Da, da, weekend plăcuut sâ ţie, Andy. Cried câ piluotu o să ti ajuuti sâ găsieşti cărţi. Nuoroc bun, a zis el cu voioşie şi a închis.

Lily făcea nişte clătite şi voiam din toată inima să o ajut, dar trebuia să mă ocup de treaba asta acum, altfel mă pomeneam şomeră. Sau, mai ştii, poate fusesem deja concediată şi nimeni nu se ostenise să mă anunţe. Chestie care nu ar fi

neobişnuită la *Runway,* dacă ne gândim că o tipă, redactor de modă, fusese concediată în timp ce se afla în luna de miere. Şi aflase asta absolut întâmplător, răsfoind un exemplar al revistei *Women's Wear Daily,* în Bali. Am sunat repede la numărul pe care mi-l dăduse Un şi mi-a venit să leşin când am dat de robot.

— Bună, Jonathan. Sunt Andrea Sachs de la revista *Runway.* Sunt asistenta Mirandei Priestly şi trebuie să te întreb ceva despre cursa pe care ai făcut-o ieri. Sa de fapt, dacă mă gândesc bine, tu eşti probabil încă la Paris sau poate tocmai te întorci de acolo. Voiam doar să aflu dacă romanele şi, ăăă, şi tu, fireşte, aţi ajuns cu bine la Paris. Poţi cumva să mă suni pe celular? Numărul meu e 917 – 555 – 8702. Te rog, cât poţi de urgent. Mulţumesc. La revedere.

M-am gândit să sun la Ritz ca să-l întreb pe recepţioner dacă îşi aminteşte cumva de o maşină care să fi adus cărţile de la aeroportul particular de lângă Paris, dar mi-am adus aminte că nu pot avea convorbiri internaţionale de pe celularul meu. Era, foarte posibil, singurul serviciu pe care nu fusese programat să-l ofere şi era, fireşte, singurul care conta acum. În acel moment, Lily m-a anunţat că terminase de făcut clătitele şi cafeaua. M-am dus la bucătărie şi m-am aşezat la masă. Ea sorbea dintr-un pahar de Bloody Mary. Brrr. Era duminică dimineaţa. Cum putea să bea la ora asta?

— Ai o criză-Miranda? m-a întrebat ea şi mi-a aruncat o privire plină de simpatie.

Am dat afirmativ din cap.

— De data asta, cred c-am dat-o rău de tot în bară, am zis, acceptând recunoscătoare farfuria. Pe chestia asta s-ar putea să fiu concediată.

— O, scumpo, tu întotdeauna spui aşa. N-o să te concedieze. Nici n-a văzut încă în ce hal munceşti. Cel puţin, sper că n-o să te concedieze – ai cel mai mişto loc de muncă din lume!

I-am aruncat o privire încărcată de suspiciune şi m-am străduit să-mi păstrez calmul.

— Vorbesc serios, zău, a continuat ea. Ei da, individa pare greu de mulţumit şi e cam într-o ureche. Dar cine nu e? Oricum, te alegi cu toate alea pe gratis: pantofi, cosmeticale, coafuri şi haine. Haine! Cine naiba mai primeşte haine de firmă numai pentru că se prezintă zilnic la serviciu? Andy, lucrezi la *Runway,* chiar nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? Un milion de fete ar face moarte de om pentru slujba asta!

Îmi dădeam seama. Îmi dădeam limpede seama că Lily, pentru prima dată în cei nouă ani de când ne cunoşteam, *nu* îşi dădea seama. Ea, ca şi toţi ceilalţi prieteni ai mei, se amuza ascultând poveştile mele aiurite despre serviciu pe care le acumulasem în cele câteva săptămâni de muncă – toată acea bârfă şi strălucire –, dar nu-şi dădea de fapt seama cât de grea era fiecare zi petrecută acolo. Nu-şi dădea seama că motivul pentru care

continuam să mă prezint acolo zi după zi nu erau hainele primite gratis, nu-şi dădea seama că toate hainele gratis din lume n-ar fi fost în stare să facă slujba asta cât de cât acceptabilă. Era timpul să o aduc pe una dintre cele mai bune prietene ale mele în lumea mea, unde, eram sigură, *avea* să-şi dea seama. Trebuia doar să îi povestesc totul. Da! Era momentul să dezvălui cuiva ce se petrece acolo de fapt. Am deschis gura să-i vorbesc, încântată de ideea că voi avea o aliată, dar tocmai atunci mi-a sunat celularul.

Dracu' să-l ia! Mi-a venit să dau cu el de perete, să-i spun persoanei de la celălalt capăt al firului să se ducă dracului. Dar o părticică din mine spera că era Jonathan cu ceva informaţii. Lily a zâmbit şi mi-a spus că nu e nevoie să mă grăbesc. Am clătinat cu tristeţe din cap şi am răspuns.

— Alo, Andrea?

— Da, eu sunt. Jonathan?

— Da. Am sunat adineauri acasă şi mi-am ascultat mesajele de pe robot. Sunt chiar acum în drum dinspre Paris, undeva deasupra Atlanticului, dar aveai o voce atât de îngrijorată, încât m-am gândit să te sun imediat.

— Mulţumesc! Mulţumesc! Îţi sunt foarte recunoscătoare. Da, sunt puţin îngrijorată pentru că am primit un telefon de la Miranda azi-dimineaţă şi mi s-a părut ciudat că n-a primit coletul. I l-ai dat şoferului la Paris, nu?

— Bineînţeles. Mă înţelegi, domnişoară, în meseria mea nu e cazul să pui prea multe întrebări. Eu nu fac decât să pilotez avionul acolo unde mi se cere şi-mi dau silinţa să transport toată lumea cu bine la destinaţie. Dar, ce-i drept, nu mi se întâmplă prea des să fac o cursă transatlantică fără nimic altceva la bord decât un colet. Trebuie să fi fost ceva important, de bună seamă, probabil un organ pentru transplant sau ceva documente secrete. Aşa că, da, am avut mare grijă de pachet şi i l-am înmânat şoferului aşa cum mi s-a comandat. Un tip amabil de la Ritz. Nicio problemă.

I-am mulţumit şi am închis. Recepţionerul de la Ritz aranjase ca un şofer să aştepte avionul particular al domnului Tomlinson la aeroportul de Gaulle şi să-l ducă pe *Harry* la hotel. Bine, dar dacă totul se desfăşurase conform planului, Miranda ar fi trebuit să primească romanele înainte de ora şapte dimineaţa, ora locală şi, dat fiind că acum acolo era deja seară, nu-mi puteam da seama unde se împotmolise operaţiunea. Nu aveam de ales: trebuia să-l sun pe recepţioner şi, dat fiind că celularul meu nu putea realiza convorbiri internaţionale, trebuia să găsesc un telefon care putea.

Am dus la bucătărie farfuria cu clătitele care se răciseră între timp şi am deşertat-o în coşul de gunoi. Lily zăcea din nou pe canapea şi moţăia.

Am îmbrăţişat-o de rămas-bun şi m-am grăbit

să plec, să fluier după un taxi care să mă ducă la birou.

— Şi cum rămâne cu ziua de azi? s-a plâns ea. Am *Preşedintele american* pe ţeavă. Nu se poate să pleci – weekendul nostru nu s-a terminat încă!

— Ştiu, îmi pare rău, Lil. Trebuie să rezolv treaba asta acum. Nu-mi doresc nimic altceva decât să rămân aici, dar ea mă ţine într-o lesă foarte scurtă. Te sun eu mai târziu, bine?

Biroul era, bineînţeles, pustiu, toate fetele luau de bună seamă masa la Pastis cu prietenii lor bancheri. M-am aşezat în semiîntuneric la biroul meu, am inspirat adânc şi am format numărul. Din fericire, Monsieur Renaud, recepţionerul meu preferat de la Ritz, era acolo.

— Andrea, draga mea, ce mai faci? Suntem încântaţi să le avem din nou aici pe Miranda şi pe gemene, a minţit el.

Emily îmi spusese că Miranda trăgea atât de des la Ritz, încât întreg personalul hotelului cunoştea numele ei şi al fetiţelor.

— Da, Monsieur Renaud, şi ştiu că şi ea e încântată să stea acolo, am minţit la rândul meu.

Oricât de mult se străduia bietul recepţioner să-i facă pe plac, Miranda îi găsea mereu nod în papură. Dar, spre meritul lui, recepţionerul nu înceta nicicum să se străduiască din răsputeri să-i facă pe plac şi nici nu înceta să mintă cât de mult o iubea.

— Uite ce e, mă întrebam dacă maşina pe care

ai trimis-o să aştepte avionul particular al Mirandei s-a întors la hotel.

— Bineînţeles, draga mea. Cu multe ore în urmă. S-a întors înainte de ora opt dimineaţa. Am trimis cel mai bun şofer pe care îl avem, a declarat el cu mândrie.

Să fi ştiut el ce plimbase cel mai bun şofer al lui prin tot oraşul!

— Păi, e foarte ciudat că am primit un mesaj de la Miranda care zicea că nu a primit coletul, şi am vorbit cu şoferul de aici, care jură că l-a predat la aeroport, cu pilotul, care jură că l-a transportat la Paris şi l-a predat şoferului tău, şi acum tu spui că a sosit la hotel. Cum e posibil ca ea să nu-l fi primit?

— Se pare că singura metodă de a rezolva misterul e să vorbeşti chiar cu doamna în chestiune, a ciripit el cu prefăcută veselie în glas. Să-ţi fac legătura?

Sperasem din tot sufletul că nu se va ajunge la asta, că o să fiu în stare să identific şi să rezolv problema fără a fi nevoită să vorbesc cu ea. Ce-i puteam spune dacă ar fi insistat şi acum că nu a primit coletul? Trebuia oare să îi sugerez să se uite pe masa din apartamentul ei, unde fusese cu siguranţă lăsat cu câteva ore în urmă? Sau trebuia să o iau de la capăt cu şoferii şi cu avionul particular şi să obţin alte două exemplare înainte de sfârşitul zilei? Sau, poate, data viitoare ar trebui să angajez un agent secret care să

întovărăşească romanele, să se asigure că nu li se întâmplă nimic pe drum? Ei da, era ceva demn de luat în considerare.

— Sigur că da, Monsieur Renaud. Mulţumesc pentru ajutor.

Câteva declicuri, apoi am auzit telefonul sunând. Eram uşor transpirată din cauza tensiunii, aşa că mi-am şters palmele de pantalonii de trening şi am încercat să nu mă gândesc la ce ar spune Miranda dacă ar şti că port trening în biroul ei. *Fii calmă, fii sigură pe tine,* m-am autoinstruit eu. *Doar nu te poate dezmembra prin telefon.*

— Da? am auzit vocea care, de la mare depărtare, m-a smuls din gândurile mele de autoîmbărbătare.

Era Caroline, care, la cei doar zece ani ai ei, reuşea deja să imite perfect maniera abruptă de a răspunde la telefon a mamei. Cassidy măcar avea politeţea de a răspunde cu „Alo”.

— Bună, scumpo, am ciripit eu şi mi-a fost silă de mine însămi pentru că linguşesc un copil. Sunt Andrea, de la birou. Mami e acolo?

— Vrei să spui *mama*? m-a corectat ea, cum făcea întotdeauna când auzea accent american. Sigur, ţi-o dau imediat.

— Da, Ahn-dre-ah? Sper că e vorba de ceva important. Ştii cât îmi displace să fiu deranjată când îmi petrec timpul cu fetele, a declarat ea în stilul acela al ei, rece şi arogant.

Ştii cât îmi displace să fiu deranjată când îmi

petrec timpul cu fetele? mi-a venit mie să ţip. *Trebuie că glumeşti, cucoană, băga-te-aş în mă-ta! Crezi că te sun pentru că-mi face bine la sănătate*? *Pentru că nu pot rezista să petrec un singur weekend fără să-ţi aud împuţita aia de voce? Dar cum rămâne cu mine şi cu fetele* mele? Am crezut că o să leşin de furie, dar am inspirat adânc şi am plonjat direct în miezul problemei.

— Miranda, îmi pare rău dacă nu e momentul cel mai potrivit, dar sun ca să mă asigur că ai primit cărţile cu Harry Potter. Am primit mesajul în care îmi spuneai că nu le-ai primit, dar am vorbit cu toată lumea şi…

M-a întrerupt în mijlocul propoziţiei şi mi-a vorbit calm şi măsurat.

— Ahn-dre-ah. Ar trebui să asculţi mai atent. N-am spus deloc aşa ceva. Am primit pachetul azi-dimineaţă. Întâmplător, a venit atât de devreme, încât ne-a trezit pe toate din cauza acestei prostii.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Doar nu visasem că lăsase mesajul respectiv, nu? Eram prea tânără ca să am deja Alzheimer, nu?

— Ceea ce am spus a fost că nu am primit *două* exemplare, aşa cum cerusem. Pachetul a conţinut unul singur, şi sunt sigură că îţi poţi închipui ce dezamăgite sunt fetele. Ele şi-au dorit să aibă fiecare *exemplarul propriu,* aşa cum îţi cerusem. Vreau să-mi explici de ce ordinele mele nu au fost executate întocmai.

Nu era posibil. Aşa ceva nu era posibil. Mă

aflam acum cu siguranţă într-un vis, într-un univers alternativ în care orice aducea cât de cât a logică şi raţiune fusese suspendat pe termen nelimitat. Nu mi-am permis nici măcar să mă gândesc la absurditatea celor ce se petreceau.

— Miranda, îmi amintesc perfect că ai cerut două exemplare şi două am comandat, m-am bâlbâit eu şi mi-a fost ciudă pe mine că îi făceam jocul. Am vorbit cu fata de la Scholastic şi a înţeles că ai nevoie de două exemplare, sunt sigură, aşa că îţi dai seama că…

— Ahn-dre-ah, ştii cât îmi displac justificările. Şi nu mă interesează nici justificările tale din momentul de faţă. Sper să nu se mai întâmple niciodată aşa ceva, ai înţeles? Asta-i tot.

Şi a închis.

Am rămas pironită locului preţ de vreo cinci minute întregi, cu telefonul, în care se auzea tonul, lipit de ureche. Mintea mea se învârtea nebuneşte, doldora de întrebări. Era oare posibil să o omor? m-am întrebat eu, luând în considerare şi probabilitatea de a fi prinsă. Ar presupune cineva în mod automat că eu am ucis-o? Bineînţeles că nu, am concluzionat în cele din urmă – doar toată lumea, cel puţin cei de la *Runway,* ar fi avut motive întemeiate să o facă. Dar dispun eu de tăria sufletească de a o vedea murind de cea mai lungă, lentă şi agonizant de dureroasă moarte? Ei bine, da, de asta eram sigură –, dar care o fi cea mai agreabilă modalitate

de a o scăpa de mizerabila ei existenţă?

Am pus încet receptorul la loc. Chiar am înţeles eu greşit mesajul când îl ascultasem mai devreme? Am înhăţat celularul şi am derulat mesajul:

„Ahn-dre-ah. Sunt eu, Mir-ahnda. E ora nouă dimineaţa la Pahris şi fetele încă nu şi-au primit cărţile. Sună-mă la Ritz să mă asiguri că vor sosi în curând. Asta-i tot”.

Nu era nimic în neregulă. O fi primit un singur exemplar în loc de două, dar mă lăsase în mod intenţionat cu impresia că făcusem o greşeală imensă, din cele care duc la încheierea carierei. Mă sunase durând-o în cot că telefonul dat de ea la nouă dimineaţa avea să sune la mine la trei dimineaţa, în mijlocul celui mai minunat weekend al meu de luni de zile încoace. Mă sunase doar ca să-mi mai dea un mic ghiont pe calea nebuniei, să mă sâcâie şi mai tare. Mă sunase ca să mă provoace să o sfidez. Mă sunase ca să o urăsc cu îndoită putere.

7

Petrecerea de Anul Nou de la Lily a fost foarte plăcută şi modestă – doar o mulţime de pahare de carton umplute cu şampanie, servite la Lily acasă unor prieteni de la facultate şi altor câtorva inşi pe care aceştia reuşiseră să îi aducă după ei. Eu n-am fost niciodată un fan al nopţii de Anul Nou. Nu mai

ţin minte cine a fost cel care a numit-o pentru prima dată „Noaptea Amatorilor” (Hugh Hefner, cred), tipul a zis că el ieşea în oraş în toate celelalte trei sute şaizeci şi patru de zile ale anului, iar eu sunt tentată să mă declar de acord cu el. Toată pileala şi toată distracţia aceea cu de-a sila nu reprezentau niciun fel de garanţie că o să te simţi neapărat bine. Aşa că Lily o lăsase mai moale şi organizase o petrecere modestă, ca să ne scutească de plata a o sută cincizeci de dolari pentru bilete la vreun club sau, mai rău, de ideea încă şi mai ridicolă de a îngheţa bocnă în Times Square. Adusesem fiecare câte o sticlă de băutură – nu prea otrăvitoare –, iar ea ne confecţionase trompeţele din carton şi coifuri lucioase, şi ne-am îmbătat criţă, fericiţi, şi am toastat în cinstea Anului Nou cocoţaţi pe acoperişul ei cu vedere spre Harlem. Deşi de băut băuserăm cu toţii, după ce restul au plecat, Lily se vădise a fi singura beată turtă. Vomitase deja de două ori şi nu m-am îndurat să o las singură în apartament, aşa că Alex şi cu mine i-am împachetat una-alta şi am târât-o după noi într-un taxi. Ne-am dus toţi trei la apartamentul meu, Lily a dormit pe canapeaua din living, iar a doua zi am ieşit împreună să luăm un prânz baban în oraş.

Îmi părea bine că se terminaseră sărbătorile de iarnă. Era timpul să-mi văd de viaţa mea şi să încep – pe bune – să lucrez. Deşi aveam senzaţia că lucrez de un deceniu, tehnic vorbind abia

începusem. Nutream mari speranţe că lucrurile aveau să se îmbunătăţească o dată ce Miranda şi cu mine vom începe să lucrăm împreună. Oricine putea fi la telefon un monstru cu suflet de gheaţă, mai ales cineva căruia îi displăceau atât de mult vacanţele şi ideea de a fi departe de serviciu. Dar eram convinsă că nefericirea acestei prime luni avea să facă loc unei situaţii cu totul noi şi aşteptam cu nerăbdare să văd cum se vor desfăşură lucrurile.

Era puţin după ora zece în dimineaţa aceea rece şi cenuşie a zilei de 3 ianuarie, iar eu chiar mă bucuram că sunt la serviciu. Mă bucuram! Emily îi tot dădea înainte despre un ştiu ce tip pe care îl cunoscuse la petrecerea de Revelion, în Los Angeles, un „compozitor super-extra în plină ascensiune”, care îi promisese că îi va face o vizită la New York peste vreo două săptămâni. Stăteam la taclale cu un redactor-adjunct de la cosmetice, care îşi avea biroul în partea cealaltă a coridorului, un tip foarte drăguţ, absolvent al Universităţii Vassar, ai cărui părinţi nu ştiau – în pofida facultăţii pe care şi-o alesese şi a faptului că era redactor în domeniul *cosmeticelor* la o revistă *de modă* – că el se culca, de fapt, cu bărbaţi.

— O, chiar nu vrei să vii cu mine? Hai, te rog, o să fie foarte plăcut, promit. O să te prezint unor ţipi senzaţionali, Andy, o să vezi. Zău, am o mulţime de prieteni heterosexuali superbi. Şi-apoi,

e petrecerea dată de *Marshall* – o să fie prima-ntâi, a susurat James şi s-a sprijinit de biroul meu, în timp ce îmi citeam e-mail-urile.

Emily ciripea fericită în partea ei de birou amănunte despre întâlnirea ei cu compozitorul cel pletos.

— Aş vrea să vin, ştii prea bine că aş vrea, dar prietenul meu şi cu mine ne-am făcut planuri pentru seara asta încă dinainte de Crăciun, am protestat eu. De săptămâni întregi am tot zis că mergem împreună în oraş să luăm o cină cu adevărat plăcută, dar data trecută am contramandat eu.

— Dar n-ai decât să te vezi cu el după aceea! Ei hai, doar n-ai în fiecare zi ocazia să-l cunoşti pe cel mai talentat specialist în vopsele de păr din lume, nu? Şi o să fie un puhoi de celebrităţi, şi toată lumea o să arate bestial şi… ei bine, sunt pur şi simplu convins că o să fie cea mai fabuloasă petrecere din săptămâna asta! Doar o organizează firma Harrison & Shriftman, ce Dumnezeu! Ceva mai bun nu poţi găsi. Spune da.

S-a botoşit şi a făcut nişte ochi exagerat de rotunzi, ca de căţeluş, aşa că n-am putut să nu izbucnesc în râs.

— James, mi-ar face mare, foarte mare plăcere să vin – n-am fost niciodată la Piaza! Dar nu pot să schimb planurile. Alex a făcut rezervare la un mic restaurant italienesc de lângă apartamentul lui şi n-are cum să schimbe rezervarea.

Ştiam că nu puteam schimba rezervarea – şi nici nu voiam s-o schimb – voiam să-mi petrec seara împreună cu Alex şi să aflu cum mai merge programul lui de lucru cu copiii după orele de curs, dar îmi părea rău că treaba asta se brodea tocmai în seara petrecerii. Citisem despre ea în ziare toată săptămâna trecută: se pare că întreg Manhattan-ul aştepta în extaz ca Marshall Madden, *colorist extraordinaire* în materie de vopsele de păr, să dea anuala petrecere-monstru de după Anul Nou. Se zvonea că de data asta o să fie chiar mai ceva ca de obicei, pentru că Marshall tocmai publicase o nouă carte, *Colorează-mă Marshall.* Dar eu nu aveam de gând să ratez ocazia de a fi cu prietenul meu numai ca să mă duc la un ştiu ce petrecere de-a starurilor.

— Mă rog, cum vrei, dar să nu spui că nu te invit nicăieri. Şi să nu-mi vii plângând când o să citeşti în *Page Six* mâine dimineaţă că am fost văzut împreună cu Mariah sau J-Lo. Uite-aşa!

Şi s-a îndepărtat, jumătate făcând pe furiosul, jumătate pe seriosul, el şi aşa fiind veşnic cu susul în jos.

Până una alta, săptămâna de după Anul Nou fusese lejeră. Eram încă în faza de despachetat şi catalogat cadouri – eu fusesem cea care descoperise azi-dimineaţă cea mai uluitoare pereche de pantofi cu cristale Swarovski cu toc cui –, dar nu mai aveam niciun cadou de expediat, iar telefoanele tăceau, majoritatea oamenilor fiind

încă în vacanţă. Miranda urma să se întoarcă de la Paris la sfârşitul săptămânii, dar la birou avea să vină abia luni. Emily se simţea pe deplin convinsă că acum eram pregătită să lucrez cu Miranda – şi aşa mă simţeam şi eu. Trecusem toate aspectele în revistă şi umplusem aproape un carnet întreg cu notiţe. Am aruncat o privire prin el şi am sperat că-mi voi aminti totul. Cafea: numai de la Starbucks, cu lapte, mică, două cubuleţe de zahăr, două şerveţele, o linguriţă. Mic dejun: comandat de la Mangia, telefon 555–3948 – o felie caşcaval moale Danish, patru felii slăninuţă, doi cârnaţi. Ziare: de la chioşcul din holul principal, *The New York Times, Daily News, New York Post, The Financial Times, The Washington Post, USA Today, The Wall Street Journal, Women's Wear Daily,* precum şi *The New York Observer* miercurea. Reviste săptămânale care puteau fi procurate în zilele de luni: *Time, Newsweek, U.S. News, The New Yorker* (!), *Time Out New York, New York, The economist.* Şi tot aşa, liste întregi – florile preferate şi florile detestate, numele doctorilor ei şi adresele şi numerele lor de telefon de acasă, menajera de acasă, gustările preferate, apa preferată la sticlă, mărimea pentru toate articolele vestimentare, de la lenjerie intimă până la botine de schi. Făcusem liste cu oamenii cu care era dispusă să vorbească *(întotdeauna)* şi liste separate cu oamenii cu care nu voia să vorbească *(Niciodată).* Am scris şi am tot scris întruna, pe

măsură ce Emily mi-a relatat despre treburile astea în decursul săptămânilor petrecute împreună la birou şi, odată acestea isprăvite, am simţit că nu îmi rămăsese nimic neştiut din viaţa Mirandei Priestly. Cu excepţia, fireşte, a motivului pentru care era atât de importantă încât trebuise să umplu un întreg carnet cu notiţe despre ce îi plăcea şi ce îi displăcea ei. Şi de ce, în fond, se presupunea oare că mie ar trebui să-mi pese câtuşi de puţin de toate astea.

— Mda, tipul e uluitor, a oftat Emily şi şi-a răsucit firul telefonului în jurul unui deget. Cred că a fost cel mai romantic weekend din viaţa mea.

Bing! Ai primit un nou e-mail de la Alexander Fineman. Apasă aici să-l deschizi. Ooo, ce drăguţ. Elias-Clark instalase un sistem pentru filtrarea noilor mesaje e-mail, dar, nu se ştie de ce, eu încă primeam notificare instantanee când îmi venea un nou e-mail. L-am deschis.

Bună, iubito, ce faci?? Lucrurile sunt nebuneşti pe aici, ca întotdeauna. Mai ţii minte, ţi-am povestit că Jeremiah le-a ameninţat pe toate fetiţele cu un cuţitas pentru deschis cutii pe care îl adusese de acasă. Ei bine, se pare că a vorbit serios – azi l-a adus din nou la scoală şi a tăiat-o pe mână pe o fetiţă în timpul recreaţiei şi a făcut-o căţea. Nu e o tăietură adâncă, dar când profesorul de serviciu l-a întrebat de unde i-a

venit o asemenea idee, a zis că amantul maică-sii îi zice aşa maică-sii. Nu are decât şase ani, Andy, îţi vine să crezi aşa ceva? Ei, în fine, directorul a convocat o şedinţă de urgenţă la catedră, aşa că mă tem că nu ne putem vedea diseară la cină. Îmi pare rău! Dar trebuie să-ţi mărturisesc că mă bucur că se face totuşi ceva în privinţa asta – e mai mult decât sperasem. Înţelegi, nu? Te rog, nu fi supărată. O să te sun mai târziu şi-ţi promit că o să mă revanşez. Cu dragoste, A.

Te rog, nu fi supărată? Sper că înţelegi? Unul dintre elevii lui din clasa întâi îşi *tăiase cu cuţitul* o colegă, iar el spera să nu mă supăr că a contramandat întâlnirea noastră? Eu o contramandasem în prima mea săptămână de lucru pentru că mi se păruse că o săptămână de plimbări cu limuzina şi de împachetat cadouri fusese prea obositoare. Mi-a venit să plâng, să îl sun şi să-i spun că nu numai nu mă supăr, dar că sunt mândră de el, de faptul că îi păsa de copiii ăştia, că acceptase un asemenea loc de muncă. Am dat *reply* şi eram pe punctul să scriu toate astea într-un e-mail de răspuns, când mi-am auzit strigat numele.

— Andrea! E pe drum. E aici în zece minute, m-a anunţat Emily cu glas tare, străduindu-se foarte evident să-şi păstreze calmul.

— Ăăă, poftim? N-am auzit ce ai…

— Miranda e în drum spre birou chiar în clipa asta. Trebuie să ne pregătim.

— În drum spre birou? Parcă ziceai că nici nu vine în ţară până sâmbătă…

— Ei bine, s-a răzgândit. Şi acum, fuga! Du-te jos, cumpără ziarele şi aşază-le pe urmă exact cum te-am învăţat. După ce termini, şterge-i biroul şi pune în stânga un pahar cu apă San Pellegrino, cu gheaţă şi lămâie. Şi ai grijă să fie destulă hârtie igienică în toaleta ei, OK? Fugi! E deja în maşină, aşa că ajunge aici în mai puţin de zece minute, în funcţie de trafic.

Pe când ieşeam din birou, am auzit-o pe Emily formând nebuneşte numere de telefon pe interior şi aproape zbierând în receptor: „Vine – spune la toată lumea!” Mi-au trebuit nu mai mult de trei secunde să mă năpustesc prin coridoare şi să depăşesc departamentul de modă, apucasem deja să aud ţipete împanicate: „Emily a zis că e pe drum” şi „Miranda vine!” şi, mai ales, un urlet neomenesc: „S-a *întooooors*!” Asistenţii aranjau de zor hainele din miniexpoziţia vestimentară de pe coridor, iar redactorii dădeau fuga în birourile lor, unde am văzut o fată care îşi schimba pantofii cu toculeţ gingaş cu alţii cu toc cui, în timp ce o alta se ruja, se rimela şi îşi aranja sutienul fără măcar să-şi încetinească goana frenetică. În timp ce redactorul-şef ieşea în fuga mare din toaleta bărbaţilor, am aruncat o privire dincolo de el şi l-am văzut pe James, cu o expresie agitată,

verificând dacă are scame pe puloverul negru de caşmir şi umplându-şi gura cu bomboane de mentă. Afară doar de cazul în care erau instalate boxe în toaleta bărbaţilor tocmai pentru asemenea situaţii, nu-mi prea dădeam seama cum de aflaseră.

Tare m-aş fi oprit ca să urmăresc toate aceste scene, dar aveam la dispoziţie mai puţin de zece minute ca să mă pregătesc pentru prima întâlnire cu Miranda în noua mea calitate de asistentă şi nu aveam de gând s-o dau în bară. Iniţial, încercasem să nu dau impresia că alerg, dar după ce fusesem martora acelei desăvârşite lipse de demnitate de care dădeau dovadă toţi ceilalţi, am rupt-o la fugă.

— Andrea! Ştii că Miranda vine încoace, nu? mi-a strigat Sophy de la recepţie, în timp ce eu zburam pur şi simplu pe lângă ea.

— Da, ştiu, dar tu de unde ştii?

— Scumpete, eu ştiu tot. Iar acum îţi sugerez să prinzi ceva viteză. Un lucru e sigur: Mirandei Priestly *NU* îi place să aştepte.

Am sărit în lift şi am aruncat un „mulţumesc” în direcţia ei.

— Mă întorc în trei minute cu ziarele!

Cele două femei aflate în lift mi-au aruncat o privire încărcată de dispreţ şi mi-am dat seama că urlasem.

— Mă scuzaţi, am zis în timp ce mă străduiam să-mi recapăt răsuflarea. Tocmai am aflat că editorul nostru e în drum spre birou şi nu eram

pregătiţi, aşa că toată lumea e un pic cam agitată. *De ce mă justific faţă de femeile astea*?

— Dumnezeule, trebuie că lucrezi pentru Miranda! Stai să ghicesc. Eşti noua asistentă a Mirandei, nu? Te cheamă Andrea, nu-i aşa?

Bruneta cu picioare lungi mi-a zâmbit cu ceea ce trebuie să fi fost vreo patru duzini de dinţi şi a înaintat spre mine ca un piranha. Prietena ei s-a înseninat pe loc.

— Ăă, da, Andrea, am zis eu şi mi-am rostit numele ca şi când nu eram prea sigură că e al meu. Şi da, sunt noua asistentă a Mirandei.

În clipa aceea uşile liftului s-au deschis spre holul din marmură albă de la intrare. Am trecut pe lângă cele două femei şi m-am năpustit afară înainte ca uşile să se deschidă de tot şi am auzit-o pe una din ele strigându-mi din urmă:

— Eşti o fată norocoasă, Andrea. Miranda e o femeie uluitoare şi un milion de fete ar face moarte de om pentru slujba ta!

M-am străduit din răsputeri să nu nimeresc în mijlocul unui mic grup de avocaţi cu expresii foarte nefericite şi am ajuns aproape în zbor drept la chioşcul de ziare din hol, unde un mic kuweitian pe nume Ahmed prezida o mare varietate de titluri sclipitoare de ziare şi o varietate simţitor mai mică de bomboane şi sucuri dietetice. Emily mă prezentase lui Ahmed înainte de Crăciun, prezentarea făcând şi ea parte din instruirea mea, şi acum speram să-l pot câştiga de partea mea.

— Stai aşa, a strigat el văzând că m-am pus pe înhăţat diverse ziare din vrafurile de la margine. Eşti fata cea nouă a Mirandei, nu? Vino încoace.

M-am răsucit pe călcâie şi am observat cum Ahmed se apleacă şi se vâră cu totul sub chioşc, iar faţa îi devine stacojie de efort.

— Aha! a strigat el din nou şi a sărit în picioare cu toată agilitatea de care ar fi în stare un bătrân cu ambele picioare fracturate. Uite-aici, pentru tine. Aşa că nu-mi face dezordine în ziare, păstrez aici tot ce-ţi trebuie în fiecare zi. Şi, poate, şi ca să mă asigur că nu se epuizează cumva vreunul din ziare.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ahmed, îţi mulţumesc. Nici nu pot să-ţi spun ce mult mă ajută chestia asta. Crezi că ar trebui să iau acum şi revistele?

— Sigur că da. Uite, e deja miercuri, şi astea au apărut toate încă de luni. Şefei tale probabil că n-o să-i placă prea mult, a zis el cu un aer atoateştiutor.

Şi s-a vârât iarăşi sub chioşc, şi iarăşi s-a ridicat cu un braţ întreg de reviste care, după o scurtă analiză, am constatat că erau într-adevăr cele de pe lista mea – nici mai multe, nici mai puţine.

Cârdul de acces, cârdul, unde dracu’ era afurisitul ăla de cârd? Am băgat mâna în buzunarul bluzei mele albe apretate, cu guler prins în nasturi, şi am găsit cârdul agăţat de o

bentiţă de mătase pe care Emily mi-o confecţionase dintr-una din eşarfele Hermes ale Mirandei. „Nu-l porţi niciodată când ea e aici, fireşte, îmi spusese ea atunci, dar, în caz că uiţi să-l scoţi de la gât, măcar n-o să-l porţi pe un lanţ din plastic”. Rostise ultimele trei cuvinte cu atâta dispreţ, mai că le scuipase.

— Uite cârdul pentru decont, Ahmed. Îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor, dar mă grăbesc foarte, foarte tare. Ea e pe drum.

El mi-a trecut cârdul prin cititorul din partea laterală a casei de marcat şi mi-a pus apoi bentiţa de mătase în jurul gâtului, ca pe o zgardă.

— Gata, hai, fugi!

Am înhăţat punga de plastic care dădea pe dinafară de plină ce era şi am rupt-o la fugă, iar când am ajuns la uşile turnante am scos din nou cârdul să-l trec prin cititor, ca să intru în holul cu lifturile firmei Elias-Clark. Am trecut cârdul şi am împins uşa. Nimic. L-am trecut din nou şi am împins din nou, ceva mai tare de data asta. Nimic.

— *"Some boys kiss me, some boys hug me, I think they're okay-ay",* a început să fredoneze cu voce piţigăiată, de după biroul lui, Eduardo, agentul de pază cel rotofei şi veşnic transpirat. La dracu'.

Ştiam deja, fără să mă uit la zâmbetul lui conspirativ lăţit de la o ureche la alta, că voia din nou – ca în fiecare zi din ultimele câteva săptămâni – să-i ţin isonul. Se pare că dispunea de

un stoc nelimitat de melodii enervante pe care îi plăcea să le cânte şi nu mă lăsa să trec de uşile turnante până nu-i intram în joc. În ziua precedentă fusese *I'm too sexy.* Pe când el fredona:*! I'm too sexy for Milan, New York and Japan,* eu fusesem nevoită să mă plimb afectat ca un fotomodel care pozează. Chestia asta putea fi amuzantă când mă aflam într-o pasă cât de cât acceptabilă. Uneori mă făcea chiar să zâmbesc. Dar azi era prima mea zi de lucru alături de Miranda şi nu puteam să întârzii cu organizarea treburilor sus, la birou, pur şi simplu nu puteam, îmi venea să *îl lovesc* pentru că mă ţinea pe loc în timp ce toţi ceilalţi, de-a dreapta şi de-a stânga mea, intrau în hol.

— *"If you don't give me proper credit, I just walk away-ay",* am bombănit eu şi am lungit cuvintele, ca să sune cam cum le cânta Madonna.

A ridicat din sprâncene.

— Dar unde ţi-e entuziasmul, fată dragă?

Mi-am dat seama că voi comite o violenţă dacă-i mai aud o dată vocea, aşa că am pus jos plasa cu ziare, mi-am aruncat braţele în aer şi un şold spre stânga şi mi-am ţuguiat dramatic buzele:

— „A *material! A material! A material! A material!... WORLD!"* aproape am urlat eu, la care el a chicotit, a apăsat butonul şi, *clic,* mi-a dat drumul înăuntru.

De ţinut minte: A discuta cu Eduardo când şi unde e cazul să mă facă de băcănie. Am sărit din

nou în lift şi am dat năvală pe lângă Sophy, care mi-a deschis binevoitoare uşile de pe etaj înainte de a apuca eu să o rog. Mi-am amintit chiar şi să mă opresc într-una dintre chicinete, ca să pun nişte gheaţă într-unul dintre paharele de cristal Baccarat care erau păstrate într-un dulăpior special, deasupra cuptorului cu microunde, numai pentru Miranda. Cu paharul într-o mână, cu ziarele în cealaltă, am cotit în goană nebună şi m-am ciocnit nas în nas cu Jessica, alias Fata cu Manichiură. Arăta iritată şi panicată.

— Andrea, ştiai că Miranda e în drum spre birou? m-a întrebat ea şi m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Bineînţeles. Am ziarele şi apa aici şi trebuie doar să le duc în biroul ei. Scuză-mă.

— Andrea! m-a strigat în timp ce fugeam pe lângă ea cu paharul din care un cub de gheaţă a sărit şi a aterizat pe covor, lângă departamentul artistic. Schimbă-ţi neapărat pantofii!

Am stopat brusc şi m-am uitat în jos. Purtam o pereche de adidaşi haioşi de stradă, genul de încălţări care nu aveau altă funcţiune decât aceea de a arăta şmechereşte. Regulamentul în domeniul vestimentar – tacit sau altminteri – era, fireşte, mai relaxat când Miranda era plecată, dar, cu toate că toţi angajaţii arătau fantastic, fiecare dintre ei purta câte ceva despre care jura că nu ar purta niciodată şi sub nicio formă în faţa Mirandei. Adidaşii mei împletiţi, de un roşu ţipător, erau un

exemplu perfect în acest sens.

Când am ajuns înapoi în birou mă treceau deja toate apele.

— Am adus toate ziarele şi am ridicat şi revistele, în caz că le vrea. Mai e o singură problemă: nu cred că pot să port adidaşii ăştia, nu?

Emily şi-a smuls căştile din urechi şi le-a azvârlit pe birou.

— Nu, bineînţeles că nu poţi purta aşa ceva.

A ridicat telefonul, a format patru cifre şi a cerut:

— Jeffy, adu-mi o pereche de pantofi Jimmy Choo, mărimea…

S-a uitat la mine.

— Treizeci şi nouă şi jumătate, am anunţat eu în timp ce scoteam o sticlă de apă San Pellegrino din dulap şi turnam în pahar.

— Treizeci şi nouă şi jumătate, a repetat ea în receptor. Nu, acum. Nu, Jeff, vorbesc serios, în clipa asta. Andrea poartă *adidaşi,* pentru numele lui Dumnezeu, adidaşi *roşii,* iar Ea ajunge aici dintr-o clipă în alta. OK, mersi.

Abia atunci am observat că în cele patru minute cât fusesem plecată Emily reuşise să-şi schimbe jeanşii prespălaţi pe care îi purtase până atunci cu nişte pantaloni din piele şi adidaşii cu pantofi cu vârf decupat şi cu toc. Făcuse, de asemenea, ordine în tot biroul, aruncase prin sertare tot ce fusese pe birourile noastre şi

îndesase în dulap toate cadourile care nu fuseseră încă transportate la apartamentul Mirandei. Îşi dăduse un strat suplimentar de ruj strălucitor, mai împrăştiase ceva pudră pe obraji, iar acum îmi făcea semn să-mi termin treaba.

Am înhăţat punga cu ziare şi le-am scuturat grămadă pe o măsuţă din biroul Mirandei, un fel de birouaş luminat separat, unde Emily îmi spusese că Miranda stătea uneori cu orele şi examina pozele făcute la şedinţele cu fotomodelele. Dar tot acolo îi plăcea să-i fie puse şi ziarele, şi mi-am consultat din nou carnetul de notiţe, să mă asigur că respect întocmai ordinea stabilită. Întâi *The New York Times,* urmat de *Wall Street Journal,* apoi *Washington Post.* Şi tot aşa, într-o ordine care nu părea să urmeze o logică anume, fiecare pus deasupra celuilalt, cu mici spaţii între ele, aşa fel încât până la urmă să formeze un fel de evantai. *Women's Wear Daily* era singura excepţie de la regulă: acesta trebuia pus în mijlocul biroului ei.

— A venit! Andrea, vino încoace! E în lift! am auzit-o pe Emily şuierând din încăperea alăturată. Un tocmai m-a sunat şi mi-a spus că a coborât din maşină.

Am pus *Women's Wear Daily* pe birou, apa San Pellegrino pe un colţ al biroului, pe un şerveţel de mătase (pe care colţ? nu-mi mai aminteam de care parte a biroului trebuia să pun paharul) şi am ieşit în goană din birou, după ce am

aruncat o ultimă privire ca să mă asigur că totul era în regulă. Jeffy, unul dintre asistenţii de la departamentul de modă, care ajutase la amenajarea aşa-numitului Dulap al modei, mi-a aruncat o cutie de pantofi legată cu elastic şi s-a lansat pe uşă afară. Am deschis-o rapid. Înăuntru era o pereche de sandale Jimmy Choo cu toc, cu breteluţe din păr de cămilă care porneau în toate direcţiile şi cu catarame dispuse delicat în mijloc, sandale care valorau probabil în jur de vreo opt sute de dolari. La naiba! Trebuia să le încalţ. Mi-am smuls din picioare adidaşii şi şosetele îmbibate de transpiraţie şi am azvârlit totul sub biroul meu. Piciorul drept a intrat uşor, dar nu reuşeam sub nicio formă să deschid cu unghiile mele scurte catarama de la cea stângă, până când – gata! am reuşit să o descleştez uşor, mi-am strecurat piciorul, iar bretelele au început imediat să-mi intre în carnea deja umflată. Câteva secunde mai târziu am închis catarama şi mi-am reluat poziţia verticală în scaun exact în clipa în care Miranda intra pe uşă.

Îngheţată. Rămăsesem îngheţată locului, iar mintea îmi lucra suficient de rapid ca să-mi dau seama cât de ridicol arătam, dar nu suficient de rapid ca să mă şi mişc. Ea m-a observat imediat, probabil pentru că se aştepta ca Emily să fie la vechiul ei birou, şi a venit spre mine. S-a aplecat peste birou, tot mai aproape de mine, până când a fost în măsură să îmi vadă întreg corpul, în timp

ce eu stăteam acolo, încremenită în scaun. Ochii ei, de un albastru strălucitor, s-au mişcat de sus până jos şi dintr-o parte în cealaltă, peste bluza mea albă, peste fusta roşie mini din catifea reiată de la Gap, sandalele Jimmy Choo cu cataramele de-acum prinse. Am simţit cum îmi examinează fiecare centimetru: piele, păr, haine, ochii i se mişcau repede, dar faţa îi rămânea imobilă. S-a aplecat încă mai mult, până ce faţa i-a ajuns la treizeci de centimetri de a mea şi am simţit mireasma fantastică a şamponului de salon de coafură şi a parfumului scump, atât de aproape, încât i-am văzut ridurile fine din jurul gurii şi al ochilor, altminteri invizibile de la o distanţă mai apreciabilă. Dar n-am reuşit să-i privesc mai mult faţa, pentru că ea o examina cu mare atenţie pe a mea. Nu dădea nici cel mai mic semn că şi-ar fi dat seama că a) ne mai văzusem o dată; b) eram noua ei angajată sau c) nu eram Emily.

— Bună ziua, doamnă Priestly, am rostit eu instinctiv, deşi undeva, în fundul minţii, ceva îmi spunea că ea încă nu scosese o vorbă. Dar tensiunea era insuportabilă şi nu mă puteam stăpâni să nu îi dau înainte: Sunt atât de încântată să lucrez pentru tine. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ocazia pe care mi-ai oferit-o de a… *Taci din gură! Taci naibii din gura aia!* Şi mai ziceam de alţii, că nu au demnitate.

S-a îndepărtat de mine. A terminat cu examinarea mea de sus până jos, s-a retras de

lângă biroul meu şi s-a îndepărtat pur şi simplu, în timp ce eu mă poticnisem în mijlocul frazei. Am simţit cum mă îmbujorez din cauza unui amestec de confuzie, durere şi umilinţă, iar faptul că simţeam cum Emily se holbează la mine nu-mi era de niciun folos. Mi-am ridicat faţa stacojie spre Emily şi mi-am dat seama că, într-adevăr, se holba la mine.

— Buletinul e la zi? a întrebat Miranda, fără a se adresa cuiva anume, în timp ce intra în biroul ei, îndreptându-se, spre satisfacţia mea, drept spre măsuţa unde îi aranjasem ziarele.

— Da, Miranda. Poftim, a zis Emily cu mare deferenţă, a năvălit în urma ei şi i-a înmânat carnetul în care notam toate mesajele pentru Miranda, pe măsură ce veneau.

Am rămas acolo tăcută şi am urmărit-o din priviri pe Miranda, care păşea agale prin biroul ei, dacă mă uitam la fotografiile înrămate care atârnau pe pereţi îi vedeam silueta reflectată în geamurile lor. Emily s-a apucat de ceva treabă la biroul ei şi s-a lăsat o tăcere mormântală. *Noi chiar nu vorbim între noi sau cu altcineva tot timpul cât e ea în birou*? m-am întrebat eu. I-am trimis întrebarea asta lui Emily într-un scurt e-mail, pe care am văzut cum îl primeşte şi îl citeşte. Răspunsul ei a venit prompt: "*Exact,* a scris ea. *Dacă noi două trebuie să ne spunem ceva, o facem în şoaptă. Altminteri, nici pâs. Şi nu vorbeşti NICIODATĂ cu ea decât dacă ea ţi se adresează.*

Şi să nu-i mai spui NICIODATĂ doamnă Priestly – îi zici Miranda. Înţeles?”

M-am simţit din nou pălmuită, dar am ridicat privirea spre ea şi am dat afirmativ din cap. Abia atunci am observat haina. Era chiar acolo, o grămadă de blană fenomenală pe marginea biroului meu, cu o mânecă bălăbănindu-se în gol. M-am uitat spre Emily. Ea şi-a dat ochii peste cap, a făcut semn cu mâna spre dulap şi a şoptit abia auzit: „Agaţ-o”. Era grea ca o saltea udă abia scoasă dintr-o maşină de spălat şi am avut nevoie de amândouă mâinile ca s-o pot agăţa, fără s-o târăsc pe jos, de un umeraş căptuşit cu mătase, după care am închis binişor, în linişte, uşa.

Nici nu apucasem să mă aşez la loc, că Miranda a reapărut lângă mine şi, de data asta, ochii ei aveau destul spaţiu ca să îmi analizeze întreg corpul. Poate părea imposibil, dar am simţit că toate mădularele îmi iau foc pe măsură ce ea mi le analiza, dar rămăsesem din nou pironită locului, incapabilă să plonjez înapoi în scaunul meu. Exact în clipa în care părul meu era pe punctul să ia foc, ochii aceia albaştri, nemiloşi s-au oprit în sfârşit într-ai mei.

— Aş dori să îmi dai haina, a zis ea cu glas domol şi s-a uitat drept prin mine, iar eu mă întrebam dacă ea se întreba cine sunt, dacă m-a observat sau dacă îi păsa că o persoană relativ străină se află aici pe post de asistentă a ei. Pe faţa sa nu puteai sesiza niciun semn că m-ar fi

identificat, deşi interviul avusese loc cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Sigur că da, am reuşit să articulez şi am pornit-o din nou spre dulap, manevră foarte dificilă, dat fiind că ea se postase drept între mine şi dulap. Mi-am sucit corpul într-o dungă, ca să nu mă ciocnesc de ea, am încercat să mă strecor pe lângă ea şi am întins un braţ ca să deschid uşa pe care tocmai o închisesem. Ea nu s-a urnit niciun centimetru ca să-mi facă loc şi am simţit cum ochii ei continuă să mă cutreiere.

Într-un sfârşit am reuşit, din fericire, să înşfac blana şi să o trag cu grijă spre mine. M-a încercat impulsul de a o arunca spre ea ca să văd dacă o prinde, dar m-am stăpânit în ultima clipă şi am ţinut-o desfăcută precum un gentleman pentru o lady. Ea s-a strecurat în haină cu o mişcare graţioasă şi şi-a luat telefonul mobil, singurul obiect pe care îl adusese cu ea la birou.

— Aş vrea să primesc Cartea diseară, Emily, a aruncat ea în timp ce păşea încrezătoare spre uşă şi probabil că nici nu a observat cum un grup de trei femei care se aflau pe coridorul de afară s-a disipat urgent, la vederea ei, cu bărbiile în piept.

— Da, Miranda. O s-o pun pe Andrea să ţi-o aducă.

Şi asta a fost tot. Iar vizita care semănase panică generalizată în tot biroul, preparative frenetice, chiar şi ajustări de garderobă şi machiaj, durase mai puţin de patru minute şi nu

avusese – după cum erau în stare să discearnă până şi ochii mei lipsiţi de experienţă – niciun fel de motiv plauzibil.

8

— Nu te uita acum, a rostit James fără să-şi mişte buzele, ca un ventriloc, o văd pe Reese Witherspoon la dreapta ta.

M-am răsucit imediat să mă uit, iar el s-a cocârjat de jenă – într-adevăr, era chiar ea, sorbea dintr-un pahar de şampanie şi îşi repezea părul pe spate râzând. Nu voiam să par prea impresionată, dar n-am putut să mă stăpânesc: era una dintre actriţele mele preferate.

— James, dragule, mă bucur atât de mult că ai venit la mica mea petrecere, a ciripit un bărbat suplu şi frumos care s-a apropiat din spate. Şi pe cine avem noi aici?

S-au sărutat.

— Marshall Madden, guru al culorilor, ţi-o prezint pe Andrea Sachs. Andrea e, de fapt…

— Noua asistentă a Mirandei, a terminat Marshall fraza şi mi-a zâmbit. Am auzit totul despre tine, micuţo. Bun venit în familie. Sper că-mi vei face o vizită. Îţi promit că împreună putem să… ăăă… îţi aranjăm puţin aspectul.

M-a mângâiat afectuos pe cap şi a apucat între degete o şuviţă de păr, după care a pus-o lângă rădăcini:

— Mda, doar un strop de vopsea culoarea mierii şi fac din tine un supermodel. Ia numărul meu de la James, OK, scumpo, şi vino să mă vezi când ai o clipă liberă. E probabil mai uşor de zis decât de făcut! a fredonat el şi a plutit spre Reese.

James a suspinat şi l-a urmărit visător din priviri.

— E un maestru în toată puterea cuvântului, a zis el admirativ, cel mai bun dintre cei buni. Absolut. În orice caz, un adevărat bărbat printre puştani. Şi e superb.

Un adevărat bărbat printre puştani? Când auzeam înainte vreme o asemenea comparaţie, mi-l închipuiam întotdeauna pe Shaquille O'Neal luându-se la trântă cu un pluton întreg – şi nu un specialist în vopsele de păr.

— E, într-adevăr, superb, în privinţa asta sunt de acord cu tine. Aţi ieşit vreodată împreună?

Mi se păreau o pereche perfectă: adjunctul de la departamentul cosmetice al revistei *Runway,* partener al celui mai căutat specialist în nuanţe de păr din lumea liberă.

— Aş vrea eu. E cu acelaşi tip de patru ani încoace. Îţi vine să crezi aşa ceva? Patru ani. De când au voie homosexualii trăsnet să fie monogami? Nu e drept!

— Da, te înţeleg. De când au voie heterosexualii trăsnet să fie monogami? Mă rog, exceptând cazul în care sunt monogami cu mine, fireşte.

Am tras adânc din ţigară şi am slobozit un rotocol de fum aproape perfect.

— Ei, recunoaşte acum, Andy. Aşa-i că te bucuri că ai venit cu mine astă-seară? Nu-i cea mai grozavă petrecere din lume? a zâmbit el.

Acceptasem cam în silă să merg cu James după ce Alex contramandase întâlnirea noastră, şi asta numai din cauză că nu-mi dăduse pace nicicum. Mi se părea imposibil să se întâmple ceva cât de cât interesant la o petrecere organizată cu ocazia publicării unei cărţi despre nuanţe de păr, dar trebuia să recunosc că rămăsesem surprinsă. Când Johnny Depp venise să-l salute pe James, descoperisem cu uluire nu numai că stăpânea perfect limba engleză, dar că ştia chiar să spună şi glume amuzante. Şi am constatat cu enormă plăcere că Gisele, cea mai *It* dintre fotomodelele revistei *It,* e de-a dreptul scundă. Sigur, ar fi fost încă mai plăcut să descopăr că e cocoşată, sau că are nişte coşuri babane mascate de aparatele de fotografiat în pozele acelea senzaţionale de pe copertele revistei, dar a trebuit să mă mulţumesc doar cu revelaţia că e scundă. Una peste alta, nu fusese prea rău în această primă oră şi jumătate.

— Ei, nu sunt sigură că aş putea spune chiar aşa, am zis eu şi m-am aplecat spre el ca să arunc o ocheadă în direcţia unui tip super care părea să se ascundă într-un ungher, lângă masa cu nou-apăruta carte. Dar nu era nici pe departe pe cât de dezgustătoare mă aşteptasem. Şi-apoi, sunt

gata de orice după ziua de care am avut parte.

După ce Miranda plecase în chip neaşteptat, asta după ce sosise în chip la fel de neaşteptat, Emily mă informase că în seara aceea va trebui să duc pentru prima dată „Cartea” la apartamentul Mirandei. Cartea era, de fapt, o vastă colecţie de pagini, mare cât cartea de telefoane, în care fiecare ediţie în lucru a revistei *Runway* era prezentată pe larg şi analizată. Ea mi-a explicat că zilnic, după ce Miranda pleca acasă, se depunea o muncă deloc de neglijat, dat fiind că toţi cei din departamentul artistic şi personalul editorial îşi petreceau întreaga zi consultându-se cu ea, care ea se răzgândea la fiecare oră. Aşa că, de la ora cinci, când Miranda pleca să petreacă ceva timp cu gemenele, începea adevărata activitate a zilei. Cei de la departamentul artistic dădeau forma finală a revistei şi înserau fotografiile proaspăt sosite, iar redactorii corectau şi printau orice articol care obţinuse, într-un lung-aşteptat final, aprobarea Mirandei – literele MP, lătăreţe şi cu înflorituri, trântite peste toată pagina întâi. Fiecare redactor urma să trimită toate modificările operate în cursul zilei asistentului de la departamentul artistic, care, vreme de câteva ore după ce toţi ceilalţi plecau acasă, trecea toate fotografiile şi articolele printr-o maşinărie care ceruia dosul fiecărei pagini şi o imprima la locul potrivit în Carte. Eu aveam sarcina de a duce Cartea la apartamentul Mirandei indiferent de ora

la care se termina – ceea ce putea fi oricând între orele opt şi unsprezece seara, în funcţie de felul în care decurgea procesul de producţie – când se primea aprobarea finală. Ea urma să o aducă înapoi în ziua următoare şi întreg personalul o lua de la capăt cu toate.

Când Emily m-a auzit spunându-i lui James că am decis în cele din urmă să mă duc cu el la petrecere, a sărit imediat ca arsă.

— Să ştii că nu te poţi duce nicăieri înainte să se termine Cartea, nu?

Am înţepenit. O clipă am avut impresia că James are de gând să dea cu ea de pământ.

— Mda, trebuie să recunosc că e treaba de care mă bucur cel mai mult că scap şi că ţi-o pasez ţie. Uneori se lungeşte până foarte târziu, dar Miranda trebuie să vadă Cartea în fiecare seară, să ştii. Lucrează acasă. În fine, în seara asta o să stau cu tine şi îţi arăt care-i treaba, dar pe urmă te descurci pe cont propriu.

— OK, mulţumesc. Ai idee când o să fie gata Cartea diseară?

— Nu. În fiecare seară e altfel. Trebuie să-i întrebi pe cei de la artistic.

Cartea a fost terminată destul de devreme în seara aceea, pe la opt şi jumătate, şi, după ce am luat-o de la un asistent care părea totalmente epuizat, Emily şi cu mine am pornit-o pe 59th Street. Emily căra un braţ întreg de haine luate de la curăţătorie, puse pe umeraşe şi vârâte în pungi

de plastic, şi mi-a explicat că hainele luate de la curăţătorie însoţeau întotdeauna Cartea. Miranda îşi aducea hainele murdare la birou, de unde eu, spre marea mea fericire, urma să telefonez la curăţătorie, pentru a cere să vină cineva să le ridice. Ei trimiteau imediat pe cineva la Elias-Clark să ia hainele şi le expediau înapoi în perfectă stare o zi mai târziu. Noi le aranjam în dulap până când fie i le puteam înmâna lui Un, fie i le duceam noi înşine la apartament. Pe clipă ce trecea, activitatea mea devenea tot mai intelectuală!

— Bună, Rich, i s-a adresat Emily cu un zâmbet fals dispecerului care îşi molfăia de zor pipa şi pe care îl cunoscusem în prima zi. Ţi-o prezint pe Andrea. Ea o să ducă în fiecare seară Cartea, aşa că ai grijă să fie întotdeauna o maşină pregătită, OK?

— Nicio problemă, roşcovano.

Şi-a scos pipa din gură şi a arătat din cap în direcţia mea:

— O să am eu grijă de blondina asta.

— Splendid. A, da, vrei să aranjezi să vină încă o maşină după noi până la Miranda? Andrea şi cu mine ne despărţim după ce lăsăm Cartea.

Două maşini uriaşe au tras la scară imediat, şi un şofer masiv a coborât de pe locul din faţă şi ne-a deschis portiera din spate. Emily s-a urcat prima, şi-a scos imediat mobilul din buzunar şi i-a cerut şoferului: „Acasă la Miranda Priestly, te

rog”. El a dat din cap, a băgat maşina în viteză şi duşi am fost.

— E întotdeauna acelaşi şofer? am chestionat-o, întrebându-mă de unde ştie respectivul unde să meargă.

Ea mi-a făcut semn să tac în timp ce tasta un mesaj pentru colega ei de cameră. După care mi-a răspuns:

— Nu, dar există un număr de şoferi care lucrează pentru firmă. Am mers cu fiecare dintre ei de cel puţin douăzeci de ori, aşa că ei ştiu deja unde să meargă.

A început să formeze un nou număr pe telefon. M-am uitat în urma noastră şi am văzut a doua maşină venind după noi fără pasageri şi imitându-ne cu grijă fiecare viraj şi oprire.

Am tras în faţa unei clădiri cu portar, tipică pentru Fifth Avenue: trotuar lună, balcoane perfect întreţinute şi un hol care părea superb şi bine încălzit. Un ins în frac a venit imediat la maşină şi ne-a deschis portiera, iar Emily a coborât. M-am întrebat de ce nu lăsam pur şi simplu Cartea şi hainele la el. Din câte ştiam eu – şi nu ştiam prea multe, mai ales despre acest oraş ciudat – pentru asta existau portarii. Cu alte cuvinte, pentru aşa ceva erau plătiţi. Dar Emily a scos din geanta Gucci un port-chei Louis Vuitton şi mi l-a înmânat.

— Eu aştept aici. Duci toate la ea, la apartamentul A. Deschizi uşa, laşi cartea pe masa

din hol şi atârni hainele pe umeraşele de lângă dulap. Nu *în* dulap, *lângă* dulap. Pe urmă pleci imediat. Orice-ar fi, nu baţi şi nu suni la uşă. Nu-i place să fie deranjată. Intri şi ieşi şi nu faci gălăgie!

Mi-a înmânat grămada de ţoale aşezate pe umeraşe de sârmă şi învelite în pungi de plastic şi a început iar să vorbească la telefon. *Nicio problemă, mă descurc eu. În fond, ce atâta tevatură pentru o carte şi nişte nădragi?*

Liftierul mi-a zâmbit cu blândeţe şi a apăsat în tăcere butonul ca să cheme liftul, după ce a răsucit o cheie. Descurajat şi trist cum era, semăna cu o nevastă bătută care nu mai are putere să lupte şi care s-a obişnuit cu ideea nefericirii sale.

— Te aştept aici, a zis el, cu ochii în pământ. O să vii înapoi într-un minut.

Mocheta de pe coridor era de un roşu Burgundia intens şi mai să cad în nas din cauza ei, pentru că mi-a agăţat tocul. Pereţii aveau un tapet portocaliu gros, cu dungi în relief de aceeaşi culoare, care se întindeau cât era coridorul de lung, şi o băncuţă, tot portocalie, era lipită de perete. Pe uşa franţuzească din faţa mea scria „Apt. B”, dar m-am răsucit pe călcâie şi am văzut o uşă identică pe care scria „Apt. A”. A trebuit să-mi folosesc şi ultimul dram de stăpânire de sine ca să nu sun la uşă, dar mi-am amintit sfatul lui Emily şi am băgat cheia în broască. Uşa s-a deschis

imediat şi, până să apuc să-mi aranjez părul sau să mă întreb ce e dincolo de ea, m-am pomenit într-un hol mare, aerisit şi în nări mi s-a strecurat cea mai apetisantă aromă de pulpe de miel. Şi iat-o chiar acolo, ducând delicat furculiţa la gură, în timp ce două fetiţe cu chipuri identice şi cu păr negru urlau una la cealaltă la capătul celălalt al mesei, iar un bărbat înalt, cu figură aspră, păr argintiu şi un nas care se lăţea pe toată faţa citea ziarul.

— Mamă, spune-i că nu poate intra pur şi simplu în camera mea să-mi ia jeanşii! Nu vrea să mă asculte, se ruga una din fetiţe de Miranda, care lăsase furculiţa şi lua o înghiţitură dintr-un pahar în care ştiam deja că e apă San Pellegrino cu lămâie, aşezat în *partea stângă* a mesei.

— Caroline, Cassidy, destul. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt. Tomas, mai adu nişte marmeladă de mentă, a cerut ea.

Un om, pe care l-am bănuit a fi bucătarul, s-a precipitat în încăpere cu un bol de argint pe o tavă de argint.

Abia atunci mi-am dat seama că stăteam acolo de aproape treizeci de secunde şi mă uitam cum luau cina. Încă nu mă zăriseră, dar o vor face îndată ce aveam să mă îndrept spre masa din hol. Am pornit uşurel, dar am simţit toţi ochii îndreptându-se spre mine. Când eram pe punctul de a le adresa un salut oarecare, mi-am amintit cum mă făcusem total de băcănie la prima mea

întâlnire cu ea, azi-dimineaţă, când mă bâlbâisem şi mă împleticisem ca o tâmpită, aşa că mi-am ţinut gura. *Masa, masa, masa.* A, da, iat-o. *A se depune cartea pe masă.* Acum hainele. M-am uitat agitată de jur-împrejur ca să găsesc locul unde trebuia să agăţ hainele aduse de la curăţătorie, dar nu mă puteam concentra. Familia amuţise şi îi simţeam pe toţi privindu-mă. Nimeni nu m-a salutat. Pe fete nu părea să le deranjeze că o persoană absolut străină se afla în apartamentul lor. În cele din urmă, am văzut un mic dulap pitit în spatele uşii şi am reuşit să agăţ toate acele umeraşe alunecoase şi încâlcite de sârmă pe vergeaua lui.

— Nu în dulap, Emily, am auzit-o pe Miranda strigând încet, cu maliţiozitate. Pe umeraşele care sunt puse alături tocmai în acest scop.

— Ăă, da, bună.

Tâmpito! Tacă-ţi fleanca! Ea nu vrea un răspuns, fă numai ce spune! Dar nu mă puteam stăpâni. Mi se părea bizar peste măsură că nimeni nu mă salutase şi nu se întrebase cine sunt şi că nimeni nu luase notă de prezenţa cuiva care intrase cu cheie proprie în apartamentul lor şi se foia de colo-colo. Dar *Emily?* Glumea? Era oarbă? Chiar nu-şi dădea seama că nu eram fata care lucra pentru ea de mai bine de un an?

— Sunt Andrea, Miranda. Sunt noua ta asistentă.

Tăcere. Tăcere atotcuprinzătoare,

insuportabilă, nesfârşită, înnebunitoare.

Ştiam că n-ar fi trebuit să vorbesc, ştiam că îmi sap singură groapa, dar pur şi simplu nu mă puteam stăpâni.

— Să îmi pare rău pentru încurcătură. O să pun hainele astea pe umeraşe, cum mi-ai spus, şi o să plec.

Termină odată cu pălăvrăgeala! Femeia asta nu dă doi bani pe ce faci. Fă ce ai de făcut şi ieşi naibii.

— E-n regulă, poftă bună. Mi-a părut bine de cunoştinţă.

M-am întors ca să plec şi mi-am dat seama că nu doar simplul fapt că vorbisem era ridicol în sine, dar şi ce spusesem fusese de-a dreptul stupid. *Mi-a părut bine de cunoştinţă*? Nu-mi făcuse nimeni cunoştinţă cu niciunul dintre ei.

— Emily! am auzit exact când mâna mi se încleştase pe clanţă. Emily, ai grijă să nu se repete asta şi mâine. Nu vrem să fim întrerupţi.

Clanţa a acţionat aproape singură şi m-am pomenit în sfârşit afară, pe coridor. Toată povestea nu durase mai mult de un minut, dar aveam senzaţia că tocmai parcursesem înot un întreg bazin olimpic fără să ies la suprafaţă să respir.

M-am prăbuşit pe băncuţă şi am făcut exerciţii de respiraţie profundă. Căţeaua! Prima dată când îmi spusese „Emily” putuse fi o greşeală, dar a doua oară o făcuse anume, fără îndoială. Există

metodă mai bună de a umili şi marginaliza pe cineva decât să-i spui altfel decât îl cheamă, după ce ai refuzat chiar şi să-l bagi în seamă în propria casă? „Ştiam că sunt cea mai redusă formă de viaţă animală de la revistă – după cum Emily nu pierdea nicio ocazie să îmi bage în cap dar chiar fusese necesar ca şi Miranda să se asigure că eram pe deplin conştientă de treaba asta?

N-ar fi fost ceva total ieşit din comun să rămân acolo toată noaptea şi să trag gloanţe mentale în direcţia „Apt. A”, dar am auzit pe cineva dregându-şi vocea, am ridicat privirea şi l-am văzut pe micul şi tristul liftier, care se uita la mine şi mă aştepta răbdător.

— Scuză-mă, am murmurat în timp ce mă urcam în lift.

— Nicio problemă, a răspuns el aproape în şoaptă, analizând atent podeaua de lemn. Cu timpul o să fie mai uşor.

— Poftim? îmi pare rău, dar n-am auzit ce ai…

— Nimic, nimic. Iată, am ajuns, domnişoară. O seară plăcută.

Uşa s-a deschis şi am ieşit în holul de la intrare, unde Emily pălăvrăgea tare la telefon. Când m-a văzut, l-a închis.

— Cum a mers? Nicio problemă, da?

Mi-a trecut prin cap să-i spun ce se petrecuse, îmi doream cu ardoare ca ea să fie o colegă amabilă, îmi doream să formăm cu adevărat o echipă, dar ştiam că nu aş face decât să mă aleg

cu o nouă porţie de abuz verbal. *Ceea ce nu-mi doream câtuşi de puţin în clipa aceea.*

— A fost perfect. Nicio problemă. Luau masa şi am lăsat toate exact acolo unde mi-ai spus.

— E-n regulă. Ei bine, o să faci treaba asta în fiecare seară. Pe urmă te duci cu maşina acasă şi ai terminat. A, da, distracţie plăcută la petrecerea lui Marshall diseară. Mi-ar face mare plăcere să vin şi eu, dar am oră la cosmetică, trebuie să mă epilez inghinal şi pur şi simplu nu pot să contramandez – îţi vine să crezi că n-au nicio oră liberă două luni de acum înainte? Şi suntem în mijlocul iernii. Probabil din cauza celor care pleacă în concediu iarna. Nu? Zău dacă pricep cum se face că toate femeile din New York au nevoie să se epileze inghinal exact acum. E bizar, dar ce să-i faci? Asta e.

Inima îmi bătea cu putere în tactul fiecărui cuvânt rostit de ea şi aveam impresia că, indiferent ce făceam sau ce răspundeam, eram silită să o ascult la nesfârşit vorbind despre epilarea inghinală. Poate era mai bine s-o aud zbierând la mine pentru că întrerupsesem cina Mirandei.

— Mda, ce să-i faci? Ei bine, ar trebui s-o iau din loc. I-am spus lui James că ne vedem la nouă şi e deja nouă şi zece. Ne vedem mâine, da?

— Da. E-n regulă. A, da, ca să ştii, acum, că ai fost complet instruită, o să vii în continuare de la şapte, dar eu o să vin de la opt. Miranda ştie – e

de la sine înţeles că asistenta principală vine mai târziu, dat fiind că munceşte mult mai mult.

Mi-a venit s-o strâng de gât, dar ea a continuat:

— Aşa că dă-i înainte cu rutina zilnică aşa cum te-am instruit. Sună-mă dacă e necesar, dar cred că ştii deja ce ai de făcut. Pa!

Şi a sărit pe bancheta din spate a celei de-a doua maşini care aştepta în faţa clădirii.

— Pa! am ciripit eu, cu un uriaş rânjet fals lipit pe figură.

Şoferul a făcut o mişcare ca pentru a ieşi din maşină ca să-mi deschidă portiera, dar eu i-am spus să nu se deranjeze, că pot urca şi singură pe bancheta din spate.

— La Piaza, te rog.

James mă aştepta pe treptele de afară, deşi trebuie că temperatura coborâse binişor sub zero.

Se dusese acasă să se schimbe şi părea foarte, foarte slăbănog în pantalonii lui negri din piele întoarsă şi în puloverul lui alb fără mâneci, care scotea la iveală bronzul de miez de iarnă obţinut artificial, dar foarte reuşit. Eu arătam în continuare ca o amatoare, în fusta mea mini marca Gap.

— Bună, Andy, cum a mers cu dus-şi-predat-Carte?

Am stat la coadă să ne lăsăm hainele şi l-am văzut imediat pe Brad Pitt.

— Doamne sfinte, tu glumeşti. Brad Pitt chiar

e aici?

— Mda, sigur, Marshall se ocupă de părul lui Jennifer. Aşa că şi ea trebuie să fie pe aici. Zău, Andy, poate data viitoare o să mă crezi când îţi spun că e bine să stai prin preajma mea. Hai să luăm ceva de băut.

Pe Reese şi pe Johnny îi văzusem imediat după aceea, iar pe la ora unu dimineaţa băusem deja patru pahare şi stăteam încântată la taclale cu un asistent din departamentul de modă de la *Vogue.* Vorbeam despre epilatul inghinal. Cu patimă. Şi nici măcar nu mă deranja. *Sfinte Sisoe,* am gândit eu, în timp ce îmi făceam loc prin mulţime în căutarea lui James şi i-am aruncat un imens rânjet măgulitor lui Jennifer Aniston când am trecut pe lângă ea – *asta nu e nici pe departe o petrecere nereuşită.* Dar începusem să fiu cam neliniştită: trebuia să fiu la serviciu în mai puţin de şase ore şi nu mai trecusem pe acasă de aproape douăzeci şi patru, aşa că, atunci când l-am văzut pe James făcându-i curte unui specialist în materie de vopsele de păr de la salonul lui Marshall, eram pe punctul de a o porni spre el să-l anunţ că vreau să plec, când am simţit o mână pe partea de jos a spatelui meu.

— Bună, mi-a spus tipul senzaţional pe care-l văzusem mai devreme, cel care părea că se ascunde într-un ungher. M-am aşteptat să realizeze că mă abordase din greşeală, că semănăm probabil din spate cu prietena lui, dar el

a zâmbit doar şi a continuat: Nu eşti prea vorbăreaţă, nu?

— Aha, iar dacă spui „bună”, se cheamă că eşti locvace, presupun?

Andy! Tacă-ţi fleanca! am monologat în sinea mea. *Un bărbat absolut superb te abordează din senin la o petrecere plină de celebrităţi şi tu îi faci vânt, aşa, scurt pe doi?* Dar el nu a părut jignit şi, deşi nu putea fi posibil, zâmbetul i s-a lăţit încă mai mult, până a devenit un rânjet de la o ureche la alta.

— Iartă-mă, am murmurat, cu ochii la paharul meu aproape gol. Numele meu e Andrea. Aşa. Cred că este o modalitate mult mai adecvată de a face cunoştinţă.

I-am întins mâna şi m-am întrebat ce vrea.

— De fapt, modalitatea ta mi-a plăcut foarte mult. Mă cheamă Christian. Încântat de cunoştinţă, Andy.

Şi-a dat la o parte o buclă castanie care-i intra în ochiul stâng şi a tras un gât din sticla de bere Budweiser. Mi-am zis că figura lui îmi pare vag cunoscută, dar nu-mi dădeam seama unde îl mai văzusem.

— Budweiser? am întrebat eu şi am arătat cu un gest spre sticla din mâna lui. Nu credeam că se serveşte ceva atât de plebeu la o asemenea petrecere.

A râs, un râs profund, din toată inima, nu un chicotit, cum mă aşteptasem.

— Tu chiar spui ce gândeşti, nu-i aşa? Trebuie că arătam îngrozită, căci a continuat: Nu, nu, asta e bine. Şi este o raritate în domeniul ăsta. Nu aveam chef să beau şampanie cu paiul dintr-o sticluţă, mă-nţelegi? Nu mi se pare ceva bărbătesc. Aşa că barmanul a făcut săpături şi a găsit chestia asta pe undeva.

Şi-a dat iarăşi din ochi bucla, care a căzut imediat la loc în clipa în care şi-a luat mâna de pe ea. A scos un pachet de ţigări din buzunarul jachetei negre sport şi mi l-a întins. Am luat o ţigară şi am scăpat-o imediat pe jos, ca să am ocazia de a-l analiza când se apleacă să o ridice.

Ţigara a aterizat la câţiva centimetri de pantofii lui lustruiţi, cu vârf pătrat, care purtau inconfundabila marcă Gucci, şi când s-a ridicat am observat că jeanşii Diesel, prespălaţi exact unde trebuia, erau lungi, largi în partea de jos, aşa fel încât atingeau uşor podeaua în spatele pantofilor lustruiţi, iar marginile lor erau uşor destrămate din cauza contactului repetat cu tălpile pantofilor. O centură neagră, probabil Gucci, dar, din fericire, de nerecunoscut, îi ţinea blugii la locul potrivit, exact sub talie, unde vârâse poalele unui simplu tricou alb din bumbac – tricou care, deşi ar fi putut la fel de bine să fie Hanes, era în mod clar Armâni sau Hugo Boss, şi pe care şi-l pusese numai ca să-i scoată în evidenţă tenul minunat. Jacheta neagră părea la fel de scumpă şi îi stătea la fel de bine, fusese de bună seamă făcută la

comandă pentru a se mula perfect pe corpul lui de statură mijlocie, dar inexplicabil de sexy, dar ochii lui erau cei care atrăgeau cel mai mult atenţia. Spuma mării, am concluzionat eu, cu gândul la culorile J. Crew care ne plăcuseră aşa de mult în liceu, sau poate, pur şi simplu, albaştri-verzui. Înălţimea, conformaţia, întreg pachetul aducea întrucâtva cu Alex, dar cu un stil oarecum mai Euro decât Abercrombie. Ceva mai la modă, ceva mai arătos. În mod sigur mai bătrân, în jur de treizeci de ani. Şi probabil mult mai superficial.

El a scos imediat o brichetă şi s-a aplecat spre mine să se asigure că ţigara mi s-a aprins.

— Şi atunci, ce te aduce la petrecerea noastră, Andrea? Sau eşti una dintre puţinele persoane norocoase care pot spune că Marshall Madden e stilistul lor?

— Nu, mă tem că nu. Cel puţin, nu încă, deşi el mi-a spus fără prea mare subtilitate că aşa ar trebui. Am râs şi mi-am dat brusc seama că doream *cu disperare* să îl impresionez pe acest străin. Lucrez la *Runway.* Unul dintre tipii de la cosmetice m-a târât aici.

— A, revista *Runway*? Bun loc de muncă, dacă te interesează sado-masochismul. Cum îţi place?

Nu îmi dădeam seama dacă vorbeşte despre locul de muncă sau despre sado-masochism, dar mi-a trecut prin minte că ştie ceva, că e relativ în cunoştinţă de cauză privind mersul treburilor pe acolo ca să-şi dea seama că nu erau aşa cum le

părea celor din afară. Poate că ar trebui să-l amuz povestindu-i coşmarul reprezentat de lăsarea Cărţii din cursul acelei seri? Nu, nu, nu aveam nici cea mai vagă idee cine era tipul ăsta… din câte ştiam eu, putea să lucreze şi el la *Runway* în vreun departament pe undeva, în capătul coridorului, de care nu auzisem încă, sau pentru vreo altă revistă de la Elias-Clark. Sau poate – poate – era unul dintre reporterii băgăreţi de la *Page Six,* în privinţa cărora Emily mă avertizase cu atâta atenţie. „Ei apar pur şi simplu, mă anunţase ea pe un ton sinistru, apar şi încearcă să te păcălească, să te facă să spui ceva interesant despre Miranda sau despre *Runway.* Ai grijă”. Din cauza avertismentului şi a cârdurilor de identificare care mă monitorizau, eram convinsă că sistemul de supraveghere al revistei *Runway* ar fi făcut până şi Mafia să se ruşineze. Virajul Paranoic *Runway* îşi făcuse din nou apariţia.

— Mda, am zis eu şi m-am străduit să par indiferentă şi evazivă. E un loc cam ciudat. Eu nu prea le am pe astea cu moda – aş prefera să scriu, dar presupun că nu e un loc prea rău pentru un început de carieră. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt scriitor.

— Zău? Trebuie să fie foarte frumos.

Am sperat ca fraza să nu fi sunat pe cât de condescendent mi se păruse mie că a sunat, dar începuse să devină de-a dreptul enervant că tot poporul din New York se autoproclama de zor

scriitor sau actor sau poet sau artist. *Eu am scris cândva la revista facultăţii,* am gândit eu, *şi, la naiba, un eseu de-al meu a ajuns chiar să fie publicat într-o revistă lunară când eram la liceu.* Asta mă îndreptăţeşte să mă dau drept scriitoare?

— Ce anume scrii?

— În principal, beletristică. Acum lucrez la primul meu roman istoric.

A mai tras un fum şi şi-a dat din nou la o parte şuviţa aceea încăpăţânată, dar adorabilă.

„Primul roman istoric” dădea de înţeles că celelalte fuseseră non-istorice. Interesant.

— Despre ce e vorba?

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— E o poveste spusă din perspectiva unei tinere femei despre viaţa în timpul celui de-al doilea război mondial. Sunt încă în faza de cercetare, transcriu interviuri şi alte chestii de genul ăsta, dar puţinul pe care l-am scris progresează binişor. Cred că…

El a continuat să vorbească, dar eu nu-l mai auzeam. Fir-ar să fie… Am recunoscut imediat descrierea subiectului dintr-un articol pe care îl citisem în *The New Yorker.* Se pare că întreaga lume publicistică îi aştepta cu nerăbdare următoarea contribuţie la tezaurul literar şi nu se mai sătura admirând realismul cu care dădea viaţă eroinei. Iar eu mă aflam acum la o petrecere stând lejer la taclale cu Christian Collinsworth, copilul-minune care publicase prima carte la înaintata

vârstă de douăzeci de ani, când încă se afla pe băncile Universităţii Yale. Criticii literari exultaseră pe tema primei lui cărţi şi o proclamaseră una dintre cele mai semnificative realizări literare ale secolului XX; scrisese apoi încă două cărţi şi fiecare din ele petrecuse chiar mai mult timp pe lista de bestselleruri decât cea de dinainte. Articolul din *The New Yorker* conţinuse şi un interviu, în care autorul îl definise pe Christian ca fiind „nu doar o forţă în anii care vor urma” în lumea literară, ci şi ca fiind un bărbat „cu un look pe cinste, cu un stil mortal şi cu suficient farmec cât să-i asigure – în situaţia improbabilă că succesul lui literar nu o va face – o viaţă întreagă de succes la femei”.

— Aha, e chiar grozav, am zis eu şi m-am simţit brusc prea obosită ca să mai fiu amuzantă sau drăguţă sau sarcastică.

Tipul ăsta era un scriitor de prim rang – ce naiba voia de la mine, în fond? Probabil avea ceva timp de pierdut până când prietena lui îşi termina şedinţele ei de fotomodel cu zece mii de dolari pe zi şi venea să îl ia. *Şi în fond, şi dac-ar fi aşa, care-i problema, Andrea?* m-am întrebat eu cu asprime. *În caz că ai reuşit, la modul convenabil, să uiţi, aminteşte-ţi că ai, întâmplător, prietenul cel mai incredibil de bun, de blând şi de adorabil. Destul cu prostiile astea!* Am bălmăjit o poveste cum că trebuie să plec imediat acasă, iar Christian a părut amuzat.

— Ţi-e frică de mine, a constatat el cu simplitate şi mi-a aruncat un zâmbet provocator.

— Frică de tine? De ce, Doamne iartă-mă, să-mi fie *mie* frică de *tine*? Exceptând cazul în care ştii tu vreun motiv pentru care ar trebui să-mi fie…

Nu m-am putut stăpâni să nu răspund tot flirtând; dar el făcea ca totul să pară atât de uşor.

M-a luat de cot şi m-a întors în loc.

— Hai, îţi găsesc eu un taxi.

Şi până să-i spun că nu e cazul, că mă descurc bine mersi şi singură să ajung acasă, că mi-a părut bine de cunoştinţă, dar că visează dacă-şi închipuie că vine acasă cu mine, m-am pomenit împreună cu el pe treptele acoperite cu mochetă roşie ale intrării în Hotelul Piaza.

— Aveţi nevoie de un taxi, oameni buni? ne-a întrebat portarul când am ieşit.

— Da, te rog, cheamă unul pentru domnişoara, a răspuns Christian.

— Nu, am o maşină… ăăă, chiar acolo, am zis eu arătând spre parcarea de pe 58th Street, în faţa teatrului Paris, unde se aliniaseră taxiurile.

Nu mă uitam la el, dar simţeam că zâmbeşte. Unul dintre zâmbetele *acelea.* M-a condus la maşină, mi-a deschis portiera şi a arătat printr-un gest foarte galant spre bancheta din spate.

— Mulţumesc, i-am zis eu politicos şi destul de jenată şi i-am întins mâna. Mi-a părut bine de cunoştinţă, Christian.

— Şi mie, Andrea.

Mi-a luat mâna, pe care credeam că are intenţia să mi-o strângă, şi şi-a apăsat-o de buze, ţinând-o astfel cu o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi fost cazul, şi a continuat:

— Sper că ne vom reîntâlni curând.

Reuşisem de-acum să mă instalez pe banchetă fără să mă împiedic sau să mă fac de baftă în vreun alt fel şi mă străduiam din răsputeri să nu mă îmbujorez, dar simţeam că e deja prea târziu. El a trântit uşa şi a privit maşina îndepărtându-se.

Deja nu mi se mai părea câtuşi de puţin straniu faptul că eu, care cu două luni în urmă nici nu văzusem cum arată un taxi pe dinăuntru, umblam acum toată ziua bună ziua într-o maşină cu şofer şi că, deşi înainte nu cunoscusem niciodată pe cineva cât de cât faimos, stătusem o seară întreagă în compania unor celebrităţi de la Hollywood, iar mâna mea fusese adulmecată – da, ăsta era cuvântul potrivit, mi-o adulmecase – de către cel mai râvnit burlac din New York City. *Nu, nimic din toate astea nu contează,* îmi repetam eu întruna. *Toate astea fac parte dintr-o altă lume, o lume din care nu ai vrea, de fapt, să faci parte. Din perspectiva ta prezentă, pare ceva plăcut,* am gândit eu, *dar te-ai pomeni vârâtă până peste cap în ceva din care n-ai mai putea ieşi.* Dar m-am holbat, totuşi, la mâna mea, încercând să-mi reamintesc fiecare amănunt în legătură cu felul în care el mi-o sărutase, după care am vârât mâna

cea păcătoasă în poşetă şi am scos de acolo mobilul. Am format numărul lui Alex şi m-am întrebat ce anume o să-i spun – dacă o să reuşesc să-i spun ceva.

9

Mi-au trebuit douăsprezece săptămâni până să mă înfig şi eu în proviziile, se pare fără de sfârşit, de haine de firmă pe care *Runway* se ruga pur şi simplu să mi le dea de pomană. Douăsprezece săptămâni imposibil de lungi, cu zile de muncă de paisprezece ore şi niciodată cu mai mult de cinci ore neîntrerupte de somn. Douăsprezece săptămâni mizerabil de lungi, în care m-au analizat cu toţii, zi de zi, din cap până-n picioare, în care nu mi-a fost adresat măcar un compliment şi în care nu mi s-a dat măcar vaga impresie că am trecut examenul la care am fost supusă. Douăsprezece săptămâni în care m-am simţit proastă, incompetentă şi totalmente cretină. Aşa că, la începutul celei de-a patra luni (mai am numai nouă luni de îndurat!) m-am hotărât să devin o altă femeie şi să mă îmbrac corespunzător rolului pe care îl am de jucat.

Înaintea acestei epifanii de după cele douăsprezece săptămâni, faptul de a mă trezi, îmbrăca şi ieşi pe uşă mă secătuise total de puteri – până şi eu a trebuit să recunosc că ar fi fost mai bine să posed un întreg şifonier numai cu haine

„adecvate”. Până în acel moment, a pune haine pe mine reprezentase partea cea mai stresantă a unei rutine matinale şi aşa mizerabile. Deşteptătorul suna atât de devreme, încât nici nu mă înduram să spun cuiva la ce oră mă scol de fapt, de parcă simpla rostire a acelor cuvinte mi-ar fi provocat durere fizică. Să mă prezint la serviciu la ora şapte dimineaţa era un lucru atât de greu, încât părea aproape amuzant. Sigur, mă sculasem şi plecasem de acasă înainte de ora şapte de câteva ori în viaţă: de exemplu, când trebuise să mă duc la aeroport cu noaptea-n cap ca să prind un avion sau când aveam de terminat de citit pentru vreun examen din ziua respectivă. Dar de cele mai multe ori aveam ochii deschişi la o asemenea oră doar când încă nu apucasem să mă culc în noaptea de dinainte, iar asta nu era prea rău, doar aveam înaintea mea o zi întreagă de somn. Dar acum era altceva. Acum mă confruntam cu o privare constantă, nemiloasă, inumană de somn şi, ori de câte ori încercam să mă culc înainte de miezul nopţii, nu reuşeam nicicum. Ultimele două săptămâni fuseseră cu precădere dificile, pentru că tocmai se pregătea numărul de primăvară, aşa că fusesem nevoită să stau uneori la birou, în aşteptarea Cărţii, până la unsprezece noaptea. Până apucam să o duc şi să ajung acasă se făcea deja de miezul nopţii, şi mai trebuia să şi mănânc ceva şi să mă extrag din haine înainte de a mă prăbuşi.

Ţârâitul continuu – singurul zgomot pe care nu-l puteam ignora – începea la ora 5:30 a.m. fix. Mă străduiam să scot un picior gol de sub plapumă şi să-l întind în direcţia aproximativă a deşteptătorului (plasat, în chip strategic, la celălalt capăt al patului, ca să mă oblige să mă mişc), loveam în toate părţile până când îl nimeream şi ţârâitul înceta. Scena asta se repeta constant şi previzibil la fiecare şapte minute, până la ora 6:04 a.m., moment în care mă lovea o inevitabilă panică şi săream direct din pat sub duş.

Urma o scurtă luptă cu dulapul, de regulă între 6:31 şi 6:37 a.m. Lily, care nu era nici ea te miri ce expert în materie de modă, cu veşnicii ei jeanşi, cu puloverele decolorate L.L. Bean şi cu colierele ei de cânepă, spunea de câte ori ne vedeam: „Eu tot nu pricep ce porţi tu la serviciu. E vorba de revista *Runway,* pentru numele lui Dumnezeu. Hainele tale sunt drăguţe, ca ale oricărei alte fete, Andy, dar nimic din garderoba ta nu e demn de *Runway”.*

Nu i-am spus că, pentru prima dată după luni întregi, mă sculam acum ceva mai devreme, hotărâtă să-mi compun un look à la *Runway* din dulapul meu ticsit de haine de la Banana Republic. Îmi tot încălzeam şi reîncălzeam cafeaua în cuptorul cu microunde timp de aproape jumătate de oră în fiecare dimineaţă şi agonizam cu ochii la diverse perechi de cizme şi centuri, fineturi şi microfibre. Îmi schimbam dresurile de câte cinci

ori până nimeream culoarea potrivită, şi asta numai ca să mă autocritic că dresurile de orice stil sau culoare nu sunt deloc *OK.* Tocurile pantofilor mei erau întotdeauna ba prea scurte, ba prea groase. Nu aveam nici măcar un singur lucru din caşmir. Nu auzisem încă de tanga (!), aşa că mă străduiam la modul obsesiv să scap de dunga chiloţilor, care se vedea prin fuste, ceea ce făcea deja obiectul numeroaselor critici în pauzele de cafea. Şi, ori de câte ori le probasem, nu mă puteam hotărî să port la serviciu topuri care-mi lăsau stomacul la vedere.

Aşa că, după trei luni, mă dădusem bătută. Jocul acesta mă obosea, pur şi simplu, prea mult. Din punct de vedere emoţional, fizic, mental, tortura garderobei zilnice îmi secătuise întreaga energie. Până când renunţasem, în ziua în care aniversam împlinirea a trei luni de la prima zi de muncă. Fusese o zi ca oricare alta şi stăteam cu cana mea galbenă, pe care scria „I ❤ Providence[27]”, într-o mână, în timp ce cu cealaltă prefiram hainele mele preferate de la Abercrombie. *De ce atâta îndârjire?* m-am întrebat. A purta ceea ce vor ei nu ar însemna că m-am vândut lor cu totul, nu-i aşa? Şi-apoi, comentariile cu privire la garderoba mea actuală deveneau din ce în ce mai frecvente şi mai obraznice şi începusem să mă întreb dacă nu cumva din cauza asta îmi este pus în primejdie

27 Oraş din statul Rhode Island.

chiar locul de muncă. M-am uitat în oglinda mare înaltă şi mi-a venit să râd: fata cu sutien ca de cameristă (beah!) şi chiloţi de bumbac (beah la pătrat!) voia să-şi afle loc la *Runway*? Ha! Nu cu asemenea rahaturi pe ea. În fond, lucram la revista *Runway,* pentru numele lui Dumnezeu – era inacceptabil să mai pun pe mine haine rupte, şifonate, pătate sau care mi-au rămas mici. Am dat deoparte bluzele mele obişnuite, cu guler prins în nasturi, şi am scos la iveală fusta Prada din tweed, puloverul negru pe gât Prada şi cizmele trei sferturi Prada, pe care Jeffy mi le dăduse într-o seară, pe când aşteptam Cartea.

— Ce-i asta? întrebasem eu desfăcând fermoarul sacoşei.

— Asta, Andy, este ceea ce trebuie să porţi dacă nu vrei să fii concediată.

A zâmbit, dar nu m-a privit în ochi.

— Poftim?

— Uite ce e, cred că ar trebui să ştii că, ăă, aspectul tău nu prea place nimănui de pe aici. Ştiu că toate chestiile astea pot să fie cam scumpe, dar asta se poate evita în diverse moduri. Am atât de multe haine în Dulap, încât nimeni nu va observa dacă vrei să ăă, împrumuţi una-alta uneori.

Făcuse cu degetele semnul ghilimelelor înainte şi după cuvântul „împrumuţi”, după care a continuat:

— Şi, bineînţeles, ar trebui să suni la PR ca să-ţi dea cârdul de rabat pentru hainele designerilor

lor. Eu am rabat de numai treizeci la sută, dar, cum tu lucrezi pentru Miranda, m-aş mira să-ţi ia vreun ban pentru ceva. Nu văd niciun motiv ca stilul tău Gap să continue.

Nu i-am explicat faptul că a purta Nine West în loc de Manolo, sau jeanşi care se vând la sectorul pentru copii de la Macy's, dar care nu puteau fi găsiţi nicăieri la etajul opt în paradisul garderobei sportive de la Barney's, reprezentase modul meu de a arăta lumii că nu fusesem sedusă de stilul *Runway*. În loc de asta, m-am mulţumit doar să încuviinţez din cap şi să observ că părea extrem de jenat că era nevoit să-mi explice că mă făceam de râs în fiecare zi. M-am întrebat cine îl pusese să îmi spună toate astea. Emily? Sau chiar Miranda? Oricum, nu conta. La naiba, supravieţuisem deja aici trei luni întregi – iar dacă a purta un pulover pe gât Prada în locul unuia cumpărat de la Urban Outfitters avea să mă ajute să supravieţuiesc următoarele nouă, atunci aşa fie. Am hotărât să mă apuc imediat de alcătuirea unei garderobe noi, îmbunătăţite.

Am reuşit să ies pe uşă înainte de 6:50 a.m. şi eram grozav de mulţumită de propria-mi înfăţişare. Tipul de la chioşcul ambulant cu gustări de lângă locuinţa mea chiar a fluierat, iar o femeie m-a oprit înainte să fac zece paşi şi mi-a spus că ea îşi dorea de vreo trei luni cizme ca ale mele. *M-aş putea obişnui cu aşa ceva,* am gândit eu. Toţi oamenii trebuie să pună ceva pe ei, iar ce

pusesem eu îmi plăcea cu siguranţă mult mai mult decât toate ţoalele mele. După cum îmi făcusem deja obiceiul, m-am dus pe jos până la intersecţia cu Third Avenue şi am luat imediat un taxi, după care m-am cufundat pe bancheta călduţă din spate, prea obosită să mai fiu recunoscătoare că nu trebuie să mă alătur oamenilor de rând din metrou, şi am zis cu voce răguşită:

— Madison 640. Repede, te rog.

Taximetristul m-a privit în oglinda retrovizoare – cu oarecare milă, aş putea să jur – şi a zis:

— A, da. Elias-Clark Building.

Am luat-o la stânga pe 97th Street şi din nou la stânga pe Lex, am trecut ca-n zbor de semafoare, toate pe verde, până pe 59th Street, de unde am luat-o spre vest pe Madison. După exact şase minute, dat fiind că la ora aceea nu prea era trafic, a oprit cu un scrâşnet în faţa monolitului înalt, suplu şi elegant, care dădea un exemplu atât de bun din punct de vedere fizic celor dinăuntru. Costul călătoriei a fost de şase dolari şi patruzeci de cenţi, ca în fiecare dimineaţă, şi i-am înmânat taximetristului o bancnotă de zece dolari, tot ca în fiecare dimineaţă.

— Păstrează restul, am ciripit eu cu acelaşi simţământ de bucurie cu care, în fiecare dimineaţă, vedeam şocul şi fericirea provocate de cuvintele mele. *Runway* face cinste.

Nicio problemă în privinţa asta, în mod sigur.

Nu-mi trebuise decât o săptămână ca să-mi dau seama că problema contabilităţii nu era chiar punctul forte al firmei Elias, ba nu era nici măcar prioritară. Nu a fost niciodată o problemă să decontez plimbările de zece dolari cu taxiul în fiecare dimineaţă. O altă firmă s-ar fi putut întreba ce îţi dă dreptul să iei un taxi ca să ajungi la serviciu; dar Elias-Clark se întreba doar de ce să iei un taxi când existau maşini de serviciu. Fie şi numai chestia asta cu tocatul a câte zece parai de la firmă în fiecare zi – deşi nu prea cred că suferea cineva de pe urma cheltuielilor mele excesive – mă făcea să mă simt mult mai bine. Unii ar fi putut numi comportamentul meu rebeliune pasiv-agresivă. Eu îl numeam răzbunare.

Am sărit din taxi, încă fericită că am umplut de bucurie ziua cuiva, şi am pornit pe jos spre Madison 640. Deşi clădirea se numea Elias-Clark, JS Bergman, una dintre cele mai prestigioase (evident) bănci din oraş, închiriase jumătate din ea. Noi nu împărţeam nimic cu ei, nici măcar lifturile, dar asta nu-i împiedica pe bogaţii bancheri să se ciocnească zilnic cu splendorile noastre la modă şi să se măsoare reciproc din cap până-n picioare în hol.

— Bună, Andy. Care mai e treaba? Nu ne-am văzut de mult.

Vocea din spatele meu părea insidioasă şi răuvoitoare, iar eu m-am întrebat de ce persoana cu pricina, oricare ar fi fost aceea, nu mă lăsa pur

şi simplu în pace.

Îmi pregătisem mental rutina matinală cu Eduardo când mi-am auzit strigat numele, m-am întors şi l-am văzut pe Benjamin, unul dintre nenumăraţii foşti prieteni ai lui Lily din facultate, ghemuit lângă peretele de la intrarea în clădire; părea că nici nu observă că stă aşezat direct pe trotuar. Era unul dintre numeroşii foşti prieteni ai lui Lily, dar fusese primul care îi plăcuse cu adevărat. Nu mai vorbisem cu drăguţul de Benji (nu putea suferi să i se spună aşa) de când Lily îl surprinsese făcând amor cu două fete, colege de-ale ei din grupul a capella din care făcea parte. Intrase pur şi simplu în apartamentul lui din afara campusului şi dăduse peste el, întins cât era de lung în living cu o soprană şi o contraltistă, nişte ţipe tăcute ca nişte şoricei, care n-au mai reuşit în veci să o privească pe Lily în ochi. Am încercat să o conving că nu fusese decât o farsă ca între colegi de facultate, dar nu m-a crezut. A plâns zile la rând şi m-a pus să-i promit că nu voi spune nimănui ce descoperise. Dar n-a fost nevoie să spun eu ceva, a făcut-o chiar el – mai bine zis, se lăuda oricui stătea să-l asculte cum „le-o trăsese el la două tocilare de cântăreţe” în timp ce „a treia se uita”. Relatarea lui lăsa impresia că Lily fusese de faţă tot timpul, aşezată comod pe canapea şi privind cum iubitul ei cel tare şi dat dracului făcea nebunii cu altele. Lily îşi jurase că nu-şi va mai îngădui vreodată să simtă aşa ceva pentru un alt

bărbat şi, deocamdată, părea să se ţină de cuvânt. Se culca ea, ce-i drept, cu destui bărbaţi, dar nu-i lăsa să i se învârtă prea mult prin preajmă, ca să nu rişte să descopere ceva plăcut despre ei.

L-am mai privit o dată şi am încercat să regăsesc trăsăturile binecunoscutului Benji pe chipul tipului ăstuia. Fusese un tip atletic şi frumuşel. Un individ normal. Dar banca Bergman îl transformase într-o veritabilă umbră a propriei persoane. Purta un costum şifonat, prea mare pentru el, şi dădea impresia că nădăjduieşte să tragă o gură de cocaină din ţigara Marlboro care-i atârna în colţul gurii. Părea deja epuizat, deşi nu era decât şapte dimineaţa, iar asta mă făcea să mă simt mai bine. Pentru că mi se părea că aşa e drept după cât de ticălos se purtase cu Lily şi pentru că nu eram singura care se târa la serviciu la o asemenea oră obscenă. Probabil era plătit cu o sută cincizeci de mii de dolari pe an ca să fie atât de nefericit, dar nu conta, măcar nu eram singura.

Benji m-a salutat, iar ţigara aprinsă lumina ireal acea semiobscuritate matinală de iarnă, şi mi-a făcut semn să mă apropii. Eu eram cam neliniştită la gândul că o să întârzii, dar Eduardo mi-a aruncat privirea lui „nicio grijă, n-a venit încă, toate sunt bune şi frumoase”, aşa că m-am dus să vorbesc cu Benji. Avea ochii încercănaţi şi goi de speranţă. Probabil îşi închipuia că *el* are un şef tiranic. Ha! Să fi ştiut! Mi-a venit să râd în

gura mare.

— Bună, bag de seamă că eşti singura care vine aşa devreme în fiecare zi, a murmurat el în direcţia mea, în vreme ce eu făceam săpături prin poşetă să-mi găsesc rujul înainte de a intra în lift. Care e treaba?

Părea atât de obosit, aşa bătut de soartă, încât am simţit un val de simpatie pentru el. Pe urmă însă am simţit că mi se taie picioarele de extenuare şi, colac peste pupăză, mi-am amintit cum arăta Lily când tâmpiţii lui de amici o întrebau dacă îi făcuse plăcere să privească doar, sau ar fi vrut să se alăture partidei de sex, aşa că mi-am pierdut sângele rece.

— Ei bine, chestia e că lucrez pentru o femeie foarte pretenţioasă şi trebuie să ajung aici cu două ore şi jumătate înaintea tuturor celorlalţi angajaţi de la afurisita asta de revistă, ca să fiu pregătită pentru sosirea ei, am zis eu, iar vocea-mi era plină până la refuz de mânie şi sarcasm.

— Au! întrebam şi eu. Scuză-mă, dar sună foarte rău. Pentru care dintre ele lucrezi?

— Lucrez pentru Miranda Priestly, am zis eu şi m-am rugat să nu văd vreo reacţie.

Ideea că există vreun profesionist bine educat, cu o carieră de succes, care să nu fi auzit vreodată de Miranda mă făcea foarte, foarte fericită. Aproape încântată. Şi, din fericire, el nu m-a dezamăgit. A ridicat din umeri şi m-a privit curios.

— E editorul revistei *Runway,* am zis eu

coborându-mi vocea şi am început, plină de încântare, să mă descarc: şi e cea mai mare căţea pe care am văzut-o în viaţa mea. Nici măcar nu cred că e fiinţă omenească.

Aveam o litanie întreagă de plângeri pe care mi-ar fi plăcut să i-o înşirui lui Benji, dar Virajul Paranoic *Runway* a dat năvală cu nimicitoare putere. M-a cuprins brusc o nelinişte vecină cu paranoia, convinsă că acest om neştiutor, indiferent, era unul dintre lacheii Mirandei, trimis de *The Observer* sau *Page Six* să mă spioneze. Realizam că asta e ridicol, total absurd. În fond, îl cunoşteam personal pe Benji de ani de zile şi eram sigură că nu lucrează în niciun fel pentru Miranda. Doar că nu eram absolut sigură. În fond, cum puteam fi absolut sigură? Şi de unde să ştiu eu cine stătea pitit în spatele meu chiar în clipa aceea, trăgând cu urechea la fiecare dintre cuvintele mele răutăcioase? Repararea eventualelor daune produse până acum era imperios şi urgent necesară.

— Sigur, ea ESTE cea mai importantă femeie din lumea publicisticii şi a modei şi nu ai cum să ajungi în vârful acestor două domenii majore din New York împărţind bombonele toată ziua. E, ăă, de înţeles că e cam greu să lucrezi pentru ea, înţelegi? Şi eu aş fi la fel în locul ei. Da, aşa că, ăă, trebuie să plec acum. Mă bucur că te-am revăzut.

Şi am şters-o, aşa cum făcusem adesea în decursul ultimelor câtorva săptămâni când mă

pomeneam vorbind cu altcineva decât cu Lily, cu Alex sau cu părinţii mei şi nu mă puteam stăpâni să nu o bârfesc pe vrăjitoarea aia.

— Hei, nu e cazul să fii prea jenată, a strigat el în urma mea în timp ce mă îndreptam spre lift. Eu lucrez aici abia de joia trecută.

Şi cu asta a aruncat mucul încă fumegând al ţigării şi l-a strivit cam fără entuziasm de pavaj.

*

* * *

— ’Neaţa, Eduardo, am zis eu şi i-am aruncat cea mai obosită şi mai jalnică privire pe care o avusesem vreodată. Urăsc împuţita asta de zi de luni.

— Nicio problemă, fetică dragă. Cel puţin ai ajuns aici înaintea ei în dimineaţa asta, a zâmbit el.

Se referea, bineînţeles, la acele dimineţi oribile în care Miranda îşi făcea apariţia la ora cinci dimineaţa şi trebuia condusă la etaj, dat fiind că refuza să poarte cu ea un card de acces. După care umbla de la un capăt la celălalt al biroului şi ne tot suna pe Emily şi pe mine, până când una din noi reuşea să se trezească, să se pregătească şi să alerge într-un suflet la birou, de parcă ar fi fost vorba de vreo situaţie de urgenţă privind securitatea naţională.

Am împins uşile turnante şi m-am rugat ca lunea asta să facă o excepţie, să mă lase să intru fără reprezentaţie. Ei aş!

— *„You, tell me what you want, what you really, really want”,* a cântat el cu rânjetul lui larg şi dinţos şi cu accent hispanic.

Şi toată plăcerea de a-l fi făcut fericit pe taximetrist şi de a fi aflat că am ajuns înaintea Mirandei s-a risipit pe loc. M-am pomenit, ca în fiecare dimineaţă, dorindu-mi să întind mâna până la ghereta lui şi să rup mutra lui Eduardo fâşii-fâşiuţe. Dar, întrucât eram aşa o fată de comitet, iar el era unul dintre foarte puţinii mei prieteni din clădire, m-am supus cam fără vlagă.

— *"I'll tell you what I want, what I really, really want, I wanna… I wanna… I wanna… I wanna… I really, reallly, really wanna zigga zig aaahhh”,* am cântat cu umilinţă, într-un jalnic tribut adus hitului din anii ’90 al grupului Spice Girls. Şi, din nou, Eduardo a rânjit şi a apăsat pe buton ca să pot intra.

— Hei, nu uita: şaisprezece iulie! a strigat el în urma mea.

— Ştiu, şaisprezece iulie, am strigat eu. Era un apropo la ziua noastră comună de naştere. Nu ştiu cum aflase când e ziua mea de naştere, dar îi plăcea la nebunie că era aceeaşi cu a lui. Şi, din motive neştiute, chestia asta devenise parte din ritualul nostru matinal. În fiecare afurisită de zi.

Erau opt lifturi în partea de clădire ocupată de Elias-Clark, jumătate pentru etajele unu-şaptesprezece, şi cealaltă jumătate pentru cele de la şaptesprezece în sus. Numai prima jumătate

conta de fapt, pentru că toate firmele faimoase îşi aveau birourile la primele şaptesprezece etaje; iar acestea îşi anunţau prezenţa mulţumită unor panouri luminoase, dispuse chiar deasupra uşilor liftului. La etajul al doilea fiinţa, numai pentru angajaţi, o sală de sport gratuită ultimul răcnet, cu un circuit complet Nautilus, cu cel puţin o sută de aparate de urcat scări, benzi de alergare şi biciclete eliptice. Vestiarele erau dotate cu saună, căzi de baie cu vibromasaj şi personal auxiliar alcătuit din femei îmbrăcate în uniforme de menajere, şi exista chiar un salon de cosmetică, unde puteai beneficia de manichiură, pedichiură şi tratament cosmetic în regim de urgenţă. Ba se oferea chiar şi masaj gratuit, sau cel puţin aşa auzisem – nu numai că nu aveam eu timp de aşa ceva, dar locul era veşnic prea al naibii de aglomerat între şase dimineaţa şi zece seara, n-aveai loc nici să te mişti prin zonă. Scriitori şi redactori şi agenţi de vânzări sunau cu trei zile înainte ca să facă rezervare pentru orele de yoga sau kick-boxing, dar chiar şi aşa riscau să-şi piardă rândul dacă nu ajungeau acolo cu cincisprezece minute mai devreme. Ca aproape orice serviciu inventat pentru a uşura viaţa celor de la Elias-Clark, pe mine toate astea nu făceau decât să mă streseze mai abitir.

Circula zvonul că ar exista şi o creşă la subsol, dar nu cunoşteam pe nimeni care să fi avut într-adevăr copii, aşa că nu eram absolut sigură de

asta. Activitatea interesantă începea la etajul al treilea, cu sala de mese, dar până la ora actuală Miranda refuzase să mănânce în mijlocul vulgului, afară de cazul în care lua masa împreună cu în Ravitz, directorul executiv al firmei Elias, căruia îi plăcea să mănânce acolo ca să facă paradă de solidaritatea sa cu angajaţii.

Sus, sus, tot mai sus – am trecut pe lângă toate celelalte faimoase nume de firme. Majoritatea coexistau, probabil, pe acelaşi etaj unele cu altele, dar fiecare cu recepţionerele ei, dincolo de uşi separate de sticlă. Am ieşit din lift la etajul şaptesprezece cu o privire aruncată spre partea dorsală a fustei. Într-un impuls de amabilitate şi geniu, arhitectul plasase, din fericire, oglinzi în lifturile de pe Madison 640. Ca de obicei, îmi uitasem cârdul de acces – cel care ne monitoriza toate mişcările, achiziţiile şi absenţele din clădire –, aşa că a trebuit să intru prin efracţie. Sophy nu venea decât la ora nouă, drept care m-am aplecat sub biroul ei să găsesc butonul care deschidea uşile de sticlă şi am tras o goană nebună din mijlocul zonei de recepţie până la uşi şi le-am prins înainte de a se închide la loc. Uneori eram nevoită să fac treaba asta de trei sau patru ori până să le prind, dar azi am reuşit din a doua tentativă.

Pe etaj era întotdeauna beznă totală când ajungeam eu şi am urmat ruta pe care o parcurgeam spre biroul meu în fiecare dimineaţă.

Pe partea mea stingă era departamentul de publicitate, cu fetele cărora le plăcea la nebunie să se gătească în tricouri Chloé şi cizme cu toc cui în timp ce înmânau cărţi de vizită care strigau de la o poştă "*Runway”.* Ele erau ţinute, la modul absolut şi categoric, la mare distanţă de orice activitate, cât de neînsemnată, care se desfăşura în zona editorială de pe etaj: cei de la editorial alegeau articolele de îmbrăcăminte pentru prezentările de modă, recrutau redactorii buni, asortau accesoriile cu vestimentaţia, intervievau fotomodelele, creau ambianţa pentru parade şi şedinţe foto şi îi angajau pe fotografi. Cei de la editorial călătoreau în locuri interesante din lume ca să facă fotografii, primeau cadouri şi rabaturi de la designeri, analizau tendinţele modei şi mergeau la petreceri la Pastis şi Float, pentru că „trebuiau să vadă ce poartă lumea”.

Departamentul vânzări vindea spaţiu publicitar. Uneori organiza petreceri promoţionale, dar la ele nu venea nicio celebritate, aşa că erau plicticoase pentru protipendada newyorkeză, ahtiată după staruri (sau, cel puţin, aşa îmi spusese, plină de dispreţ, Emily). Telefonul meu suna într-o veselie în zilele în care urma să aibă loc o petrecere a departamentului vânzări şi vorbeam cu oameni pe care nu îi cunoşteam prea bine şi care voiau să fie invitaţi. „Păi, ăăă – zicea câte unul – aud că e o petrecere la *Runway* diseară. Eu de ce n-am fost

invitat?” Aflam întotdeauna de la cineva din afară că avea să fie o petrecere în seara respectivă: cei din redacţie nu erau niciodată invitaţi, că oricum nu veneau. Şi, ca şi cum nu era destul că fetele de la *Runway* îi batjocoreau, îi marginalizau şi îi îndepărtau pe toţi cei care nu făceau parte din grupul lor, acum creaseră şi linii interne de demarcaţie.

După departamentul vânzări urma un coridor lung şi îngust. Părea să se întindă la nesfârşit înainte de a se termina într-o chicinetă, situată pe partea stângă. Aici aflai un vast sortiment de cafele şi ceaiuri, un frigider, pentru ca angajaţii să-şi păstreze gustările de prânz – toate astea însă erau inutile, dat fiind că Starbucks deţinea un adevărat monopol asupra dozelor zilnice de cofeină indispensabile angajaţilor, iar mesele de prânz puteau fi comandate la oricare dintre miile de mici restaurante amplasate peste tot prin centru. Dar era un fleac plăcut, aproape drăgălaş; ceva care parcă spunea: *Alo, ia uită-te la noi, avem ceai Lipton şi pacheţele de zaharină şi chiar un cuptor cu microunde, în caz că vrea careva să-şi încălzească resturile de la cina de aseară! Suntem şi noi ca toţi ceilalţi!*

Am ajuns, în sfârşit, la enclava Mirandei la ora şapte şi cinci – atât de obosită, că abia mă puteam mişca. Dar, cum se întâmpla adesea, aveam de îndeplinit o altă activitate de rutină pe care nu m-am gândit niciodată să o pun sub semnul întrebării

sau să o schimb, aşa că m-am apucat de treabă. Am descuiat biroul ei şi am aprins toate luminile. Era încă întuneric afară şi îmi plăcea ideea teatrală de a sta pe întuneric în biroul unui magnat al puterii, de a privi pe geam un New York fascinant şi neliniştit şi de a mă închipui într-unul dintre filmele acelea (oricare, la alegere, în care nişte amorezi se îmbrăţişează pe terasa vastă a unui apartament de şase milioane de dolari, cu vedere spre fluviu), simţindu-mă pe acoperişul lumii. După care se revărsa lumina şi fantezia mea lua sfârşit. Simţământul că orice era posibil în New York la revărsatul zorilor se destrăma, şi mutrele identice şi zâmbăreţe ale lui Caroline şi Cassidy erau tot ce mi se oferea privirii.

După aceea am descuiat dulapul din zona exterioară, locul în care îi atârnam haina (şi pe a mea, dacă ea nu purta o blană în ziua aceea – Mirandei nu-i plăcea ca hainele noastre de doi bani să spânzure lângă vizoanele ei) şi în care păstram şi ceva provizii: haine care nu îi mai erau necesare şi care costaseră zeci de mii de dolari, haine luate de la curăţătorie, aduse la birou dar încă neduse la apartamentul Mirandei, şi cel puţin două sute dintre afurisitele alea de eşarfe albe Hermes. Auzisem ca Hermes se hotărâse să nu mai producă, încă de anul trecut, genul acela de eşarfe – un pătrat alb şi elegant de mătase. Cineva de la firmă se simţise dator să îi ofere Mirandei o explicaţie şi chiar o sunase să-i prezinte scuze.

Deloc surprinzător, ea îi declarase cu răceală că e foarte dezamăgită de decizia lor, drept care cumpărase prompt toate eşarfele pe care le mai aveau în stoc. Vreo cinci sute de eşarfe îi fuseseră livrate la birou cu vreo doi ani înainte de a ajunge eu acolo, iar acum rezerva ajunsese la mai puţin de jumătate. Miranda le lăsa peste tot: la restaurante, la filme, la prezentări de modă, la întruniri săptămânale, în taxiuri. Le lăsa prin avioane, la şcoala fetelor, pe terenul de tenis. Avea, fireşte, întotdeauna câte una prinsă stilat pe undeva, prin haine – încă nu o văzusem în afara casei fără una. Dar asta nu explica unde-i tot dispăreau. Poate-şi închipuia că sunt batiste? Sau îi plăcea să ia notiţe pe mătase în loc de hârtie? Aşa sau altfel, fapt e că ea părea să-şi închipuie că sunt de unică folosinţă, iar noi nu ne înduram să îi spunem că nu sunt. Elias-Clark plătise vreo două sute de dolari per bucată, dar ce conta: noi i le tot înmânam ca pe nişte batiste. În ritmul în care le făcea praf, în mai puţin de doi ani Miranda avea să le termine.

Aranjasem cutiile portocalii pe un raft, de unde puteam distribui eşarfele rapid, dar ele nu rămâneau niciodată acolo prea mult. În fiecare a treia sau a patra zi, ea se pregătea să ia prânzul pe undeva şi suspina: „Ahn-dre-ah, dă-mi o eşarfă”. Mă consola gândul că eu aveam să fiu plecată de mult când eşarfele acelea aveau să se termine. Nefericita care va fi prin apropiere va

trebui să-i spună că nu mai există nicio eşarfa albă Hermès şi că nimeni nu mai putea fabrica, trimite, crea, forma, expedia, comanda sau produce vreuna. Simpla idee era cumplită.

Tocmai pe când deschideam dulapul şi biroul, m-a sunat Un.

— Andrea? Bună, bună. Sunt eu, Un Poţi şi vii până jos? Sunt pe 58th Street, pe partea cu Park Avenue, chiar în faţa clubului New York Sports. Am eleva pentru tine.

Telefonul era o metodă bună, deşi imperfectă, de a-mi comunica faptul că Miranda avea să vină cât de curând. Probabil. În majoritatea dimineţilor îl trimitea înainte pe Un cu toate lucrurile ei, un amalgam de haine murdare care trebuiau duse la curăţătorie, numere din revistă pe care le luase acasă să le citească, alte reviste, pantofi sau poşete care trebuiau reparate şi Cartea. În acest fel putea aranja ca eu să vin la maşină, să car toate chestiile alea neimportante dis-de-dimineaţă şi să le rezolv înainte ca ea să vină la birou. De regulă, venea la vreo jumătate de oră după sosirea catrafuselor, pentru că Un, după ce le lăsa la birou, se ducea să o ia de pe unde se ascundea în dimineaţa cu pricina.

Ea putea fi cam oriunde, dat fiind că, după spusele lui Emily, nu dormea niciodată. N-am crezut asta până nu am început să vin la birou înaintea lui Emily şi să ascult mesajele de pe robot. În fiecare noapte, fără excepţie, Miranda

lăsa între opt şi zece mesaje ambigue pentru noi, toate între ora unu şi şase dimineaţa. Chestii de genul: „Cassidy vrea o poşetă din cele de nylon, cum au toate fetiţele. Comandă-i una mărime medie, într-o culoare care i-ar plăcea” şi „O să-mi trebuiască adresa şi numărul de telefon al magazinului acela de antichităţi de pe 70th Street sau aşa ceva, unde am văzut un dulap *vintage”.* De parcă noi am şti ce poşete de nylon erau în mare vogă printre prichindeii de zece ani, sau la care dintre cele patru sute de magazine de antichităţi de pe 70th Street sau aşa ceva – şi, apropo, în partea de est sau vest a oraşului? — se nimerise să vadă ea ceva care îi plăcuse la un moment dat în decursul ultimilor cincisprezece ani. Dar în fiecare dimineaţă ascultam cu conştiinciozitate toate mesajele, le transcriam, şi iar le ascultam, şi iar le ascultam, în încercarea de a deduce ceva din accentul ei şi de a găsi sensul ascuns al cuvintelor, ca să evit să-i cer Mirandei înseşi lămuriri suplimentare.

O dată făcusem greşeala de a sugera să o rugăm pe Miranda însăşi să ne dea nişte amănunte despre un mai ştiu ce, dar primisem una dintre privirile ucigătoare ale lui Emily. Se pare că a o întreba pe Miranda nici nu intra în discuţie. Era mai bine să ne căznim cu ghicitul şi să aşteptăm până ni se va spune cât de departe fusesem de ceea ce voise ea. Pentru a găsi dulapul *vintage* care atrăsese privirea Mirandei

petrecusem două zile şi jumătate într-o limuzină, umblând prin tot Manhattan-ul din magazin în magazin, de ambele părţi ale parcului. Am eliminat din calcul York Avenue (prea rezidenţial), aşa că am pornit-o pe First, apoi pe Second, pe Third şi în jos, pe Lex. Am sărit peste Park (din nou, prea rezidenţial), dar am mers mai departe pe Madison, după care am repetat procedeul în West Side. Cu pixul în mână, cu ochii cât cepele, cu cartea de telefon în poală, gata să sar din maşină la cel mai mic indiciu că ar exista prin apropiere un magazin de antichităţi. Am onorat toate magazinele de antichităţi – şi un număr deloc neglijabil de magazine obişnuite de mobilă – cu o vizită personală. Când am ajuns la magazinul numărul patru, transformasem întreaga procedură într-o adevărată artă.

— Bună ziua. Vindeţi cumva dulapuri *vintage*? aproape că strigam eu îndată ce îmi deschideau uşa.

De pe la magazinul numărul şase nici nu m-am mai ostenit să trec pragul. Unii vânzători mai obraznici mă analizau din cap până-n picioare – nu puteam evita aşa ceva – şi încercau să mă evalueze, ca să decidă dacă sunt cineva pentru care merită să-şi bată capul. Majoritatea observau maşina care mă aştepta afară şi mă gratulau, cam morocănoşi, cu un da sau un nu, iar unii voiau chiar o descriere detaliată a dulapului pe care îl căutam.

Dacă recunoşteau că au de vânzare ceva care să se potrivească descrierii mele eliptice, continuam imediat cu un prompt: „A fost cumva pe aici Miranda Priestly în ultima vreme?” Dacă până atunci îşi închipuiau că sunt nebună, în acel moment păreau cel puţin gata să-şi sune agenţii de pază. Câţiva dintre ei nu auziseră în viaţa lor acest nume, fapt fantastic de încurajator, pentru că îmi dădea prilejul să constat că există oameni care funcţionau în mod normal şi ale căror vieţi nu erau controlate de ea, dar şi pentru că asta îmi permitea s-o iau imediat din loc, fără alte discuţii suplimentare. Jalnica majoritate a celor care o cunoşteau după nume devenea imediat curioasă. Unii se întrebau pentru care ziar de scandal lucrez. Dar, indiferent ce poveste inventam, nimeni nu o văzuse în magazinul lui (cu excepţia a trei magazine, în care nu o văzuseră pe „domnişoara Priestly de luni de zile şi, o, ce dor ne e de ea! Vă rog să-i comunicaţi că Frank/Charlotte/Sarabeth îi trimite toată dragostea lui/ei!”).

Când a văzut, la mijlocul celei de-a treia zi, că nu reuşesc să găsesc magazinul, Emily mi-a dat, în sfârşit, permisiunea de a veni la birou şi de a o ruga pe Miranda să clarifice problema. M-a podidit sudoarea în momentul în care maşina a tras în faţa clădirii. Am ameninţat că sparg uşile turnante dacă Eduardo nu mă lasă să trec fără spectacol. Când am ajuns la etajul nostru,

transpiraţia îmi trecuse deja prin bluză. Mâinile au început să-mi tremure când am intrat în biroul nostru şi discursul pregătit cu grijă *(Bună, Miranda. Mă simt bine, mulţumesc de întrebare. Tu ce mai faci? Uite ce e, voiam doar să te anunţ că am încercat foarte serios să găsesc magazinul de antichităţi pe care mi l-ai descris, dar fără succes. Ai putea cumva să-mi spui dacă e în partea de est sau de vest a Manhattan-ului? Sau poate îţi aminteşti chiar numele?)* s-a risipit ca un fum prin unghere ascunse ale creierului meu extrem de agitat. Nu am trecut întrebarea în Buletin, după cum obliga protocolul; am cerut permisiunea de a intra în biroul ei şi – probabil fiind atât de şocată de tupeul meu de a-i vorbi fără să mi se fi adresat – a aprobat. Ca să scurtez povestea, Miranda a suspinat şi m-a umilit şi m-a insultat în toate felurile care îi stăteau în minunatu-i caracter, dar şi-a deschis în cele din urmă carneţelul ei Hermes cu coperte din piele neagră (care fusese legat cam incomod, dar foarte şic, cu o eşarfă albă Hermes) şi a scos de acolo… o carte de vizită luată din magazin.

— Am lăsat informaţia asta pe robot, Ahn-dre-ah. Presupun că ar fi fost prea mare osteneala să-ţi notezi toate astea, nu?

Şi, cu toate că dorinţa de a-i face tăieturi decorative pe faţă chiar cu respectiva carte de vizită mi-a năpădit întreaga fiinţa, am dat doar din cap şi m-am declarat de acord. Abia când m-am

uitat pe cartea de vizită am observat adresa: East 68 Street numărul 244. Fireşte. Care est, care vest, care Second Avenue sau Amsterdam – toate astea nu aveau nicio importanţă, pentru că magazinul pentru a cărui identificare îmi petrecusem ultimele treizeci şi trei de ore de muncă nici măcar nu era pe 70th Street sau aşa ceva.

Mi-am amintit astea toate în timp ce notam ultimele ordine ale Mirandei, lăsate pe robot în ore târzii din noapte, înainte de a porni în goana mare spre lift să mă întâlnesc cu Un în locul nostru obişnuit. În fiecare dimineaţă îmi explica în amănunt unde parcase ca să îl pot întâlni, teoretic vorbind, la maşină. Dar în fiecare dimineaţă, indiferent cât de repede ajungeam la parter, el era deja înăuntru, ca să nu trebuiască să alerg eu de colo-colo pe străzi să îl găsesc. Am constatat, încântată, că ziua de azi nu reprezenta o excepţie: se sprijinea de perete lângă uşile turnante, cu braţele încărcate de plase şi haine şi cărţi, ca un bunic binevoitor şi generos.

— Să nu aliergi tu la mine, da? a zis el cu accentul acela pronunţat rusesc. Toată ziua aliergi, aliergi, aliergi. Ia te pune la muncă din grieu, foarte grieu. Di aceia îţi aduc lucrurile astiea aici, a zis el şi m-a ajutat să apuc cum trebuie plasele pline ochi şi cutiile grele. Să fii fată bună şi îţi doriesc o zi frumoasă.

I-am aruncat o privire recunoscătoare, m-am

uitat ameninţător, mai în glumă, mai în serios, la Eduardo – era felul meu de a-i spune: „Te omor dracului *dacă îţi trece măcar prin cap* să mă pui să-ţi cânt în clipa asta” – şi m-am mai liniştit când a apăsat pe buton şi m-a lăsat să trec fără niciun comentariu. Mi-am amintit, în chip de-a dreptul miraculos, să mă opresc la chioşcul de ziare, acolo Ahmed mi-a îndesat pe undeva, peste plase şi cutii, toate ziarele pe care le voia Miranda. Deşi cei de la departamentul de poştă aduceau toate ziarele la biroul Mirandei înainte de ora nouă în fiecare zi, eu tot trebuia să cumpăr un al doilea set complet în fiecare dimineaţă, pentru a reduce riscul ca ea să petreacă fie şi o singură secundă în birou fără ziarele ei preferate. La fel, revistele săptămânale. Nimănui nu părea să-i pese că noi decontam nouă ziare cotidiene şi şapte reviste săptămânale pentru cineva care nu citea decât rubrica de scandaluri şi paginile de modă.

Am azvârlit toate catrafusele pe covor, sub biroul meu. Venise momentul primei comenzi telefonice. Am format numărul pe care îl memorasem de mult, cel de la Mangia, un restaurant din centru care livra mâncare la pachet, şi, ca de obicei, a răspuns Jorge.

— Bună, scumpete, sunt eu, am zis şi am proptit receptorul între ureche şi umăr, ca să pot deschide e-mail-ul. Hai să începem ziua de azi.

Jorge şi cu mine eram prieteni. Faptul de a sta de vorbă de trei, patru sau cinci ori pe zi cu cineva

părea să ducă destul de rapid la formarea unei legături de prietenie între doi oameni.

— Bună, drăguţo, trimit imediat unul dintre băieţi. Ea a venit deja? a întrebat el, cu deplina înţelegere că prin „ea” o desemnam pe ţăcănita mea de şefă şi că ea lucra pentru *Runway,* fără însă a înţelege prea bine cine anume avea să consume micul dejun pe care îl comandam.

Jorge era unul dintre oamenii mei de dimineaţă, cum îi numeam eu. Eduardo, Un, Jorge şi Ahmed erau cei care ofereau un start cât de cât plăcut zilelor mele. Ei erau minunat de neafiliaţi la *Runway,* deşi prezenţa fiecăruia dintre ei în viaţa mea avea drept unic scop îndulcirea vieţii editorului revistei. Niciunul dintre ei nu înţelegea cu adevărat puterea şi prestigiul deţinute de Miranda.

Micul dejun numărul unu avea să fie în drum spre Madison 640 în câteva secunde şi era foarte posibil să trebuiască aruncat la gunoi. Miranda mânca în fiecare dimineaţă patru felii unsuroase de slănină îmbibate în grăsime, doi cârnaţi şi o felie de caşcaval moale Danish, după care bea o cafea mică de la Starbucks (două cubuleţe de zahăr, ţine minte!). Din câte ştiam eu, cei de la birou erau împărţiţi în pe de o parte, cei care credeau că ea urmează tot timpul cura de slăbire Atkins, şi, pe de altă parte, cei care ziceau că are pur şi simplu bafta de a dispune de un metabolism supraomenesc, rezultat al unor gene fantastice.

Oricare ar fi fost situaţia, nu părea să o deranjeze câtuşi de puţin devorarea celor mai grase şi greţos de nesănătoase mâncăruri – deşi nouă, celorlalţi, nu ne era permis un asemenea lux. Dat fiind că nimic nu rămânea cald mai mult de zece minute după ce ajungea aici, eu comandam întruna acelaşi meniu până apărea ea. Puteam să încălzesc mâncarea în cuptorul cu microunde o dată, dar asta nu-mi oferea decât cinci minute suplimentare, iar ea îşi dădea seama de regulă că o făcusem. („Ahn-dre-ah, mâncarea asta e oribilă, comandă-mi imediat un mic dejun proaspăt”.) Aşa că eu comandam şi recomandam cam la fiecare douăzeci de minute, până când ea mă suna de pe celular şi îmi spunea să-i comand micul dejun. („Ahn-dre-ah, ajung la birou cât de curând. Comandă-mi micul dejun”.) Sigur, asta se petrecea cu numai două sau trei minute înainte ca ea să ajungă, aşa că a i-l comanda mai devreme era absolut necesar din cauza timpului prea scurt şi pentru că se întâmpla ca adesea să nu se obosească deloc să sune. Dacă eu îmi făceam treaba cum trebuie, în momentul în care ea suna şi cerea micul dejun eu aranjasem deja ca două sau trei mic dejunuri să fie deja pe drum.

A sunat telefonul. Trebuia să fie chiar ea, era prea devreme să fie altcineva.

— Biroul Mirandei Priestly, am ciripit eu în receptor şi m-am pregătit sufleteşte pentru răceala de gheaţă a vocii ei.

— Emily, ajung în zece minute şi aş dori ca micul dejun să fie acolo.

Începuse de la o vreme încoace să ne numească şi pe Emily şi pe mine „Emily”, sugerând în acest fel, altminteri foarte corect, că noi două eram nediferenţiabile şi întru totul interschimbabile. Undeva, într-un colţ al minţii mele, chestia asta mă jignea, dar mă obişnuisem deja. Şi apoi, eram prea obosită ca să-mi pese de ceva atât de puţin important cum era numele meu.

— Da, Miranda, imediat.

Dar ea închisese deja telefonul. Adevărata Emily a intrat în birou.

— A venit deja? a şoptit ea, furişându-şi privirea spre biroul Mirandei, cum făcea mereu, fără măcar un „Bună” sau un „’neaţa”, la fel ca „mentora” ei.

— Nu, dar a sunat şi a zis că vine în zece minute. Mă întorc imediat.

Mi-am pus rapid celularul şi ţigările în buzunarul hainei şi am luat-o la goană. Aveam la dispoziţie doar câteva minute ca să ajung la parter, să traversez strada Madison şi să intru în faţa celor care stăteau la coadă la Starbucks – şi să trag câteva fumuri din prima mea nepreţuită ţigară pe ziua de azi, în timp ce eram pe stradă. Am strivit în picioare mucul, am dat năvală în Starbucks la intersecţia dintre 57th Street şi Lex şi am analizat coada. Dacă erau mai puţin de opt sau zece persoane, preferam să stau la coadă ca

tot omul. Dar, aşa cum se întâmpla în majoritatea zilelor, coada de azi era formată din mai bine de douăzeci de bieţi oameni ai muncii, care aşteptau chinuiţi să-şi cumpere doza necesară şi scumpă de cofeină, şi am fost nevoită să le-o iau înainte. Nu era ceva care să-mi facă cine ştie ce plăcere, dar Miranda nu părea să priceapă că faimoasa cafea pe care i-o prezentam în fiecare dimineaţă nu numai că *nu* putea fi livrată la birou, dar, la oră de vârf, putea bine mersi să dureze o jumătate bună de oră ca să i-o cumpăr. După două săptămâni de telefoane mânioase şi aspre („Ahn-dre-ah, nu înţeleg şi pace. Te-am sunat cu mai bine de douăzeci şi cinci de minute în urmă ca să-ţi spun că vin, iar micul meu dejun tot nu e gata. Este inacceptabil”), vorbisem cu managera magazinului.

— Să bună ziua. Vă mulţumesc că mi-aţi acordat câteva minute, i-am zis eu negresei mignone care răspundea de magazin. Ştiu că sună aiurea, dar mă întrebam dacă n-am putea să rezolvăm într-un fel ca să nu stau la coadă.

M-am apucat să-i explic, pe cât m-am priceput mai bine, că lucrez pentru o persoană foarte importantă şi nerezonabilă, căreia nu-i place să aştepte ca să-şi bea cafeaua, şi că aş dori să sar peste coadă, la modul subtil, fireşte, şi să fie cineva care să i-o prepare imediat. Printr-un mare noroc, Marion, managera, frecventa nişte cursuri serale în domeniul comercializării articolelor

vestimentare.

— Doamne sfinte, tu glumeşti? Lucrezi pentru Miranda Priestly? Şi ea bea cafea de la noi? În fiecare dimineaţă? Incredibil. A, da, da, bineînţeles. O să spun tuturor să te ajute imediat. Să n-ai nicio grijă. Păi ea e, cum să spun eu, cea mai importantă persoană din lumea modei, s-a fâstâcit Marion, în timp ce eu mă scremeam să dau entuziasmată din cap.

Şi aşa se face că eu puteam, oricând voiam, să sar peste o coadă lungă de newyorkezi obosiţi, agresivi şi încrezuţi şi să comand înaintea celor care aşteptau de multe, multe minute. Asta nu mă făcea să mă simt bine, sau importantă, sau măcar interesantă, şi aveam întotdeauna oroare de zilele în care trebuia să fac aşa ceva. Când coada era terifiant de lungă, ca astăzi de exemplu – când şerpuia de jur-împrejurul tejghelei şi o pornea îndărăt – m-am simţit încă şi mai prost şi am ştiut că o să plec cu urechile împuiate de ţipete. Inima îmi bătea cu putere şi-mi simţeam deja ochii grei şi uscaţi. Am încercat să uit că asta era viaţa mea, că pentru asta petrecusem patru ani lungi memorând poezii şi analizând proză, că ăsta era rezultatul notelor bune şi al numeroaselor temenele. În loc de asta, am comandat cafeaua Mirandei de la una dintre noile maşini şi am adăugat câteva chestii pentru mine. Un Cappuccino Amaretto mare, un Mocha Frappuccino şi un Caramel Macchiato au aterizat

şi ele în plasa mea, laolaltă cu jumătate de duzină de croissante şi brioşe. Totalul s-a ridicat la douăzeci şi opt de dolari şi optzeci şi trei de cenţi şi am avut grijă să pun chitanţa în buzunăraşul special desemnat – deja plin ochi – chitanţelor care aveau să fie decontate fără greş de către veşnic buna de plată firmă Elias-Clark.

Trebuia să mă grăbesc, trecuseră deja douăsprezece minute de când sunase Miranda şi ştiam că acum probabil stă acolo, se zborşeşte şi se întreabă unde anume dispar eu în fiecare dimineaţă – marca Starbucks de pe cana de plastic nu îi oferea niciun fel de indiciu. Dar, până să iau de pe tejghea tot ce comandasem, a sunat celularul. Şi, ca de obicei, mi-a sărit inima din piept. Ştiam că era ea, ştiam cu certitudine, dar tot eram speriată. Numărul de pe ecran mi-a confirmat bănuiala, dar am auzit surprinsă vocea lui Emily, care mă suna de pe linia Mirandei.

— A venit şi e supărată foc, a şoptit Emily. Trebuie să te întorci imediat.

— Fac tot ce pot, am mormăit în timp ce mă străduiam să ţin punga cu cafele şi brioşe şi croissante într-o mină şi telefonul în cealaltă.

Şi de aici provenea şi esenţa urii care se născuse între Emily şi mine. Dat fiind că ea avea poziţia de „principală”, eu eram, de fapt, mai mult un fel de asistentă personală a Mirandei, care trebuia să-i aducă micul dejun şi cafeluţa, să-i ajute copiii la temele pentru acasă şi să alerge

prin tot oraşul ca să găsească bucate perfecte pentru petrecerile ei. Emily avea în grijă contul ei personal, îi făcea aranjamentele de călătorie şi – lucrul cel mai important – îi comanda garderoba personală la fiecare câteva luni. Aşa că, atunci când eu ieşeam în fiecare dimineaţă după bunătăţi, Emily rămânea să se ocupe singură de toate telefoanele şi de o Mirandă mult prea matinală, energică şi plină de pretenţii. Eu o uram pentru că ea putea să poarte bluze fără mâneci la serviciu, pentru că nu trebuia să plece din biroul încălzit de şase ori pe zi ca să alerge prin tot New York-ul, să facă aport, ca mine, să caute toate cele, să vâneze, să aducă. Ea mă ura pentru că eu aveam un pretext ca să plec din birou şi pentru că ştia că eu stăteam peste tot mai mult decât era necesar, ca să vorbesc la celular şi să fumez.

Drumul de întoarcere dura de obicei mai mult decât drumul spre Starbucks, pentru că trebuia să distribui cafelele şi dulciurile. Preferam să le înmânez celor fără adăpost, un grup de inşi mereu ghemuiţi prin preajmă, care dormeau prin praguri de uşi pe 57th Street şi-şi băteau joc de tentativele autorităţilor de a-i „curăţa” de acolo. Poliţia îi gonea mereu înaintea orei de vârf, dar ei se înfiinţau la loc şi îi găseam tot acolo când făceam primul drum după cafea. Era ceva fantastic – chiar înviorător – în ideea că de acele cafele scumpe, sponsorizate de Elias-Clark, aveau parte oamenii cei mai indezirabili ai oraşului.

Insul îmbibat de urină care dormea în faţa Băncii Chase primea un Mocha Frappuccino. Nu se trezea niciodată ca s-o primească, dar eu i-o lăsam (cu paiul aferent, fireşte) lângă cot în fiecare dimineaţă şi cafeaua era de regulă dusă – cu el cu tot – atunci când făceam al doilea drum după cafea, câteva ore mai târziu.

Bătrânica proptită în căruciorul ei, care ţinea în faţă un carton pe care scria NU AM CASĂ/FAC CURĂŢENIE/AM NEVOIE DE MÂNCARE, primea un Caramel Macchiato. Am aflat curând după aceea că o cheamă Theresa şi i-am cumpărat la început o cafea latte, ca a Mirandei. Îmi mulţumea întotdeauna, dar nu făcea niciun gest să o guste cât era caldă. Când am întrebat-o, într-un sfârşit, dacă ar prefera să nu îi mai aduc cafea, a scuturat cu putere din cap şi a murmurat că nu vrea să pară mofturoasă, dar că ei îi place de fapt ceva mai dulce şi că era prea tare cafeaua pe care i-o dădeam eu. În ziua următoare i-am adus o cafea cu aromă de vanilie şi cu frişcă deasupra. Aşa era mai bine? O, da, era mult, mult mai bine, dar acum era un pic cam prea dulce. După încă o zi am găsit în sfârşit ceva perfect: am constatat că Theresei îi place cafeaua fără nicio aromă, cu frişcă şi cu sirop caramel. Aşa că mi-a adresat un zâmbet aproape fără dinţi şi a început să o soarbă cu nesaţ în fiecare zi în clipa în care i-o înmânam.

A treia cafea mergea la Rio, nigerianul care vindea CD-uri aşezate pe o pătură. Nu părea a fi

un ins fără adăpost, dar a venit spre mine într-o dimineaţă, când îi aduceam cafeaua Theresei, şi a zis, sau mai bine zis a fredonat: „Yo, yo, yo, tu eşti cumva zâna Starbucks? Dar cafeaua mea unde e?” I-am adus o Amaretto Cappuccino a doua zi şi de atunci am rămas prieteni.

Decontam vreo douăzeci şi patru de dolari peste ce era necesar în fiecare zi pentru Starbucks (cafeaua latte a Mirandei n-ar fi costat decât patru dolari) numai ca să dau o nouă lovitură pasiv-agresivă companiei, era răzbunarea mea personală pentru risipa deşănţată a Mirandei Priestly. Le dădeam celor împuţiţi, rău-mirositori, nebuni, pentru că asta – şi nu banii risipiţi – era ceea ce ar *fi scos-o de fapt din pepeni* dacă ar fi aflat.

Când am ajuns în hol, Pedro, băiatul cu pronunţat accent mexican care livra mâncarea de la Mangia, stătea la palavre în spaniolă cu Eduardo lângă lift.

— Hei, iat-o şi pe fătuca noastră, a zis Pedro şi câţiva care se-nvârteau pe-acolo s-au holbat la noi. Am adus totul, ca de obicei: slănină, cârnaţi şi un soi scârbos de caşcaval. Ai comandat un singur mic dejun astăzi! Nu ştiu cum mănânci toate porcăriile astea şi rămâi atât de subţire, fetiţă dragă.

M-am stăpânit să-i spun că n-are nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă de fapt subţire. Pedro ştia foarte bine că nu eu mâncam micul

dejun pe care îl aducea, dar, ca toată duzina de oameni cu care stăteam de vorbă înainte de ora opt în fiecare dimineaţă, nu prea era la curent cu amănuntele. I-am înmânat, ca de obicei, o bancnotă de zece dolari pentru un mic dejun care valora trei dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi şi am pornit-o spre etaj.

Vorbea la telefon când am intrat în birou, iar haina ei Gucci din piele de şarpe zăcea azvârlită pe biroul meu. Mi s-a urcat sângele la cap. Chiar ar muri dacă ar face încă doi paşi până la dulap, l-ar deschide şi şi-ar agăţa haina acolo? Am pus jos cafeaua latte, am aruncat o privire în direcţia lui Emily, care era prea ocupată, vorbind la trei telefoane, ca să mă observe şi am atârnat pielea de şarpe în dulap. Mi-am scos propria haină şi m-am aplecat să o arunc sub birou, pentru că a mea ar infecta-o pe a ei dacă ar atinge-o cumva în dulap.

Am înhăţat două cubuleţe de zahăr şi un şerveţel din rezerva secretă pe care o păstram într-un sertar al biroului meu şi le-am luat pe toate într-o mână. Mi-a trecut o clipă prin cap să scuip în cafea, dar am reuşit să mă stăpânesc. După aceea am scos o farfurioară de porţelan dintr-un sertar aflat deasupra dulapului şi am pus pe ea carnea slinoasă şi caşcavalul unsuros, după care m-am şters pe mâini de hainele ei murdare, ascunse sub biroul meu pentru ca ea să nu afle că nu fuseseră încă ridicate. Teoretic, eu ar fi trebuit

să îi spăl farfuria în fiecare zi în chicineta noastră, dar nu mă puteam hotărî nicicum să fac şi aşa ceva. Umilinţa de a-i spăla vasele în faţa celorlalţi mă făcea să i-o şterg doar cu un şerveţel după fiecare mic dejun şi să râcâi cu unghiile bucăţelele de caşcaval care rămâneau lipite de farfurie. Dacă era prea murdară sau stătuse prea mult în biroul ei, deschideam o sticlă de San Pellegrino pe care o ţineam mereu la îndemână şi vărsăm câţiva stropi pe ea. Îmi ziceam că ar trebui să se bucure că nu şpriţuiam pe farfurie un pic de soluţie de curăţat mobila. Eram îndeajuns de convinsă că mă prăbuşisem spre un nou record moral negativ – şi ceea ce mă îngrijora era faptul că mă scufundasem până acolo cu atâta naturaleţe.

— Şi ţine minte, vreau ca fetele mele să zâmbească, spunea ea în receptor.

După tonul ei, mi-am dat seama că vorbea cu Lucia, directoarea departamentului de modă care avea să răspundă de şedinţele foto din Brazilia, şi că vorbeşte despre cum trebuiau să apară fotomodelele:

— Fericite, vreau să văd mulţi dinţi, fete curate, sănătoase. Fără încruntări, fără mânie, fără melancolie, fără machiaj întunecat. Vreau să strălucească. Vorbesc serios, Lucia: n-o să accept nimic altceva.

Am aşezat farfuria pe marginea biroului ei şi am pus cafeaua latte şi şerveţelul cu toate accesoriile necesare alături. Nici nu m-a privit. M-

am oprit o clipă să văd dacă nu cumva are să-mi înmâneze vreun vraf de liste cu documente de pe biroul ei, care trebuiau trimise prin fax, găsite sau îndosariate, dar m-a ignorat cu totul, aşa că am ieşit. Ora opt şi jumătate dimineaţa. Eram trează de trei ore, mă simţeam de parcă aş fi muncit deja de douăsprezece şi puteam în sfârşit să stau jos pentru prima dată pe ziua de azi. Tocmai când deschideam Hotmail-ul în speranţa unor mesaje interesante de la diverse persoane din afară, ea a ieşit din birou. Jacheta strânsă în curea îi scotea în evidenţă silueta, oricum foarte zveltă, şi se asorta perfect cu fusta strâmtă de dedesubt. Arăta trăsnet.

— Ahn-dre-ah. Cafeaua latte e rece-gheaţă. Nu înţeleg de ce. Doar ai fost plecată destul de multă vreme! Adu-mi alta.

Am inspirat adânc şi m-am concentrat să nu observe ura pe care o resimţeam. Miranda a pus pe biroul meu cafeaua latte care forma obiectul delict şi a început să răsfoiască noua ediţie a revistei *Vanity Fair* pe care un amploiat o pusese pe masă pentru ea. O simţeam pe Emily privindu-mă şi ştiam că privirea pe care mi-o aruncă era una de simpatie şi ură: îi părea rău că trebuie s-o iau de la capăt cu coşmarul de iad prin care tocmai trecusem, dar mă ura pentru că îndrăzneam să fiu supărată pe chestia asta. În fond, un milion de fete ar face moarte de om pentru slujba asta, nu?

Şi aşa, cu un perceptibil suspin – artă în care mă perfecţionasem de la o vreme, adică să fie destul de tare ca Miranda să-l audă, dar nicidecum destul de tare ca să poată obiecta – mi-am pus din nou haina pe mine şi mi-am mişcat prin puterea voinţei picioarele în direcţia liftului. Avea să fie din nou o zi foarte, foarte lungă.

Al doilea drum după cafea a mers mai uşor; coada la Starbucks se rărise binişor, iar Marion venise deja. S-a apucat să prepare personal cafeaua latte a Mirandei imediat ce am intrat pe uşă. De data asta nu m-am obosit să cheltuiesc mai mult decât era necesar, eram prea disperată să ajung înapoi la birou şi să stau jos, dar am cumpărat câte un cappuccino pentru Emily şi pentru mine. Tocmai când plăteam cafeaua a sunat telefonul. Naiba s-o ia, femeia asta era imposibilă. Nesătulă, nerăbdătoare, imposibilă. Eram plecată doar de vreo patru minute; imposibil s-o fi apucat din nou pandaliile. Din nou, am apucat punga cu o mână şi am scos cu cealaltă telefonul din buzunarul hainei. Hotărâsem deja că un asemenea comportament din partea ei justifică pe deplin fumarea încă unei ţigări – fie şi numai ca să întârzii câteva minute livrarea cafelei –, dar am constatat că era Lily, care mă suna de acasă.

— Bună, te sun într-un moment nepotrivit? a întrebat ea şi părea foarte veselă.

M-am uitat la ceas şi am constatat că ar fi trebuit să fie la curs.

— Ăă, aşa ceva. Fac a doua cursă după cafea, ceea ce e grozav. Mă distrez nemaipomenit, ca să ştii şi tu. Ce-i cu tine? Nu ai cursuri azi?

— Ba da, dar am fost din nou în oraş aseară cu Băiatul-Cu-Cămaşă-Roz şi am tras la măsea cam multe pahare de mărgărită. Cu vreo opt mai mult decât s-ar fi cuvenit. El încă doarme dus, aşa că n-am putut să-l las baltă aici şi să plec. Dar nu de asta te sun.

— Zău? am zis eu, dar abia dacă ascultam, întrucât una din cafelele cappuccino începuse să se scurgă şi ţineam telefonul proptit între gât şi umăr, pentru că îmi foloseam mâna liberă ca să pescuiesc o ţigară din pachet şi să o aprind.

— Administratorul meu a avut tupeul să-mi bată la uşă azi-dimineaţă la ora opt ca să-mi spună că mă evacuează, a zis ea cu mare entuziasm.

— Te evacuează? Lil, de ce? Ce-o să te faci acum?

— Se pare că s-au prins în cele din urmă că nu sunt Sandra Gers şi că ea nu mai stă aici de şase luni. Dat fiind că ea nu-mi e de fapt vreo rubedenie, nu avea voie să-mi predea mie apartamentul pe care îl închinase pe numele ei. Ştiam treaba asta, evident, de-aia le-am tot spus că eu sunt ea. Nici nu ştiu cum au aflat până la urmă. În fine, nu contează, că acum noi două o să putem locui împreună! Pentru apartamentul tău, cu Shanti şi Kendra, plăteşti chirie lunar, nu? Te-ai dus acolo numai pentru că nu aveai unde

altundeva să te duci, nu-i aşa?

— Exact.

— Ei bine, acum ai! Putem să închiriem un apartament împreună unde vrem noi!

— Grozav!

Vocea mi-a sunat golită de emoţie, deşi eram cu adevărat entuziasmată.

— Ei, te tentează ideea? a întrebat ea, iar pasiunea a părut să i se mai domolească puţin.

— Lil, absolut. Zău, cred că e o idee splendidă. N-am vrut să par neinteresată, dar plouă cu găleata, sunt afară şi îmi curge cafea clocotită pe braţul stâng…

Bip-bip. A sunat linia cealaltă şi, cu toate că era cât pe ce să mă ard la gât cu capătul aprins al ţigării în încercarea de a îndepărta telefonul de ureche, am reuşit până la urmă să văd că era numărul lui Emily.

— La naiba, Lil, mă caută Miranda. Trebuie s-o iau din loc. Dar felicitări pentru evacuare! Sunt încântată pentru amândouă. Te sun eu mai târziu, OK?

— OK, o să vorbesc cu…

Dar eu cuplasem deja cealaltă linie şi mă pregăteam de asalt.

— Sunt eu, a zis Emily furioasă. Ce dracu’ se petrece cu tine? E vorba doar de o împuţită de cafea, pentru Dumnezeu. Uiţi că şi eu am făcut treaba asta până nu de mult, aşa că ştiu că nu durează mult ca să…

— Ce? am zis eu cu glas tare şi am pus câteva degete pe receptor. Ce-ai spus? Nu te aud. Dacă mă auzi, să ştii că vin în câteva minute!

Am închis telefonul şi l-am îngropat adânc în buzunarul hainei. Şi, deşi mai aveam jumătate de ţigară Marlboro de fumat, am aruncat-o pe trotuar şi am fugit înapoi la muncă.

Miranda a catadicsit să accepte acest latte ceva mai călduţ şi chiar ne-a lăsat câteva momente în pace, între ora zece şi unsprezece, cât a stat în biroul ei cu uşile închise, gângurind cu B-DAD. Făcusem cunoştinţă oficial cu el în urmă cu o săptămână, când lăsasem Cartea, într-o miercuri, în jurul orei nouă seara. El îşi scosese haina din dulapul din hol şi petrecuse următoarele zece minute referindu-se la el însuşi la persoana a treia. De la întâlnirea cu pricina, îmi acorda mereu o atenţie sporită în fiecare seară când intram în apartament, mă întreba mereu cum îmi mersese în ziua aceea sau mă complimenta pentru o treabă bine făcută. Fireşte, nevastă-sa nu se molipsea de niciun aspect al acestui comportament amabil, dar cel puţin îmi făcea plăcere prezenţa lui.

Eram pe punctul de a suna câţiva inşi de la departamentul de PR ca să văd dacă pot face rost de la ei de nişte haine ceva mai acătării pentru serviciu, când vocea Mirandei m-a smuls din visare.

— Emily, doresc să iau masa de prânz.

Strigase din biroul ei fără a se adresa cuiva

anume, dat fiind că oricare din noi putea să fie, la nevoie, Emily. Adevărata Emily s-a uitat la mine şi a dat din cap şi aşa mi-am dat seama că e cazul să intru în acţiune. Numărul de telefon de la Smith and Wollensky era programat pe telefonul de pe biroul meu şi am recunoscut vocea de la capătul celălalt al firului ca fiind a fetei celei noi.

— Bună, Kim, sunt Andrea, de la biroul Mirandei Priestly. Sebastian e acolo?

— Bună, ăă, cum spuneai că te cheamă?

Deşi sunam mereu la aceeaşi oră de două ori pe săptămână şi mă prezentasem deja, ea se purta de fiecare dată de parcă n-am fi vorbit niciodată până atunci.

— De la biroul Mirandei Priestly. De la *Runway.* Uite ce e, nu vreau să par nepoliticoasă – *ba da, de fapt, exact aşa vreau să par* –, dar mă cam grăbesc. Vrei să mi-l dai, te rog, pe Sebastian?

Dacă ar fi răspuns oricine altcineva, îi puteam spune persoanei respective să pregătească prânzul obişnuit al Mirandei, dar cum fata asta era prea proastă ca să mă pot încrede în ea, mă deprinsesem să îl cer la telefon chiar pe şeful localului.

— Ăă, OK, stai să văd dacă poate veni.

Crede-mă pe mine, Kim, poate. Miranda Priestly e viaţa lui.

— Andy, scumpa mea, ce mai faci? a suspinat Sebastian în receptor. Sper că mă suni pentru că

editorul nostru preferat în materie de modă doreşte să ia prânzul astăzi, nu?

M-am întrebat ce ar zice dacă i-aş spune într-o zi că nu Miranda vrea prânzul, ci eu. De fapt, localul lui nu livra mâncare, dar făcea o excepţie pentru regina însăşi.

— O, da, într-adevăr. Tocmai îmi spunea adineauri ce poftă ar avea de ceva delicios de la restaurantul tău şi m-a rugat să-ţi transmit toată dragostea ei.

Nici sub ameninţarea morţii sau a schilodirii trupeşti Miranda n-ar fi fost capabilă să-şi amintească măcar numele localului care îi prepara prânzul în fiecare zi, darămite pe cel al şefului de tură din ziua respectivă, dar el părea întotdeauna extrem de fericit când îi spuneam ceva de genul ăsta. Astăzi a fost atât de entuziasmat, încât s-a pus pe chicotit.

— Superb! De-a dreptul superb! O să pregătim prânzul să îl ai aici pe când ajungi, a zis el cuprins de un nou val de entuziasm. Abia aştept. Şi transmite-i toată dragostea mea, fireşte!

— Fireşte. Ne vedem curând.

Era obositor să îi tot gâdil orgoliul cu atâta entuziasm, dar el îmi uşura mult treaba, aşa că merita efortul. Când Miranda nu lua masa în oraş, îi serveam întotdeauna în biroul ei acelaşi prânz, pe care ea îl consuma în voie în spatele uşilor închise. Păstram o provizie de farfurii de porţelan în sertarele de deasupra dulapului special în acest

scop. Majoritatea erau mostre promoţionale ale unor linii de accesorii abia apărute pe piaţă, iar pe altele le luasem direct din sala de mese. Ar fi fost prea de tot să păstrez grămezi de chestii precum tăviţele pentru sos, sau cuţitele pentru tăiat friptura, sau şerveţele de pânză, aşa că Sebastian îmi dădea mereu toate astea împreună cu mâncarea.

Şi din nou mi-am pus haina de lână neagră, am îndesat în buzunarul ei ţigările şi celularul şi am pornit-o afară în ziua aceea de februarie, care părea să devină tot mai cenuşie pe măsură ce trecea timpul. Nu aveam de mers decât cincisprezece minute până la restaurantul de la intersecţia dintre 49th Street şi Third Avenue, dar m-am gândit să chem o maşină de serviciu; m-am răzgândit însă când am simţit aerul curat în plămâni. Am aprins o ţigară şi am tras adânc fumul în piept, iar când am expirat nu am fost prea sigură dacă am scos din mine fum, aer rece sau iritare, dar mi-a făcut al naibii de mare plăcere.

Îmi era din ce în ce mai uşor să-i evit pe turiştii care hoinăreau aiurea pe străzi. Pe vremuri mă uitam cu dispreţ la trecătorii care vorbeau la celular, dar acum, din cauza programului meu haotic, devenisem o adevărată maşinărie ambulantă de vorbit. Mi-am scos telefonul şi l-am sunat pe Alex la şcoală, unde, conform amintirilor mele cam înceţoşate, era posibil ca la ora aceea el

să ia prânzul la cantina de la catedră.

A sunat de două ori, după care am auzit vocea piţigăiată şi spartă a unei femei.

— Bună ziua. Aţi sunat la Şcoala 277, la telefon doamna Whitmore. Cu ce vă pot fi de folos?

— Alex Fineman e cumva acolo?

— Pot să întreb cine e la telefon?

— Sunt Andrea Sachs, prietena lui Alex.

— A, da, Andrea! Am auzit cu toţii atât de multe despre tine!

Cuvintele îi sunau atât de disparat, încât aveam impresia că e pe punctul de a se sufoca.

— Da? Asta e… ăă, foarte bine. Şi eu am auzit multe despre dumneavoastră. Alex spune mereu lucruri minunate despre toţi cei de la şcoală.

— Da, foarte frumos. Dar vorbesc serios, Andrea, am impresia că te-ai ales cu o slujbă pe cinste! Ce interesant trebuie să fie să lucrezi pentru o femeie atât de talentată. Chiar că eşti o fată norocoasă.

A, da, doamnă Whitmore. Chiar că *sunt o fată norocoasă. Nici idee n-ai cât de norocoasă. Nici nu pot să-ţi explic cât m-am simţit de norocoasă ieri după-amiază, când am fost trimisă să cumpăr tampoane pentru şefa mea, numai ca să mi se spună că nu am cumpărat marca pe care o voia şi să fiu întrebată de ce nu sunt în stare să fac nimic ca lumea. Şi norocul ar fi probabil singura explicaţie pentru faptul că sunt nevoită să sortez*

în fiecare dimineaţă hainele pătate de transpiraţie şi mâncare ale unei străine şi să le duc la curăţătorie. A, da, stai aşa! Cred că de fapt motivul pentru care sunt cea mai norocoasă fată din lume este că vreme de trei săptămâni în cap am vorbit cu toţi crescătorii de câini din întregul New York în căutarea unui pui perfect de buldog pentru ca două fetiţe incredibil de răsfăţate şi neprietenoase să-şi poată avea fiecare animalul ei. Da, asta trebuie să fie!

— A, da, sigur, este o ocazie nemaipomenită, am recitat eu pe dinafară. O slujbă pentru care un milion de fete ar face moarte de om.

— Chiar aşa, draga mea, chiar aşa! ghici ce s-a întâmplat: Alex tocmai a intrat în birou. Ţi-l dau.

— Bună, Andy, care-i treaba? Cum îţi merge pe ziua de azi?

— Nu mă-ntreba. Sunt în drum spre restaurant să cumpăr prânzul Ei. Ţie cum îţi merge?

— Deocamdată, bine. Elevii mei au oră de muzică imediat după pauza de prânz, aşa că am o oră şi jumătate liberă, ceea ce e plăcut. Pe urmă mai am de făcut cu ei nişte exerciţii de fonetică! a zis el cu o voce care părea cam dezamăgită. Deşi încep să cred că nu vor învăţa niciodată să citească ceva.

— Ei bine, a mai fost careva înjunghiat azi?

— Nu.

— Atunci, ce altceva ţi-ai mai putea dori? Ai

avut parte de o zi relativ nedureroasă, neînsângerată. Bucură-te de ea. Rezervă-ţi plăcerea cititului pentru mâine. Ghici ce s-a întâmplat? M-a sunat Lily azi-dimineaţă. A fost, în sfârşit, evacuată din apartamentul ei din Harlem, aşa că ne mutăm împreună. O să fie plăcut, nu?

— Felicitări! Nici că se putea un moment mai potrivit pentru tine. O să vă distraţi bine împreună. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, ideea mă cam sperie. Să ai de-a face tot timpul cu Lily… şi cu bărbaţii lui Lily… îmi promiţi că o să stăm mai multă vreme la mine?

— Bineînţeles. Dar o să te simţi bine cu noi – o să fie din nou ca în ultimul an de facultate.

— Păcat că pierde apartamentul acela ieftin. Altminteri, e o veste grozavă.

— Mda, sunt încântată. Shanti şi Kendra sunt fete de treabă, dar m-am cam săturat să locuiesc cu persoane străine.

Îmi plăcea mâncarea indiană, dar nu-mi plăcea cum mirosul de curry luase obiceiul să se insinueze în toate lucrurile mele, aşa că am continuat:

— O sun pe Lil mai târziu, să văd dacă nu ar vrea să ne întâlnim diseară la un pahar, ca să sărbătorim. Te interesează? O să ne vedem pe undeva prin East Village, nu e prea departe de tine.

— Da, sigur, sună bine. Trebuie să fug diseară până la Larchmont ca să stau cu Joey, dar mă

întorc în oraş înainte de opt. Tu oricum nu termini serviciul înainte de opt, aşa că mă întâlnesc cu Max şi ne vedem pe urmă cu toţii. Apropo, Lily are prieten la ora actuală? Nu de alta, dar lui Max nu i-ar strica o… în fine…

— O ce? am râs eu. Ei haide, spune. Crezi că prietena mea e o uşuratică? E doar liber-cugetătoare, atâta tot. Şi dacă are vreun prieten la ora actuală? Ce întrebare mai e şi asta? Cineva căruia îi zice Băiatul-cu-Cămaşă-Roz a dormit la ea noaptea trecută. Nici nu cred că ştiu cum îl cheamă de fapt.

— În fine. A sunat de intrare. Dă-mi un telefon când termini de dus Cartea.

— E-n regulă. Pa!

Eram pe punctul de a vârî la loc telefonul când a sunat din nou. Numărul nu-mi era cunoscut şi am răspuns, atât eram de fericită că nu e Miranda sau Emily.

— Biro… ăă, alo?

În mod reflex, răspundeam şi la celular, şi la telefonul meu de acasă cu: „Biroul Mirandei Priestly”, ceea ce era extrem de jenant atunci când suna oricine altcineva în afara părinţilor mei sau a lui Lily. Trebuia să mă străduiesc să scap de obiceiul ăsta.

— Vorbesc cumva cu încântătoarea Andrea Sachs, pe care am îngrozit-o fără să vreau la petrecerea lui Marshall? a întrebat o voce cam spartă şi foarte sexy de la capătul celălalt al

firului.

Christian! Fusesem aproape uşurată că el nu-şi mai făcuse apariţia în viaţa mea după ce îi făcuse mâinii mele un adevărat masaj cu buzele. Dar toate simţămintele pe care le încercasem în seara aceea, când voisem să îl impresionez cu isteţimea şi şarmul meu, mi-au revenit în minte şi mi-am propus rapid să îmi păstrez sângele rece.

— Da. Dar pot să întreb cu cine stau de vorbă? Un număr destul de mare de bărbaţi m-au îngrozit în seara respectivă din varii motive.

OK, toate bune deocamdată. Inspiră adânc, păstrează-ţi sângele rece.

— Nu mi-am dat seama că am avut asemenea concurenţă, a zis el cu voce suavă. Dar probabil că nu ar trebui să fiu prea surprins. Ce mai faci, Andrea?

— Bine. Chiar grozav, aş putea spune, am minţit eu urgent, cu gândul la un articol din *Cosmo,* în care se spunea că trebuie păstrată o atmosferă „lejeră, aerisită şi fericită” atunci când vorbeşti cu o nouă cunoştinţă, pentru că majorităţii bărbaţilor „normali” nu le place cinismul dur, aşa că am continuat: La serviciu, toate merg foarte bine. Îmi place la nebunie slujba mea! A fost interesant la birou în ultima vreme – multe de învăţat, mii de chestii care s-au tot întâmplat. Da, e grozav. Dar tu?

Nu vorbi prea mult despre tine, nu domina conversaţia, fă-l să se simtă suficient de

confortabil pentru a aborda tema lui preferată şi cea mai familiară de conversaţie: propria-i persoană.

— Eşti o mincinoasă destul de abilă, Andrea. Pentru un ascultător neavizat, toate astea ar putea chiar să sune credibil, dar ştii zicala, nu? Nu vinzi castraveţi grădinarului. Dar nu-ţi face griji. Las de la mine de data asta.

Am deschis gura ca să neg acuzaţia, dar în loc de asta am izbucnit pur şi simplu în râs. Aveam de-a face cu un tip înzestrat cu mult simţ de observaţie.

— Hai să trec la obiect, pentru că tocmai mă îmbarc într-un avion spre Washington D.C. şi cei de la securitate nu par încântaţi să mă vadă trecând prin detectorul de metale în timp ce vorbesc la celular. Ai ceva planuri pentru sâmbătă seara?

Nu puteam să sufăr când oamenii îşi formulau întrebările în acest fel, adică întrebau dacă am planuri înainte de a-ţi spune ce intenţionează ei. Avea cumva iubita lui nevoie de cineva care să-i facă nişte comisioane şi eu eram cea potrivită pentru aşa ceva? Sau poate avea nevoie de cineva care să-i plimbe câinele în timp ce el dădea un alt interviu de opt ore pentru *New York Times*? Tocmai mă gândeam cum aş putea răspunde într-un fel care să nu mă angajeze la nimic, când el a continuat:

— Am făcut o rezervare la Babbo pentru

sâmbătă. La ora nouă. Or să vină şi nişte prieteni pe acolo, majoritatea redactori la diverse reviste şi nişte oameni foarte interesanţi. Un redactor de la *The Buzz,* vreo doi de la *The New Yorker.* O trupă de calitate. Te interesează?

Exact în clipa aceea o salvare a vâjâit în goană nebună pe lângă mine, cu toate sirenele urlând şi cu luminile aprinse, în încercarea nereuşită de a trece prin traficul total blocat. Ca de obicei, şoferii au ignorat salvarea, care a fost nevoită să se oprească şi ea la semafor, ca toate celelalte autovehicule.

Îmi dăduse cumva o întâlnire? Da, aşa mi se păruse. Îmi dăduse o întâlnire! Îmi dăduse o întâlnire. Christian Collinsworth îmi dăduse o întâlnire – şi încă o întâlnire de sâmbătă seara, şi încă la Babbo, unde făcuse din întâmplare o rezervare super pentru un grup de oameni inteligenţi, interesanţi, oameni aidoma lui. Ca să nu mai vorbim de redactorii de la *The New Yorker*! Mi-am stors creierii ca să-mi aduc aminte dacă îi pomenisem cumva la petrecere că Babbo era restaurantul newyorkez la care-mi doream cel mai mult să mă duc, că îmi plăcea mâncarea italienească şi ştiam cât îi place acolo Mirandei şi muream să văd şi eu cum e. Îmi trecuse chiar prin minte să-mi cheltuiesc salariul pe o săptămână pentru o masă acolo şi sunasem chiar să fac o rezervare pentru mine şi Alex, dar mi se spusese că au rezervări deja pe cinci luni înainte. Şi de trei

ani încoace nu mă invitase nimeni altcineva în oraş în afară de Alex.

— Să Christian, măiculiţă ce mi-ar mai plăcea să vin, am început eu şi am încercat să uit instantaneu că tocmai rostisem cuvântul „măiculiţă”. *Măiculiţă!* Cine spune aşa ceva? Scena în care Baby îl anunţă cu mândrie pe Johnny că a adus un pepene[28] mi-a venit în minte, dar am ignorat-o cu desăvârşire şi m-am străduit să îi dau înainte, în pofida umilinţei: Zău că mi-ar plăcea să vin – *da, tâmpito, ai mai spus asta o dată, încearcă să progresezi puţintel* –, dar nu pot. Eu, ăă, am deja planuri pentru sâmbătă.

Un răspuns destul de bun, ţinând cont de împrejurări, am gândit eu. Ţipam ca să acopăr sunetul sirenei, dar am reuşit să păstrez anume demnitate. În fond, nu era nevoie să fiu disponibilă pentru o întâlnire care ar fi avut loc peste numai două zile şi nu era nevoie să dezvălui existenţa unui prieten… în fond, asta nu era treaba lui. Corect?

— Chiar ţi-ai făcut planuri, Andrea, sau crezi că prietenului tău n-o să-i placă să te duci undeva cu un alt bărbat?

Întreba şi el la întâmplare, îmi dădeam seama clar.

— Oricum ar fi, asta nu are nimic de-a face cu tine, am răspuns eu cu demnitate şi chiar mi-am

---

28 Scenă din filmul *Dirty Dancing,* cu Jennifer Gray şi Patrick Swayze.

dat ochii peste cap.

Am traversat Third Avenue fără să observ că semaforul se făcuse roşu şi a fost cât pe ce să fiu aplatizată de o dubiţă.

— Mă rog, în fine, de acum ai scăpat. Dar o să te invit din nou. Şi cred că data viitoare o să spui da.

— Zău? Ce te face să crezi asta?

Încrederea în sine care îl făcuse să pară atât de sexy înainte începea acum să aducă foarte mult a aroganţă. Singura problemă era că asta îl făcea să pară şi mai sexy.

— O simplă bănuială, Andrea, o simplă bănuială. Şi nu e nevoie să îţi frământţi căpşorul cu prea multe probleme – tu sau prietenul tău. Nu am făcut decât să te invit la o masă bună, în compania unor oameni interesanţi. Poate că i-ar plăcea şi lui să vină, Andrea? Mă refer la prietenul tău. Trebuie să fie un tip ca lumea, mi-ar plăcea foarte mult să-l cunosc.

— Nu! aproape am ţipat eu, îngrozită la ideea ca ei doi să se cunoască, fiecare fiind atât de diferit de celălalt. M-aş jena să-l văd pe Christian studiind integritatea morală a lui Alex, profilul lui de „bun samaritean”. Lui Christian, Alex i s-ar părea un tocilar naiv. Şi m-aş simţi încă şi mai jenată să-l văd pe Alex observând personal toate trăsăturile urâte pe care eu le găseam incredibil de atrăgătoare la Christian: stilul lui, obrăznicia, încrederea în sine atât de solidă, încât părea

imposibil de jignit.

— Nu, am râs eu, sau mai degrabă m-am silit să râd, în încercarea de a face ca tonul meu să pară lejer. Nu cred că e o idee prea bună. Deşi sunt sigură că şi lui i-ar face plăcere să te cunoască.

A râs şi el, dar râsul lui a devenit batjocoritor şi dispreţuitor.

— Glumeam, Andrea. Sunt sigur că prietenul tău e un tip grozav, dar nu sunt foarte interesat să-l cunosc.

— Nu, bineînţeles. Sigur, adică, ştiam ce voiai tu să…

— Trebuie s-o iau din loc. Sună-mă dacă te răzgândeşti… sau dacă îţi schimbi „planurile”, bine? Invitaţia rămâne valabilă. A, da, şi îţi urez o zi bună.

Şi, până să mai scot o vorbă, a închis.

Ce naiba se petrecuse? Am derulat mental toată scena: Scriitorul-Cel-Mai-În-Vogă-Și-Mai-Inteligent îmi aflase cumva numărul mobilului, mă sunase şi îmi dăduse o întâlnire în toată legea sâmbătă seara la un Restaurant-La-Modă-Ultimul-Răcnet. Nu-mi era prea clar dacă ştiuse deja că am un prieten, dar nu părea prea afectat de informaţie. Singurul lucru pe care îl ştiam sigur era că stătusem mult prea mult la taclale, fapt confirmat de o scurtă privire aruncată pe ceas. Trecuseră treizeci şi două de minute de când plecasem de la birou, mai mult decât îmi trebuia

de obicei să cumpăr prânzul şi să ajung înapoi.

Am îndesat la loc telefonul în buzunar şi mi-am dat seama că eram deja la restaurant; am împins uşile masive din lemn şi am intrat în încăperea cufundată în semiîntuneric şi tăcere. Deşi toate mesele erau ocupate de bancheri şi avocaţi care îşi înfulecau fiecare friptana preferată, abia dacă se auzea vreun zgomot, ai fi zis că mocheta groasă şi „decorul” masculin absorbiseră orice sunet.

— Andrea! l-am auzit pe Sebastian strigându-mă de la recepţie.

S-a repezit spre mine ca şi când aş fi fost în posesia ultimului medicament capabil să-i salveze viaţa şi a continuat:

— Ne bucurăm atât de mult că eşti aici!

Două fete în uniforme cenuşii cu fuste mini au dat serioase din cap în spatele lui.

— Zău? De ce?

Nu mă puteam niciodată stăpâni să nu îl tachinez pe Sebastian, măcar aşa, un pic. Era incredibil de lingău.

S-a aplecat conspirativ spre mine, surescitarea lui era aproape palpabilă:

— Ei bine, ştii ce gândeşte întreg personalul aici, la Smith and Wollesky, despre domnişoara Priestly, nu? *Runway* e o revistă aşa de nemaipomenită, cu pozele acelea superbe, atât de stilată şi, evident, cu articole atât de fascinante şi de erudite. Noi o adorăm cu toţii!

— Articole erudite, zici? l-am întrebat eu şi mi-am stăpânit zâmbetul care ameninţa să mi se lăţească pe toată faţa.

El a încuviinţat cu mândrie din cap şi s-a întors, pentru că una din chelneriţe l-a bătut pe umăr şi i-a înmânat o sacoşă. A strigat – la propriu – de bucurie.

— Ah-ha! Iată-l, un prânz preparat perfect pentru un editor perfect – şi o asistentă perfectă, a adăugat el şi mi-a făcut cu ochiul.

— Mulţumesc, Sebastian, îţi suntem amândouă recunoscătoare.

Am deschis sacoşa din bumbac natural, care aducea foarte mult cu cele *über*-trăsnet de la Ştrand pe care şi le atârnau pe umăr toţi studenţii de la New York University, dar fără marca firmei, şi am aruncat o privire înăuntru ca să mă conving că totul e-n regulă. O friptură de un kilogram de carne din care se scurgea la sânge de înecase vasul de tot, carne atât de crudă, de ziceai că abia dacă atinsese grătarul. Prezent. Doi cartofi copţi, fiecare cât un pisoi, fiecare aburind. Prezent. Un vas mai mic cu o porţie de piure cu smântână şi unt. Opt tulpini perfecte de sparanghel, cu vârfuri care păreau moi şi zemoase şi capetele de jos curăţate perfect, de li se vedea albeaţa. Prezent. Şi mai era şi un vas plin de unt topit, o cutiuţă plină ochi cu sare grunjoasă cuşer, un cuţit special, cu miner de lemn, pentru friptură şi un şerveţel din pânză curat şi apretat, care azi era

împăturit ca o fustă plisată. Adorabil. Sebastian aştepta să vadă dacă îmi place.

— Foarte frumos, Sebastian, am zis eu, de parcă aş fi lăudat un căţeluş pentru că se ceruse afară. Te-ai întrecut pe tine însuţi astăzi.

El a zâmbit plin de mândrie şi şi-a plecat privirea, cu un aer studiat de umilinţă.

— Ei, mulţumesc. Doar ştii ce cred eu despre domnişoara Priestly şi, ei bine, e o adevărată onoare pentru mine să… mă înţelegi tu…

— Să îi pregăteşti masa de prânz? i-am oferit eu explicaţia ajutătoare.

— Ei da. Exact. Ştii tu ce vreau să spun.

— Da, bineînţeles că ştiu, Sebastian. O să-i placă foarte mult, sunt sigură.

Nu m-am îndurat să-i spun că eu urma să despachetez imediat toată creaţia lui, pentru că domnişoara Priestly, pe care o adora atâta, s-ar isteriza ca o pisică furioasă dacă s-ar pomeni faţă în faţă cu un şerveţel în oricare altă formă decât cea de şerveţel – darămite în formă de sacoşă de bowling sau pantof cu toc. Mi-am îndesat sacoşa sub braţ şi m-am pregătit să plec, dar tocmai atunci a sunat telefonul.

Sebastian m-a privit curios, în speranţa arzătoare că vocea de la celălalt capăt era cea a iubirii lui, a raţiunii lui de a exista. Speranţa nu i-a fost în zadar.

— Emily? Tu eşti, Emily? Abia te aud! a venit vocea Mirandei, furioasă şi piţigăiată.

— Bună, Miranda. Da, sunt eu, Andrea, am declarat calm, în vreme ce Sebastian a sărit în sus de fericire la auzul numelui ei.

— Îmi găteşti cumva personal masa de prânz, Andrea? Pentru că, după ceasul meu, ţi l-am cerut cu treizeci şi cinci de minute în urmă. Nu-mi vine în minte un singur motiv pentru care – dacă ţi-ai fi făcut treaba cum trebuie – mâncarea mea nu se află deja pe biroul meu. Ţie îţi vine vreunul?

Îmi rostise numele corect! Un mic succes, ce-i drept, dar n-aveam timp să jubilez.

— Să păi, ei bine, îmi pare foarte rău că a durat atât de mult, dar a fost o mică încurcătură cu…

— Ştii doar cât de puţin mă interesează amănuntele astea, nu?

— Da, bineînţeles că înţeleg şi nu mai durează mult şi…

— Te-am sunat ca să-ţi spun că vreau masa de prânz şi o vreau *acum.* Nu prea e loc de nuanţe subtile. EMILY-ÎMI-VREAU-MASA-DE-PRÂNZ. ACUM!

Şi cu asta mi-a închis telefonul în nas, iar mâinile îmi tremurau atât de tare încât am scăpat celularul pe podea. Nu l-aş fi putut scăpa mai repede nici dacă mi-ar fi luat foc.

Sebastian, care părea gata să leşine din cauza celor petrecute, s-a aplecat imediat, a ridicat telefonul şi mi l-a înapoiat.

— S-a supărat pe noi, Andrea? Sper că nu

consideră că am dezamăgit-o! Aşa consideră? Chiar aşa consideră?

Gura i s-a strâns pungă, venele, şi aşa proeminente, de pe frunte au început să-i pulseze, iar eu mi-am dorit să-l urăsc cât o uram pe ea, dar n-am reuşit să simt pentru el decât compasiune.

De ce oare îi păsa omului ăstuia, care se remarca doar prin faptul că nu se remarca prin nimic, de ce oare îi păsa lui atât de mult de Miranda Priestly? De ce depunea atât de mult efort pentru a o mulţumi, în a o impresiona, în a prepara atâtea pentru ea? Poate ar trebui să preia slujba mea, am gândit eu, pentru că eu aveam de gând să îmi dau demisia. Da, chiar aşa. Voi intra în birou în pas de defilare şi îmi voi da demisia. În fond, ca ce chestie să înghit rahatul ăsta din partea ei? Ce anume îi dădea ei dreptul să-mi vorbească – să vorbească oricui – în halul ăsta? Poziţia? Puterea? Prestigiul? Afurisitele de ţoale Prada? Unde, în tot universul ăsta, un asemenea comportament putea fi considerat acceptabil?

Chitanţa pe care trebuia să o semnez zilnic pentru ca prânzul de nouăzeci şi cinci de dolari să fie inclus în factura plătită de Elias-Clark era pe măsuţă şi am mâzgălit la repezeală o semnătură nedesluşită. Era semnătura mea, sau a Mirandei, sau a lui Emily, sau a lui Mahatma Gandhi, nimeni nu şi-ar fi putut da seama în momentul ăsta a cui era, dar nu conta. Am înhăţat sacoşa cu alimentul care dădea o nouă definiţie produsului numit

„carne friptă" şi m-am năpustit afară, lăsându-l pe Sebastian, aflat într-o stare de spirit foarte fragilă, să se descurce singur cu propriile simţăminte. M-am aruncat rapid într-un taxi în clipa în care m-am pomenit în stradă, după ce aproape că am dărâmat un bătrânel. N-aveam timp să mă ocup de aşa ceva. Trebuia să-mi dau demisia. Cu tot traficul de la ora prânzului, am parcurs cele câteva străzi în zece minute şi i-am aruncat taximetristului o bancnotă de douăzeci de dolari. I-aş fi dat una de cincizeci dacă aş fi avut, şi aş fi găsit o cale de a o deconta la Elias, dar nu am găsit niciuna în portofel. El a început imediat să îmi numere restul, dar eu am trântit portiera şi am luat-o la fugă. Fie ca acei douăzeci de dolari să-i folosească pentru îngrijirea vreunei fetiţe pe undeva, sau pentru repararea vreunui boiler, am decis eu. Sau chiar pentru câteva beri după serviciu, în vreo cârciumă de-a şoferilor de prin Queens – orice ar fi hotărât taximetristul să facă cu banii ăştia ar fi reprezentat o activitate mai nobilă decât a cumpăra încă o cană de cafea Starbucks.

Încărcată de dispreţuitoare indignare, am năvălit în clădire, fără să acord vreo atenţie privirilor dezaprobatoare ale unui grup de Tocători dintr-un colţ. L-am văzut pe Benji coborând dintr-unul dintre lifturile Bergman, dar m-am întors repede cu spatele, ca să nu mai pierd timpul şi cu el, mi-am trecut cârdul prin cititor şi

am dat cu şoldul în uşile turnante. La dracu’! Bara metalică a rămas înţepenită, mi-a izbit din plin osul pelvian şi am realizat instantaneu că o vânătaie mare şi neagră avea să mi se ivească pe piele în câteva minute. Am ridicat privirea şi am dat peste două şiruri de dinţi albi şi o mutră transpirată lăbărţată împrejurul lor. Eduardo. Trebuie că glumea. Sigur că glumea.

I-am aruncat cea mai încruntată expresie de care eram în stare, una care spunea, foarte simplu, ceva de genul *Mori naibii!* dar azi n-a avut niciun fel de efect. Cu ochii în ochii lui am dat fuga la uşa următoare, am trecut cârdul prin ea iute ca fulgerul şi m-am năpustit să intru. Dar el a reuşit să o blocheze la timp, iar eu am rămas acolo în timp ce el dădea drumul înăuntru tuturor Tocătorilor, unul după altul, pe prima uşă pe care o încercasem eu. Şase inşi în total, iar eu stăteam tot acolo, atât de frustrată, încât mă podidea plânsul. Eduardo nu era câtuşi de puţin înţelegător.

— Prietenă dragă, nu fi atât de tristă, chestia asta nu e o tortură, e ceva amuzant. Te rog. Şi acum, fii atentă aici, pentru că... "*I think we're alone now. There doesn’t seem to be anyone a-rou-ound. I think we're alone now. The beatin' of our hearts is the only sou-und”.*

— Eduardo, cum naiba vrei să-ţi dansez pe chestia asta? N-am timp acum de aşa ceva, la dracu’!

— OK, OK. Nu-mi dansa, cântă doar. Eu încep, tu termini. *„Children behave! That’s what they say when we're together. And watch how you play. They don’t understand, and so we're...”*

M-am gândit că oricum trebuia să-mi dau demisia dacă mai întârziam mult, sau că aveam să fiu dată afară. Măcar să fac altcuiva o bucurie.

— *"Running just as fast as we can”,* am continuat eu imediat. *Holdin' on to one another’s hand. Tryin' to get away into the night and then you put your arms around me ont we tumble to the ground and then you say...”*

M-am aplecat puţin, că l-am văzut pe Mickey, ticălosul pe care îl cunoscusem în prima zi, încercând să asculte, iar Eduardo a terminat cântecul:

— *"I think we re alone now. There doesn’t seem to be anyone a-rou-ound. I think we're alone now. The beatin' of our hearts is the only sou-und!”*

S-a fandosit şi şi-a avântat un braţ în sus. I-am făcut un semn aprobator şi am auzit declicul de deschidere al uşii metalice.

— Poftă bună, Andy! mi-a strigat el, încă rânjind.

— Şi ţie la fel, Eduardo, şi ţie la fel.

Drumul cu liftul a fost liniştit şi lipsit de evenimente şi abia când am ajuns la uşa biroului nostru am decis că nu-mi puteam da demisia.

Sigur, era înspăimântător să o fac aşa, pe

nepusă masă, şi era pe de-a-ntregul posibil ca ea să se uite doar la mine şi să-mi spună: „Nu, nu îţi permit să demisionezi” – şi atunci ce puteam spune? Şi, în afară de asta, trebuia să nu uit că era vorba doar de un an din viaţa mea. Un singur an care urma să mă scutească de mulţi ani de nefericire. Un an, douăsprezece luni, cincizeci şi două de săptămâni, trei sute şaizeci şi cinci de zile de acceptare a rahatului ăsta, pentru a face apoi ceea ce îmi doream cu adevărat. Nu era mare lucru, şi-apoi eram prea obosită ca să mă gândesc măcar la căutarea unul alt loc de muncă. Mult prea obosită.

Emily m-a privit când am intrat pe uşă.

— Se întoarce imediat. S-a dus până în biroul domnului Ravitz. Zău aşa, Andrea, ce ţi-a trebuit atât de mult? Ştii foarte bine că se repede la mine de câte ori întârzii tu, şi eu ce pot să-i spun? Că fumezi în loc să-i cumperi cafeaua sau că vorbeşti la telefon cu prietenul în loc să îi aduci prânzul? Nu e drept, zău că nu e drept.

Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra calculatorului, cu o expresie resemnată pe faţă.

Avea dreptate, fireşte. Nu era drept. Faţă de mine, faţă de ea, faţă de orice fiinţă omenească, fie ea şi semicivilizată. Şi m-am simţit prost pentru că îi făceam şi ei viaţa mai grea, căci asta făceam de fiecare dată când întârziam câteva minute ca să mă relaxez şi să mă liniştesc. Pentru că fiecare secundă în care eu lipseam nu era decât o nouă

secundă în care Miranda îşi aţintea atenţia necruţătoare asupra lui Emily. Mi-am jurat că voi încerca să mă port mai bine.

— Ai absolută dreptate, Em, şi îmi pare rău. O să încerc să mă port mai bine.

A părut realmente surprinsă şi chiar oarecum mulţumită.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta, Andrea. Doar am făcut şi eu treaba pe care o faci tu acum. Şi *ştiu* cât e de împuţită. Crede-mă, nu puţine au fost zilele în care a trebuit să mă duc pe zăpadă şi zloată să-i cumpăr cafea de cinci, şase, şapte ori pe zi. Eram atât de obosită că abia mă mai puteam mişca – ştiu foarte bine cum e. Uneori mă suna să mă întrebe unde e ceva anume – cafeaua latte, prânzul, ceva special, de exemplu pasta pentru dinţi sensibili – şi era plăcut să constat că măcar dinţii ei sunt sensibili –, iar eu nici nu apucasem bine să ies din clădire. Nici nu ajunsesem pe stradă! Aşa e ea, Andy. Aşa stau lucrurile şi gata. Nu poţi să te-ncontrezi la nesfârşit, în felul ăsta n-o să rezişti prea mult aici. Nu vrea să jignească pe nimeni, zău că nu vrea. Dar aşa e ea, pur şi simplu aşa e ea.

Am dat din cap şi am înţeles, dar nu puteam deloc să accept aşa ceva. Nu lucrasem niciodată în altă parte până atunci, dar nu puteam crede că peste tot şefii se poartă în halul ăsta. Sau aşa se purtau toţi?

Am pus sacoşa cu mâncare pe biroul meu şi

am început preparativele. Am scos cu mâinile goale toată mâncarea din cutiile, închise ermetic pentru a o păstra caldă, şi am aranjat-o (stilat, speram eu) pe una dintre farfuriile de porţelan din sertarul de deasupra dulapului. M-am oprit numai cât să-mi şterg mâinile deja slinoase de o pereche de pantaloni de-ai ei Versace, pe care încă nu apucasem să-i trimit la curăţătorie, după care am pus farfuria pe tava de tek şi ceramică, al cărei loc era sub biroul meu. Lângă farfurie am pus vasul cu unt, sarea şi tacâmurile învelite în şerveţelul-care-nu-mai-era-în-formă-de-fustă-plisată. O rapidă examinare a capodoperei mele m-a dus la concluzia că lipsea apa San Pellegrino.

Trebuia să mă grăbesc – ea se putea întoarce din clipă în clipă! M-am repezit într-una dintre chicinete şi am înhăţat cu mâinile câteva cuburi de gheaţă, suflând în ele să nu-mi îngheţe palmele. Suflatul era doar la un mic, micuţ, mititel pas spre a le linge – *să o fac*? *Nu! Ridică-te deasupra, ridică-te deasupra unui asemenea comportament. Nu îi scuipa în mâncare şi nu-i linge cuburile de gheaţă. Doar eşti o persoană superioară, nu poţi face aşa ceva!*

Biroul ei era încă pustiu când m-am întors şi nu-mi mai rămăsese decât să torn apa din sticlă în pahar şi să-i pun tava aranjată cu atâta măiestrie pe birou. Ea avea să se întoarcă, avea să se aşeze la biroul ei gigantic şi să zbiere să-i închidă careva uşa. Iar asta avea să fie unica dată când aveam să

sar fericită şi entuziasmată din scaun, pentru că asta însemna nu numai că ea urma să stea potolită în spatele acelor uşi vreme de o bună jumătate de oră vorbind la telefon cu B-DAD, dar şi că puteam şi noi două să mâncăm. Una din noi se putea repezi până jos, să înhaţe primul aliment care-i cădea sub ochi, alergând înapoi într-un suflet, pentru ca şi cealaltă să poată pleca. Apoi ne străduiam să ne ascundem mâncarea sub birou sau pe după monitoare, pentru cazul în care ea ar fi ieşit pe neaşteptate din birou. Dacă exista vreo regulă nescrisă, dar nesmintită, aceea spunea că personalul de la *Runway* nu mănâncă în faţa Mirandei Priestly. Scurt.

Ceasul meu zicea că e ora două şi un sfert. Stomacul îmi zicea că e seara târziu. Trecuseră şapte ore de când înfulecasem un croissant cu ciocolată, în drum de la Starbucks spre birou, şi mi-era aşa foame, că-mi venea să muşc din friptura Mirandei.

— Em, mă ia cu leşin de foame. Cred că mă reped până jos să cumpăr ceva. Vrei să-ţi aduc şi ţie ceva?

— Ai înnebunit? Nu i-ai servit încă prânzul. Se întoarce dintr-o clipă în alta.

— Vorbesc serios. Zău că nu mi-e bine. Nu cred că pot să aştept.

Lipsa de somn combinată cu procentul scăzut de glucide îmi provoca ameţeli. Nu eram sigură că sunt în stare să-i car tava cu friptură în birou,

chiar dacă avea să se întoarcă în secunda următoare.

— Andrea, fii raţională! Dacă dai nas în nas cu ea în lift sau la recepţie? O să-şi dea seama că ai ieşit din birou. Ar sări în sus! Nu merită riscul. Stai un pic, mă duc eu să-ţi aduc ceva.

Şi-a înhăţat portofelul şi a ieşit din birou. După nici patru secunde am văzut-o pe Miranda venind pe hol. Orice gând la ameţeală, sau foame, sau extenuare a dispărut în clipa în care am i-am văzut faţa crispată şi încruntată şi am zburat de pe scaunul meu să îi pun tava pe birou înainte de a mă zări.

Am aterizat la loc pe scaunul meu cu capul învârtindu-mi-se, cu gura uscată şi total dezorientată exact în clipa în care primul pantofior Jimmy Choo trecea pragul. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire şi, din fericire, nici n-a observat că adevărata Emily nu se afla la biroul ei. Aveam impresia că întâlnirea cu domnul Ravitz nu mersese prea bine, deşi era posibil să fie vorba doar de veşnicul ei resentiment faţă de ideea de a fi nevoită să plece din biroul său pentru a se întâlni cu cineva în biroul aceluia. Domnul Ravitz era, din câte observasem până acum, singura persoană din întreaga clădire pe care Miranda se grăbea întotdeauna să o mulţumească.

— Ahn-dre-ah! Ce e asta? Te rog să-mi spui ce Dumnezeu e asta?

M-am repezit în biroul ei şi am rămas

încremenită în faţa mesei, având amândouă ochii aţintiţi spre ceva care reprezenta, cât se poate de evident, prânzul pe care îl servea ori de câte ori nu ieşea în oraş. O rapidă recapitulare mentală a dus la descoperirea că nimic nu lipsea, nimic nu fusese pus în alt loc decât cel obligatoriu, nimic nu fusese gătit incorect. Care era problema ei?

— Păi, ăă, e prânzul tău, am zis eu cu glas domol, în efortul sincer ca tonul meu să nu pară sarcastic, lucru extrem de dificil, ţinând cont de faptul că declaraţia în sine era evident sarcastică. E ceva în neregulă?

Dacă e să fiu sinceră, cred că buzele ei abia dacă s-au întredeschis uşurel, dar mie, în starea aproape de delir în care mă aflam, mi s-a părut că şi-a dezgolit nişte colţi ascuţiţi.

— E ceva în neregulă? m-a imitat ea în batjocură, cu glas piţigăiat, care nu aducea câtuşi de puţin cu glasul meu sau cu vreun alt glas omenesc.

Şi-a îngustat ochii până au ajuns nişte fante şi s-a aplecat mai spre mine, vorbind tot fără să ridice vocea:

— Da, e ceva în neregulă. Ceva foarte, foarte în neregulă. De ce a trebuit să mă întorc în biroul meu ca să găsesc *asta* pe masă?

Era ca atunci când te chinuieşti să dezlegi unul dintre rebusurile acelea supersofisticate. Chiar aşa, m-am întrebat eu, de ce a trebuit să se întoarcă în biroul ei ca să găsească asta pe masă?

Evident, faptul că ceruse toate astea cu numai o oră în urmă nu reprezenta răspunsul corect la întrebare, dar era singurul de care dispuneam. Nu îi plăcea tava pe care era servit? Nu, asta era exclus: o văzuse de un milion de ori până atunci şi nu se plânsese niciodată de ea. Îi trimiseseră din greşeală un alt fel de carne? Nu, nici asta nu era. Cei de la restaurant mă expediaseră odată cu un fileu care arăta senzaţional, gândind că ei o să-i placă mai mult decât carnea aia crudă şi tare ca talpa, dar ea mai să facă infarct. Mă pusese să-l sun pe bucătarul-şef în persoană şi să urlu la el, în vreme ce ea stătea lângă mine şi îmi spunea ce să-i zic.

„Îmi pare rău, domnişoară, îmi pare foarte rău”, răspunsese el cu voce stinsă şi mi se păruse cel mai de treabă om din lume. „M-am gândit doar că, dat fiind că domnişoara Priestly este un client minunat, ar prefera să servească ce avem noi mai bun. Nu am cerut mai mulţi bani, dar nicio grijă, nu mai fac aşa ceva. Promit”. Mi-a venit să plâng atunci când ea mi-a ordonat să-i spun că nu va mai fi în veci bucătar-şef în alt restaurant decât unul de mâna a doua, dar i-am spus. Iar el se scuzase din nou şi se declarase de acord cu ea, iar de atunci ea îşi căpătase mereu carnea ei crudă înecată în sânge. Deci, nici asta nu era problema. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să spun sau ce să fac.

— Ahn-dre-ah. Nu ţi-a spus asistenta domnului

Ravitz că am servit prânzul împreună cu el în nenorocita aceea de cantină cu numai câteva clipe în urmă? m-a întrebat ea răspicat, de parcă se străduia din răsputeri să nu-şi piardă de tot cumpătul.

Ce? După toată nebunia aceea, după toată alergătura, după spaima trasă de Sebastian, după telefoanele furioase, după facturarea a nouăzeci şi cinci de dolari, după cântecul lui Tiffany de la uşă şi după aranjarea mâncării, şi ameţeala, şi aşteptarea întoarcerii ei ca să pot mânca şi eu, aflu că *ea mâncase deja*?

— Ăă, nu, nu ne-a sunat deloc. Păi, ăă, înseamnă că nu vrei asta?am întrebat şi am arătat spre tavă.

M-a privit de parcă i-aş fi sugerat să-şi mănânce una din gemene.

— Ce crezi că înseamnă asta, Emily?

La naiba! Şi în ultima vreme se descurcase atât de bine cu numele meu.

— Cred că, ăă, că nu o vrei.

— Ai un bun simţ de observaţie, Emily. Am mare noroc că înveţi aşa de repede. Şi acum, ia toate astea de aici. Şi vezi să nu se mai întâmple. Asta e tot.

M-a străfulgerat o scurtă viziune – una în care, ca în filme, se făcea că întindeam mâna şi trimiteam în zbor tot conţinutul tăvii până în capătul celălalt al încăperii. Şi se făcea că ea privea asta şocată, după care, cuprinsă de

remuşcări, îşi cerea din suflet iertare pentru că îmi vorbise pe un asemenea ton. Dar ţăcănitul unghiilor ei în masă m-a readus rapid la realitate, aşa că am ridicat în grabă tava şi am ieşit cu grijă din birou.

— Ahn-dre-ah, închide uşa! Am nevoie de puţină linişte! a strigat ea.

De bună seamă, faptul că pe biroul ei îşi făcuse apariţia un prânz îmbelşugat pe care ea nu avusese chef să-l consume reprezentase un eveniment extrem de stresant pentru ea.

Emily tocmai se întorsese cu o cutie de Cola light şi un pacheţel cu stafide pentru mine. Se presupunea că astea aveau să mă ajute să rezist până la prânz, deşi, fireşte, nu exista în toate astea măcar o calorie, măcar un gram de grăsime, măcar o uncie de zahăr. Ea a pus pachetul pe biroul meu tocmai când Miranda zbiera şi s-a repezit să îi închidă uşile franţuzeşti.

— Ce s-a-ntâmplat? a şoptit ea cu ochii la tava cu mâncarea neatinsă pe care o ţineam, încremenită locului, în mâini.

— Păi, se pare că încântătoarea noastră şefa a servit deja masa de prânz, am şuierat eu printre dinţii încleştaţi. Şi mi-a făcut o scenă pentru că nu am prevăzut, nu am ghicit, nu am fost în stare să mă uit direct în stomacul ei şi să-mi dau seama că nu-i mai e foame.

— Glumeşti, a zis ea. S-a răţoit la tine pentru că ai fugit să-i aduci prânzul – aşa cum îţi ceruse –

şi pentru că, pe urmă, nu ai avut de unde să ştii că ea mâncase deja în altă parte? Ce căţea!

Am dat din cap. Era o schimbare fenomenală, de data asta Emily îmi ţinea mie partea, în loc să-mi ţină un discurs despre cum Nu-Pricep-Eu-Și-Pace. Dar, stai aşa! Era prea frumos ca să dureze mult. Ca soarele care coboară brusc după linia orizontului, lăsând în urmă-i numai dungi roz şi bleu acolo unde strălucise cu numai câteva clipe în urmă, expresia de pe chipul lui Emily a trecut de la cea de mânie la una de remuşcare. Virajul Paranoic *Runway.*

— Ţine minte ce am discutat mai înainte, Andrea. (Mda, iată-l, VOR, o sută optzeci de grade:) Ea nu face toate astea ca să te jignească pe tine. Nu e deloc rău intenţionată. Atâta doar că e o persoană prea importantă ca să îşi piardă vremea cu mărunţişuri. Aşa că nu te enerva. Aruncă mâncarea şi hai să ne vedem de treabă.

Emily şi-a întipărit pe chip o expresie de hotărâre şi s-a aşezat în faţa calculatorului. Sunt convinsă că se întreba în clipa aceea dacă Miranda nu pusese cumva microfoane în biroul nostru şi auzise totul. Era roşie la faţă şi părea foarte nemulţumită de lipsa de autocontrol de care dăduse dovadă. Nu ştiu cum rezistase în postul ăsta atât de mult.

Mi-a trecut prin minte să mănânc chiar eu friptura, dar ideea că fusese pe biroul Mirandei cu câteva clipe mai devreme mi-a provocat repulsie.

Am dus tava la bucătărie şi am înclinat-o în aşa fel încât tot ce se găsea pe ea a alunecat direct în coşul de gunoi – toată mâncarea gătită şi condimentată cu grijă, farfuria de porţelan, bolul metalic cu unt, cutiuţa cu sare, şerveţelul de pânză, tacâmurile, cuţitul de friptură şi paharul Baccarat. Duse au fost toate. Ce conta? O să le văd din nou pe toate în ziua următoare, sau când i s-o face iar foame de vreun prânz.

*

* * *

Când am ajuns, în sfârşit, la Drinkland, Alex părea enervat, iar Lily – terminată. M-am întrebat imediat dacă Alex aflase cumva că îmi dăduse astăzi o întâlnire un tip care nu numai că era faimos şi mai vârstnic ca mine, dar mai era şi un nenorocit absolut. Îşi dădea el seama cumva? Simţea? Să-i spun eu? Nu, nu era cazul să deschid o discuţie pe o temă atât de insignifiantă. Doar nu admiteam că mă interesează un alt bărbat, doar nu aveam să ies vreodată cu el. Aşa că nu aveam nimic de câştigat pomenind despre conversaţia cu respectivul.

— Bună sseara, modissto, a bolborosit Lily şi şi-a vânturat paharul cu gin tonic în direcţia mea, în chip de salut. Parte din conţinutul paharului i s-a vărsat pe vestă, dar n-a părut să observe: Ssau ar trebui ssă sspun, viitoare colegă de cameră? comandă ceva de băut. Trebuie ssă toastăm!

De fapt, sunase mai mult a „toatăm”.

L-am sărutat pe Alex şi m-am aşezat lângă el.

— Arăţi trăsnet astăzi! mi-a zis el şi a aruncat o privire admirativă asupra hainelor mele Prada. Când s-a petrecut transformarea?

— O, astăzi. Foarte aproape de momentul în care aproape că mi s-a spus răspicat că dacă nu îmi ajustez look-ul s-ar putea să rămân fără serviciu. Chestii destul de jignitoare, dar trebuie să mărturisesc că dacă tot trebuie să te îmbraci cu ceva în fiecare zi, ţoalele astea nu sunt rele deloc. Uite ce e, îmi pare foarte rău că am întârziat. Pregătirea Cărţii s-a lungit astăzi la nesfârşit şi imediat după ce i-am adus-o, Miranda m-a trimis la magazinul din colţ să-i cumpăr nişte busuioc.

— Parcă spuneai că are bucătar, a remarcat Alex. Nu putea să-l trimită pe el?

— Într-adevăr, are bucătar. Şi mai are şi menajeră, şi bonă, şi doi copii. Aşa că n-am nici cea mai vagă idee de ce eu am fost cea expediată după mirodenii. Şi a fost cu atât mai agasant cu cât pe Fifth Avenue nu există magazine pentru aşa ceva, şi nici pe Madison sau Park, aşa că a trebuit să mă duc tocmai pe Lex ca să dau de un magazin. Dar, fireşte, acolo nu aveau busuioc, aşa că a trebuit să iau nouă străzi la picior până am dat de un D’Agostino’s deschis. Şi uite-aşa am petrecut încă patruzeci şi cinci de minute. Ar trebui să cumpăr un raft întreg de mirodenii şi să umblu peste tot cu el în sacoşă. Dar dă-mi voie să-ţi spun că a meritat din plin să fac aceste patruzeci şi

cinci de minute de muncă suplimentară! Gândeşte-te numai ce multe am învăţat în timp ce am umblat după busuioc, ce pregătită sunt acum pentru viitorul meu în lumea publicisticii! De-acum sunt pe drumul cel bun pentru cariera de redactor, am zis eu cu un zâmbet triumfător.

— În cinstea viitorului tău! a zbierat Lily fără a detecta vreo urmă de sarcasm în diatriba mea.

— S-a abţiguit rău, a zis Alex cu glas domol şi a privit-o pe Lily cu aerul cuiva care se uită la o rubedenie care zace bolnavă pe un pat de spital. Eu am ajuns aici împreună cu Max la fix, el a plecat deja, dar ea trebuie să fi venit cu ore întregi înaintea noastră. Iar dacă nu, înseamnă că bea foarte repede.

Lily băuse întotdeauna în stil mare, dar asta nu era deloc bizar, dat fiind că Lily făcea totul în stil mare. Ea fusese prima care fumase marijuana în şcoala generală, prima care îşi pierduse virginitatea în liceu şi prima care sărise cu paraşuta în facultate. Iubea orice şi pe oricine, chiar dacă iubirea nu-i era întoarsă, cu condiţia ca asta să o facă *să se simtă* vie.

„Zău că nu înţeleg cum poţi să te culci cu el, când ştii foarte bine că n-o să se despartă niciodată de iubita lui”, îi spusesem eu despre un tip cu care se întâlnea pe furiş în primul an de liceu.

„Iar eu nu înţeleg cum poţi tu să trăieşti după atâtea reguli”, replicase ea instantaneu. „Cum poţi

să te distrezi când ai viaţa perfect planificată, trasată şi regularizată? Trăieşte şi tu puţintel, Andy! Simte şi tu ceva! E atât de bine să trăieşti!”

Poate că în ultimul timp începuse, într-adevăr, să bea ceva mai mult ca de obicei, dar ştiam că acest prim an din programul ei postuniversitar era deosebit de stresant chiar şi pentru ea şi că profesorii de la Columbia erau mai pretenţioşi şi mai puţin înţelegători decât cei pe care îi învârtise ea pe degete la Brown. *Poate că nu e o idee rea,* am gândit eu şi i-am făcut un semn chelneriţei. Poate că a bea e cea mai bună cale pentru a te descurca. Am comandat un Absolut cu suc de grape-fruit şi am sorbit lung. Mi s-a făcut şi mai rău, pentru că tot nu avusesem timp să bag în stomac altceva în afara cutiei de Cola light şi a pacheţelului cu stafide aduse de Emily pe la prânz.

— Sunt sigură că nu e nicio problemă, doar că a avut parte de două săptămâni foarte grele la şcoală, i-am zis eu lui Alex, de parcă Lily n-ar fi stat chiar lângă noi.

Ea nu lua notă că vorbeam despre ea, fiind adânc preocupată să-i arunce unui golănaş de la bar nişte priviri ademenitoare de vino-ncoa’ Alex şi-a petrecut braţul pe după umerii mei şi eu m-am ghemuit mai aproape de el pe banchetă. Ce bine era să fiu din nou aproape de el – aveam impresia că trecuseră săptămâni întregi de când nu mai stătusem aşa.

— Nu vreau să sparg cheful, dar trebuie să

plec acasă, a zis Alex şi mi-a dat părul după ureche. Te descurci cu ea?

— Trebuie să pleci? Aşa repede?

— Repede? Andy, sunt aici de două ore şi mă uit cum bea prietena ta cea mai bună. Am venit să te văd pe tine, dar tu nu erai aici. Iar acum e aproape miezul nopţii şi mai am de corectat nişte compuneri.

A spus toate astea calm, dar mi-am dat seama că e supărat.

— Ştiu, îmi pare rău, zău că-mi pare rău. Ştii bine că aş fi venit dacă ar fi fost posibil. Ştii cum…

— Ştiu toate astea. Nu zic că ai făcut ceva rău sau că ai fi putut să procedezi altfel. Înţeleg. Dar încearcă să înţelegi şi tu cum e viaţa mea, bine?

Am dat din cap şi l-am sărutat, dar m-am simţit foarte prost. Mi-am jurat să mă revanşez faţă de el, să aleg o seară anume şi să organizez ceva deosebit numai pentru noi doi. În fond, el acceptase multe situaţii neplăcute din partea mea.

— Atunci, nu vrei să rămâi la mine peste noapte? am întrebat eu plină de speranţă.

— Numai dacă ai nevoie de ajutor cu Lily. Chiar că trebuie să ajung acasă şi să corectez lucrările alea.

M-a îmbrăţişat de despărţire, a sărutat-o pe Lily pe obraz şi a pornit spre uşă.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, a zis el şi a ieşit.

— De ce a plecat Alex? a întrebat Lily de parcă

n-ar fi fost de faţă la întreaga conversaţie. E ssupărat pe tine?

— Probabil, am oftat eu şi am strâns la piept geanta mea de poştaş din pânză de cort. În ultimul timp m-am purtat ca un rahat cu el.

M-am dus până la bar să cer nişte apetitive şi pe când m-am întors golănaşul-de-Wall-Street se ghemuise deja pe banchetă lângă Lily. Părea să aibă până în treizeci de ani, dar părul începuse să i se rărească, aşa că era cam greu să-i apreciezi vârsta.

Am apucat haina ei şi i-am aruncat-o.

— Lily, pune asta pe tine. Plecăm chiar acum, am zis cu ochii la el.

Era cam scund, iar pantalonii kaki lăbărţaţi nu îl făceau să pară mai înalt. Iar faptul că limba lui se afla acum la trei centimetri de urechea prietenei mele celei mai bune nu mă făcea să îl plac mai mult.

— Ei, ce atâta grabă? a întrebat el cu voce plângăreaţă, nazală. Prietena ta şi cu mine suntem pe cale să ne cunoaştem mai bine.

Lily a rânjit şi a dat din cap, după care a încercat să mai tragă o duşcă, nedându-şi seama că paharul ei e gol.

— Foarte frumos, dar acum trebuie să plecăm. Cum te cheamă?

— Stuart.

— Încântată de cunoştinţă, Stuart. Ce-ar fi să-i dai lui Lily numărul tău de telefon ca să te poată

ea suna dacă vrea atunci când o să se simtă mai bine? Ce zici? am întrebat eu şi i-am aruncat un zâmbet.

— Mda, mă rog. Nicio problemă. Vorbim mai târziu.

S-a ridicat în picioare şi a pornit-o imediat spre bar, atât de repede că Lily nici n-a apucat să bage de seamă că plecase.

— Sstuart şi cu mine tocmai ssuntem pe cale ssă ne cunoaştem mai bine, nu-i aşa, Sstu?

S-a întors spre locul ocupat de el o clipă mai devreme şi a părut nedumerită.

— Stuart a trebuit să plece, Lil. Hai s-o luăm din loc.

I-am tras haina verde spălăcit peste pulover şi am ridicat-o în picioare, iar ea s-a clătinat nesigură până şi-a recăpătat echilibrul. Afară, aerul era rece şi înţepător şi m-am gândit că asta o va ajuta să se dezmeticească.

— Nu mă-mă ssimt prea bine, s-a bâlbâit ea.

— Ştiu, scumpo, ştiu. Hai să luăm un taxi până la tine acasă, bine? Crezi că poţi?

A încuviinţat din cap, după care s-a aplecat cu un gest firesc şi a început să vomite. Pe cizmele ei maro şi puţin şi pe jeanşi. *Dacă m-ar vedea fetele de la* Runway *cu prietena mea cea mai bună,* am gândit eu aproape involuntar.

Am aşezat-o pe un pervaz care nu părea să aibă sistem de alarmă şi i-am ordonat să nu se mişte. Am văzut o bodegă deschisă non-stop

vizavi, căci era clar că fata asta avea nevoie de apă. Dar când m-am întors am constatat că vomase din nou – de data asta pe toate hainele – şi că avea ochii apoşi. Cumpărasem două sticle de apă Poland Spring, una ca să o bea şi cealaltă ca s-o spăl, dar era deja prea greţos. I-am deşertat o sticlă pe picioare, să curăţ voma, şi jumătate din cealaltă pe haine. Mai bine udă fleaşcă decât plină de vomă. Era atât de beată că nici n-a observat.

A trebuit să duc ceva muncă de lămurire ca să conving un taximetrist să mă lase să urc cu Lily, care arăta în asemenea hal, dar i-am promis un bacşiş gras peste ceea ce avea în mod sigur să se ridice oricum la o sumă considerabilă. Doar mergeam din Lower East Side până la capătul Upper West, iar eu îmi făceam deja socotelile cum voi putea deconta călătoria care avea să coste cu siguranţă douăzeci de dolari. O să pot spune probabil că am făcut un drum să caut ceva pentru Miranda. Da, o să ţină.

Călătoria pe scări până la etajul patru a fost încă şi mai puţin plăcută decât cea cu taxiul, dar după douăzeci şi cinci de minute de plimbare devenise mult mai cooperantă şi a reuşit chiar să se spele singură sub duş, după ce am dezbrăcat-o. Am arătat spre pat şi m-am uitat cum se prăbuşeşte pe el cu faţa în jos şi cum genunchii i s-au izbit de marginea metalică. Am privit-o zăcând în stare de inconştienţă şi m-a cuprins nostalgia după anii de studenţie, după toate câte

le făcusem împreună. Şi acum ne distram, sigur, dar niciodată nu mai aveam să fim atât de lipsite de griji ca atunci.

M-am întrebat în treacăt dacă nu cumva Lily a început totuşi să bea prea mult în ultimul timp. Ce-i drept, chiar părea a fi beată mai tot timpul. Dar cu o săptămână în urmă, când Alex pomenise de treaba asta, eu îl asigurasem că totul se datora numai faptului că ea era încă studentă şi nu trăia în lumea reală, cu răspunderi reale, de adult (de exemplu, cum să torni la perfecţie un pahar de apă San Pellegrino). La naiba, doar trăseserăm multe beţii la Señor Frog's în vacanţa de primăvară, şi dăduserăm gata trei sticle de vin roşu când sărbătoriserăm ziua în care ne cunoscuserăm în clasa a opta. Lily îmi ţinuse părul în timp ce eu vomam cu faţa lipită de closet, după orgia de după examenele finale, şi trăsese pe dreapta de patru ori pe când ne întorceam la cămin după o noapte în care băusem opt pahare de rom şi cola şi interpretasem *karaoke,* absolut oribil, cântecul *Every Rose Has Its Thorn*[29]*.* Iar eu o cărasem la mine acasă în seara în care împlinise douăzeci şi unu de ani, o vârâsem în patul meu, asigurându-mă la fiecare zece minute că respiră, după care, într-un final, adormisem pe covor, lângă pat, când m-am simţit cât de cât sigură că ea avea să supravieţuiască până dimineaţa. Se trezise de două ori în timpul nopţii. Prima dată, ca

29 Cîntec interpretat de trupa Poison.

să vomite de partea cealaltă a patului – cu un sincer efort de a o face în coşul de gunoi pe care i-l pusesem acolo, dar prea ameţită ca să reuşească, drept care vomitase pe peretele meu –, iar a doua oară, ca să îşi ceară sincer iertare şi ca să-mi spună că mă iubeşte şi că sunt cea mai bună prietenă pe care şi-ar putea-o dori vreo fată. Că doar asta făceau prietenele: se îmbătau împreună şi făceau chestii trăsnite şi aveau grijă una de cealaltă, nu? Sau toate astea trebuiau să se întâmple doar la petrecerile din timpul facultăţii, ca un fel de ritualuri de maturizare cu loc şi timp strict stabilite? Alex insistase că acum ceea ce se întâmplă este altfel, că *ea* este altfel, dar eu nu vedeam lucrurile în acest fel.

Ştiam că ar fi trebuit să rămân la ea peste noapte, dar era aproape ora două dimineaţa şi eu trebuia să fiu la serviciu peste cinci ore. Hainele mele puţeau a vomă şi nu exista nici cea mai mică şansă de a găsi în şifonierul lui Lily ceva cât de cât acceptabil pentru *Runway,* mai ales de când mă hotărâsem să îmi îmbunătăţesc look-ul. Am oftat, am tras o pătură peste ea şi i-am pus deşteptătorul la ora şapte, ca să aibă oarece şanse să ajungă la ore în timp util, în cazul în care nu ar fi fost mahmură peste poate.

— La revedere, Lil. Trebuie să plec. Eşti bine?

I-am pus telefonul pe pernă, lângă cap.

A deschis ochii, s-a uitat drept la mine şi a zâmbit.

— Mulţumesc, a murmurat şi pleoapele i s-au închis la loc.

Sigur, nu ar fi fost în stare să alerge maratonul, sau să tundă iarba cu maşinuţa de tuns, dar putea foarte bine să doarmă singură.

— Cu plăcere, am reuşit să îngaim, deşi era prima dată în douăzeci şi una de ore când nu mai aveam de alergat, adus, rearanjat, mutat, curăţat sau ajutat în vreun alt mod. Te sun eu mâine, am mai spus şi, cu toată puterea voinţei, am continuat să stau pe picioare. Dacă vreuna din noi va mai fi în viaţă mâine.

Şi atunci am plecat, în sfârşit, *în sfârşit,* acasă.

10

— Mă bucur că te-am găsit, am auzit-o pe Cara la celălalt capăt al firului.

De ce gâfâia la ora opt fără un sfert dimineaţa?

— Oh. Nu mă suni niciodată aşa devreme. Ce s-a-ntâmplat?

În secunda de care am avut nevoie ca să rostesc cuvintele astea mi-a trecut prin minte cel puţin o jumătate de duzină de scenarii despre lucruri de care Miranda ar putea avea nevoie.

— Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva. Am vrut doar să te previn că B-DAD e în drum să-ţi facă o vizită şi că e cât se poate de vorbăreţ în dimineaţa asta.

— Ei, da, asta-i într-adevăr o veste grozavă. Doar a trecut o săptămână întreagă de când m-a chestionat cu privire la toate aspectele vieţii mele private. Chiar mă întrebam unde e cel mai devotat fan al meu.

Am terminat de scris o scrisoare şi am apăsat pe „Prinţ”.

— Eşti o fată norocoasă, trebuie să mărturisesc. Şi-a pierdut total interesul pentru persoana mea, s-a plâns ea cu un aer comico-dramatic. Nu mai are ochi decât pentru tine. L-am auzit spunând că vine să discute cu tine detalii despre petrecerea de la Met.

— Straşnic, asta e de-a dreptul straşnic. Abia aştept să fac cunoştinţă cu fratele lui. Deocamdată am vorbit doar la telefon cu el şi mi s-a părut un tăntălău prima-ntâi. Şi eşti sigură că vine încoace, nu e posibil să existe vreun spirit pe undeva pe sus care să mă scutească de nefericirea asta pe ziua de azi?

— Nu, nu pe ziua de azi. Vine sigur. Miranda are oră la pedichiurist la opt şi jumătate dimineaţa, deci nu cred că vine cu el.

Am aruncat o privire rapidă de verificare a programului Mirandei, aflat pe biroul lui Emily. Într-adevăr, azi era în program o dimineaţă fără Miranda.

— Fantastic. Nici că mi-aş fi putut închipui pe cineva mai de vis pentru o relaţie spirituală cu noaptea-n cap decât pe însuşi B-DAD. Dar de ce

vorbeşte aşa de mult?

— Nu-ţi pot oferi drept răspuns decât un fapt evident: s-a însurat cu ea, ceea ce înseamnă că nu e în toate minţile. Sună-mă dacă spune ceva mai caraghios ca de obicei. Trebuie să plec. Caroline tocmai a turtit unul dintre rujurile Stila ale Mirandei pe oglinda din baie fără vreun motiv logic.

— Vieţile noastre sunt de pomină, nu-i aşa? Suntem cele mai super fete. În orice caz, mulţumesc că m-ai prevenit. Vorbim mai târziu.

— OK, pa.

În aşteptarea lui B-DAD, am aruncat o privire peste scrisoarea pe care tocmai o printasem. Era o cerere adresată consiliului de conducere al Muzeului Metropolitan de Artă, din partea Mirandei. Cerea permisiunea de a organiza o petrecere, în luna martie, în onoarea cumnatului ei, un om pe care îmi dădeam seama că îl dispreţuia total, dar care făcea, din păcate, parte din familie. Jack Tomlinson era fratele mai tânăr şi mai zglobiu al lui B-DAD şi tocmai anunţase că îşi părăseşte nevasta şi cei trei copii şi se însoară cu maseuza lui. Deşi el şi B-DAD reprezentau chintesenţa aristocraţiei din şcolile preparatoare de pe Coasta de Est, Jack îşi abandonase personalitatea gen Harvard cu puţin înainte de a împlini treizeci de ani şi se mutase în South Carolina, unde făcuse avere din afaceri imobiliare. După cum îmi spusese Emily, tipul se

transformase într-un sudist sadea, care molfăia paie şi scuipa tutun, chestie care, fireşte, o oripila pe Miranda, veritabilă personificare a femeii rasate şi sofisticate. B-DAD o rugase pe Miranda să organizeze o petrecere de logodnă pentru frăţiorul lui mai mic, iar Miranda, orbită de amor, nu avusese încotro şi îi făcuse pe plac. Şi dacă era să facă ceva, era hotărâtă să facă la perfecţie. Iar perfecţiunea era reprezentată de Met.

Onoraţi membri, bla, bla, bla, am dori să vă cerem permisiunea de a organiza o mică serată extraordinară, bla, bla, bla, vom comanda numai de la cele mai bune restaurante şi florării, fireşte, bla, bla, bla, am dori să ştim care e părerea dumneavoastră, bla, bla. După o ultimă privire, ca să mă asigur că nu există vreo eroare bătătoare la ochi, i-am falsificat rapid semnătura şi am chemat un mesager s-o ducă la destinaţie.

Bătaia în uşa biroului – pe care o ţineam închisă la ora asta, dat fiind că nu era nimeni altcineva pe întreg etajul – a urmat aproape imediat şi am rămas impresionată de viteza cu care a sosit mesagerul, dar uşa s-a dat de perete ca să-i facă loc lui B-DAD, care afişa un rânjet mult prea entuziast pentru ora opt fără un pic dimineaţa.

— Andrea, a ciripit el şi a venit la biroul meu cu un zâmbet atât de sincer, încât m-am simţit chiar vinovată pentru că nu-l plăceam.

— Bună dimineaţa, domnule Tomlinson. Ce vă

aduce aici atât de devreme? l-am întrebat eu. Vă informez cu părere de rău că Miranda nu a venit încă.

A chicotit, iar nasul i-a tremurat ca unui rozător.

— Da, da, nu vine decât după prânz, cred. Andy, a trecut prea mult timp de când noi doi am stat de vorbă. Spune-i tu domnului T: Cum merg treburile?

— Staţi să iau lucrurile astea, am zis eu şi am preluat sacoşa cu monogramă, îndesată cu hainele murdare ale Mirandei, pe care ea i le dăduse lui ca să mi le dea mie.

L-am uşurat de asemenea şi de sacoşa Fendi cu mărgeluţe, reapărută de curând. Era o sacoşă unicat, pe care se cususeră manual nişte mărgeluţe, cu un model elaborat, în formă de cristal, realizată special pentru Miranda de firma Silvia Venturini Fendi în semn de mulţumire pentru sprijinul oferit, iar una dintre asistentele de la departamentul de modă declarase că valorează puţin sub zece mii de dolari. Dar am observat astăzi că unul din mânerele de piele se rupsese din nou, deşi departamentul de accesorii îl returnase de nu ştiu câte ori firmei Fendi ca să fie cusut de mână. Mânerele fuseseră gândite ca să susţină portofelul delicat al unei doamne, poate şi o pereche de ochelari de soare sau, hai, în caz de forţă majoră, chiar un mic telefon celular. Mirandei nu-i păsa câtuşi de puţin de treaba asta.

Ea îndesase în sacoşă o sticlă uriaşă de parfum Bulgari, o sanda cu bareta ruptă, pe care probabil eu trebuia să o dau la reparat, o agendă Hermes, care cântărea mai mult decât un laptop, o imensă lesă de câine, care fie-i aparţinea lui Madelaine, fie urma să fie folosită pentru o şedinţă foto, plus Cartea pe care i-o dusesem în seara precedentă. Eu, una, aş fi amanetat o sacoşă în valoare de zece mii de dolari ca să plătesc chiria pe un an, dar Miranda prefera să o folosească pe post de coş ambulant de gunoi.

— Mulţumesc, Andy. Eşti de mare ajutor tuturor. Aşa că domnului T. tare i-ar plăcea să afle mai multe despre viaţa ta. Ce mai faci?

Ce mai faci Ce mai fac? *Hmm, păi să ne gândim. Nu cine ştie ce. Mă străduiesc să supravieţuiesc unui an de servitute contractuală pentru sadica ta de nevastă. Dacă există măcar câteva minute în timpul zilei în care să nu-mi ceară ceva umilitor, apoi în acele minute mă chinuiesc să uit propaganda aiurită pe care mi-o serveşte cu linguriţa asistenta ei principală. În ocaziile din ce în ce mai rare în care mă aflu în afara sediului acestei reviste, încerc să mă conving că e OK să consum mai mult de opt sute de calorii pe zi şi că faptul de a purta haine mărimea 6 nu mă plasează în categoria XXL. Aşa că răspunsul corect ar fi: nu cine ştie ce.*

— Ei bine, domnule Tomlinson, nu cine ştie ce. Muncesc foarte mult. Şi când nu muncesc, petrec

ceva timp cu prietena mea cea mai bună şi cu prietenul meu. Şi încerc să mă văd şi cu familia.

Şi obişnuiam să citesc mult, am vrut să spun, *dar acum sunt prea obosită.* Şi sporturile de tot felul jucaseră un rol important în viaţa mea, dar acum nu mai aveam timp.

— Şi, deci, ai douăzeci şi cinci de ani, nu? a zis el cu un aer nonşalant.

Nu-mi puteam închipui în ruptul capului de ce îl interesa chestia asta.

— Ăă, nu. Am douăzeci şi trei. Am terminat facultatea anul trecut, în mai.

— Aha! Douăzeci şi trei? Părea că stă în cumpănă dacă să spună ceva sau nu, iar eu m-am pregătit să aud ceea ce am auzit: Atunci, spune-i domnului T. ce fac tinerii de douăzeci şi trei de ani din oraşul ăsta ca să se distreze? Se duc la restaurante? La cluburi? Ceva de genul ăsta?

A zâmbit din nou şi m-am întrebat dacă avea într-adevăr nevoie de atenţie, aşa cum bănuiam eu; nu era nimic sinistru în spatele interesului pe care mi-l arăta, doar o manifestă şi imperioasă nevoie de a *vorbi.*

— Păi, ăă, tot felul de lucruri, probabil. Nu prea mă duc pe la cluburi, dar mă duc pe la baruri şi restaurante şi alte asemenea locuri. Mai cinez în oraş, mă duc la filme.

— Da, pare plăcut. Am făcut şi eu chestii din astea la vârsta ta. Acum nu mai fac decât treburi legate de serviciu şi de strângeri de fonduri. Aşa

că bucură-te de toate astea cât mai poţi, Andy.

Mi-a făcut cu ochiul ca un tată pisălog.

— Mda, mă străduiesc, am reuşit să spun.

Te rog, pleacă, te rog, pleacă, te rog, pleacă, m-am rugat eu şi m-am uitat cu dor la covrigelul care parcă mă striga pe nume. Aveam şi eu trei minute de linişte şi pace pe zi, şi omul ăsta mi le fura pe toate.

A deschis gura să spună ceva, dar uşile s-au dat de perete şi a intrat Emily. Avea căştile pe urechi şi mergea în pas de dans. Am văzut cum îi cade falca atunci când a dat cu ochii de el.

— Domnul Tomlinson! a exclamat ea, şi-a smuls căştile din urechi şi a îndesat casetofonul iPod în sacoşa Gucci. Totul e OK? Nu e nimic în neregulă cu Miranda, sper?

Înfăţişarea şi vocea păreau amândouă adânc şi sincer preocupate. O performanţă de nota zece cu felicitări: întotdeauna asistenta total devotată şi veşnic politicoasă.

— Bună, Emily. Nu, nimic în neregulă. Miranda o să vină cât de curând. Eu am venit doar să-i las lucrurile. Ce mai faci astăzi?

Emily a strălucit de fericire. M-am întrebat dacă îi face cu adevărat plăcere prezenţa lui.

— Excelent. Mulţumesc foarte mult de întrebare. Şi dumneavoastră? V-a ajutat Andrea cu tot ce aţi avut nevoie?

— O, da, m-a ajutat, a zis şi mi-a adresat un zâmbet de milioane. Voiam să discut câteva

lucruri legate de petrecerea fratelui meu, dar îmi dau seama că e cam devreme pentru aşa ceva, nu?

Pentru o clipă mi-am închipuit că vrea să spună că e prea devreme în cursul zilei şi mai să strig „Da!”, mi-am dat însă apoi seama că vrea să spună că e prea devreme din punct de vedere organizatoric pentru discutarea amănuntelor.

S-a întors din nou spre Emily şi i-a zis:

— Te-ai ales cu o asistentă secundară pe cinste, nu crezi?

— Absolut, a reuşit Emily să zică printre dinţii încleştaţi. E cea mai bună.

Şi a rânjit.

Am rânjit.

Domnul Tomlinson a rânjit cu mai mulţi waţi, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva suferă de un dezechilibru chimic.

— Ei bine, domnul T. ar trebui să o ia din loc. Îmi face întotdeauna plăcere să stau la taclale cu voi, fetelor. Vă urez amândurora o dimineaţă plăcută. La revedere.

— La revedere, domnule Tomlinson! i-a zis Emily în timp ce el o cotea pe hol în drum spre recepţie.

— De ce ai fost aşa nepoliticoasă cu el? m-a întrebat în timp ce îşi scotea blezerul subţire din piele, numai ca să dea la iveală o bluziţă încă mai subţire, din şifon, toată numai dantele în partea din faţă, ca un corset.

— Nepoliticoasă? L-am ajutat să descarce

catrafusele şi am stat de vorbă cu el până ai venit tu. În ce fel am fost nepoliticoasă?

— Ei bine, în primul rând, nu i-ai spus la revedere. În al doilea rând, ai expresia aceea pe faţă.

— Expresia aceea?

— Da, expresia aceea a ta caracteristică. Aceea care spune tuturor cât eşti tu de superioară, cât urăşti tu faptul că eşti aici. Asta merge, poate, cu mine, dar nu cu domnul Tomlinson. E *soţul* Mirandei şi nu se poate să te porţi cu el în felul ăsta.

— Dar Em, nu crezi că e un pic cam… nu ştiu cum să zic… cam bizar? Nu se opreşte niciodată din vorbit. Cum poate el să fie atât de drăguţ, când ea e aşa o… nu chiar aşa de drăguţă?

Am aruncat o privire în biroul ei, ca să mă asigur că aranjasem toate ziarele corect.

— Bizar? Deloc, Andrea. E unul dintre cei mai importanţi jurişti pe probleme fiscale din tot Manhattan-ul.

Nici nu merita să discut cu ea.

— În fine, nici nu ştiu ce spun. Tu ce-ai mai făcut? Cum a fost aseară?

— O, bine. M-am dus cu Jessica să cumpărăm cadouri pentru domnişoarele ei de onoare. Am fost peste tot: la Scoop, Bergdorf, Infinity, peste tot. Şi am probat o grămadă de chestii ca să-mi fac o idee despre ce voi purta la Paris, dar e încă prea devreme.

— La Paris? Pleci la Paris? Asta înseamnă că mă laşi singură cu ea?

Nu voisem să spun ultima frază cu voce tare, dar îmi scăpase.

S-a uitat din nou la mine ca la o nebună.

— Da, plec la Paris cu Miranda în octombrie, la prezentările de modă pentru colecţiile de primăvară. În fiecare an o ia cu ea pe asistenta principală la paradele de primăvară, să vadă şi ea cum e cu adevărat. Păi am fost la un milion de chestii dintr-astea la Bryant Park, dar prezentările astea din Europa sunt cu totul altceva.

Am făcut un calcul rapid.

— În octombrie, adică peste şapte luni? Ai probat haine pe care le vei purta într-o călătorie pe care o vei face peste şapte luni?

N-aş fi vrut să sune atât de tăios, aşa că Emily a trecut imediat în defensivă.

— Păi da. Evident, n-am avut de gând să cumpăr nimic – doar moda o să se schimbe de atâtea ori până atunci. Dar am vrut să încep să mă gândesc. E o problemă foarte importantă, să ştii. O să stăm într-un hotel de cinci stele, o să mergem la cele mai trăsnite petreceri din lume. Şi, Doamne sfinte, o să văd cele mai nemaipomenite şi cele mai selecte prezentări de modă din lume.

Emily îmi spusese deja că Miranda se duce în Europa de trei sau patru ori pe an la prezentări de modă. Ocolea întotdeauna Londra, cum făcea toată lumea, dar se ducea la Milano şi la Paris în

octombrie pentru colecţia prêt-à-porter de primăvară, în iulie – pentru moda de iarnă, şi în martie pentru colecţia prêt-à-porter de toamnă. Uneori se oprea şi în vreo staţiune de odihnă, dar nu întotdeauna. Muncisem de dădusem în brânci ca să o pregătim pe Miranda pentru prezentările care urmau să aibă loc la sfârşitul lunii. Mă întrebasem în treacăt de ce nu ia cu ea o asistentă.

— Păi, de ce nu te ia cu ea la toate prezentările? am decis eu să mă aventurez cu întrebarea, deşi răspunsul putea fi lung.

Eram surescitată de ideea că Miranda avea să fie plecată din birou timp de două săptămâni întregi (petrecea una la Milano, una la Paris) şi mă încânta cu deosebire faptul că aveam să scap, cu un drum, şi de Emily timp de o săptămână. Viziuni cu hamburgeri cu slănină, cu jeanşi sfâşiaţi în stil neprofesionist şi în pantofi fără toc – la naiba, poate chiar adidaşi – mi s-au bulucit în cap.

— De ce numai în octombrie?

— Păi, nu e lipsită de ajutor acolo. Cei de la ediţiile italiană şi franceză ale revistei *Runway* trimit întotdeauna câţiva asistenţi pentru Miranda şi de multe ori o ajută chiar ceilalţi editori. Dar cu ocazia prezentării colecţiilor prêt-à-porter din toamnă ea organizează o petrecere uriaşă de început de sezon, o petrecere despre care toată lumea zice că e cea mai super şi mai grozavă dintre toate petrecerile anului. Eu mă duc numai

pentru săptămână cât e ea la Paris. Aşa că, evident, ea nu se încrede decât în *mine* să o ajut la treaba asta.

Evident.

— Mmm, mi se pare că o să te distrezi pe cinste. Asta înseamnă că eu o să mă ocup doar de treburile curente de aici, nu?

— Mda, cam aşa ceva. Dar să nu-ţi închipui că o să fii în vacanţă. O să fie probabil săptămână cea mai grea, pentru că are nevoie de mult ajutor când e plecată. O să te sune foarte des.

— O, ce bine, am zis eu, iar ea şi-a dat ochii peste cap.

Am dormit cu ochii deschişi, holbaţi la ecranul gol al calculatorului, până când biroul a început să se umple şi am avut la cine să mă holbez. Ora zece dimineaţa a adus cu sine primii Tocători, sorbitul discret al cafelelor fără frişcă şi cu lapte degresat, având rolul de a trata mahmureala cauzată de şampania băută în seara precedentă. James a trecut pe la biroul meu, cum făcea întotdeauna când vedea că Miranda nu era într-al ei, şi a declarat că noaptea trecută, la Balthazar, şi-a întâlnit viitorul soţ.

— Stătea, pur şi simplu, la bar şi purta cea mai nemaipomenită jachetă din piele roşie pe care am văzut-o în viaţa mea – şi, dă-mi voie să-ţi spun, se pricepe de minune să şi-o scoată de pe el. Ar fi trebuit să vezi cum îşi strecura stridiile pe limbă.

A scos un oftat perceptibil:

— Oh, a fost ceva magnific.

— Şi ţi-a dat numărul de telefon? l-am întrebat eu.

— Să-mi dea numărul de telefon? Mai degrabă pantalonii. Era gol puşcă pe canapeaua mea înainte de unsprezece noaptea şi, Dumnezeule, dă-mi voie să-ţi spun…

— Încântător, James. Încântător. Nu te laşi prea greu, nu? Sincer vorbind, am impresia că te comporţi cam ca o târfuliţă. Trăim în era SIDA, să ştii.

— Scumpo, până şi tu, Domnişoara-Rasată-Care-Se-Vede-Cu-Ultimul-Înger-De-Pe-Faţa-Pământului, ai fi căzut în genunchi fără să stai pe gânduri dacă-l vedeai pe tipul ăsta. Uluitor!

Pe la unsprezece, toată lumea se văzuse cu toată lumea şi aflase care făcuse rost de o pereche de pantaloni „Max” sau de ultima pereche de pantaloni, imposibil-de-găsit, de la Sevens. A urmat pauza de prânz la douăsprezece, când conversaţia a început să se învârtă în jurul articolelor de îmbrăcăminte, şi s-a desfăşurat, ca de obicei, de-a lungul rafturilor aliniate pe perete. În fiecare dimineaţă, Jeffy scotea rochiile, costumele de baie, pantalonii, cămăşile, hainele, pantofii şi tot ce i se ceruse ca posibil articol de îmbrăcăminte pentru vreo paradă a modei. Înşiruia toate astea pe rafturile aliniate de-a lungul peretelui de pe întreg etajul, în aşa fel încât toţi redactorii să găsească ce le trebuia fără a fi

nevoiţi să cotrobăie prin Dulap.

Dulapul nu era, de fapt, un dulap. Aducea mai degrabă a mini-aulă universitară. Acolo aflai pereţi întregi cu pantofi de toate mărimile şi culorile şi stilurile, o adevărată fabrică Willy Wonka[30] din lumea modei, duzine întregi de pantofi cu bantă pe gleznă, pantofi cu toc cui, ciupici de balet, cizme cu toc, pantofi decupaţi, pantofi cu toc cu mărgele. Sertare pline, unele în perete, altele adăugate pur şi simplu prin colţuri, cu cele mai variate sortimente imaginabile de dresuri, şosete, sutiene, slipuri, chiloţi, cămăşuţe şi corsete. Îţi trebuia cumva în ultima clipă un sutien cu căptuşeală, din piele de leopard, marca La Perla? Caută în Dulap. Sau poate un dres culoarea pielii, sau o haină Dior stil aviator? În Dulap. Rafturile cu accesorii ocupau cei doi pereţi mai îndepărtaţi şi cantitatea în sine de mărfuri – nu vorbim de preţurile lor – era incredibilă. Stilouri. Bijuterii. Aşternuturi. Mănuşi, manşoane şi glugi de schi. Pijamale. Cape. Şaluri. Birotică. Flori de mătase. Pălării, aşa de multe pălării. Şi genţi. Genţile! Erau acolo sacoşe şi genţi de bowling, rucsacuri şi poşetuţe cu baretă scurtă, genţi de umăr, unele enorme, altele miniaturale, poşete-plic şi genţi de voiaj, fiecare cu marca ei şi având un preţ mai mare decât ipoteca lunară a americanului de

---

30 Aluzie la cartea pentru copii *Willy Wonka <6 The Chocolate Factory (Willy Wonka şi fabrica de ciocolată),* după care s-a realizat un film muzical.

mijloc. Şi mai erau rafturi peste rafturi cu haine – atât de îndesate, încât era imposibil să umbli printre ele – care umpleau restul spaţiului.

Aşa că, în timpul zilei, Jeffy se străduia să transforme Dulapul într-un spaţiu măcar pe jumătate utilizabil – în care fotomodelele (şi asistenţii ca mine) să poată proba diverse haine şi să ajungă la pantofii sau gentile aflate în partea din spate – ducând rafturile pe hol. Încă nu văzusem niciun vizitator la etajul nostru – fie el redactor, sau prieten al cuiva, sau curier, sau stilist – care să nu se oprească şi să nu se holbeze la rafturile înşirate pe hol. Uneori lucrurile erau aranjate în ordinea în care fuseseră utilizate la şedinţele foto (Sydney, Santa Barbara), alteori pe sortimente de articole vestimentare (bikini, costume etc.), dar în mare parte păreau un amalgam de haine *extrem de scumpe.* Şi, deşi toată lumea se oprea şi se holba şi pipăia caşmirurile moi ca untul şi rochiile de seară brodate în desene nemaipomenit de sofisticate, Tocătorii erau cei care se foiau cel mai mult în jurul hainelor „lor” şi ofereau comentarii constant, neîncetat cu privire la fiecare articol în parte.

— Maggie Rizer e singura femeie *din lume* care chiar poate să poarte bermudele astea, a anunţat cu glas tare Hope, una dintre asistentele de modă, care avea enorma greutate de patruzeci şi şapte de kilograme la un metru optzeci, şi a pus pantalonii pe lângă ea, cu un oftat. Ăştia ar face

să-mi pară fundul şi mai enorm decât e.

— Andrea, mi s-a adresat prietena ei, o fată pe care nu o cunoşteam prea bine şi care lucra la accesorii, te rog, spune-i tu lui Hope că nu e grasă.

— Nu eşti grasă, am zis eu, cu gura pe pilot automat.

Aş fi economisit multe, multe ore dacă aş fi purtat imprimate pe un tricou cuvintele astea, sau dacă mi le tatuam direct pe frunte. Mi se cerea întruna să asigur diverse angajate ale revistei *Runway* că nu erau grase.

— Doamne sfinte, ai văzut în ce hal arată burdihanul meu în ultima vreme? Sunt ca împuţitul ăla de magazin Firestone, cu colăcei ca nişte cauciucuri de rezervă peste tot. Sunt uriaşă!

Grăsimea era ceva care se afla în minţile tuturor, chiar dacă nu şi pe trupurile lor. Emily se jura că pulpele ei aveau „o circumferinţă mai mare decât a unui sequoia secular”. Jessica îşi închipuia că „braţele ei cu piei atârnânde” semănau cu ale lui Roseanne Barr. Până şi James se plânsese că, pasămite, când ieşise de sub duş azi-dimineaţă, i se păruse că are un cur atât de mare, încât îi trecuse prin minte să lipsească de la serviciu pe motiv că „se simte gras”.

La început, avusesem pentru puhoiul de întrebări „sunt oare-grasă” o replică pe care o consideram extrem de raţională: „Dacă tu eşti grasă, Hope, atunci eu ce să mai zic? Sunt cu vreo

cinci centimetri mai scundă decât tine şi cântăresc mai mult”.

„O, Andy, fii serioasă. *Eu* sunt grasă. *Tu* eşti suplă şi superbă!”

Mi-am închipuit, fireşte, că minte, dar mi-am dat curând seama că Hope – la fel ca toate celelalte anorexie de slăbănoage fete din birou, şi bărbaţii aşijderea – era în măsură să evalueze foarte corect greutatea corporală a altora. Numai atunci când se uitau în oglindă la propria persoană li se părea că văd nişte elefanţi.

Bineînţeles, oricât încercam să-mi păstrez sângele rece în chestiunea asta, să-mi tot reamintesc că eu sunt cea normală, şi nu ei, veşnicele comentarii pe tema grăsimii produseseră o oarecare impresie asupra mea. Nu lucram aici decât de patru luni, dar mintea mea era deja cam sucită – ca să nu zic paranoică – şi îmi închipuiam uneori că aceste comentarii mă vizau direct. De pildă: eu, asistenta înaltă, superbă, zveltă, pretind că sunt grasă pentru ca tu, asistenta personală cea bondoacă, să-ţi dai seama că tu eşti de fapt cea grasă. Cu o înălţime de un metru şaptezeci şi şase şi o greutate de cincizeci şi două de kilograme (aceeaşi greutate pe care o avusesem când corpul îmi fusese invadat de paraziţi), mă considerasem întotdeauna destul de slabă pentru o fată de vârsta mea. Şi îmi trăisem întreaga viaţă până atunci simţindu-mă mai înaltă decât nouăzeci la sută dintre femeile pe

care le cunoscusem şi decât cel puţin jumătate dintre bărbaţi. Abia când am început să lucrez în acest loc amăgitor mi-am dat seama cum e să te simţi scundă şi grasă toată ziua şi-n fiecare zi. Eu eram de departe piticul trupei, eram cea scundă şi lătăreaţă – şi purtam doar mărimea şase. Şi, în cazul în care aş fi fost tentată să uit treaba asta câteva clipe, trăncăneala şi cleveteala zilnică mi-o reaminteau la sigur.

— Doctorul Eisenberg zice că nu poţi să slăbeşti cu adevărat decât dacă renunţi şi la fructe, să ştii, a adăugat Jessica, intervenind în conversaţie în timp ce înhăţa o bluză de pe un raft cu haine Narcisco Rodriguez.

Logodită de curând cu unul dintre cei mai tineri vicepreşedinţi ai firmei Goldman Sachs, Jessica începuse să simtă presiunea exercitată de viitoarea nuntă, care avea să o propulseze rapid în vârful ierarhiei sociale.

— Şi are dreptate, a continuat ea. Am slăbit cel puţin cinci kilograme de când am probat haine ultima dată.

O puteam ierta pentru faptul că se înfometa, când abia dacă avea destulă grăsime cât să funcţioneze normal, dar nu o puteam ierta pentru că *vorbea* despre asta. Indiferent cât de prestigioase erau numele respectivilor doctori sau câte succese repurtaseră, nu reuşeam *să îmi pese* nici cât negru sub unghie de treaba asta.

Pe la ora unu, activitatea de la birou a început

să se mai anime, pentru că toată lumea se pregătea de pauza de prânz. Nu că ar fi mâncat cineva în pauza de prânz, dar atunci soseau oaspeţii. M-am uitat galeş la mulţimea obişnuită de stilişti, colaboratori, scriitori liber-profesionişti, prieteni şi iubiţi ai diverşilor angajaţi, care se opreau să admire şi să trăiască întreaga fascinaţie care însoţeşte întotdeauna vederea unor haine în valoare de sute de mii de dolari, a unei duzini de chipuri superbe şi a unui număr care părea infinit de picioare foarte, foarte, foarte lungi.

Jeffy şi-a croit drum până la mine îndată ce a băgat de seamă că atât Miranda, cât şi Emily plecaseră în pauza de prânz şi mi-a înmânat două pungi uriaşe.

— Poftim, încearcă chestiile astea. Or să fie bune pentru început.

Am deşertat conţinutul uneia din pungi pe covor, lângă biroul meu şi am început să-l sortez. Erau acolo două perechi de pantaloni Joseph, una caramel, cealaltă antracit, ambele lungi, cu talie joasă, dintr-o lână incredibil de moale. O pereche de pantaloni maro din piele, marca Gucci, dădeau impresia că sunt în stare să facă din orice grăsună un fotomodel, în vreme ce două perechi de jeanşi Marc Jacobs, perfect prespălaţi, păreau croiţi anume pentru mine. Erau acolo şi opt sau nouă articole pentru partea superioară a corpului, de la un pulover pe gât Calvin Klein, mulat, până la o le foarte subţire, marca Donna Karan. O fustă

senzaţională Diane von Furstenburg, care se înfăşură în jurul taliei, era împăturită cu grijă deasupra unei perechi de pantaloni Tahari din velur bleumarin. Am descoperit şi m-am îndrăgostit instantaneu de o fustă sport din denim petrecută Habitual care îmi venea până deasupra genunchilor şi care se potrivea perfect cu blezerul *funky* Katayone Adelie, cu model floral.

— Şi hainele astea… sunt toate pentru mine? am întrebat în speranţa că tonul meu pare surescitat, nu ofensat.

— Da, nu e mare lucru. Doar câteva articole care zac de o veşnicie prin Dulap. Or fi fost poate folosite unele dintre ele pentru vreo şedinţă foto, dar niciunul nu a fost returnat firmei de unde a fost trimis. La fiecare câteva luni fac ordine prin Dulap şi dau cadou toate chestiile astea, şi m-am gândit că tu, ăă, ai fi interesată. Porţi mărimea şase, nu?

Am dat afirmativ din cap, încă în stare de şoc.

— Mda, mi-am dat seama. Aproape toate celelalte fete poartă mărimea doi sau mai mică, aşa că poţi să le iei pe toate.

Hait!

— Grozav. Jeffy, nu-ţi pot mulţumi destul. Sunt nişte haine uluitoare!

— Uită-te în a doua pungă, a zis el şi mi-a făcut semn spre locul unde o lăsasem pe covor. Doar nu-ţi închipui că poţi purta costumul ăla de catifea cu sacoşa aia de rahat stil tolbă de poştaş

pe care o târăşti mereu după tine, nu?

Din a doua pungă, încă şi mai plină, am scos la iveală o mulţime şi mai incredibilă de pantofi, genţi şi vreo două jachete. Erau acolo două perechi de cizme Jimmy Choo cu toc, una până la glezne, alta până la genunchi, două perechi de sandale Manolo cu toc cui, o pereche de pantofi Prada şi o pereche de adidaşi Tod, pe care Jeffy mi-a reamintit că nu trebuie să-i port vreodată la serviciu. Mi-am aruncat pe un umăr o geantă moale din piele roşie şi am observat imediat cele două litere „C” care se intersectau, gravate pe partea din faţă, dar asta nu era nici pe departe pe atât de frumoasă precum cea din piele ciocolatie de la Celine, pe care am aruncat-o pe celălalt umăr. O manta lungă, stil militar, cu nasturii enormi, specifici Marc Jacobs, trona deasupra tuturor acestor minunăţii.

— Tu glumeşti, am zis eu cu glas moale şi am mângâiat afectuos o pereche de ochelari de soare Dior, pe care se părea că îi aruncase în plasă aşa, în ultima clipă. Faci poante cu mine.

A părut mulţumit de reacţia mea şi a dat din cap.

— Fă-mi doar plăcerea şi poartă chestiile astea, OK? Şi nu spune nimănui că ţi-am dat ţie dreptul să alegi prima, pentru că raţiunea de a trăi a tuturor celor de aici este să fie de faţă când fac ordine prin Dulap, m-ai înţeles?

S-a năpustit afară din birou în momentul în

care a auzit vocea lui Emily, care striga pe cineva pe hol, iar eu am bulucit toate catrafusele mele noi sub birou.

Emily s-a întors din sala de mese cu prânzul ei obişnuit: un suc natural de fructe şi o casoletă minusculă cu salată, broccoli şi oţet balsamic. Nu vinegretă. Oţet. Miranda urma să ajungă la birou din clipă în clipă – Un tocmai mă sunase ca să-mi spună că era pe drum aşa că nu mai aveam la dispoziţie luxul celor şapte minute în care să trag o goană până la chioşcul cu supă şi să o dau pe gât în biroul meu. Minutele au trecut unul după altul şi mi-era o foame de lup, dar nu dispuneam de energia necesară să-mi fac loc prin gaşca de Tocători şi să mă las analizată de casieră, să mă întreb dacă nu-mi face cumva rău să tot dau pe gât supa aceea fierbinte (şi care îngrăşa!) atât de repede, încât simţeam cum îmi opăreşte esofagul. *Nu merită,* am gândit eu. *Nu mori dacă sari peste un prânz,* mi-am spus. *De fapt, conform spuselor tuturor colegilor tăi sănătoşi la minte şi responsabili, asta o să te facă doar mai puternică. Şi apoi, pantaloni de două mii de dolari nu arată prea bine pe fetele care se îndoapă,* am concluzionat eu. M-am prăbuşit la loc în scaun şi m-am gândit ce bine reprezentasem, de această dată, revista *Runway.*

Celularul a zbierat de undeva din adâncul viselor mele, dar m-am dezmeticit doar cât să mă întreb dacă e ea. După un proces uluitor de rapid – *Unde sunt? Cine e „ea”? În ce zi suntem*? — mi-am dat seama: dacă sună telefonul la ora opt dimineaţa într-o zi de sâmbătă, nu e de bine. Niciunul dintre prietenii mei nu s-ar fi sculat aşa devreme şi, după ani de zile, părinţii mei acceptaseră nemulţumiţi ideea că fiica lor nu răspunde sâmbăta la telefon înainte de prânz. În cele şapte secunde câte mi-au trebuit ca să realizez toate astea, am încercat să găsesc un motiv pentru a ridica receptorul. Avertismentul dat de Emily în prima zi de muncă mi-a revenit în minte, aşa că braţul meu şi-a pornit traseul neplăcut în afara patului confortabil. Am reuşit să ridic telefonul exact înainte de a înceta să sune.

— Alo?

Eram mândră că vocea mea sunase puternic şi limpede, de parcă aş fi petrecut ultimele câteva ore muncind din greu la ceva respectabil, şi nu zăcând într-o stare de inconştienţă atât de profundă şi de intensă, încât nu putea indica nimic bun relativ la starea sănătăţii mele.

— ’Neaţa, scumpo! Mă bucur că te-ai sculat. Voiam doar să-ţi spun că suntem la intersecția dintre 60th Street cu Third Avenue, aşa că ajungem la tine în vreo zece minute, OK?

Vocea mamei răsuna plină de energie. Ziua de mutare! Era ziua de mutare! Uitasem totalmente

că părinţii mei fuseseră de acord să vină în oraş ca să mă ajute la împachetarea catrafuselor şi la transportarea lor în noul apartament pe care Lily şi cu mine îl închiriasem. Urma să cărăm cutiile cu haine, şi CD-urile, şi albumele de fotografii, în vreme ce o firmă de transport avea să îmi care patul uriaş.

— A, bună, mamă, am mormăit eu şi am revenit la tonul obosit. Am crezut că eşti ea.

— Nu, ai pauză pe ziua de azi. În fine, unde putem să parcăm? E vreun garaj pe aici, pe undeva?

— Da, chiar sub clădire, fa dreapta de pe Third Avenue. Dă-le numărul apartamentului meu şi or să-ţi facă rabat. Trebuie să mă îmbrac. Ne vedem curând.

— OK, scumpo. Sper că eşti pregătită de muncă azi!

Capul mi-a căzut înapoi pe pernă şi m-am întrebat care ar fi consecinţele dacă aş adormi la loc. De-a dreptul sumbre, ţinând cont de faptul că ai mei veniseră cu maşina tocmai din Connecticut ca să mă ajute pe mine la mutat. Exact în clipa aceea, deşteptătorul şi-a zbierat ţârâitul specific în falset. Aha! Deci ieri *îmi amintisem* că azi e ziua de mutare. Faptul că nu eram pe punctul să îmi pierd chiar cu totul minţile m-a mai liniştit, dar în foarte mică măsură.

A fost, cred, mai greu decât în alte zile să mă extrag din pat, deşi acţiunea se petrecea cu câteva

ore mai târziu ca de obicei. Trupul meu fusese amăgit cu închipuirea că avea să recupereze oarece odihnă, se bazase pe ideea că avea să reducă din aşa-numita „carenţă de somn” despre care învăţasem la cursul de psihologie, dar l-am smuls brutal din pat. O mică grămăjoară de haine zăcea lângă pat, singurele obiecte pe care nu le împachetasem încă, în afară de periuţa de dinţi. Am tras pe mine pantalonii Adidas de fâş, puloverul maro cu glugă şi perechea de tenişi cenuşii şi murdari New Balance, care mă însoţiseră prin întreaga lume. La mai puţin de o secundă după ce-mi clătisem gura cu Listerine, a sunat interfonul.

— Bună, staţi aşa că vă deschid imediat.

Două minute mai târziu s-a auzit un ciocănit la uşă şi, în locul părinţilor, în prag a apărut un Alex cam şifonat. Arăta nemaipomenit, ca întotdeauna. Jeanşii decoloraţi atârnau pe şoldurile ca şi inexistente şi tricoul bleumarin cu mâneci lungi era mulat exact cât trebuie pe corp. Ochelarii înguşti, cu rame metalice, pe care îi purta când nu putea suporta lentilele de contact, îi erau proptiţi pe nas în faţa ochilor foarte roşii, şi părul îi cădea în devălmăşie. Nu m-am putut stăpâni să nu-i sar imediat în braţe. Nu ne mai văzusem de duminica trecută, când ne întâlnisem în mare viteză la o cafea de după-amiază. Avusesem de gând să ne petrecem tot restul zilei şi noaptea împreună, dar Miranda avusese nevoie urgent de o bonă pentru

Cassidy, ca s-o poată duce pe Caroline la doctor, iar eu fusesem cea recrutată în acest scop. Ajunsesem acasă prea târziu ca să mai avem timp de ceva, el renunţase să-şi tot stabilească cartierul general în patul meu, în speranţa că o să mă zărească în treacăt, iar eu înţelesesem asta. Voise să rămână la mine seara trecută, dar eu eram încă în stadiul acela de amăgire a părinţilor: deşi ştiau prea bine că Alex şi cu mine dormim împreună, nu puteam spune, face sau sugera ceva de natură să confirme faptul cu certitudine. Aşa că nu îl voiam aici când veneau ai mei.

— Bună, iubito. M-am gândit că tu şi ai tăi o să aveţi nevoie de ceva ajutor.

Avea în mână o pungă în care ştiam că sunt saleuri, preferatele mele, şi nişte cafele.

— Au venit ai tăi? Le-am adus şi lor câte o cafea.

— Parcă aveai de dat nişte meditaţii astăzi, am zis eu în timp ce Shanti tocmai ieşea din dormitorul ei şi pleca, mormăind cum că va fi la serviciu toată ziua.

Vorbeam arareori şi m-am întrebat dacă ea îşi dă seama că azi era ultima mea zi în apartament.

— Aveam, dar i-am sunat pe părinţii ambelor fetiţe şi au zis şi unii şi alţii că pot veni şi mâine dimineaţă, aşa că al tău sunt!

— Andy! Alex!

Tata stătea în prag în spatele lui Alex şi strălucea de fericire, de parcă era cea mai

minunată dimineaţă de pe pământ. Mama părea atât de trează, încât m-am întrebat dacă nu cumva se droghează. Am analizat rapid situaţia şi am concluzionat că ai mei or să-şi dea seama că Alex abia intrase pe uşă, dat fiind că avea în picioare pantofi şi în mână mâncare, evident cumpărată de curând. În afară de asta uşa de la intrare era deschisă. Fusese cât pe ce.

— Andy a zis că nu poţi să vii astăzi, a spus tata şi a pus pe masa din living o pungă care părea a conţine covrigei – săraţi şi ei, fără îndoială – şi nişte cafele.

I-a evitat privirea, în vreme ce i se adresa:

— Tu tocmai veneai sau plecai?

Am zâmbit şi m-am uitat la Alex, în speranţa că el nu regretă că s-a băgat în aşa ceva cu noaptea în cap.

— O, abia am ajuns, dr. Sachs, a zis Alex cu amabilitate. Mi-am reprogramat meditaţiile, m-am gândit că poate aveţi nevoie de încă o pereche de mâini.

— Minunat. De-a dreptul minunat – sunt sigur că asta o să ne fie de mare ajutor. Uite, serveşte nişte covrigei. Alex, îmi pare rău că nu am cumpărat trei cafele, dar n-am ştiut că o să fii aici.

Tata părea realmente tulburat de chestia asta, ceea ce era emoţionant. Ştiam că îl deranjează faptul că mezina lui are un iubit, dar făcea eforturi lăudabile să nu se observe.

— Nicio problemă, dr. S., am adus şi eu câte

ceva, aşa că se pare că avem destul.

Şi, ca să vezi, iată-i pe tatăl şi pe prietenul meu stând unul lângă altul pe pat – fără urmă de stinghereală – şi luând împreună un mic dejun ultramatinal.

Am gustat şi eu din ambele pungi şi m-am gândit ce plăcut va fi să locuiesc din nou împreună cu Lily. Terminasem deja de un an facultatea. Încercam să stăm de vorbă măcar o dată pe zi, dar tot aveam impresia că nu apucăm niciodată să ne vedem. Acum ne puteam întoarce acasă, ne puteam vedea acolo şi ne puteam plânge una alteia de ziua infernală pe care o avusesem – ca în vremurile bune. Alex şi tata stăteau la taclale despre sport (baschet, cred), în vreme ce mama şi cu mine puneam etichete pe cutiile din camera mea. Din păcate, nu erau prea multe; doar câteva cutii cu aşternuturi şi perne, una cu albume de fotografii şi rechizite de birou (deşi birou nu aveam), câteva cosmeticale şi accesorii de baie şi o grămadă de saci umpluţi cu haine *ne-Runway.* Abia dacă erau destule ca să justifice etichetarea; doar evidenţiau asistenta ordonată din mine.

— Hai să pornim mutarea, a strigat tata din living.

— Şşş, am şoptit eu sonor. O trezeşti pe Kendra. E sâmbătă şi nu e decât nouă dimineaţa.

Alex a clătinat din cap.

— N-ai văzut-o când a plecat mai înainte, împreună cu Shanti? Ea era, cel puţin aşa cred.

Erau în mod clar două fete, purtau amândouă costum şi păreau nefericite. Du-te şi uită-te în dormitorul lor.

Uşa dormitorului în care reuşeau să locuiască împreună, în paturi suprapuse, era întredeschisă şi am împins-o uşurel. Ambele paturi erau făcute meticulos, cu pernele umflate şi cu câte un căţeluş de pluş proptit pe fiecare din ele. Abia atunci mi-am dat seama că nu intrasem niciodată până atunci în camera lor – în cele câteva luni, cât locuisem împreună cu fetele astea, nu purtasem niciodată o conversaţie care să depăşească treizeci de secunde –, nu ştiam foarte exact ce făceau, unde se duceau, dacă aveau şi alte prietene sau se aveau numai una pe alta. Îmi părea bine că plec.

Alex şi cu tata curăţaseră rămăşiţele micului dejun şi încercau să conceapă un plan de acţiune.

— Ai dreptate, au plecat amândouă. Cred că ele nici nu ştiu că mă mut astăzi.

— Poţi să le laşi un bileţel, a sugerat mama. Poate pe tabla de Scrabble.

Moştenisem de la tata pasiunea pentru Scrabble, iar el avea o teorie: fiecare nou cămin are nevoie de o nouă tablă, aşa că tabla veche trebuie lăsată în locul de unde pleci.

Am petrecut ultimele cinci minute în apartament aranjând pietre pe tablă: „Mulţumesc pentru toate şi succes, pupici, Andy”. Cincizeci şi nouă de puncte. Nu-i rău deloc.

S-a mai scurs o oră îngrămădind catrafuse în ambele maşini, dar eu n-am făcut mare lucru, doar am ţinut uşile deschise spre stradă şi am păzit maşinile în timp ce ei se duceau din nou la etaj. Lucrătorii de la firma de transport – care ceruseră mai mulţi bani decât valoarea patului în sine – au întârziat, aşa că tata şi Alex au pornit amândoi cu maşinile încărcate spre centru. Lily găsise noul nostru apartament într-un anunţ din *Village Voice,* iar eu nici nu-l văzusem încă. Mă sunase la serviciu de pe celularul ei, chiar în mijlocul zilei, şi zbierase:

— L-am găsit! L-am găsit! E perfect! Are baie cu apă curentă, duşumea de lemn cu un număr minim de gâlme şi am petrecut patru minute întregi acolo fără să văd măcar un şoarece sau un gândac. Poţi să vii să-l vezi acum?

— Eşti drogată? şoptisem eu. *Ea* e aici, ceea ce înseamnă că nu pot pleca nicăieri.

— Trebuie să vii *acum.* Ştii tu cum e. Am dosarul şi tot ce trebuie.

— Lily, fii rezonabilă. N-aş putea pleca din birou în clipa asta nici dacă aş avea nevoie de un transplant urgent de inimă, decât rămânând şomeră. Cum să vin să văd un apartament?

— Ei bine, în treizeci de secunde apartamentul ăsta n-o să mai fie disponibil. Mai sunt cel puţin douăzeci şi cinci de oameni care au venit să-l viziteze şi completează toţi de zor la cereri. Trebuie să facem chestia asta *acum.*

În lumea obscenă a valorilor imobiliare din Manhattan, apartamente cât de cât acceptabile erau mai rare – şi mai de dorit – decât heterosexualii cât de cât acceptabili. Dacă mai aveau şi o chirie cât de cât acceptabilă, deveneau mai greu de închiriat decât o insulă particulară pe undeva pe coasta sudică a Africii. Sau poate doar păreau mai greu de închiriat. Chiar dacă cele mai multe aveau mai puţin de o sută de metri pătraţi şi erau toate pline de praf, lemn putrezit, pereţi mânjiţi şi echipament electronic preistoric. Fără gândaci? Fără şoareci? De-a dreptul lux!

— Lily, am încredere în tine, ia-l. Poţi să-mi trimiţi o descriere prin e-mail?

Încercam să închei conversaţia cât puteam mai repede, pentru că Miranda urma să se întoarcă dintr-un moment în altul de la departamentul artistic. Dacă mă prindea purtând o convorbire particulară, eram terminată.

— Păi, am nişte copii după statul tău de plată – care, apropo, e de mizerie… şi am extrasele de cont ale amândurora şi copii după fişele de bonitate bancară şi adeverinţa de serviciu. Singura problemă e garantul nostru. Trebuie să fie cineva care locuieşte în oraş şi câştigă pe an peste patruzeci de chirii lunare, iar bunică-mea nu câştigă nici pe departe o sută de miare pe an. Pot să semneze ai tăi pentru noi?

— Doamne sfinte, Lil, nu ştiu. Nu i-am întrebat şi nu-i pot suna în clipa asta. Sună-i tu.

— Foarte bine. Ei câştigă atâta, nu?

Nu eram prea sigură, dar pe cine altcineva puteam ruga?

— Sună-i şi gata, i-am spus. Explică-le cum stau lucrurile cu Miranda în clipa asta. Spune-le că îmi pare rău că nu i-am sunat chiar eu.

— Nicio problemă, a zis ea. Dar stai să mă asigur întâi că putem închiria apartamentul. Te sun eu mai târziu, a zis ea şi a închis telefonul.

Telefonul a sunat douăzeci de secunde mai târziu şi am văzut pe ecranul lui că era tot Lily. Emily a ridicat din sprâncene în felul ei specific atunci când m-a auzit din nou angajată într-o convorbire particulară. Am înhăţat telefonul, dar m-am adresat lui Emily:

— E ceva important, am şuierat eu în direcţia ei. Prietena mea cea mai bună încearcă să închirieze pentru noi un apartament prin telefon, pentru că nu pot să plec de aici pentru o afurisită de…

Trei voci m-au atacat simultan. Cea a lui Emily era calmă şi măsurată şi avea în ea ceva primejdios:

— Andrea, te rog, a început ea, în timp ce, concomitent, Lily urla la telefon:

— Ni l-au dat, Andy, ni l-au dat! Mă auzi?

Dar, deşi ambele voci mi se adresau în mod clar mie, nu le-am putut auzi pe niciuna. Singura voce care mi-a pătruns în creier, cu putere şi claritate, a fost cea a Mirandei:

— Avem vreo problemă aici, Ahn-dre-ah?

Minunea minunilor – îmi rostise numele adevărat de data asta. Se aplecase asupra mea şi părea gata să mă lovească.

I-am închis telefonul în nas lui Lily, în speranţa că ea o să înţeleagă, şi m-am pregătit de măcel.

— Nu, Miranda, niciun fel de problemă.

— Bun. Şi acum, aş dori o îngheţată şi aş dori să o primesc înainte de a se topi de tot. De vanilie, nu cu iaurt, nu cu lapte congelat, cu niciunul dintre produsele acelea fără zahăr sau dietetice, să fie cu sirop de ciocolată şi cu frişcă adevărată. Nu de la cutie, ai înţeles? Frişcă adevărată. Asta e tot.

A pornit cu paşi apăsaţi înapoi, spre departamentul artistic, iar eu am rămas cu impresia distinctă că venise la birou numai ca să mă controleze pe mine. Emily a rânjit. Telefonul a sunat. Din nou Lily. La naiba – nu putea să-mi trimită şi ea un e-mail? Am ridicat receptorul şi mi l-am apăsat de ureche, dar nu am spus nimic.

— OK, ştiu că nu poţi să vorbeşti, aşa că vorbesc eu. Părinţii tăi au acceptat să ne fie garanţi, ceea ce e grozav. Apartamentul e mare, are două camere şi, dacă punem şi un paravan în sufragerie, rămâne destul loc pentru o canapea de două persoane *şi chiar* pentru un scaun. Camera de baie nu are cadă, dar duşul pare OK. Nu avem maşină de spălat vase, spaţiu de depozitare şi nu

avem aer condiţionat, dar putem cumpăra şi instala aparate proprii la ferestre. Maşinile de spălat sunt la subsol şi avem portar cu jumătate de normă, la o stradă de staţia de metrou. Şi stai să auzi minunea. Avem balcon!

Trebuie că-mi scăpase un suspin de uluire, pentru că ea a devenit şi mai surescitată la auzul încântării mele:

— Ştiu! E o adevărată nebunie, nu? Pare gata-gata să se dezlipească de clădire, dar există! Şi avem amândouă loc pe el şi putem să fumăm şi, o, e de-a dreptul perfect!

— Cât costă? am mârâit eu, hotărâtă ca acestea să fie ultimele cuvinte pe care le voi pronunţa.

— Ne aparţine pentru suma totală de două mii două sute optzeci de dolari pe lună. Îţi vine să crezi că avem balcon pentru o mie o sută patruzeci de parai de căciulă? Apartamentul ăsta e găselniţa secolului. Ce zici, îl luăm?

Am tăcut. Voiam să vorbesc, dar Miranda era din nou în drum spre birou şi tocmai o făcea, de faţă cu toată lumea, cu ou şi cu oţet pe coordonatoarea evenimentelor publice. Era într-o dispoziţie mizerabilă şi înghiţisem destule din partea ei pentru o singură zi. Fata pe care o umilea în clipa de faţă îşi plecase, ruşinată, capul, avea obrajii stacojii şi speram, spre binele ei, că nu o să izbucnească în plâns.

— Andy, treaba asta e de-a dreptul ridicolă.

Spune da sau nu şi basta! E şi aşa destul de nasol că eu a trebuit să chiulesc de la ore azi, în vreme ce tu nu pleci de la serviciu ca să vezi apartamentul ăsta, dar nu poţi să te osteneşti nici măcar să spui da sau nu? Ce sunt eu…

Lily era pe punctul de a face o criză de nervi şi o înţelegeam perfect, dar nu am putut decât să-i închid din nou telefonul în nas. Ţipa atât de tare, încât vocea i se reverbera în birou, iar Miranda era la mai puţin de doi metri de mine. Eram atât de frustrată, încât îmi venea s-o înhaţ pe coordonatoarea evenimentelor publice, să ne repezim la toaletă şi să plângem laolaltă. Sau, dacă acţionam împreună, să-i dăm un brânci Mirandei într-un closet şi să strângem mai bine eşarfa Hermes pe care o purta lejer în jurul gâtului ei slăbănog. Ar fi mai eficient să o împing în closet, sau să o trag de eşarfa? Sau poate că cel mai bine ar fi să-i vâr eşarfa aia pe gât şi să mă uit cum o sufocă şi…

— Ahn-dre-ah!

Vocea ei suna răguşit, metalic:

— Ce ţi-am cerut eu cu numai cinci minute în urmă?

La dracu’! Îngheţata. Uitasem de îngheţată.

— Există vreun motiv special pentru care încă mai stai aici, în loc să-ţi îndeplineşti obligaţiile de serviciu? Aşa ştii tu să faci glume? Am făcut eu ceva, sau am spus ceva care să-ţi dea vreun semn că n-aş fi vorbit serios? Am făcut ceva? Chiar am

făcut ceva?

Ochii ei albaştri erau cât pe ce să-i iasă din orbite şi, cu toate că încă nu ridicase vocea de tot, era primejdios de aproape de a o face. Am deschis gura să zic ceva, dar până să apuc să o fac am auzit-o pe Emily.

— Miranda, îmi pare foarte rău. Eu sunt de vină. I-am cerut să răspundă la telefon, pentru că am crezut că ar putea fi Caroline sau Cassidy, iar eu vorbeam pe cealaltă linie ca să comand bluza pe care o voiai de la Prada. Andrea tocmai pornea. Îmi pare foarte rău şi n-o să se mai întâmple.

Minunea minunilor. Perfecţiunea întruchipată vorbise, şi încă în apărarea mea!

Miranda s-a calmat puţin pentru moment.

— Foarte bine atunci. Du-te să-mi aduci îngheţata, Andrea.

Şi cu asta, a intrat în biroul ei, a ridicat telefonul şi a început să gângurească ceva cu B-DAD.

M-am uitat la Emily, dar ea se prefăcea că lucrează. I-am trimis un e-mail conţinând două cuvinte:

De ce?”, am scris.

Pentru că n-am fost prea sigură că o să scapi de concediere şi n-am niciun chef să instruiesc iarăşi pe cineva nou, a răspuns ea prompt. Am plecat în căutarea îngheţatei perfecte şi am sunat-o pe Lily de pe celular în secunda în care liftul a ajuns la parter.

— Îmi pare foarte rău, pe cuvânt că da. Atâta doar că…

— Uite ce e. N-am timp de aşa ceva, a răspuns Lily pe un ton indiferent. Cred că exagerezi puţin, tu nu crezi la fel? Chiar nu puteai să zici un da sau nu la telefon?

— E foarte greu să-ţi explic, Lil, dar…

— Nu contează. Trebuie să plec acum. O să te sun dacă obţinem apartamentul. Nu că ţie ţi-ar păsa dacă-l obţinem sau nu.

Am încercat să protestez, dar ea închisese deja telefonul. La naiba! Nu era drept să mă aştept ca Lily să înţeleagă ceva ce aş fi considerat eu însămi ridicol cu numai patru luni în urmă. Şi nu era drept nici să o trimit pe ea să cutreiere tot Manhattan-ul în căutarea unui apartament în care să locuim împreună, în timp ce eu nici măcar la telefon nu răspundeam, dar ce puteam să fac?

Când a răspuns, în sfârşit, la telefon, după miezul nopţii, mi-a spus că am obţinut apartamentul.

— Nemaipomenit, Lil. Nici nu pot să-ţi mulţumesc destul. Jur că o să mă revanşez faţă de tine. Promit!

Şi atunci mi-a venit o idee. Fii spontană! Cheamă o maşină de la Elias-Clark, du-te în Harlem şi mulţumeşte-i în persoană celei mai bune prietene. Da, asta era soluţia!

— Lil, eşti acasă? Vin până la tine să sărbătorim, OK?

Am crezut că o să fie încântată, dar ea a tăcut.

— Nu te obosi, a zis ea cu voce calmă. Am aici o sticlă de So-Co şi Băiatul-Cu-Inel-În-Limbă e şi el aici. Aşa că am tot ce-mi doresc.

M-a durut, dar am înţeles. Lily se supăra foarte rar, dar când se supăra, nimeni n-o mai putea scoate dintr-ale ei până nu era ea pregătită să-şi revină. Am auzit sunet de lichid turnat în pahar, clinchet de gheaţă, apoi am auzit-o pe Lily trăgând o duşcă.

— OK. Dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?

— De ce? Pentru ca tu să stai şi să asculţi în tăcere la capătul celălalt al firului? Nu, mulţumesc.

— Lil…

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Totul e-n regulă.

Încă o duşcă.

— Vorbim mai târziu. Şi apropo, felicitări amândurora.

— Da, felicitări amândurora, am repetat eu, dar ea îmi închisese deja telefonul în nas.

L-am sunat pe Alex să îl întreb dacă pot veni până la el, dar el n-a părut nici pe departe atât de încântat să mă audă pe cât sperasem.

— Andy, ştii foarte bine că mi-ar face plăcere să mă văd cu tine, dar, ăă, sunt cu Max şi cu băieţii. Pe tine nu te mai vede omul în timpul săptămânii, aşa că am planificat să merg în oraş

cu ei astă-seară.

— Ei bine, sunteţi prin Brooklyn sau prin apropiere pe undeva? Să vin şi eu? am întrebat, ştiind că trebuie să se fi dus prin Upper East Side, probabil foarte aproape de mine, pentru că pe aici locuiau şi ceilalţi.

— Nu, în orice altă seară da, dar seara a fost planificată în mod clar numai pentru băieţi.

— Sigur că da, OK. Aveam de gând să mă văd cu Lily ca să sărbătorim apartamentul cel nou, dar ne-am cam… ăă… certat. Ea nu înţelege de ce nu prea pot să vorbesc de la serviciu.

— Ei bine, Andy, trebuie să mărturisesc că uneori nici eu nu prea înţeleg pe deplin. Ştiu, sigur că da, tipa e o cucoană foarte dură – crede-mă, îmi dau seama de asta –, dar am impresia totuşi că iei mult prea în serios tot ce se leagă de ea, tu nu crezi?

Simţeam că se străduieşte din răsputeri ca tonul să-i rămână calm şi împăciuitor.

— Poate că asta se întâmplă tocmai pentru că iau într-adevăr totul în serios! m-am răstit la el, furioasă pentru că nu voia să mă vadă şi că nu mă rugase să vin cu el şi cu prietenii lui şi pentru că îi ţinea partea lui Lily, deşi ea avea dreptate, şi el la fel. E viaţa mea, în fond, nu? E cariera mea. *Viitorul* meu. Ce dracu’ ai vrea să fac? Să iau totul în glumă?

— Andy, îmi răstălmăceşti cuvintele. Ştii foarte bine că nu asta am vrut să spun.

Dar eu ţipam deja la el – nu m-am putut stăpâni. Întâi Lily, acum şi Alex? Şi amândoi după Miranda cea de toată ziua şi de zi cu zi? Era prea de tot şi îmi venea să plâng, dar tot ce am putut face a fost să ţip.

— O împuţită de glumă, nu? Ăsta e jobul meu pentru voi amândoi! *O, Andy, lucrezi în domeniul modei, cât poate fi de greu*? l-am maimuţărit eu şi mă uram tot mai mult pe clipă ce trecea. Vai, mă scuzaţi dacă nu putem fi cu toţii buni samariteni sau doctoranzi! Mă scuzaţi dacă…

— Sună-mă după ce te calmezi, a zis el. Nu mai stau să ascult toate astea.

Şi a închis telefonul. A închis telefonul! Am aşteptat să mă sune din nou, dar n-a făcut-o, şi până când am adormit, în sfârşit, pe la trei dimineaţa, nu mă sunaseră nici el, nici Lily.

Iar acum era ziua de mutare – o săptămână întreagă mai târziu – şi, cu toate că niciunul din ei nu dădea semne vizibile de supărare, niciunul din ei nu mai era totuşi chiar la fel. Nu avusesem timp să ne împăcăm, eram cu toţii prea ocupaţi, dar mă gândeam că totul avea să se rezolve de la sine după ce Lily şi cu mine ne vom muta împreună în noul apartament. Apartamentul nostru la comun, unde totul avea să fie din nou aşa cum fusese în facultate, atunci când viaţa fusese mult mai plăcută.

Lucrătorii de la firma de transport au venit în sfârşit la ora unsprezece şi nu le-au trebuit mai

mult de nouă minute ca să dezasambleze prea-iubitul meu pat şi să-i arunce componentele în camionetă. Mama şi cu mine ne-am dus cu ei până la noua clădire, unde tata şi Alex tocmai făceau cunoştinţă cu portarul – care, în chip bizar, semăna leit cu John Galliano –, iar toate cutiile mele erau puse claie peste grămadă lângă peretele din hol.

— Andy, mă bucur că ai ajuns. Domnul Fisher, aici de faţă, nu vrea să deschidă apartamentul decât în prezenţa unuia din chiriaşi, a zis tata cu un zâmbet uriaş pe faţă. Ceea ce e un lucru foarte deştept, a adăugat el şi i-a făcut portarului cu ochiul.

— O, Lily n-a venit încă? A zis că vine pe la zece, zece şi jumătate.

— Nu, n-am văzut-o. Să o sun? a întrebat Alex.

— Mda, cred că da. Ce-ar fi să mă duc eu sus împreună cu, ăă, domnul Fisher, ca să putem începe să cărăm din cutii? Întreab-o dacă are nevoie de ajutor.

Domnul Fisher mi-a aruncat un zâmbet care ar putea fi descris cel mai bine prin cuvântul lasciv.

— Te rog, acum suntem ca-ntr-o familie, a zis el cu ochii pe sânii mei. Mă cheamă John.

Aproape că m-am înecat cu cafeaua, răcită de-acum, şi m-am întrebat dacă nu cumva omul respectat în toată lumea pentru revigorarea firmei Dior murise cumva şi se reîncarnase în persoana portarului meu.

Alex a dat din cap şi şi-a şters ochelarii de tricou. Îmi plăcea la nebunie când făcea asta.

— Du-te cu ai tăi. Îi dau eu telefon.

M-am întrebat dacă era bine sau nu că tata se împrietenise la cataramă cu noul meu (designer) portar, cu omul care avea, în chip inevitabil, să îmi cunoască fiecare aspect al vieţii particulare.

Holul arăta cam retro, dar decent altminteri. Era construit dintr-un soi de piatră de culoare deschisă, iar în faţa lifturilor şi în spatele oficiului de la intrare erau câteva bănci care păreau extrem de incomode. Apartamentul nostru era numărul 8C şi avea ferestre spre sud-vest, ceea ce, din câte auzisem, era bine. John a deschis uşa cu cheia administraţiei şi s-a dat la o parte cu un aer de mândrie părintească.

— Iată-l, a anunţat el cu grandoare.

Am intrat prima şi m-am aşteptat să mă lovească un miros greu de sulf sau să dau de câţiva lilieci pe plafon, dar am constatat că interiorul era surprinzător de curat şi de luminos. Bucătăria era pe dreapta, o fâşie îngustă pe care putea circula o singură persoană, cu gresie albă pe jos şi cu dulăpioare de melamină relativ albe. Blaturile de lucru erau dintr-un soi de imitaţie de granit cu picăţele, iar pe perete, deasupra aragazului obişnuit, era şi un cuptor cu microunde.

— Grozav, a zis mama şi a deschis frigiderul. Ai deja şi tăviţe pentru gheaţă.

Lucrătorii de la firma de transport au trecut pe lângă noi gâfâind şi târând patul după ei.

Din bucătărie se intra direct în living, care fusese deja împărţit în două printr-un paravan provizoriu, pentru a se realiza un al doilea dormitor. Fireşte, asta însemna că ferestrele fuseseră eliminate cu totul din livingul rămas, dar asta nu era o problemă. Dormitorul avea dimensiuni acceptabile – era în mod clar mai mare decât cel pe care îl lăsasem în urmă –, iar uşa glisantă care dădea spre balcon ocupa întregul perete. Baia se afla între living şi adevăratul dormitor şi avea faianţă roz Pepto şi zugrăveală roz. Mă rog. Cam de prost gust. Am intrat în dormitorul adevărat, care era cu mult mai mare decât cel decupat din living, şi am aruncat o privire. Un dulap micuţ, un ventilator montat în plafon şi o fereastră mică şi murdară, cu vedere directă spre un apartament din clădirea de vizavi. Lily dorise apartamentul ăsta, iar eu mă declarasem, fericită, de acord. Ea prefera să aibă mai mult spaţiu, dat fiind că petrecea atât de mult timp în dormitor adâncită în studiu, dar eu aş fi preferat mai multă lumină şi un balcon mai mare.

— Îţi mulţumesc, Lil, am şoptit eu, ştiind că Lily nu avea cum să mă audă.

— Ce ai spus, scumpo? a întrebat mama din spatele meu.

— Nu, nimic. Doar că Lily s-a descurcat foarte, foarte bine. N-aveam nici cea mai vagă idee la ce

să mă aştept, dar arată grozav, nu crezi?

A părut a fi o clipă în căutarea celui mai elegant mod de exprimare.

— Da, pentru New York, e un apartament grozav. Doar că e greu de imaginat că plăteşti atât de mult şi te alegi cu atât de puţin. Să ştii că sora ta şi Kyle plătesc numai o mie patru sute de dolari pe lună pentru apartamentul lor, şi au aer condiţionat, baie în marmură, maşină nou-nouţă de spălat vasele, propria maşină de spălat şi uscat rufe, trei dormitoare şi două băi, a explicat ea, de parcă ar fi fost prima care descoperea realităţile astea.

Sigur, pentru două mii două sute optzeci de dolari puteai cu uşurinţă închiria o casă pe malul oceanului, în Los Angeles, o vilă cu trei etaje pe o stradă mărginită de arbori în Chicago, o casă cu patru dormitoare în Miami sau un afurisit de palat înconjurat de un şanţ cu apă în Cleveland. Da, ştiam toate astea.

— Da, şi două locuri de parcare, acces la terenul de golf, sală de sport şi piscină, am adăugat eu plină de solicitudine. Da, ştiu. Dar, mă crezi sau nu, preţul e incredibil de bun. Cred că o să fim foarte fericite aici.

M-a îmbrăţişat.

— Aşa cred şi eu. Atâta vreme cât nu munceşti prea mult, ca să apuci să te şi bucuri de el, a zis ea pe un ton relaxat.

Tata a intrat şi a deschis punga pe care o

cărase toată ziua după el, în care presupusesem că se află treningul în care avea să joace squash mai târziu. Dar el a scos din ea o cutie maro pe care scria „Ediţie limitată!”. Scrabble. Exemplar de colecţie, în care tabla era montată pe propriul suport, iar plăcuţele aveau marginile uşor ridicate, pentru ca literele să nu alunece. Îl admiram amândoi de vreo zece ani încoace în magazinul special de jocuri, dar nu se ivise nicio ocazie care să justifice cheltuiala.

— O, tată. Nu trebuia să îl cumperi!

Ştiam că jocul costa peste două sute de dolari.

— O! Îmi place la nebunie!

— Să-l foloseşti sănătoasă, a zis el şi m-a îmbrăţişat la rândul lui. Sau, mai bine, foloseşte-l ca să-l baţi pe taică-tău să-i meargă fulgii, ştiu că aşa o să faci. Îmi amintesc de vremurile când te lăsam să câştigi. N-aveam încotro, altfel băteai din picior şi te smiorcăiai toată noaptea. Pe când acum! Ei bine, acum bătrâna mea materie cenuşie s-a scofâlcit de tot şi n-aş putea să te bat nici dacă aş vrea cu tot dinadinsul. Nu că n-aş vrea cu tot dinadinsul, a adăugat el.

Eram pe punctul să-i spun că am învăţat de la cel mai bun, dar Alex a intrat pe uşă. Şi nu părea prea fericit.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat imediat, în vreme ce el îşi făcea de lucru cu şireturile de la adidaşi.

— O, nu, nimic, a minţit el, aruncând o privire

în direcţia alor mei.

S-a uitat la mine semnificativ, ca pentru a spune „Aşteaptă câteva secunde”, şi a zis:

— Uite, am adus o cutie.

— Hai să mergem să mai aducem câteva, i-a zis tata mamei şi a pornit spre uşă. Poate că domnul Fisher are un cărucior, ceva. Poate aducem mai multe cu un singur drum. Ne întoarcem imediat.

M-am uitat la Alex şi am aşteptat amândoi până am auzit deschizându-se, apoi închizându-se uşa liftului.

— Am vorbit cu Lily, a zis el cu glas scăzut.

— Doar nu cumva e şi acum supărată pe mine? S-a purtat ciudat toată săptămâna.

— Nu, nu cred că asta e problema.

— Atunci care e?

— Păi, nu era acasă…

— Dar unde e? La vreun bărbat? Nu-mi vine să cred că a întârziat chiar în ziua mutării.

Am deschis cu o smucitură una dintre ferestrele nou-formatului dormitor, pentru ca aerul rece de afară să mai disipeze mirosul de zugrăveală proaspătă.

— Nu, era la o secţie de poliţie din centru.

S-a uitat în jos, la pantofi.

— Era unde? Se simte bine? Dumnezeule! A fost jefuită sau violată? Trebuie să merg imediat la ea.

— Andy, se simte bine. A fost arestată.

Vorbea pe un ton liniştitor, de parcă anunţa un părinte că progenitura lui nu va putea trece de clasa a patra.

— Arestată? A fost arestată?

Am încercat să-mi păstrez calmul, dar mi-am dat seama prea târziu că urlam. Tata a intrat pe uşă târând după el un cărucior uriaş care părea gata-gata să se prăbuşească sub greutatea cutiilor puse alandala pe el.

— Cine a fost arestată? a întrebat el ca în glumă. Domnul Fisher a adus toate chestiile astea la etaj pentru noi.

Îmi storceam creierii să găsesc o minciună, dar Alex a găsit una înainte ca mie să-mi vină în minte ceva cât de cât plauzibil:

— O, tocmai îi povesteam lui Andy că m-am uitat aseară pe VH-1 şi am văzut că una dintre fetele de la TLC a fost arestată pentru trafic de droguri. Şi păruse întotdeauna cea mai în regulă dintre toate…

Tata a clătinat din cap şi a analizat camera din priviri, ascultând numai pe jumătate şi întrebându-se, probabil, de când anume pe Alex sau pe mine ne interesau starurile muzicii pop atât de mult încât să şi discutăm despre ele.

— Cred că, de fapt, singurul loc în care ar încăpea patul tău este lângă peretele din partea cealaltă a camerei, a zis el. Şi, apropo de asta, cred că ar trebui să mă duc să văd cum se descurcă cu transportul.

M-am aruncat literalmente drept în faţa lui Alex în clipa în care s-a închis uşa apartamentului.

— Repede! Spune-mi ce s-a-ntâmplat. Ce s-a-ntâmplat?

— Andy, nu ţipa. Nu e chiar aşa de rău. De fapt, e chiar amuzant.

Ochii lui s-au încreţit în timp ce s-a pornit pe râs şi, preţ de o clipă, mi s-a părut că seamănă leit cu Eduardo. Brrr.

— Alex Fineman, fă bine şi spune-mi dracului o dată ce s-a-ntâmplat cu cea mai bună prietenă a mea…

— OK, OK, linişteşte-te. Se vedea clar că îl amuza povestea: S-a dus în oraş aseară cu un tip căruia îi spunea Băiatul-Cu-Inel-în-Limbă – ştii cine e ăsta?

M-am holbat la el.

— În fine, s-au dus împreună la restaurant, iar Băiatul-Cu-Inel-în-Limbă tocmai o conducea acasă, când ei i s-a părut o idee bună să se despoaie chiar acolo, pe stradă, lângă restaurant. Aşa era mai sexy, a zis ea. Ca să îl atragă şi mai mult.

Mi-am închipuit-o pe Lily vârându-şi în gură bomboana de mentă primită de la restaurant, ieşind de acolo după o cină romantică, şi asta numai ca să-şi smulgă bluza de pe ea pentru un tip care plătise pe cineva ca să-i străpungă limba c-un belciug. Sfinte Sisoe.

— O, nu. Doar nu cumva…

Alex a dat cu seriozitate din cap şi s-a străduit

să-şi reprime râsul.

— Vrei să spui cumva că prietena mea a fost arestată pentru că şi-a arătat sânii? Dar e ridicol. Trăim în New York. Văd zilnic femei care vin aproape topless – şi asta la locul de muncă!

Ţipam din nou, dar nu mă puteam stăpâni.

— Pentru că şi-a arătat fundul.

Se uita din nou la pantofi, iar faţa lui era atât de stacojie, încât nu-mi puteam da seama dacă de jenă sau pentru că era amuzat la culme.

— Şi-a arătat ce?

— Nu sânii. Fundul. Partea de jos a corpului. Toată. Din faţă şi din spate.

Un zâmbet de la o ureche la alta şi-a făcut în sfârşit apariţia pe faţa lui şi părea atât de încântat, încât aveam impresia că e pe cale să facă pe el, nu alta.

— O, spune-mi că nu e adevărat, am gemut eu şi m-am întrebat în ce belea se băgase prietena mea. Şi a văzut-o un poliţist şi a arestat-o?

— Nu, se pare că doi copii mici au văzut-o în acţiune şi i-au arătat mamei lor…

— O, Doamne.

— Aşa că mama lor i-a cerut să-şi tragă la loc pantalonii, iar Lily i-a sugerat în gura mare ce să facă cu părerile ei, aşa că femeia s-a dus şi a găsit un poliţist care era pe o stradă din apropiere.

— Vai, termină. Te rog, opreşte-te.

— Stai că povestea devine tot mai picantă. Când s-a întors femeia cu poliţistul, Lily şi Băiatul-

Cu-Inel-în-Limbă şi-o trăgeau la greu în mijlocul drumului, din câte spune ea.

— Ce înseamnă asta? Să fie oare vorba de prietena mea, Lily Goodwin? Dulcea şi adorabila mea prietenă din clasa a opta încoace acum se dezbracă şi se regulează la colţ de stradă? Cu indivizi cu limbi îmbelciugate?

— Andrea, linişteşte-te. Nu e nicio problemă. Singurul motiv pentru care poliţistul a arestat-o a fost că i-a arătat degetul mijlociu când omul a întrebat-o dacă într-adevăr şi-a dat pantalonii jos…

— O, Doamne. Nu mai pot suporta. Aşa trebuie să te simţi când eşti mamă.

— … dar au lăsat-o să plece doar cu un avertisment şi s-a întors în apartamentul ei să-şi revină – se pare că era beată criţă. Cum altfel ar lua cineva la mişto un poliţist? Aşa că nu-ţi face griji. Hai să terminăm cu mutatul şi pe urmă putem să mergem la ea, dacă vrei.

S-a dus la căruciorul pe care îl lăsase tata în mijlocul livingului şi s-a apucat să descarce cutiile.

N-am putut să mai aştept; trebuia să aflu care e situaţia. A ridicat receptorul după ce a sunat de patru ori, exact înainte de a intra robotul, de parcă ar fi stat pe gânduri dacă să răspundă sau nu.

— Eşti OK? am întrebat-o în clipa în care a ridicat receptorul.

— Bună, Andy. Sper că nu am dat mutarea peste cap. N-ai nevoie de mine, nu? Îmi pare rău

pentru toate astea.

— Nu, nu de astea îmi pasă, îmi pasă de tine. Eşti OK?

Mi-a trecut chiar în clipa aceea prin minte că e posibil ca Lily să-şi fi petrecut noaptea în secţia de poliţie, dat fiind că era sâmbătă dimineaţa, iar ea tocmai ajunsese acasă.

— Ai stat peste noapte acolo? În *puşcărie*?

— Păi, da, s-ar putea spune şi aşa. N-a fost prea rău, nu e cum vezi prin filme. Am dormit într-o cameră împreună cu altă fată, absolut neagresivă, care fusese arestată pentru ceva la fel de stupid. Gardienii au fost foarte drăguţi – n-a fost mare lucru. N-am avut zăbrele sau alte chestii de-astea.

A râs, dar râsul ei mi s-a părut forţat.

Am digerat toate astea câteva momente şi am încercat să mă împac cu imaginea micuţei hippie Lily, încolţită într-o celulă îmbâcsită de urină de o lesbiană furioasă şi posesivă.

— Unde dracu' a fost Băiatul-Cu-Inel-În-Limhă în toată povestea asta? Te-a lăsat pur şi simplu să zaci în puşcărie?

Dar, chiar înainte ca ea să-mi poată răspunde, mi-a răsărit în minte o altă întrebare: unde dracu' fusesem eu în toată povestea asta? Şi-i de ce nu mă sunase Lily?

— El a fost nemaipomenit, a…

— Lily, de ce…

— … s-a oferit să stea cu mine şi l-a sunat

chiar pe avocatul părinţilor lui…

— Lily. Lily! Opreşte-te o clipă. De ce nu m-ai sunat? Ştii că aş fi venit într-o clipă şi n-aş fi plecat până nu te eliberau. Atunci, de ce? De ce nu m-ai sunat?

— O, Andy, nu mai contează. Zău că n-a fost aşa de rău, vorbesc serios. Nu-mi vine să cred ce proastă am fost şi, crede-mă, n-am de gând să mă mai îmbăt în halul ăsta. Nu merită.

— De ce? De ce nu m-ai sunat? Am fost acasă toată noaptea.

— N-are importanţă, zău. N-am sunat pentru că m-am gândit că ori eşti la muncă, ori eşti foarte obosită şi nu am vrut să te deranjez. Mai ales vineri seara.

Mi-am amintit ce făcusem în seara din ajun şi singurul lucru care mi-a venit în minte a fost că văzusem pe TNT filmul *Dirty Dancing* pentru a şaizeci şi opta oară în viaţa mea. Şi din toate aceste vizionări, fusese prima în timpul căreia adormisem înainte ca Johnny să anunţe: „Nimeni nu o pune pe Baby la colţ” şi să o răpească, la propriu, până când doctorul Houseman urma să recunoască faptul că ştie că nu Johnny a fost cel care a băgat-o pe Penny în belea şi o sărută pe Baby, care tocmai şi-a reluat numele de Frances. Toată scena asta mi se părea definitorie pentru propria-mi identitate.

— La muncă? Ai crezut că sunt la muncă? Şi ce contează oboseala când tu ai nevoie de ajutor?

Lil, zău că nu înţeleg.

— Uite ce e, Andy, las-o baltă, OK? Tu munceşti întruna. Zi şi noapte şi de multe ori şi în weekend. Şi când nu eşti la muncă, te plângi de muncă. Nu că nu te înţeleg, doar ştiu cât de grea e slujba ta şi ştiu că lucrezi pentru o ţăcănită. Dar nu am vrut să te deranjez într-o vineri seara, când era posibil ca tu chiar să te relaxezi sau să te duci undeva cu Alex. El tot spune că nu apucă să te vadă niciodată şi nu voiam să te iau de lângă el. Dacă aş fi avut într-adevăr nevoie de tine, te-aş fi sunat şi ştiu că ai fi venit într-un suflet. Dar jur că n-a fost prea rău. Te rog, putem să uităm toată tărăşenia asta? Sunt extenuată şi am nevoie doar de un duş şi de pat.

De şocată ce eram, n-am mai găsit cuvinte, dar Lily a luat tăcerea mea drept încuviinţare.

— Mai eşti acolo? a întrebat ea după vreo treizeci de secunde, răstimp în care m-am chinuit cu disperare să găsesc cuvintele necesare pentru a-i cere iertare sau a-i explica sau ceva în genul ăsta. Uite ce e, abia am ajuns acasă. Am nevoie de somn. Pot să te sun eu mai târziu?

— Să dea, sigur, am reuşit să îngaim. Lil, îmi pare atât de rău. Dacă ţi-am dat vreodată impresia că nu te poţi baza…

— Andy, nu vorbi aşa. Nu s-a întâmplat – totu-i OK cu mine, cu noi. Vorbim mai târziu.

— OK. Somn uşor. Sună-mă dacă pot să fac ceva…

— Nicio problemă. Apropo, cum e apartamentul?

— E grozav, Lil, zău că e. Ai făcut o afacere nemaipomenită. E mai frumos decât mi-aş fi putut imagina. O să ne placă foarte mult aici.

Vocea îmi suna fals chiar şi în propriile urechi şi era evident că vorbeam numai ca să nu tac, numai ca să o ţin la telefon, să mă asigur că prietenia noastră nu se schimbase într-un fel inexplicabil, dar imuabil.

— Grozav. Mă bucur că-ţi place. Sper că o să-i placă şi Băiatului-Cu-Inel-În-Limbă, a glumit ea, dar şi asta a sunat fals.

Am pus receptorul în furcă şi am rămas acolo, în living, cu ochii ţintă la telefon, până când a intrat mama să anunţe că ea şi cu tata vor să ne facă cinste mie şi lui Alex cu un prânz.

— Ce s-a întâmplat, Andy? Şi unde e Lily? Credeam că o să aibă şi ea nevoie de ajutor pentru catrafusele ei, dar noi n-o să stăm mult după ora trei. Vine încoace?

— Nu, i s-a făcut, ăă, rău aseară. Nu prea se simţea bine de câteva zile, aşa că probabil ea n-o să se mute decât mâine. Tocmai am vorbit la telefon.

— Eşti sigură că e bine acum? Crezi că ar trebui să mergem până la ea? Mi-e întotdeauna aşa milă de fata asta – nu are părinţi adevăraţi, o are numai pe ţăcănita aia bătrână de bunică-sa.

Şi-a trecut mâna pe după umerii mei, ca

pentru a-mi lua durerea asupra ei.

— Are noroc că eşti prietena ei. Altfel, ar fi singură pe lume.

Mi s-a pus un nod în gât, dar după câteva secunde am reuşit să rostesc câteva cuvinte:

— Da, sigur. Dar e bine, pe cuvânt. O să se odihnească până îi trece. Hai să luăm nişte sandviciuri, OK? Portarul a zis că e un magazinaş foarte bun patru străzi mai încolo.

*

* * *

— Biroul Mirandei Priestly, am răspuns eu cu tonul acela plictisit care speram că reuşeşte să transmită nefericirea mea tuturor celor care îndrăzneau să mă întrerupă din activitatea de transmitere-primire e-mail-uri.

— Bună, tu eşti, Em-Em-Em-Emily? a întrebat o voce chinuită, bâlbâită de la celălalt capăt al firului.

— Nu, sunt Andrea. Sunt noua asistentă a Mirandei, am zis eu, deşi mă prezentasem deja unui număr de câteva mii de interlocutori curioşi.

— Aha, noua asistentă a Mirandei? a hohotit ciudata voce feminină. Nu-i aşa că eşti cea m-m-mai norocoasă fată din lum-m-m-m-me? Cum ţi se pare munca ta alături de diavolul în persoană?

Asta mi-a stârnit atenţia. Era ceva nou. De când lucram la *Runway* nu întâlnisem vreodată pe cineva care să cuteze a o vorbi de rău pe Miranda cu atâta îndrăzneală. Vorbea serios? Nu cumva îmi

întindea o cursă?

— Să păi, de când am început să lucrez la *Runway,* am acumulat foarte multă experienţă de muncă, m-am pomenit şi eu bâlbâindu-mă. E o slujbă pentru care un milion de fete ar face moarte de om, fireşte.

Chiar am spus eu aşa ceva?

S-a lăsat un moment de tăcere, urmat de un hohot ca de hienă:

— O, e al dracului de p-p-p-perfect! a chirăit ea, mai-mai să se-nece. Ea chiar vă încuie în apartamentul firmei din West Village şi vă despoaie de tot ce e de la G-g-gucci până vă spală creierii, de ajungeţi să spuneţi căcaturi de-astea? F-f-f-fantastic! Femeia asta e o tipă pe cinste! Ei bine, domnişoară Experienţă-De-Muncă, auzisem eu la radioşanţ că Miranda chiar a angajat un l-l-l-lacheu cu ceva creieri de data asta, dar constat că radioşanţul, ca de obicei, a dat-o în bară. Îţi plac c-c-costumaşele Michael Kors şi blăniţele elegante J. Mendel's? Da, scumpete, o să te descurci de minune. Şi-acum, dă-mi-o la telefon pe şefa aia a ta cu târtiţă sfrijită.

În sufletul meu s-a declanşat o luptă. Primul impuls a fost să-i spun să se ducă dracului, că nu mă cunoaşte deloc, că-i vine uşor să-şi compenseze bâlbâiala prin obrăznicie. Dar şi mai mult aş fi vrut să-mi apăs receptorul de buze şi să-i şoptesc disperată: „Sunt prizonieră mai mult decât îţi poţi închipui – te rog, o, te rog, vino şi

salvează-mă din iadul ăsta în care mi se spală creierii. Ai dreptate, lucrurile stau exact aşa cum ai spus, dar eu nu sunt aşa cum crezi!” Dar n-am avut şansa de a reacţiona în vreun fel, pentru că am realizat în cele din urmă că habar n-aveam cui îi aparţine vocea răguşită şi bâlbâită de la capătul celălalt al firului.

Am inspirat adânc şi am decis să contraatac în toate direcţiile din care mă atacase, în afara direcţiei Miranda.

— Ei bine, da, ador Michael Kors, fireşte, dar trebuie să mărturisesc că asta nu se datorează în niciun caz *costumaşelor.* Blăniţele de la J. Mendel’s sunt minunate, bineînţeles, dar o veritabilă fată *Runway* – cu alte cuvinte, o persoană cu gust rafinat şi ireproşabil – ar prefera mai degrabă ceva făcut la comandă la Pologeorgis de pe 29th Street. A, da, şi pe viitor aş prefera să foloseşti termenul ceva mai uzual „angajată plătită”, în locul celui atât de dur şi intolerant precum „lacheu”. Şi acum, mi-ar face plăcere să corijez orice alte presupuneri incorecte pe care ai dori să le faci, dar poate ar fi cazul să întreb mai întâi cu cine stau de vorbă.

— *Touché,* nouă asistentă a Mirandei, *touché.* S-ar putea ca noi două să d-d-d-devenim până la urmă prietene. N-n-n-nu prea-mi plac de regulă roboţii pe care îi angajează ea, dar asta e normal, pentru că nu-mi place nici ea. Numele meu e Judith Mason şi, în c-c-caz că nu ştiai, eu scriu

notele de călătorie ale revistei în fiecare l-l-l-ună. Şi acum, spune-mi, dat fiind că eşti relativ nouă: s-a t-t-t-terminat luna de miere?

Am tăcut. Ce voia să însemne asta? Parcă vorbeam cu o bombă cu ceas.

— Ei bine? Tu te afli acum în perioada aceea redusă de timp, suficient ca toată lumea să-ţi cunoască numele, dar nu suficient ca să-ţi descopere şi exploateze toate slăbiciunile. E o senzaţie foarte plăcută când eşti în s-s-situaţia asta, crede-mă. Lucrezi într-un loc foarte special.

Nu am apucat să-i răspund, pentru că a continuat:

— Dar ajunge cu f-f-flirtatul pentru moment, noua mea prietenă. Nu t-t-te obosi să-i spui că eu sunt la telefon, ea ş-ş-şi aşa nu răspunde niciodată când o sun eu. O enervează bâlbâiala, cred. T-t-t-trece-mi doar numele în Buletin, ca să pună pe cineva să mă sune. Mulţumesc, s-s-scumpete.

Clic.

Am închis telefonul, uluită la culme, şi am izbucnit în râs. Emily şi-a ridicat privirea de pe unul dintre rapoartele de cheltuieli ale Mirandei şi m-a întrebat cine a fost. Când i-am spus că a fost Judith, şi-a dat ochii peste cap atât de energic, încât am avut impresia că-i vor rămâne pe undeva, întorşi spre interiorul cutiei craniene, şi s-a smiorcăit:

— E o mare căţea. Zău că nu-mi dau seama cum reuşeşte Miranda să vorbească vreodată cu

ea. Dar ea oricum nu răspunde, aşa că nici nu trebuie să-i spui că a fost la telefon. Trece-i doar numele în Buletin şi Miranda o să pună pe cineva să o sune.

Se pare că Judith cunoştea mecanismul de funcţionare al biroului nostru mai bine decât mine.

Am dat un dublu clic pe documentul „Buletin” de pe elegantul meu computer turcoaz iMac şi am aruncat o privire asupra conţinutului curent. Buletinul era adevărata *pièce de résistance* din biroul Mirandei Priestly şi, din câte îmi dădeam seama deocamdată, era unica raţiune a vieţii ei. Inventat cu ani în urmă de către cine ştie ce asistentă zeloasă şi energică, Buletinul nu era altceva decât un document Word aflat într-un fişier comun, pe care îl puteam accesa şi eu, şi Emily. Însă numai una din noi îl putea deschide pentru a adăuga un nou mesaj sau a privi lista. Aşa că scoteam din când în când la imprimantă ultima variantă şi o puneam pe un clipboard, aflat pe un raft deasupra biroului meu, iar pe cea anterioară o aruncam. Miranda examina hârtia la fiecare câteva minute pe tot parcursul zilei, aşa că Emily şi cu mine ne chinuiam să tastăm, să printăm şi să afişăm lista cât mai repede posibil, imediat după ce suna cineva. Adesea una din noi fluiera la cealaltă să închidă Buletinul ca să poată scrie un nou mesaj. Scoteam fiecare la imprimantă câte o versiune, pentru că nu ştiam care e cea mai recentă până când nu le confruntam.

— Mesajul de la Judith e ultimul, am zis eu, extenuată de efortul de a termina tastarea şi printarea înainte ca Miranda să intre în birou.

Eduardo ne sunase din hol şi ne comunicase că ea o pornise cu liftul. Nu primisem încă telefon de la Sophy, dar ştiam că urma să ajungă în câteva secunde.

— Recepţionerul de la Hotel Ritz, din Paris, a sunat după aceea, aproape că a strigat Emily triumfătoare şi a prins lista pe clipboard.

Am scos lista mea cu patru secunde prea veche şi am aruncat o privire peste ea. Cratime în interiorul numerelor de telefon nu erau permise, doar puncte. Nici virgule în scrierea orei mesajelor, numai puncte. Momentul exact trebuia rotunjit la sfert de oră mai devreme sau mai târziu, după caz. Mesajele mai vechi îşi aveau rândul propriu, pentru a fi mai uşor de distins. Înscrierea orei indica faptul că sunase cineva. Cuvântul „mesaj” era modalitatea prin care eu sau Emily ne adresam ei (dat fiind că a ne adresa ei înainte ca ea să ni se fi adresat prima nici nu intra în discuţie). Termenul „comunicat” se referea la ceva comunicat nouă de Miranda, de bună seamă pe robot, la un moment dat, între ora unu şi cinci dimineaţa, ştiind foarte bine că, odată transmisă nouă, problema era ca şi rezolvată. Despre noi trebuia să scriem la persoana a treia – asta, dacă era absolut necesar să pomenim despre noi.

Ea ne cerea deseori să aflăm exact când şi la

ce număr putea fi găsită o anumită persoană, iar în acest caz noi trebuia să ne desfăşurăm investigaţia la capitolul „mesaje” sau „comunicate”. Îmi amintesc că, la un moment dat, mi-am zis că Buletinul ăsta era un fel de listă a personalităţilor care se îmbracă în Prada, dar numele celor hiperbogaţi, ale celor din înalta aristocraţie a modei sau ale celor superimpunători încetaseră să mai producă impresie asupra creierului meu desensibilizat. În cadrul noii mele realităţi *Runway,* un mesaj de la un ministru pe probleme sociale de la Casa Albă ar fi fost clasat la acelaşi nivel cu unul de la veterinarul care voia să vorbească cu ea despre vaccinarea căţeluşului (iar acesta nu prea avea şanse să primească un telefon de la ea!).

Marţi, 8 aprilie

7:30: Simone a sunat de la biroul din Paris. A reuşit să stabilească împreună cu domnul Testino dată pentru şedinţa foto de la Rio şi a confirmat de asemenea cu agentul Gisellei, dar trebuie să discute cu tine detaliile. Sună, te rog. 011.33.1.55.91.30.65

8:15: A sunat domnul Tomlinson. De pe mobil. Sună, te rog.

Mesaj: Andrea a vorbit cu Bruce. El a zis că oglinda mare din holul tău are o bucată lipsă în colţul din stânga sus. A găsit o oglindă identică la un magazin de antichităţi din Bordeaux. Vrei să ţi-

o comande?

8:30: A sunat Jonathan Cole. Pleacă la Melbourne sâmbătă şi ar dori să clarifice, înainte de a pleca, sarcina pe care o are de îndeplinit. Sună, te rog.

555.7700

Comunicat: De sunat Karl Lagerfeld în legătură cu petrecerea Fotomodelul Anului. Poate fi găsit la casa din Biarritz astă-seară între 8.00 şi 8.30 p.m. ora lui.

011.33.1.55.22.06.78: acasă

011.33.1.55.22.58.29: studioul de acasă

011.33.1.55.22.92.64:şoferul

011.33.1.55.66.76.33: numărul asistentei din Paris, în caz că nu-l poţi găsi.

9:00: Natalie de la Glorious Foods a sunat să afle dacă preferi o plăcintă cu fructe de pădure, cu nuci sau cu rubarbă. Sună, te rog.

555.9887

9:00: Ingrid Sischy a sunat să te felicite pentru numărul din aprilie al revistei. A spus că şi coperta e „spectaculoasă, ca de obicei” şi vrea să ştie cine a stilizat fotografia de pe copertă. Sună, te rog.

555.6246: la birou

555.8833: acasă

Mesaj: Miho Kosudo a sunat să se scuze pentru că nu a putut livra aranjamentul floral realizat de Damien Hirst. Curierii au vrut să se asigure că ştii că au aşteptat patru ore în faţa

clădirii, dar, întrucât nu are portar, au fost nevoiţi să plece. Vor încerca din nou mâine.

9.15: A sunat domnul Samuels. Nu va putea fi găsit decât după prânz, dar doreşte să-ţi reamintească de şedinţa cu părinţii de astă-seară de la Horace Mann. Ar dori să discute cu tine despre tema pentru acasă la istorie a Carolinei înainte de şedinţă. Sună, te rog, după 2.00 p.m., dar înainte de 4.00 p.m.

555.5932

9: 15: Domnul Tomlinson a sunat din nou. A rugat-o pe Andrea să facă o rezervare pentru diseară, după şedinţa cu părinţii. Sună, te rog. Pe mobil.

Mesaj: Andrea a făcut rezervare pentru tine şi domnul Tomlinson diseară la 8.00 p.m. la La Caravelle. Rita Jammet a zis că aşteaptă şi ea cu nerăbdare să te revadă şi e încântată că ai ales restaurantul ei.

9.30: A sunat Donatella Versace. A zis că totul a fost pregătit pentru vizita ta. Întreabă dacă o să ai nevoie de altcineva afară de şofer, antrenor, coafeză, cosmeticiană, asistentă personală, trei cameriste şi un căpitan de iaht. Dacă da, te rog spune-i înainte să plece la Milano. Îţi va da numărul ei de celular, dar nu poate veni cu tine, pentru că va pregăti prezentările de modă.

011.3901.55.27.55.61

9: 45: A sunat Judith Mason. Sună, te rog.

555.6834

Am mototolit hârtia şi am aruncat-o în coşul de sub biroul meu, unde a început imediat să se slinoşească de la grăsimea de la cel de-al treilea mic dejun pe care îl aruncasem deja în dimineaţa asta. Deocamdată, era o zi relativ normală în ce priveşte Buletinul. Eram pe punctul de a intra în Hotmail, să văd dacă mi-a trimis cineva vreun e-mail, când ea a intrat în birou. Afurisita de Sophy! Iar uitase să ne prevină telefonic.

— Presupun că Buletinul e pus la punct, a zis ea cu voce de gheaţă, fără a ne privi în ochi sau a lua notă în vreun alt mod de existenţa noastră.

— Da, Miranda, am răspuns eu şi i l-am întins, pentru ca ea să nu trebuiască nici măcar să-şi întindă mâna după el.

Două cuvinte în total, am gândit eu şi am sperat – şi m-am rugat – ca ziua să nu îmi ceară să vorbesc mai mult de şaptezeci şi cinci de cuvinte cu ea. Şi-a scos haina scurtă de nurcă – atât de moale, că abia m-am stăpânit să nu îmi îngrop pe loc faţa în ea – şi a aruncat-o pe biroul meu. M-am dus să atârn acest superb animal mort în dulap şi, în drum, mi-am trecut discret blana pe obraz, dar am simţit ceva ascuţit şi rece: câţiva mici ţurţuri erau prinşi încă de ea. În perfectă concordanţă cu posesoarea hainei.

Am scos capacul de pe cafeaua călduţă şi am aranjat cu grijă grămada greţoasă de slănină şi plăcinta cu brânză pe o farfurie soioasă. Am intrat

în vârful picioarelor şi am aşezat totul pe colţul biroului, aşa fel încât să nu o deranjeze. Ea scria concentrată ceva pe o hârtie Dempsey and Carroll cu antet şi mi s-a adresat cu voce atât de scăzută, că aproape că n-am auzit-o.

— Ahn-dre-ah, trebuie să discutăm ceva despre petrecerea de logodnă. Adu-ţi blocnotesul.

Am dat din cap şi am realizat pe loc că a da din cap nu reprezintă un cuvânt. Petrecerea asta de logodnă devenise deja blestemul vieţii mele şi mai era o lună până atunci, dar, dat fiind că Miranda pleca în Europa curând şi avea să lipsească două săptămâni, planificarea petrecerii ăsteia ne ocupase amândurora marea majoritate a timpului în ultimele zile. M-am întors în birou cu un carneţel şi un pix în mână şi m-am pregătit să nu pricep o iotă din tot ce spune. M-am gândit să mă aşez o clipă, mi-ar fi fost mult mai uşor să scriu aşa, dar am fost deşteaptă şi m-am abţinut.

A suspinat de parcă treaba asta era atât de obositoare, încât nu era prea sigură că poate rezista efortului, şi şi-a aranjat eşarfa Hermes, înfăşurată în jurul încheieturii ca o brăţară.

— Găseşte-o pe Natalie la Glorious Foods şi spune-i că prefer plăcinta cu rubarbă. N-o lăsa să te convingă că trebuie să discute cu mine, pentru că nu trebuie. Şi vorbeşte şi cu Miho şi ai grijă să înţeleagă bine ce flori vreau. Fă-mi legătura cu Robert Isabell la un moment dat, înainte de prânz, ca să discut cu el despre feţele de masă,

cartonaşele cu numele invitaţilor şi platourile pentru servit. Şi cu fata aia de la Met, să văd când pot să trec pe la ei să mă asigur că toate sunt pregătite cum trebuie, şi spune-i să-mi trimită prin fax configuraţia sălii de mese, ca să fac aranjamentele. Asta e tot, deocamdată.

Mitraliase totul ultrarapid şi fără să se oprească o clipă din scris, iar atunci când a terminat de vorbit mi-a înmânat şi notiţa pe care trebuia să o trimit prin poştă. Am terminat de mâzgălit propriile note, în speranţa că înţelesesem totul corect, ceea ce, ţinând cont de accent şi cadenţa rapidă, nu era întotdeauna simplu.

— OK, am murmurat şi m-am întors să plec, cu asta numărul total al cuvintelor adresate Mirandei ridicându-se la patru.

Poate voi reuşi să nu depăşesc cincizeci, am gândit eu. Am simţit cum ochii ei îmi examinează dimensiunile fundului în timp ce mă îndreptam spre ieşire şi m-am gândit o clipă să mă întorc pe călcâie şi să mă retrag de-a-ndărătelea, aşa cum fac evreii religioşi când părăsesc Zidul Plângerii. În loc de asta, am încercat să mă strecor cât mai rapid spre ascunzătoarea reprezentată de biroul meu, imaginându-mi mii şi mii de adepţi ai hasidismului îmbrăcaţi în haine negre de la Prada, retrăgându-se cu toţii de-a-ndărătelea din jurul Mirandei Priestly.

Preafericita zi pe care mi-o dorisem, la care visasem, sosise în sfârşit. Miranda plecase nu numai din birou, dar şi din ţară. Cu mai puţin de o oră în urmă luase loc pe scaunul unui avion Concorde, ca să se vadă cu câţiva creatori de modă europeni, ceea ce mă făcea, indiscutabil, în clipa de faţă cea mai fericită fată de pe faţa pământului. Emily se tot străduia să mă convingă că Miranda e mai pretenţioasă când e plecată în străinătate, dar eu nu credeam aşa ceva. Tocmai mă apucasem să planific cu exactitate toate amănuntele modului în care aveam să îmi petrec fiecare moment de extaz din următoarele două săptămâni, când am primit un e-mail de la Alex.

Bună, scumpo, ce mai faci? Sper că ziua de azi e cel puţin OK pentru tine. Trebuie să fii încântată că a plecat, nu? Bucură-te de perioada asta. În fine, voiam doar să aflu dacă poţi să mă suni azi pe la trei şi jumătate. Am o oră liberă înaintea orei de citire şi trebuie să vorbim. Nimic grav, vreau doar să stăm puţin de vorbă. Cu dragoste, A.

Mesajul m-a îngrijorat instantaneu şi l-am întrebat drept răspuns dacă totul e OK, dar el trebuie să se fi decuplat imediat de la e-mail, că nu a răspuns. Mi-am propus să-l sun exact la trei şi jumătate şi am fost încântată că am libertatea

de a telefona când şi cui voiam, că Ea nu avea să fie aici ca să-mi dea planurile peste cap. Dar ca să fiu sigură, am rupt o filă cu antetul *Runway* din carneţelul meu pe care am scris SUNĂ-L PE A. LA 3:30 ASTĂZI şi am lipit-o de marginea monitorului meu. Tocmai când mă pregăteam să telefonez unei foste colege de liceu care îmi lăsase săptămâna trecută un mesaj pe robotul de acasă, a sunat telefonul.

— Biroul Mirandei Priestly, am răspuns eu aproape oftând şi m-am gândit că nu există nimeni pe faţa pământului cu care aş fi avut chef să vorbesc în clipa aceea.

— Emily? Tu eşti? Emily?

Binecunoscuta voce a umplut până la refuz linia telefonică şi a părut a se insinua în aerul din birou. Deşi nu avea cum să audă ceva din capătul celălalt al biroului, Emily a ridicat privirea şi s-a uitat spre mine.

— Bună, Miranda. Sunt eu, Andrea. Pot să îţi fiu de folos cu ceva?

M-am uitat repede peste itinerarul pe care Emily îl scosese la imprimantă pentru ca toată lumea să ştie unde anume în Europa se află Miranda în fiece moment şi am constatat că avionul ei decolase abia cu şase minute în urmă, deci ne suna deja de la telefonul ataşat de scaun.

— Sper că da. Tocmai m-am uitat pe itinerar şi am observat că ora de joi, înainte de cină, pentru coafură şi machiaj nu a fost confirmată încă.

— Păi, ăă, Miranda, asta e doar pentru că monsieur Renaud nu mi-a putut da confirmarea absolută pentru echipa care e de serviciu joi, dar a spus că e sigur nouăzeci şi cinci la sută că or să te poată primi şi…

— Ahn-dre-ah, spune-mi doar atâta: nouăzeci şi cinci la sută e cumva acelaşi lucru cu sută la sută? E acelaşi lucru cu *confirmat*?

Dar, până să-i răspund, am auzit-o spunându-i cuiva, probabil însoţitoarei de zbor: „Nu mă interesează cine ştie ce regulile şi regulamentele privind folosirea aparatelor electronice” şi: „Nu ai decât să plictiseşti pe altcineva cu ele”.

— Dar, doamnă, e împotriva regulamentului şi va trebui să vă rog să deconectaţi telefonul până atingem altitudinea de croazieră. E doar o măsură de siguranţă, s-a rugat femeia.

— Ahn-dre-ah, mă auzi? Ascultă…

— Doamnă, îmi pare rău, dar trebuie să insist. Vă rog să închideţi telefonul.

Gura începuse să mă doară, atât de larg zâmbeam – ştiam prea bine cât urăşte Miranda să i se spună „doamnă”, termen care, fapt bine cunoscut, indică în mod clar o femeie bătrână.

— Ahn-dre-ah, *stewardesa* mă obligă să închei această convorbire. O să te sun din nou când *stewardesa* îmi va permite. Între timp, vreau ca ora mea pentru coafură şi machiaj să fie confirmată şi aş vrea şi să te apuci să intervievezi fete pentru postul de bonă. Asta e tot.

Telefonul s-a închis, dar nu înainte de a o auzi pe însoţitoarea de zbor spunându-i încă o dată „doamnă”.

— Ce voia? a întrebat Emily, iar fruntea i s-a încreţit de o intensă îngrijorare.

— Mi-a pronunţat numele corect de trei ori la rând, m-am lăudat eu, încântată că pot să-i prelungesc suspansul. De trei ori, ca să vezi! Asta înseamnă, cred, că suntem cele mai bune prietene din lume. Cine ar fi crezut? Andrea Sachs şi Miranda Priestly, prietene la cataramă.

— Andrea, ce a spus?

— Păi, vrea să i se confirme ora pentru coafură şi machiaj, pentru că nouăzeci şi cinci la sută nu pare a fi un procent satisfăcător pentru ea. A, da, şi a zis ceva despre intervievatul unor fete pentru postul de bonă. Dar trebuie să fi înţeles eu greşit. În fine – o să sune din nou în treizeci de secunde.

Emily a inspirat adânc, străduindu-se să-mi îndure prostia cu graţie şi eleganţă. Ceea ce nu era deloc lucru uşor pentru ea.

— Nu, nu cred că ai înţeles greşit. Cara nu mai lucrează pentru Miranda, aşa că o să aibă, evident, nevoie de altă bonă.

— Cum? Cum adică „nu mai lucrează pentru Miranda”? Dacă nu mai lucrează „pentru Miranda”, atunci unde naiba lucrează?

Mi se părea greu de crezut că fata nu mă anunţase în legătură cu plecarea ei neaşteptată.

— Miranda a considerat că ea, Cara, ar fi mai fericită să lucreze în altă parte, a zis Emily, folosind în mod cert o exprimare mult mai diplomatică decât folosise Miranda. De parcă pe Miranda chiar o interesa fericirea altora!

— Emily, te rog. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat în realitate.

— Am înţeles de la Caroline că, de fapt, Cara le-a pedepsit pe fete şi le-a trimis în camera lor după ce au fost obraznice cu ea acum câteva zile. Miranda a considerat nepotrivit ca ea să ia o astfel de decizie. Iar eu sunt de acord. În fond, Cara nu e mama fetelor, mă înţelegi?

Deci, Cara fusese în cele din urmă concediată pentru că trimisese două fetiţe în camerele lor după ce, în mod sigur, fuseseră neobrăzate?

— Mda, înţeleg ce vrei să spui. În mod clar, nu e treaba unei bone să se ocupe de educaţia copiilor aflaţi în grija ei, am zis eu şi am dat solemn din cap. Cara nu s-a purtat cum se cuvine.

Emily nu numai că nu a reacţionat la sarcasmul meu, care mai că dădea pe dinafară, dar nici măcar n-a observat vreun firicel din el.

— Exact. Şi-apoi, Mirandei nu i-a plăcut niciodată faptul că ea nu ştie franceza. Cum altfel vor reuşi fetele să înveţe franceza fără accent american?

Păi, ştiu şi eu? Poate la şcoala particulară de optsprezece mii de dolari pe an pe care o frecventau şi unde franceza era obiect de studiu

obligatoriu şi unde toate cele trei profesoare de franceză erau franţuzoaice? Sau poate chiar de la propria lor mamă, care vorbea franceza fluent şi care chiar trăise în Franţa, care făcea în continuare vizite în Franţa de zece ori pe an şi care scria şi citea în franceză şi o vorbea cu o impecabilă pronunţie melodică? În loc de asta, am zis:

— Ei da, ai dreptate. Nicio bonă fără cunoştinţe de franceză. Te înţeleg perfect.

— În fine, vei avea sarcina să găseşti candidate pentru postul de bonă. Uite numărul de telefon al agenţiei cu care lucrăm, a zis ea şi mi l-a transmis prin e-mail. Ei ştiu cât de pretenţioasă e Miranda – şi pe bună dreptate, fireşte –, aşa că ne trimit de obicei oameni de încredere.

I-am aruncat o privire furişă şi m-am întrebat cum o fi fost viaţa ei înainte de Miranda Priestly. Am petrecut încă vreo câteva clipe visând cu ochii deschişi, după care a sunat telefonul. Din fericire, a răspuns Emily.

— Bună, Miranda. Da, da, te aud. Nu, nicio problemă. Da, am confirmat ora de joi pentru coafură şi machiaj. Şi da, Andrea a şi început să caute candidate pentru postul de bonă. O să avem trei candidate serioase pe care le vei intervieva în prima zi după ce te întorci.

Şi-a înclinat capul, gânditoare, şi şi-a atins buzele cu pixul:

— Mm, da. Da, e confirmat sută la sută. Nu, nu

nouăzeci şi cinci la sută, sută la sută. Absolut. Da, Miranda. Da, am obţinut chiar eu confirmarea şi sunt sigură. Te aşteaptă cu plăcere. OK. Îţi urez un zbor plăcut. Da, am confirmarea. Îl trimit chiar acum prin fax. OK. La revedere.

A pus receptorul în furcă şi am avut impresia că tremură.

— De ce nu pricepe femeia asta? I-am spus că ora ei pentru coafură şi machiaj e confirmată. Şi pe urmă i-am spus din nou. De ce trebuie să i-o tot repet de cincizeci de ori? Şi ştii ce a spus?

Am negat printr-o clătinare a capului.

— Ştii ce a spus? A spus că, dat fiind că totul i-a provocat o asemenea îngrijorare, i-ar plăcea ca eu să refac întreg itinerarul şi să am grijă ca ora ei pentru coafură şi machiaj să apară pe el, şi să îl trimit prin fax la Ritz, ca să îl aibă perfect redactat atunci când ajunge. Fac totul pentru femeia asta – i-am dăruit întreaga mea *viaţă* – şi, drept răspuns, aşa îmi vorbeşte?

Părea gata să plângă. Mă încânta ocazia rară de a o auzi pe Emily vorbind-o de rău pe Miranda, dar ştiam că un Viraj Paranoic *Runway* este iminent, aşa că am vorbit cu precauţie. Am atins doar o coardă discretă de simpatie şi indiferenţă.

— Nu tu eşti de vină, Em, jur. Ea ştie cât de mult munceşti – eşti o asistentă nemaipomenită. Dacă nu ar şti ce treabă bună faci, ar fi scăpat de mult de tine. Doar nu s-ar teme s-o facă – mă-nţelegi?

Lacrimile încetaseră să-i curgă pe obraji şi era pe punctul de a deveni sfidătoare, era într-o stare de spirit în care, deşi era de acord cu mine, ar fi fost capabilă să-i ia apărarea Mirandei dacă aş fi spus ceva prea rău despre ea. Auzisem la cursul de psihologie despre Sindromul Stockholm, în care victima se identifică perfect cu agresorul, dar nu îmi închipuisem niciodată cum se manifestă acest sindrom în situaţii concrete. Poate ar trebui să filmez una dintre micile mele discuţii cu Emily şi să-i trimit caseta profesorului, pentru ca studenţii de anul viitor să poată vedea în direct cum se manifestă. Toate eforturile pe care le depusesem ca să procedez cu precauţie au început să mi se pară supraomeneşti, aşa că am inspirat adânc şi am plonjat.

— E nebună, Emily, am zis eu cu glas domol şi liniştit şi mi-am dorit să fie de acord cu mine. Nu tu eşti de vină, ea este. Este o femeie frivolă, meschină şi crudă, care are tone întregi de haine superbe şi nimic altceva.

Faţa lui Emily s-a încordat în mod vizibil, pielea gâtului şi a obrajilor i s-a întins, tremurul mâinilor a încetat. Mi-am dat seama că e pe punctul de a se năpusti asupra mea din clipă în clipă, dar nu mă puteam opri.

— Ai observat că nu are niciun prieten, Emily? Ai observat? Sigur, telefonul sună zi şi noapte şi o caută cei mai nemaipomeniţi oameni din lume, dar nimeni nu o sună ca să vorbească despre copiii

lor, sau despre muncă, sau despre mariaj, nu? O sună doar pentru că au nevoie de câte ceva. Sigur, la prima vedere totul pare senzaţional, dar îţi închipui cum ar fi dacă singurul motiv pentru care te-ar suna pe tine cineva ar fi că…

— Încetează! a urlat ea şi lacrimile au început din nou să-i curgă pe obraji. Taci dracului din gură! Dai buzna în biroul ăsta şi îţi închipui că înţelegi totul. Domnişorica-Eu-Sânt-Atât-De-Sarcastică-Și-Deasupra-Tuturor! Ei bine, nu înţelegi nimic! Nimic!

— Em…

— Nu mă lua tu pe mine cu „Em”, Andy. Lasă-mă să termin ce am de spus. Ştiu că Miranda e dificilă. Ştiu cum e să nu apuci niciodată să dormi destul şi să-ţi fie veşnic teamă că o să te sune, şi să vezi că niciunul dintre prietenii tăi nu înţelege. Ştiu toate astea! Dar dacă o urăşti atât de mult, dacă nu eşti în stare decât să te plângi întruna de ea şi de toţi ceilalţi, de ce nu pleci pur şi simplu? Pentru că, de fapt, atitudinea ta e problema. Auzi acolo, să spui tu că Miranda e nebună; ei bine, cred că există mulţi, foarte mulţi oameni care cred că ea e talentată şi superbă şi care ar putea crede că tu eşti cea nebună, pentru că nu faci tot ce-ţi stă în puteri să ajuţi o persoană atât de uluitoare. Pentru că ea chiar este uluitoare, Andy – chiar este!

M-am gândit o clipă şi am decis că avea dreptate. Miranda era, din câte îmi dădeam

seama, un editor cu adevărat fantastic. Niciun cuvinţel nu ajungea în revistă fără a beneficia de aprobarea ei explicită şi greu de obţinut şi nu pregeta să taie ceva şi să pornească întreg procesul de editare de la capăt, indiferent câte neplăceri provoca sau cât de nefericiţi îi făcea pe toţi cei din jur. Deşi diverşii redactori de modă ofereau haine pentru şedinţele foto, ea era singura persoană care alegea concepţia şi fotomodelul ce avea să poarte fiecare articol vestimentar; redactorii de serviciu erau, ce-i drept, prezenţi la respectivele şedinţe foto, dar ei nu făceau decât să execute instrucţiunile clare şi incredibil de detaliate ale Mirandei. Ea avea ultimul – şi deseori şi primul – cuvânt în privinţa tuturor brăţărilor, genţilor, hainelor, coafurilor, articolelor, interviurilor, redactorilor, fotografilor, fotomodelelor şi locaţiilor care apăreau în fiecare număr şi existenţa ei era motivul principal pentru care revista avea un succes răsunător lună de lună. *Runway* nu ar mai fi *Runway* – la naiba, nu ar mai fi nimic de fapt – fără Miranda Priestly. Ştiam asta şi o ştiau şi toţi ceilalţi. Dar ceea ce nu reuşea să mă convingă era faptul că toate astea îi dădeau dreptul să trateze oamenii în acest fel. De ce anume talentul ei de a pune o rochie de seară Balmain pe o fată asiatică, toată numai picioare, pe o stradă din San Sebastián era atât de apreciat, încât nu mai trebuia să se comporte civilizat? Nu eram în stare să fac legătura, dar, la urma urmei,

ce naiba ştiam eu? Emily, evident, înţelegea asta.

— Emily, vreau doar să spun că tu eşti o asistentă nemaipomenită, că ea e norocoasă să aibă pe cineva care lucrează atât de mult pentru ea, pe cineva atât de serios ca tine. Aş vrea doar să-ţi dai seama că nu e vina ta dacă ceva o nefericeşte. Aşa e ea, o persoană nefericită. N-ai fi putut face nimic mai mult decât ai făcut deja.

— Ştiu. Zău că ştiu. Dar nu o apreciezi destul, Andy. Gândeşte-te numai. Gândeşte-te bine. Are incredibil de multe realizări şi a trebuit să sacrifice atât de multe ca să ajungă unde e, dar, în fond, nu se poate spune acelaşi lucru despre oamenii de mare succes din orice domeniu? Spune-mi câţi directori de firmă, sau membri în consilii de administraţie, sau regizori de film, sau alţii asemenea nu trebuie să fie duri câteodată? Face parte din jobul lor.

Mi-am dat seama că nu aveam să cădem niciodată de acord în privinţa asta. Era limpede că Emily era băgată până peste cap în povestea asta cu Miranda, cu *Runway,* dar nu înţelegeam de ce şi pace. Nu se deosebea prin nimic de sute de alte asistente personale, şi asistente de redacţie, şi redactori principali, şi redactori-şefi de la diversele reviste de modă. Dar nu înţelegeam de ce. Din câte văzusem până în prezent, fiecare dintre ei era umilit, înjosit şi abuzat în toate chipurile de către superiorul direct în linie ierarhică, urmând să facă şi el sau ea exact acelaşi

lucru celor din subordine în clipa în care erau promovaţi. Şi toate astea numai ca să poată spune, la capătul acestui urcuş lung şi extenuant, că au stat în rândul întâi la o paradă a modei de-a lui Yves Saint-Laurent şi că s-au ales cu câteva poşete Prada gratuite în drum?

Era momentul să mă declar de acord şi să las baltă discuţia.

— Ştiu, am suspinat eu şi am cedat în faţa unei asemenea insistenţe. Sper doar că îţi dai seama că tu eşti cea care îi face o favoare acceptându-i toate rahaturile, şi nu viceversa.

Mă aşteptam la un contraatac rapid, dar Emily a rânjit:

— Mai ţii minte că i-am spus de o sută de ori că ora ei de joi pentru coafură şi machiaj a fost confirmată?

Am dat din cap. Avea un aer ghiduş.

— Am minţit să îngheţe şi apele. N-am sunat nici măcar o singură persoană şi n-am absolut nicio confirmare!

Aproape că a cântat ultima frază.

— Emily! Tu vorbeşti serios? Ce-ai de gând să faci acum? Tocmai te-ai jurat cât te-a ţinut gura că ai obţinut personal confirmarea.

Pentru prima oară de când lucram împreună mi-a venit să o îmbrăţişez.

— Andy, fii serioasă. Tu chiar crezi că vreo persoană zdravănă la minte va refuza să o coafeze şi să o machieze? Doar aşa ceva ar putea lansa

cariera oricui – ar trebui să fie cineva totalmente ţicnit ca să o refuze. Sunt convinsă că tipul avea de gând să accepte de la bun început. A avut nevoie doar de ceva timp ca să-şi reorganizeze planificările sau aşa ceva. Nu am nevoie de confirmarea lui, pentru că sunt convinsă că o s-o dea. Cum ar putea să *nu* confirme? În fond, e vorba de Miranda Priestly!

Am avut impresia că acum o să încep eu să plâng, dar m-am mulţumit să zic:

— Ce trebuie să ştiu ca să angajez o nouă bonă? Ar trebui de bună seamă să mă apuc imediat de treaba asta.

— Mda, s-a declarat ea de acord, încântată încă de propria-i isteţime. Cred că e o idee bună.

*

* * *

Prima fată pe care am intervievat-o pentru postul de bonă părea lovită de şoc.

— Doamne, Dumnezeule! uriaşe ea când o întrebasem la telefon dacă ar vrea să vină până la birou să ne vedem. O, Doamne! Vorbeşti serios?

— Ăă, asta înseamnă da sau nu?

— Doamne sfinte, da. Da, da, da! La *Runway*? O, Doamne. Stai să audă prietenii mei. Or să plesnească de invidie. Sigur or să plesnească. Spune-mi doar unde să vin şi când.

— Înţelegi, sper, că Miranda e plecată deocamdată şi că, deci, nu te întâlneşti cu ea?

— Da. Absolut.

— Şi îţi dai seama şi că postul oferit este cel de bonă al celor două fiice ale Mirandei, da? Şi că asta nu are nicio legătură cu *Runway*?

A suspinat, ca şi când s-ar fi resemnat cu acest trist şi nefericit fapt.

— Da, bineînţeles. Bonă, înţeleg perfect.

Ei bine, se pare că de fapt nu prea înţelesese, pentru că, deşi arăta conform standardelor (înaltă, machiată impecabil, îmbrăcată rezonabil şi serios malnutrită), mă tot întreba care anume dintre sarcinile de serviciu i-ar solicita prezenţa la birou.

I-am aruncat una dintre privirile acelea speciale, în stare să ofilească şi florile, dar ea n-a părut să bage de seamă.

— Să niciuna. Mai ţii minte că am vorbit despre asta? Fac doar o selecţie preliminară pentru Miranda şi asta se desfăşoară întâmplător în birou. Dar asta e tot. Gemenele ei nu locuiesc aici, înţelegi?

— Da, da, s-a declarat ea de acord, dar eu o ştersesem deja de pe listă.

Următoarele trei fete trimise de agenţie, care aşteptau în zona de recepţie, nu erau cu mult mai bune. Din punct de vedere fizic, toate întruneau condiţiile impuse de Miranda – agenţia chiar că ştia exact ce voia ea –, dar niciuna dintre ele nu avea ceea ce căutam eu la o bonă în grija căreia mi-aş fi lăsat nepoata sau nepotul, acesta reprezentând standardul pe care mi-l impusesem în cadrul acestui proces de selecţie. Una dintre ele

avea un masterat în educaţia copilului, obţinut la Universitatea Cornell, dar s-a strâmbat când am încercat să descriu, la modul subtil, în cel fel acest post se va deosebi de oricare altul avut vreodată. Următoarea fată avusese un prieten jucător faimos în NBA, chestie care, simţea ea, îi oferea o „perspectivă mai bună” de a se integra în viaţa celebrităţilor. Dar când am întrebat-o dacă a lucrat vreodată cu copii de-ai celebrităţilor, ea a strâmbat instinctiv din nas şi m-a informat că „toţi copiii celebrităţilor au, cum să spun eu, serioase probleme psihice”. Încă una ştearsă de pe listă. Cea de-a treia – şi cea mai promiţătoare – copilărise în Manhattan, tocmai terminase Universitatea Middlebury şi voia să lucreze un an ca bonă spre a economisi ceva bani pentru o călătorie la Paris. Când am întrebat dacă asta înseamnă că ştie franţuzeşte, a dat afirmativ din cap. Singura problemă era că fata, ca orice orăşeancă get-beget, nu avea permis de conducere. Era dispusă să înveţe să conducă? Nu, a răspuns ea. Nu considera că străzile aveau nevoie de încă o maşină adăugată traficului. A treia rasă de pe listă. Am petrecut restul zilei străduindu-mă să găsesc o modalitate plină de tact pentru a-i comunica Mirandei că, dacă o fată e atrăgătoare, sportivă, se simte ca la ea acasă în preajma celebrităţilor, locuieşte în Manhattan, are carnet de conducere, ştie să înoate, are facultate, vorbeşte franceza şi este absolut flexibilă în ceea

ce priveşte programul de lucru, e foarte probabil să nu o intereseze un post de bonă.

Trebuie să-mi fi citit gândurile, pentru că telefonul a sunat imediat. Am făcut câteva calcule şi am realizat că Miranda probabil tocmai aterizase pe aeroportul de Gaulle şi o scurtă privire pe itinerarul elaborat cu atâta efort, la secundă, de Emily a scos la iveală faptul că ea trebuie să se afle în clipa asta în maşină, în drum spre Ritz.

— Biroul Mirandei Pris…

— Emily! aproape că a urlat ea. Am decis că ar fi înţelept să nu o corectez în clipa asta. Emily! Şoferul nu mi-a dat telefonul meu obişnuit, drept urmare nu am niciun număr de telefon. Asta e de-a dreptul inacceptabil. Absolut inacceptabil. Cum să-mi conduc afacerile fără numere de telefon? Fă-mi imediat legătura cu domnul Lagerfeld.

— Da, Miranda, o clipă, te rog.

Am tras un pumn în butonul *hold* şi am zbierat după Emily să mă ajute, deşi aş fi avut mai multe şanse să înghit pur şi simplu receptorul cu totul decât să-l găsesc pe Karl Lagerfeld într-un răstimp mai scurt decât îi trebuia Mirandei să se enerveze şi să trântească telefonul, pentru ca apoi să sune iar şi să tot întrebe: „Unde dracu’ e? De ce nu îl poţi găsi? Nu ştii să foloseşti un telefon?”

— Vrea să vorbească imediat cu Karl, am anunţat-o pe Emily. La auzul numelui, ea s-a năpustit ca o furtună asupra hârţogăriei de pe

biroul ei.

— OK, fii atentă. Dispunem de douăzeci-treizeci de secunde. Tu preia Biarritz-ul şi şoferul, eu mă ocup de Paris şi de asistentă, a zis ea şi degetele-i zburau deja pe tastatură.

Am deschis fişierul cu cele peste o mie de numere de telefon din calculator şi am găsit cele cinci numere la care trebuia să sun: recepţia Biarritz, numărul de rezervă de la recepţia Biarritz, studioul Biarritz, piscina din Biarritz şi şoferul din Biarritz. O scurtă privire aruncată peste celelalte variante pentru găsirea lui Karl Lagerfeld şi mi-am dat seama că Emily avea un total de şapte locuri de sunat şi mai existau şi alte numere unde putea fi găsit, la New York şi Milano. Eram nişte oameni morţi încă înainte de a începe acţiunea.

Încercasem la recepţia Biarritz şi tocmai formam numărul de rezervă de la Biarritz, când am observat că luminiţa roşie nu mai clipea. Emily m-a anunţat că Miranda închisese telefonul, în caz că nu observasem. Nu trecuseră decât zece sau cincisprezece secunde – se pare că era deosebit de nerăbdătoare azi. Fireşte, telefonul a sunat imediat şi Emily a reacţionat la privirile mele rugătoare de căţeluş şi a răspuns. Nu a rostit nici jumătate din formula obişnuită când a început să dea cu seriozitate din cap şi să o liniştească pe Miranda. Eu formam în continuare la numere şi reuşisem – în chip cu totul miraculos – să ajung la

piscina din Biarritz şi stăteam în clipa de faţă de vorbă cu o femeie care nu rostea măcar o silabă în limba engleză. Poate din cauza asta era Miranda atât de obsedată de ideea ca toţi angajaţii să vorbească franceza.

— Da, da, Miranda. Andrea şi cu mine sunăm chiar acum. Mai durează doar câteva secunde. Da, înţeleg. Nu, ştiu că e supărător. Dacă îmi dai voie, o să te pun din nou pe *hold* şi sunt sigură că în vreo zece secunde îţi facem legătura. OK?

A izbit în butonul *hold* şi a continuat să formeze frenetic numere de telefon. Am auzit-o străduindu-se să vorbească într-o franţuzească stâlcită şi cu accent oribil cu cineva care nu părea să fi auzit de numele Karl Lagerfeld. Eram moarte. Moarte. Tocmai mă pregăteam să-i închid telefonul în nas franţuzoaicei ţicnite care zbiera ceva în receptor, când am observat că luminiţa roşie şi-a încetat din nou pâlpâirea. Emily forma în continuare numere, în aceeaşi viteză nebună.

— Nu mai e pe linie, am spus eu cu insistenţa unui medic de pe salvare care execută o manevră urgentă de resuscitare unui pacient.

— E rândul tău să vorbeşti cu ea! a strigat Emily drept răspuns, cu degetele în zbor nebun pe tastatură şi, fireşte, telefonul a sunat din nou.

L-am ridicat şi nici nu m-am mai obosit să spun ceva, ştiam că vocea de la capătul celălalt al firului avea să se facă auzită imediat. Şi s-a făcut.

— Ahn-dre-ah! Emily! Ori cu cine dracului

vorbesc… de ce vorbesc cu tine şi nu cu domnul Lagerfeld? De ce?

Primul meu instinct mi-a spus să tac, pentru că atacul verbal nu părea să se fi terminat, dar, ca de obicei, instinctul meu a dat greş.

— *Alooo*? E cineva acolo? Procesul de conectare a unui telefon e cumva prea dificil pentru *amândouă* asistentele mele?

— Nu, Miranda, bineînţeles că nu. Îmi pare rău, dar…

Vocea îmi tremura puţin, nu reuşeam defel să mi-o controlez cu totul.

— … dar nu prea reuşim să îl găsim pe domnul Lagerfeld. Am sunat deja în cel puţin opt…

— *Nu prea reuşim să îl găsim*? m-a maimuţărit ea batjocoritor, cu glas piţigăiat. Cum adică „nu prea reuşim să îl găsim”?

Care anume dintre cele şase cuvinte care formaseră fraza cu pricina îi crea dificultăţi de înţelegere? m-am întrebat eu. Nu. Prea. Reuşim. Să îl Găsim. Mie una mi se părea ceva extrem de clar şi precis: nu reuşim să dăm dracului de el. De aceea nu vorbeşti cu el. Dacă reuşeşti *tu* să îl găseşti, atunci *tu* să reuşeşti să vorbeşti cu el. Un milion de răspunsuri cu ghimpi îmi zburdau prin minte, dar nu reuşeam decât să mă fâstâcesc ca o elevă de clasa întâi făcută de ocară de învăţătoare pentru că fusese prinsă vorbind în timpul orei.

— Păi, ăă, Miranda, am sunat la toate numerele pe care le avem şi pare a nu se afla la

niciunul dintre ele, am reuşit să îngaim.

— Ei da, bineînţeles că nu se află!

Aproape că urla deja, iar calmul acela al ei preţios şi calculat era pe cale să se năruiască. A inspirat exagerat de adânc şi a rostit pe un ton sacadat:

— Ahn-dre-ah. Îţi dai seama că domnul Lagerfeld e la Paris săptămâna asta?

Aveam impresia că asist la un curs de engleză pentru străini.

— Bineînţeles, Miranda. Emily a sunat la toate numerele din…

— Şi înţelegi că domnul Lagerfeld a spus că va putea fi găsit la telefonul lui mobil tot timpul cât se află la Paris?

Fiecare muşchi al gâtlejului îi era încordat în strădania de a-şi menţine vocea calmă şi măsurată.

— Păi nu, nu avem niciun număr de mobil pe listele noastre, aşa că n-am ştiut că domnul Lagerfeld are un telefon mobil. Dar Emily vorbeşte chiar în clipa asta cu asistenta lui şi sunt sigură că va obţine în câteva clipe numărul respectiv.

Emily mi-a făcut semnul victoriei, după care a mâzgălit ceva pe carneţelul ei şi a exclamat:

— *Merçi,* o, da, mulţumesc, adică *merçi.*

— Miranda, am numărul chiar aici. Să-ţi fac legătura acum?

Simţeam cum mi se umflă pieptul de mândrie şi încredere în sine. O treabă bine făcută! O

reuşită de excepţie în condiţiile cele mai stresante. Nici nu mai conta că drăgălaşa mea le, cea care primise complimente de la două – nu de la una, ci de la două – asistente de modă, avea acum pete de sudoare la subraţ. Cui îi păsa? Eram pe cale să mă scutur de ţăcănita asta de interlocutoare internaţională din spinarea mea şi eram încântată.

— Ahn-dre-ah?

A sunat ca o întrebare, dar eu mă concentrasem doar pe aflarea motivaţiei care o determina să ne încurce permanent numele. La început crezusem că o face deliberat, în tentativa de a ne umili şi chinui, pe urmă însă m-am gândit că era oricum pe deplin satisfăcută de nivelul umilinţelor şi chinurilor la care ne supunea, aşa că o făcea doar pentru că nu se putea osteni să reţină amănunte atât de aiurite precum numele asistentelor ei. Emily îmi confirmase ipoteza, spunându-mi că jumătate din timp ei îi spusese Emily, iar cealaltă jumătate ceva între Andrea şi Allison – predecesoarea ei. M-am simţit ceva mai bine.

— Da?

Iar mă chiţăiam. La naiba! Chiar nu eram în stare să-mi păstrez o umbră de demnitate cu femeia asta?

— Ahn-dre-ah, nu ştiu ce atâta agitaţie cu găsitul numărului de mobil al domnului Lagerfeld, când îl am chiar aici. Mi l-a dat cu numai cinci

minute în urmă, dar linia s-a deconectat şi nu mai reuşesc să îl formez corect.

A rostit ultima parte a frazei de parcă lumea întreagă era de vină pentru iritarea şi neplăcerea ei, în afară de ea însăşi.

— Aha. Şi deci, ăă, ai numărul de telefon? Şi ai ştiut tot timpul că e la respectivul număr?

Am spus asta numai pentru pacea sufletească a lui Emily, iar Miranda a părut a se înfuria şi mai abitir pe chestia asta.

— Nu vorbesc destul de clar? Am nevoie să-mi faci legătura la 03.55.23.56.67.89. Imediat. Sau e cumva prea dificil?

Emily clătina încet din cap, parcă nevenindu-i să creadă, şi a mototolit hârtia cu numărul de telefon pe care ne chinuisem în aşa hal să îl obţinem.

— Nu, nu, Miranda, bineînţeles că nu e prea dificil. Îţi fac imediat legătura. Aşteaptă, te rog, o secundă.

Am apăsat butonul *conference,* am format numărul, am auzit vocea unui bărbat mai în vârstă zbierând un „Alo”, după care am apăsat din nou pe *conference*:

— Domnule Lagerfeld, Miranda Priestly, aveţi legătura, am zis eu ca operatoarele acelea de la aparatele manuale din zilele serialului *Căsuţa din prerie.*

Şi, în loc să trec convorbirea de pe *mute* pe *speaker,* pentru ca Emily şi cu mine să auzim

amândouă ce se vorbeşte, am închis imediat. Am rămas aşa, în tăcere, câteva clipe, iar eu m-am abţinut să o vorbesc de rău pe Miranda. M-am mulţumit doar să îmi şterg transpiraţia de pe frunte şi să respir adânc de câteva ori. Emily a fost cea care a vorbit prima.

— Stai să văd dacă am înţeles eu bine. Ea a avut numărul de telefon tot timpul, doar că nu a fost în stare să îl formeze ca lumea?

— Sau poate nu a avut chef să îl formeze, am adăugat eu fericită, oricând entuziasmată de şansa de a mă alia cu cineva împotriva Mirandei, ţinând cont mai ales de cât erau de rare aceste şanse când era vorba de Emily.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a zis ea şi a clătinat din cap, de parcă era îngrozitor de dezamăgită de propria-i persoană. Zău că ar fi trebuit să-mi dau seama. Ea mă sună întotdeauna ca să-i fac legătura cu oameni care locuiesc în camera de hotel de alături, sau într-un hotel la două străzi mai încolo. Îmi amintesc cum pe vremuri mi se părea bizar că sună de la Paris la New York ca să-i fac legătura cu cineva din Paris. Acum mi se pare normal, evident, dar nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la aşa ceva.

Mă pregăteam să pornesc spre sala de mese ca să cumpăr ceva de-ale gurii, dar telefonul a sunat din nou. Acţionând conform teoriei care spune că fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc, am decis să fiu fată de comitet şi să răspund.

— Biroul Mirandei Priestly.

— Emily! Stau într-o ploaie torenţială pe Rue de Rivoli şi şoferul meu a dispărut. A dispărut! Mă înţelegi? A dispărut! Găseşte-l imediat!

Era de-a dreptul isterică şi o auzeam pentru prima oară vorbind în halul ăsta şi nu m-ar fi surprins să aflu că e şi ultima oară.

— Miranda, aşteaptă o clipă. Am numărul lui chiar aici.

Mi-am întors privirile spre biroul meu în căutarea itinerarului pe care îl pusesem acolo cu câteva clipe mai devreme, dar tot ce am văzut au fost hârtii, Buletine vechi, mormane de ediţii ale revistei. Nu trecuseră decât trei sau patru secunde, dar aveam senzaţia că sunt chiar lângă ea şi văd cum ploaia curge pe blana ei Fendi şi îi dizolvă machiajul care începe să i se prelingă pe faţă. Mă simţeam de parcă ar fi putut să întindă mâna şi să mă plesnească peste ochi, să îmi spună că sunt un rahat total lipsit de talent, fără aptitudini, o ratată totală şi absolută. Nu aveam timp să mă calmez şi să îmi reamintesc că e vorba doar de o fiinţă omenească la fel ca oricare alta (teoretic, cel puţin) care nu e încântată să stea în ploaie şi care se răzbună pentru asta pe asistenta ei aflată la cinci mii de kilometri depărtare. Nu e vina mea. Nu e vina mea. Nu e vina mea.

— Ahn-dre-ah! Pantofii mei sunt *distruşi.* Mă auzi? Mă asculţi măcar? Găseşte-mi şoferul *acum*!

Exista riscul ca vreo emoţie inoportună să mă

copleşească – simţeam crescându-mi un nod în gât, încordându-mi-se muşchii umerilor, dar era prea devreme să-mi dau seama dacă aveam să râd sau să plâng. Oricum ar fi fost, nu era de bine. Emily trebuie să fi realizat situaţia, pentru că a sărit din scaun şi mi-a dat o copie după itinerar. Chiar subliniase numerele la care putea fi contactat şoferul, trei cu toate, unul la telefonul din maşină, unul de mobil şi celălalt de acasă. Fireşte.

— Miranda, va trebui să te pun pe *hold* până vorbesc cu el. Poţi să aştepţi?

Nu am aşteptat să aud răspunsul, ştiam că asta va duce-o la starea de nebunie, şi am apăsat pe *hold.* Am sunat din nou la Paris. Partea bună a fost că şoferul a răspuns imediat, la primul număr la care am încercat. Partea proastă a fost că habar nu avea englezeşte. Deşi nu am avut în viaţa mea tendinţe autodistructive, nu m-am putut stăpâni şi m-am dat zdravăn cu capul de biroul melaminat. După ce am făcut treaba asta de trei ori, Emily a preluat convorbirea de la biroul ei. S-a pus pe urlat, dar nu atât ca să îl facă pe şofer să-i înţeleagă franţuzeasca, cât mai ales ca să îl impresioneze suficient pentru a realiza gravitatea situaţiei. Noii şoferi aveau întotdeauna nevoie de o perioadă de adaptare, în principal datorită faptului că îşi închipuiau, în prostia lor, că nu era nicio problemă dacă Miranda trebuie să-i aştepte vreo patruzeci şi cinci de secunde sau chiar un minut

întreg. Or, asta era exact atitudinea de care Emily şi cu mine trebuia să îi debarasăm cât mai rapid.

Ne-am pus amândouă capul jos câteva clipe mai târziu, după ce Emily reuşise să îl insulte suficient pe şofer pentru a-l determina să o pornească în goana mare înapoi, acolo unde o lăsase pe Miranda cu trei sau patru minute mai devreme. Nu-mi mai era cine ştie ce foame, fenomen care mă neliniştea serios. Începea *Runway* să mă molipsească şi pe mine? Sau era vorba doar de un amestec de adrenalină şi nervi care garantau lipsa poftei de mâncare? Asta era! Înfometarea atât de caracteristică la *Runway* nu era, de fapt, autoimpusă; era pur şi simplu răspunsul psihologic al unor organisme supuse constant terorii şi angoaselor de tot felul, într-atât încât nu simţeau niciodată foamea. Mi-am jurat să mă interesez mai în amănunt de chestia asta şi să iau în considerare şi posibilitatea ca Miranda să fie mai isteaţă ca toţi ceilalţi şi să-şi fi creat în mod deliberat o imagine atât de agresivă, care speria literalmente în aşa hal oamenii, încât îi făcea să rămână slăbănogi.

— Doamnelor, doamnelor, doamnelor! Ridicaţi-vă căpşoarele de pe birouri! Vă închipuiţi ce s-ar întâmpla dacă v-ar vedea Miranda în clipa asta? N-ar fi peste măsură de fericită! a fredonat James din uşă.

Îşi dăduse pe păr cu un soi de ceară slinoasă

numită Bed Head[31] (nume trăsnet, cum i-ar putea rezista cineva?) şi purta un soi de tricou de fotbal cu numărul 69 imprimat în faţă şi pe spate. Ca întotdeauna, personificarea subtilităţii şi a exagerării.

Niciuna din noi nu i-a aruncat măcar o privire. Ceasul de pe perete arăta abia ora patru, dar aveam senzaţia că e miezul nopţii.

— OK, să văd dacă ghicesc. Vă sună matroana din minut în minut pentru că şi-a pierdut un cercel pe undeva, între Ritz şi Alain Ducasse, şi vrea ca voi să i-l găsiţi, deşi ea e la Paris, iar voi, în New York.

Am pufnit.

— Crezi că asta ne-ar aduce într-o asemenea stare? Asta e *treaba* noastră. O facem zilnic. Dă-ne ceva greu de făcut.

Chiar şi Emily a râs.

— Nu zău, James, nu te prea pricepi. Aş fi în stare să găsesc un cercel în mai puţin de zece minute în orice oraş din lume s-ar afla el, a zis ea într-o bruscă inspiraţie de a ni se alătura, din motive pe care nu le cunoşteam. Ar fi o problemă numai dacă n-aş şti în ce oraş l-a pierdut. Dar fac pariu că şi atunci l-aş putea găsi.

James a pornit-o spre ieşire de-a-ndărătelea, cu o expresie de oroare prefăcută pe faţă.

— Foarte bine atunci, doamnelor, vă doresc o zi bună, m-aţi auzit? Cel puţin nu v-a futut definitiv

31 Tăblia patului.

şi pentru totdeauna pe amândouă. Vorbesc serios, slavă Domnului pentru asta, bine? Sunteţi amândouă *compleeetamente* zdravene. Mda. Să vă doresc o zi bună…

— NU O ŞTERGI AŞA RAPID DE AICI, BOMBONEL! a zbierat cineva foarte tare şi foarte strident. VREAU SĂ TE DUCI ÎNAPOI ACOLO ŞI SĂ LE SPUI FETELOR CE AI AVUT ÎN CAP AZI-DIMINEAŢĂ CÂND AI PUS PORCĂRIA ASTA PE TINE!

Nigel l-a înhăţat pe James de urechea stângă şi l-a târât până în spaţiul dintre birourile noastre.

— Ei haide, Nigel, s-a smiorcăit James, prefăcându-se enervat, dar vizibil încântat că Nigel îl atinge. Ştii foarte bine că-ţi place tricoul ăsta.

— ÎMI PLACE TRICOUL ASTA? CREZI CĂ ÎMI PLACE LOOK-UL ĂSTA DESTRĂBĂLAT, DE JOCHEU POPONAR, PE CARE ŢI L-AI TRAS ÎN ULTIMA VREME? JAMES, AI NEVOIE SĂ REGÂNDEŞTI TOATĂ POVESTEA ASTA, OK? OK?

— Şi ce e în neregulă cu un tricou sport mulat pe corp? Eu cred că arată trăsnet.

Emily şi cu mine am dat din cap, aprobându-l tacit pe James. Poate că ţinuta lui nu era tocmai de bun gust, dar arăta incredibil de şic. Şi-apoi, era cam greu să acceptăm sfaturi în materie de modă din partea unui ins îmbrăcat în clipa respectivă în nişte jeanşi cu model-zebră, tăiaţi la nivelul cizmelor, şi un pulover negru *en coeur* cu o

gaură în partea din spate, care scotea la iveală musculatura feroce a spinării. Întreg compleul era garnisit cu o pălărie largă de pai şi cu o idee (foarte discretă, recunosc) de dermatograf la ochi.

— BĂIEŢICĂ, MODA NU ARE DREPT SCOP PREZENTAREA PREFERINŢELOR TALE ÎN MATERIE DE SEX. NU-NU, NU TE REPREZINTĂ PE TINE! VREI SĂ-ŢI ARĂŢI PUŢIN PIELEA? GROZAV! VREI SĂ-ŢI ARĂŢI FRUMOASELE CURBE TINERE? *ASTA CHIAR* CĂ E GROZAV. NU PORŢI HAINE CA SĂ SPUI LUMII ÎNTREGI CE POZIŢIE PREFERI ÎN PAT, AMICE. ACUM AI PRICEPUT?

— Dar, Nigel!

James îşi făurise cu grijă o expresie de om înfrânt, ca să ascundă cât era de fapt de încântat să se afle în centrul atenţiei lui Nigel.

— NU MĂ LUA PE MINE CU "NIGEL”. DU-TE ŞI VORBEŞTE CU JEFFY, SPUNE-I CĂ TE-AM TRIMIS EU. SPUNE-I SĂ-ŢI DEA TRICOUL CEL NOU CALVIN PE CARE L-AM CERUT PENTRU ŞEDINŢELE FOTO DIN MIAMI. E UNUL DIN CELE PE CARE O SĂ LE POARTE FOTOMODELUL ACELA NEGRU SUPERB – DOAMNE, TIPUL E DELICIOS, MILKSHAKE DE CIOCOLATĂ, CE MAI. HAI, ŞTERGE-O. DAR VEZI SĂ TE ÎNTORCI IMEDIAT CA SĂ VĂD CUM ARĂŢI!

James a roit-o ca un iepuraş abia hrănit, iar Nigel s-a întors spre noi.

— AŢI FĂCUT DEJA COMANDA DE HAINE PENTRU EA? a întrebat el, fără a se adresa cuiva anume.

— Nu, ea nu vrea să aleagă decât după ce are toate cataloagele de prezentare ale colecţiilor, a răspuns Emily cu un aer plictisit. A zis că face asta după ce se întoarce.

— EI BINE, AVEŢI GRIJĂ SĂ ÎMI SPUNEŢI DIN TIMP, CA SĂ NU AM ALTCEVA ÎN PROGRAM!

Şi a plecat în direcţia Dulapului, probabil ca să tragă cu ochiul la James, care se schimba.

Trecusem deja printr-o rundă de comandat haine pentru Miranda şi nu fusese deloc plăcut. Când se ducea la vreo paradă, trecea de la un podium de prezentare la altul, cu carneţelul de notiţe în mână, pregătindu-se astfel să revină în Statele Unite spre a spune societăţii newyorkeze ce va dori ea să poarte – iar păturii de mijloc americane ce i-ar plăcea să poarte – în singurul mod care conta cu adevărat. Şi nici prin minte nu-mi trecea că Miranda acordă o atenţie sporită articolelor de îmbrăcăminte care se perindau pe podiumuri pentru că aşa vedea prima ce avea să poarte ea însăşi în următoarele luni.

După vreo două săptămâni de la revenirea la birou, Miranda îi dădea lui Emily o listă de creatori de modă ale căror cataloage de prezentare dorea să le vadă. Pe când preopinenţii obişnuiţi se grăbeau să îşi alcătuiască cataloagele

pentru ea – adesea fotografiile făcute pe podiumurile de prezentare nici nu erau date încă la developat, cu atât mai puţin prelucrate şi prinse în catalog, înainte ca ea să le ceară –, toţi cei de la *Runway* erau avertizaţi că respectivele cataloage vor începe să sosească. Nigel trebuia să fie pregătit, fireşte, ca să o ajute să le frunzărească şi să îi aleagă propriile articole vestimentare. Un redactor de la accesorii trebuia să-i stea la îndemână ca să aleagă poşete şi pantofi şi, poate, şi un redactor de modă, ca să se asigure că toată lumea era într-un gând – mai cu seamă dacă alegerea includea şi ceva foarte valoros, de exemplu o haină de blană sau o rochie de seară. După ce diversele case de modă aduceau, în sfârşit, toate articolele de îmbrăcăminte solicitate de ea, croitorul personal al Mirandei avea să vină la *Runway* pentru câteva zile ca să facă ajustările necesare. Jeffy avea să golească Dulapul complet şi nimeni nu putea face nimic câtă vreme Miranda şi croitorul ei stăteau acolo ore în şir. La prima rundă de probe am trecut la un moment dat pe lângă Dulap şi l-am auzit pe Nigel urlând:

— MIRANDA PRIESTLY! SCOATE ÎN CLIPA ASTA ZDREANŢĂ AIA NENOROCITĂ DE PE TINE! ROCHIA ASTA TE FACE SĂ ARĂŢI CA O STRICATĂ! CA O TÂRFĂ DE RÂND!

Rămăsesem acolo, cu urechea lipită de uşă – şi îmi riscam, la propriu, viaţa dacă s-ar fi întâmplat să se dea brusc de perete – şi mă aşteptam ca ea

să îl facă, în stilu-i caracteristic, cu ou şi cu oţet, dar nu am auzit decât un murmur aprobator şi foşnetul uşor al materialului în timp ce ea îşi scotea rochia.

Acum, că eram angajată de suficient timp, se pare că onoarea de a comanda hainele Mirandei avea să cadă în sarcina mea. De patru ori pe an, cu precizie de ceasornic, ea frunzărea albumele cu fotografii de parcă erau cataloagele ei personale şi îşi alegea costume Alexander McQueen şi pantaloni Balenciaga ca pe nişte tricouri de doi bani de la L.L. Bean. Un bileţel galben lipit pe perechea asta de pantaloni Fendi mulaţi pe corp, un altul drept peste fusta unui deux-pièces Chanel, un al treilea cu un „NU” mare cât casa lipit peste bluza aferenta de mătase. Dat pagină, lipit bileţel, dat pagină, lipit bileţel şi tot aşa, până îşi alegea garderoba pentru un sezon întreg direct de pe podiumurile de prezentare, haine care foarte probabil încă nici nu fuseseră date în producţie.

Mă uitasem cum Emily trimitea prin fax pozele cu articolele de îmbrăcăminte alese de Miranda diverşilor creatori de modă, fără să specifice în niciun fel mărimea sau culorile, dat fiind că orice individ care valora măcar cât propria-i pereche de pantofi Manolo ştia cu exactitate ce îi plăcea Mirandei Priestly. Fireşte, nu era suficient să fie în stare să le croiască pe dimensiunile exacte ale Mirandei – când hainele ajungeau la magazin, ele

trebuiau recroite şi împăturite în aşa fel încât să pară făcute la comandă. Abia după ce întreaga ei garderobă era comandată, transportată, cu ajustările executate şi livrată cu limuzina cu şofer direct în dulapul ei de acasă, abia atunci Miranda renunţa la hainele din sezonul precedent şi mormane întregi de haine Yves şi Celine şi Helmut Lang îşi croiau drum – îndesate în pungi de gunoi – înapoi la birou. Majoritatea nu aveau o vechime mai mare de patru sau şase luni, erau chestii purtate o dată, cel mult de două ori, altele deloc. Toate erau atât de incredibil de şic şi de stilate, încât nici nu apăruseră încă prin magazine, dar, odată etichetate ca aparţinând sezonului trecut, era la fel de improbabil să apară pe undeva, pe corpul Mirandei, ca o pereche de pantaloni şifonaţi din noua linie Massimo de la Target.

Din când în când găseam câte o bluză fără mâneci sau câte o jachetă mai mare care mă încăpeau, dar faptul că tot ceea ce purta Miranda avea mărimea zero constituia o oarecare problemă. De cele mai multe ori distribuiam hainele oricui ştiam că are fiice preadolescente, singurele care aveau vreo şansă să încapă în toate catrafusele alea. Îmi închipuiam fetiţe cu trupuri de băieţandri plimbându-se de colo-colo în fustiţe Prada şi în rochiţe Dolce e Gabbana cu breteluţe-spaghetti. Dacă găseam ceva cu adevărat senzaţional şi extrem de scump, îl scoteam din punga de gunoi şi îl doseam sub birou până când îl

puteam strecura acasă. Câteva butonaşe pe calculator la ebay sau o mică vizită la o consignaţie de pe Madison Avenue şi brusc salariul nu mi se mai părea atât de deprimant. Nu furam, gândeam eu, utilizam pur şi simplu ceva care îmi stătea la dispoziţie.

Miranda a sunat încă de şase ori între orele şase şi nouă seara – între miezul nopţii şi trei dimineaţa, ora ei – ca să îi facem legătura cu diverse persoane aflate deja la Paris. Am făcut legătură după legătură, fără vreun alt eveniment deosebit, până când m-am dus să îmi adun catrafusele, în încercarea de a o şterge înainte ca telefonul să se pună din nou pe sunat. Abia când intram, epuizată, în haină privirea mi-a căzut pe bileţelul lipit de monitorul calculatorului ca să nu uit, ceea ce însă se întâmplase: SUNĂ-L PE A, 3:30 P.M. ASTĂZI. Am simţit un început de ameţeală, lentilele de contact au devenit aspre ea pergamentul şi îmi zgâriau ochii, iar capul a prins să-mi pulseze. Nu de o durere ascuţită, doar de genul acela de durere nebuloasă şi persistentă căreia nu îi poţi găsi cauza, dar care ştii că o să devină tot mai intensă, tot mai intensă, până când fie reuşeşti să leşini, fie îţi explodează căpăţâna. În nebunia atâtor telefoane de peste ocean, care produseseră atâta nelinişte şi atâta panică, uitasem să petrec treizeci de secunde dintr-o zi întreagă sunându-l pe Alex la ora la care mă rugase să-l sun. Uitasem pur şi simplu să fac ceva

atât de simplu pentru cineva care nu părea să aibă niciodată nevoie de nimic din partea mea.

M-am aşezat în biroul de-acum întunecat şi tăcut şi am ridicat receptorul încă umed din pricina mâinilor mele asudate din timpul ultimului apel primit de la Miranda cu numai câteva minute în urmă. Telefonul lui de acasă a sunat până când a intrat robotul, dar a răspuns imediat când l-am sunat pe celular.

— Bună, a zis el, ştiind că eu eram, pentru că numărul meu i se afişase pe ecran. Cum a fost ziua de azi?

— Nu contează, ca de obicei. Alex, îmi pare atât de rău că nu te-am sunat la trei şi jumătate. Nici nu vreau să-ţi mai povestesc, dar aici a fost o nebunie, ea a sunat fără-ncetare şi…

— Ei, lasă asta. Nicio problemă. Uite ce e, acum pentru mine nu e un momentul potrivit. Pot să te sun eu mâine?

Vocea îi suna oarecum distrat, ca de departe, ca a unuia care sună de la un telefon public aflat pe plaja unui sătuc în partea cealaltă a lumii.

— Să dea, sigur. Dar totul e OK? Nu vrei să-mi spui repede ce voiai să discuţi cu mine? Am fost îngrijorată, am crezut că e ceva în neregulă.

A tăcut o clipă, după care a spus:

— Mda, ei bine, nu mi se pare că ai fost chiar aşa de îngrijorată. O dată te rog şi eu să mă suni la o anumită oră, atunci când e convenabil pentru mine – ca să nu mai vorbim de faptul că şefa ta

nici măcar nu e în ţară la ora asta – şi tu nu reuşeşti să o faci decât şase ore mai târziu. Asta nu prea e semn de mare îngrijorare din partea ta, înţelegi ce vreau să spun?

Spusese toate astea fără sarcasm, fără dezaprobare, doar ca pe o simplă relatare a faptelor.

Am tot răsucit pe mână firul telefonului până când mi-a tăiat cu totul circulaţia, pumnul mi s-a umflat şi degetele mi s-au albit; după care am simţit în gură gust metalic de sânge şi mi-am dat seama că îmi muşcam buza pe dinăuntru.

— Alex, nu am uitat să sun, am minţit eu cu toată gura, în încercarea de a mă elibera de acuzaţia lui neacuzatoare. Atâta doar că nu am avut pur şi simplu o singură clipă liberă şi, pentru că spuseseşi că e vorba de ceva serios, n-am vrut să te sun numai ca să închid la loc imediat. Cred că ea m-a sunat de două duzini de ori numai după-amiază, şi fiecare apel era legat de o situaţie de extremă urgenţă. Emily a plecat la cinci şi m-a lăsat singură cu telefonul, iar Miranda n-a încetat o clipă. A sunat întruna şi de fiecare dată când voiam să te sun, ea era pe cealaltă linie. Să mă înţelegi?

Lista justificărilor enumerate cu iuţeala fulgerului îmi suna chiar şi mie jalnic, dar nu mă puteam opri. El ştia foarte bine că uitasem şi o ştiam şi eu. Nu pentru că nu îmi păsa de el sau pentru că nu eram îngrijorată, ci pentru că tot ce

nu era legat de Miranda înceta, în chip bizar, să aibă vreo relevanţă din clipa în care intram în birou. Într-un anume fel, nu înţelegeam şi nu puteam să-mi explic – şi cu atât mai puţin puteam cere cuiva din afară să înţeleagă – cum se făcea că întreaga lume se topea şi devenea inexistentă şi că tot ceea ce rămânea atunci când toate celelalte dispăreau era *Runway.* Şi era cu atât mai greu de explicat fenomenul atunci când mă gândeam că *Runway* era, de fapt, ceea ce detestam cel mai tare pe lumea asta. Şi totuşi, era singura care conta.

— Uite ce e, trebuie să mă duc înapoi la Joey. Are doi prieteni în vizită şi probabil că au dat deja casa peste cap.

— Joey? Asta înseamnă că eşti în Larchmont? Ştiam că nu te duci de obicei să stai cu el miercurea. Toate sunt OK?

Speram să conduc discuţia cât mai departe de faptul că fusesem prea prinsă de muncă vreme de şase ore la rând, iar asta mi se părea cea mai bună metodă. Poate avea să-mi spună că mama lui rămăsese mai mult la serviciu, sau că trebuise să meargă la o şedinţă cu părinţii şi dădaca la care apelau de obicei nu putuse veni. El nu se plângea niciodată, fireşte – nu era stilul lui –, dar cel puţin aşa mi-ar fi spus ce se petrece.

— Da, da, totul e în regulă. Mama a avut astă-seară o urgenţă cu un client. Andy, zău nu pot să stau de vorbă acum. Te sunasem doar ca să-ţi dau

nişte veşti bune. Dar nu m-ai sunat, a zis el pe un ton plat.

Am apucat din nou firul telefonului – care începuse să se desfacă uşurel – şi l-am înfăşurat atât de strâns în jurul degetelor arătător şi mijlociu, încât au început să pulseze.

— Îmi pare rău, am îngăimat, pentru că ştiam că are dreptate, dădusem dovadă de lipsă de sensibilitate, dar eram prea epuizată ca să mă mai apăr, aşa că am continuat: Alex, te rog. Te rog, nu mă pedepsi cu tăcerea dacă ai veşti bune. Ştii tu cât a trecut de când m-a sunat pe mine cineva ca să-mi dea o veste bună? Te rog. Spune-mi măcar atât.

Ştiam că avea să reacţioneze pozitiv la apelul meu la raţiune şi aşa a şi fost.

— Nu e mare lucru. Am luat iniţiativa şi am făcut toate aranjamentele ca să mergem împreună la prima noastră reuniune de la terminarea facultăţii.

— Zău? Adevărat? Mergem?

Adusesem vorba de câteva ori de aşa ceva într-un stil care, speram eu, fusese relaxat şi calm, dar, într-o manieră total nespecifică lui Alex, el se eschivase de la ideea de a merge acolo împreună. Era încă prematur să planificăm aşa ceva, dar hotelurile şi restaurantele din Providence erau de regulă rezervate cu luni înainte. Lăsasem baltă toate discuţiile pe tema asta, gândind că o să ne descurcăm noi într-un fel, că o să găsim noi un loc

să stăm. Dar el reuşise cumva să-şi dea seama cât doream să merg cu el şi făcuse toate aranjamentele.

— Da, totul e rezolvat. Avem o maşină de închiriat – de fapt, e un Jeep – şi am rezervat o cameră la hotel Baltimore.

— La Baltimore? Tu vorbeşti serios? Ai găsit o cameră acolo? Extraordinar.

— Păi da, tu ai spus mereu că ai vrea să stai acolo, aşa că m-am gândit că ar trebui să încerc. Am rezervat chiar şi o masă la restaurant pentru o gustare de duminică la Al Forno pentru zece oameni, ca să adunăm toată gaşca şi să ne vedem toţi într-un singur loc.

— Nu se poate. Ai făcut tu deja toate astea?

— Sigur că da. Mi-am închipuit că o să-ţi ieşi din minţi de fericire. De aceea aşteptam cu nerăbdare să-ţi spun toate astea. Dar se pare că ai fost prea ocupată ca să mă suni.

— Alex, sunt nebună de încântare. Nici nu găsesc cuvinte să îţi spun ce fericită sunt şi nu-mi vine să cred că ai rezolvat totul singur. Îmi pare foarte rău că nu te-am sunat, dar abia aştept să vină luna octombrie. O să ne distrăm colosal, mulţumită ţie.

Am mai vorbit câteva minute. Când am închis, în sfârşit, telefonul, el nu mai părea supărat, dar eu abia mă mai puteam mişca. Efortul de a-l recâştiga, de a găsi cuvintele potrivite nu numai ca să-l conving că nu îl scăpasem din vedere, dar

şi ca să-l asigur că eram suficient de recunoscătoare şi entuziasmată îmi secătuise ultimele resurse de energie. Nu-mi amintesc cum m-am urcat în maşină, nu-mi amintesc drumul spre casă şi dacă i-am dat bună ziua sau nu lui John Fisher-Galliano în holul clădirii. În afara unei profunde extenuări, până la os, care îmi provoca o durere aproape vecină cu plăcerea, singurul lucru pe care mi-l amintesc a fost că m-am simţit uşurată când am văzut că uşa camerei lui Lily era închisă şi nu străbătea lumină pe sub ea. M-am gândit să comand ceva de mâncare, dar simpla idee de a găsi un meniu şi un telefon era prea copleşitoare – încă o cină care nu avea să se materializeze.

În loc de asta, m-am aşezat pe betonul ros de vreme al balconului lipsit de mobilier şi am tras adânc în piept fumul unei ţigări. Cum îmi lipsea energia de a expira fumul, l-am lăsat să mi se strecoare afară din gură şi să rămână suspendat în aerul tăcut din jurul meu. La un moment dat am auzit uşa camerei lui Lily deschizându-se şi paşii ei pe hol, dar am stins rapid lumina şi am rămas acolo, în tăcerea întunecată. După cincisprezece ore de vorbit continuu, nu mai puteam să deschid gura.

13

— Angajeaz-o, decretase Miranda după ce se

văzuse cu Annabelle, cea de-a douăsprezecea fată pe care o intervievasem şi una din singurele două care hotărâsem că meritau să o vadă măcar pe Miranda.

Annebelle era vorbitoare nativă de franceză (de fapt, vorbea atât de puţin engleza, încât gemenele trebuiseră să îmi traducă ce spune), absolvise Sorbonna şi era posesoarea unui corp înalt, ferm şi a unui superb păr castaniu. Avea stil. Nu pregeta să poarte pantofi cu toc cui la serviciu şi nu păreau să o deranjeze manierele abrupte ale Mirandei. De fapt, ea însăşi era rece şi cam abruptă şi nu privea niciodată pe cineva în ochi. Părea blazată, uşor dezinteresată şi plină încredere în sine. Am fost încântată când Miranda a spus că o vrea, atât pentru că asta mă scutea de alte câteva săptămâni de interviuri cu candidate la postul de bonă, dar şi pentru că însemna că încep să mă prind, cât de cât, cum merg treburile.

Nu prea eram sigură cum şi care anume treburi merg, dar ele mergeau pe cât se putea spera de bine în situaţia dată. Făcusem comanda de haine cu foarte puţine greşeli notabile. Ea nu fusese încântată când, arătându-i tot ce comandase de la Givenchy, pronunţasem întâmplător numele aşa cum s-ar scrie give-EN-chee. După numeroase priviri ţintuite asupra mea şi câteva comentarii răutăcioase, am fost informată care este pronunţia corectă şi totul a mers binişor, până când a trebuit să i se spună că

rochiile comandate de la Roberto Cavalli nu fuseseră croite încă şi că nu aveau să fie gata decât peste trei săptămâni. Dar îi suportasem istericalele cu bine, reuşisem să coordonez şedinţele de probă din Dulap cu croitorul ei şi transportasem cu bine aproape totul în dressingul ei de acasă, care avea dimensiunile unei garsoniere respectabile.

Planurile pentru petrecere continuaseră în absenţa Mirandei şi redemaraseră în trombă după ce s-a întors, dar se observa surprinzător de puţină panică – părea că totul ar fi în ordine şi că vinerea următoare avea să treacă fără niciun neajuns. Chanel îi livrase, pe când Miranda era încă în Europa, o rochie roşie unicat lungă până în pământ, cu mărgeluţe brodate pe ea, pe care eu o trimisesem imediat la curăţătorie ca să fie verificată de sus până jos. Văzusem o rochie neagră asemănătoare în paginile revistei W cu o lună în urmă şi, când i-o arătasem lui Emily, ea dăduse solemn din cap.

— Patruzeci de mii de dolari, spusese ea şi o analizase de sus până jos, şi iar de sus până jos. Dăduse apoi dublu clic la calculator pe o pereche de pantaloni negri de pe site-ul style.com, pe care îl studia luni de zile în vânătoare de idei pentru călătoria în Europa, unde urma să o însoţească pe Miranda.

— Patruzeci de mii de CE?

— Rochia ei. Cea roşie, de la Chanel. Ar costa

patruzeci de mii de dolari dacă ar fi să o cumpere cu amănuntul de la magazin. Fireşte, Miranda nu plăteşte preţul întreg, dar nici gratis n-a căpătat-o. Nu că e de-a dreptul o nebunie?

— Patruzeci de mii de DOLARI? am întrebat din nou, nevenindu-mi să cred că ţinusem în propriile mâini un obiect de asemenea valoare cu doar câteva ore în urmă.

Nu m-am putut abţine să fac un mic calcul mental a ceea ce însemna patruzeci de mii: preţul a doi ani întregi de facultate, avansul pentru o casă nouă, venitul mediu *anual* al unei familii tipice americane alcătuită din patru persoane. Sau, cel puţin, al naibii de multe poşete Prada. Dar un asemenea preţ, pentru o singură rochie? Până în clipa aceea, crezusem că am văzut tot ce era de văzut, dar am avut parte de un nou şoc când rochia s-a întors de la curăţătorie împreună cu un plic, pe care era caligrafiat *Domnişoarei Miranda Priestly*. Înăuntru se afla o factură scrisă de mână pe hârtie de culoarea piersicii şi care zicea aşa:

Articol de îmbrăcăminte: *Rochie de seară.* Designer: *Chanel.* Lungime: *Gleznă.* Culoare: *Roşie.* Mărime: *Zero.* Descriere: *Mărgele cusute de mână, fără mâneci, linie curbată a gulerului, fermoar mascat lateral, căptuşeală groasă de mătase.* Serviciu executat: *Prim curăţat.* Preţ: *$670.*

Mai era o adnotare suplimentară dedesubt, din partea patroanei atelierului, femeie care, cu siguranţă, plătea chiria atelierului şi pe cea a apartamentului personal cu banii primiţi de la Elias-Clark de pe urma patimii Mirandei pentru o curăţătorie scumpă:

Am lucrat cu mare plăcere la o asemenea rochie superbă şi sperăm că o vei purta cu drag la petrecerea de la Muzeul Metropolitan de Artă. Conform instrucţiunilor, vom ridica rochia luni, 24 mai, pentru curăţarea de după petrecere.

Te rog să ne anunţi dacă îţi mai putem fi de folos. Toate cele bune, Colette.

În orice caz, era abia joi şi Miranda avea o rochie nou-nouţă şi proaspăt curăţată care se odihnea binişor în dulapul ei, iar Emily găsise exact sandalele Jimmy Choo pe care le ceruse. Hair-stylistul avea să fie acasă la ea vineri la ora cinci şi jumătate, makeup artistul – la şase fără un sfert, iar Un fusese anunţat să ajungă acolo exact la şase şi un sfert, ca să îi ducă pe Miranda şi pe domnul Tomlinson la muzeu.

Miranda terminase deja pe ziua de azi şi plecase să asiste la ora de gimnastică a lui Cassidy, iar eu speram să o şterg mai devreme ca să îi fac o surpriză lui Lily. Tocmai dăduse ultimul examen din anul ăsta şi voiam să o duc la un

restaurant, să serbăm evenimentul.

— Em, crezi că aş putea să plec azi înainte de şase şi jumătate? Miranda a zis că nu are nevoie de Carte azi, că şi aşa nu e nimic nou, am adăugat eu repede, iritată de ideea că eram obligată să cer permisiunea unei colege egale cu mine să plec acasă după numai douăsprezece ore de muncă, în loc de paisprezece, ca de obicei.

— Să sigur. Mda, în fine. Eu plec acum.

S-a uitat pe ecranul calculatorului şi a văzut că era trecut puţin de ora cinci:

— Mai stai şi tu vreo două ore, pe urmă poţi să pleci. Ea stă cu gemenele astă-seară, deci nu cred că o să te sune prea des.

Avea întâlnire cu tipul pe care îl cunoscuse la Los Angeles de Anul Nou. Respectivul ajunsese, în sfârşit, în New York şi, minunea minunilor, chiar o sunase. Urmau să meargă la Craftbar să bea ceva, după care, dacă tipul se purta frumos, avea de gând să îi facă cinste cu o masă la Nobu.

Făcuse rezervarea cu cinci săptămâni în urmă, imediat după ce el îi trimisese un e-mail în care-i spunea că s-ar putea să treacă prin New York, dar chiar şi aşa Emily tot trebuise să se folosească de numele Mirandei Priestly ca să obţină rezervare pentru ora respectivă.

— Dar ce te faci dacă apari acolo şi or să vadă că nu eşti Miranda Priestly? am întrebat eu aşa, ca proasta.

Ca de obicei, am primit combinaţia ei specială

dat-ochii-peste-cap-suspin-adânc:

— O să le spun, pur şi simplu, că Miranda a trebuit să plece pe neaşteptate din oraş, le arăt o carte de vizită de-a mea de la birou şi le spun că ea îi roagă să îmi cedeze mie rezervarea ei. Mare brânză.

Miranda m-a mai sunat o singură dată după ce Emily a plecat din birou – ca să-mi spună că nu vine la birou decât a doua zi pe la prânz, dar că ar dori un exemplar din „ziarul” în care citise articolul acela despre restaurant. Am avut prezenţa de spirit să o întreb dacă îşi aminteşte numele restaurantului sau al ziarului pe care îl citise, dar asta a enervat-o la culme.

— Ahn-dre-ah, am întârziat deja la ora de gimnastică. Nu mă bate la cap. Era un restaurant asiatic şi era în ziarul de azi. Asta e tot.

Şi cu asta a închis telefonul Motorola V60. Am sperat, cum speram întotdeauna când mă întrerupea în mijloc de propoziţie, că într-o bună zi telefonul acela avea să se închidă peste degetele ei perfect manichiurate şi că pe chestia asta, cu aceeaşi ocazie, îi vă va ferfeniţi de tot şi unghiile acelea impecabile date cu lac roşu. Încă nu avusesem noroc.

Mi-am notat repede să caut restaurantul acela dis-de-dimineaţă – în carneţelul în care notam puhoiul de cereri în veşnică schimbare ale Mirandei – şi m-am năpustit la maşină. Am sunat-o pe Lily de pe celular, iar ea a ridicat receptorul

tocmai când eram pe punctul de a intra în bloc, aşa că i-am făcut cu mâna lui John Fisher-Galliano (care îşi lăsase părul să crească şi mai mult şi adăugase câteva lanţuri la uniformă, ceea ce îl făcea să semene, pe zi ce trece, tot mai mult cu faimosul creator de modă), dar tipul nu s-a mişcat din locul lui.

— Bună, ce mai faci? Eu sunt.

— *Bunăăă,* a cântat ea, mai fericită decât o auzisem de săptămâni, poate chiar de luni întregi. Am terminat. Terminat! Nu tu sesiune de primăvară, nu tu nimic, afară de o propunere pentru tema lucrării de masterat, dar pe care o pot schimba de zece ori chiar şi după ce le-o comunic. Aşa că nu mai am nimic de făcut până la mijlocul lui iulie. Îţi vine să crezi aşa ceva?

Era în extaz.

— Ştiu, îmi pare atât de bine pentru tine! Ai chef de o cină festivă? Oriunde vrei tu, *Runway* face cinste.

— Zău? Oriunde?

— Oriunde. Sunt jos, în hol, şi am maşina de serviciu cu mine. Hai, o să mergem la un restaurant pe cinste.

A ţipat de bucurie.

— Ura! Crăpăm de nerăbdare să-ţi povestesc despre Băiatul Freudian. O frumuseţe! Stai aşa. Îmi trag nişte jeanşi pe mine şi cobor imediat.

Şi-a făcut apariţia cinci minute mai târziu, mai şic şi mai fericită decât o văzusem de foarte multă

vreme. Purta nişte jeanşi strâmţi, prespălaţi, până la genunchi, care-i scoteau în evidenţă forma şoldurilor, la care potrivise o le albă, cu model floral. O pereche de şlapi, pe care n-o văzusem niciodată până atunci – din piele maro, cu breteluţe şi mărgele turcoaz – îi completau toaleta. Se şi machiase, iar buclele ei păreau să fi avut contact cu un uscător de păr la un moment dat în decursul ultimelor douăzeci şi patru de ore.

— Arăţi superb, i-am zis eu când s-a suit lângă mine, pe bancheta din spate a maşinii. Care-i secretul?

— Băiatul Freudian, fireşte. E uluitor. Cred că m-am îndrăgostit. S-a plasat deocamdată solid la un punctaj de nouă din zece. Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Mai întâi, hai să hotărâm unde mergem. N-am făcut nicio rezervare, dar pot să sun şi să folosesc numele Mirandei. Oriunde vrei tu.

Ea îşi dădea pe buze cu ruj Kiehl şi se uita în oglinda retrovizoare a şoferului.

— Oriunde? a întrebat cu un aer absent.

— Oriunde. Poate la Chicama, să bem un mojito? am sugerat eu, ştiind că, pentru a o convinge pe Lily să aleagă un anume restaurant, trebuia să fac reclamă la băuturi, nu la mâncare. Sau acele senzaţionale pahare de Cosmo, de la Meet? Sau la Hotelul Hudson – poate stăm la o masă pe terasă? Dar dacă vrei un vin, mi-ar plăcea să încerc…

— Andy, putem să mergem la Benihana? Mi-am dorit-o dintotdeauna.

Avea un aer şmecheresc.

— Benihana? Vrei să mergem la *Benihana*? Adică la restaurantul acela unde te aşază laolaltă cu turişti care au după ei o droaie de copii care se smiorcăie şi unde bucătarii asiatici şomeri îţi gătesc mâncarea drept pe masa ta? La *acel* Benihana te referi?

A dat cu atâta entuziasm din cap, că nu mi-a mai rămas de făcut decât să sun ca să aflu adresa.

— Nu, nu, o am eu chiar aici. Pe 56th Street, între Fifth Avenue şi Sixth Avenue, în partea de nord, i-a spus ea şoferului.

Prietena mea, ciudat de surescitată, nu a părut să bage de seamă că mă zgâiam la ea. Dimpotrivă, a ciripit fericită despre Băiatul Freudian, poreclă foarte nimerită, dat fiind că era doctorand în ultimul an la psihologie. Se cunoscuseră în biblioteca studenţească din subsolul Universităţii. Am primit o enumerare completă a tuturor calităţilor lui: douăzeci şi nouă de ani („Mai matur decât mine, dar nu prea bătrân”), de fel din Montreal („un accent franţuzesc atât de drăgălaş, dar, cum să spun eu, total americanizat”), păr lunguţ („dar nu lung ca al ălora cu coadă de cal”) şi nebărbierit exact cât trebuie („Seamănă cu Antonio Banderas când nu se bărbiereşte timp de trei zile”).

Bucătarii-actori-samurai şi-au făcut treaba, au

tăiat, mărunţit şi aruncat bucăţi de carne pe peste tot, timp în care Lily a râs şi a bătut din palme ca o fetiţă dusă pentru prima oară la circ. Deşi părea imposibil de crezut că lui Lily îi plăcea vreun tip, aceasta era, totuşi, singura explicaţie pentru starea de extaz în care se afla în prezent. Încă mai puţin demnă de crezare era pretenţia ei că încă nu se culcase cu el. („Două săptămâni şi jumătate de întâlniri la şcoală şi nimic! Nu eşti mândră de mine?”) Când am întrebat-o de ce nu l-am văzut deloc prin apartament, a zâmbit cu mândrie şi mi-a zis:

— Nu a fost încă invitat în apartament. O luăm uşurel.

Stăteam exact la ieşirea din restaurant în vreme ce ea mă încânta cu poveştile pe care i le spusese el, când, ca din senin, Christian Collinsworth a apărut drept în faţa mea.

— Andrea. Încântătoarea Andrea. Trebuie să mărturisesc că sunt cam surprins să constat că eşti o admiratoare a restaurantului Benihana… Ce ar zice Miranda? m-a tachinat el şi şi-a petrecut braţul pe după umerii mei.

— Păi, ăă… eu…

Bâlbâiala a devenit imediat totală şi deplină. Nu era loc de cuvinte când gândurile mi se izbeau unul de altul în cap şi ricoşau dintr-o ureche în cealaltă. *Iau masa la Benihana. Christian ştie! Miranda la Benihana! Arată adorabil în jacheta asta de piele! O să simtă mirosul de Benihana pe*

mine! Nu-l săruta pe obraz! Sărută-l pe obraz!

— Păi, nu e asta, e ăă, doar că…

— Tocmai ne sfătuiam unde să mergem de aici, a declarat Lily veselă şi i-a întins mâna lui Christian, care, abia atunci am observat, era singur. Probabil că ne-am încins prea tare la discuţii şi nu ne-am dat seama că ne-am oprit chiar în mijlocul străzii! Ha! Ha! Ce zici de chestia asta, Andy? Mă cheamă Lily, i s-a adresat ea lui Christian, care i-a strâns mâna, după care şi-a dat o buclă din ochi, întocmai cum făcuse de atâtea ori la petrecere.

Am avut din nou senzaţia ciudată că aş fi în stare să rămân ore întregi, chiar zile întregi în stare de transă, privind cum îşi dă la o parte bucla aceea unică, adorabilă de pe chipul perfect.

În timp ce mă holbam la Lily şi la el am devenit vag conştientă de faptul că ar trebui să spun şi eu ceva, dar ei păreau să se descurce foarte bine.

— Lily, i-a răsucit Christian numele în jurul limbii. *Lily.* Grozav nume. Aproape la fel de grozav ca *Andrea.*

Am avut prezenţa de spirit ca măcar să mă uit la ei şi am observat că Lily strălucea. Se gândea că tipul ăsta era nu doar mai vârstnic şi sexy, dar şi fermecător. Aproape că îi puteam citi gândurile cu ochiul liber: se întreba dacă mă interesează persoana lui, dacă, din cauza lui Alex, ar putea fi ceva între noi şi dacă da, cum ar putea ea să

grăbească lucrurile. Îl adora pe Alex, pentru că, zău aşa, cum putea cineva să nu îl adore, dar nu putea înţelege cum puteau doi oameni atât de tineri să fie de atât de mult timp împreună – sau, cel puţin, asta pretindea ea că nu înţelege, deşi eu ştiam că, de fapt, monogamia noastră o uluia pe ea cel mai mult. Dacă exista cea mai mică şansă să se înfiripe o idilă între Christian şi mine, Lily avea în mod sigur să aţâţe focul.

— Lily, încântat de cunoştinţă. Mă cheamă Christian, sunt prieten cu Andrea. Vă opriţi mereu în faţa restaurantului Benihana ca să staţi de vorbă?

Zâmbetul lui mi-a provocat o senzaţie de gol în stomac.

Lily şi-a dat la o parte propria buclă din ochi cu dosul mâinii şi a zis:

— Bineînţeles că nu, Christian! Tocmai am luat cina la Town şi încercam să găsim un loc potrivit să bem ceva. Ai vreo sugestie?

La Town! Era unul dintre cele mai scumpe şi mai în vogă restaurante din oraş. Până şi Miranda avea obiceiul să meargă acolo. Jessica şi logodnicul ei mergeau acolo. Emily vorbea obsesiv despre cât şi-ar dori să meargă şi ea acolo. Dar Lily?

— Ciudat, a zis Christian, care a părut a crede povestea. Tocmai vin de acolo, am luat masa cu agentul meu. Ciudat că nu v-am văzut…

— Eram în fundul localului, cam pe după bar,

am intervenit eu repede şi mi-am recâştigat cât de cât stăpânirea de sine.

Din fericire, fusesem atentă atunci când Emily mă făcuse să privesc o fotografie micuţă a localului, găsită pe site-ul citysearch.com, când voise să decidă dacă era un restaurant bun pentru o întâlnire.

— Aha.

A dat din cap şi părea uşor distrat şi mai drăguţ ca oricând.

— Deci, eraţi în căutarea unui local unde să beţi ceva?

Am simţit nevoia copleşitoare să fac un duş ca să-mi clătesc duhoarea specifică de Benihana din păr şi din haine, dar Lily nu avea nicicum de gând să mă lase în pace. M-am întrebat în treacăt dacă lui Christian i se părea la fel de evident ca şi mie că Lily încerca să ne facă lipeala, dar el era sexy şi ea hotărâtă, aşa că mi-am ţinut gura.

— Mda, tocmai ne sfătuiam unde să mergem. Ai vreo sugestie? Ne-ar face plăcere dacă ai veni cu noi, a declarat Lily şi i s-a agăţat jucăuşă de braţ. Ce local care îţi place ţie e prin apropiere?

— Hm, centrul oraşului nu e tocmai locul cel mai faimos la capitolul baruri, dar am o întâlnire cu agentul meu la Au Bar, dacă vreţi, veniţi şi voi acolo. Agentul a dat o fugă până la birou să aducă nişte acte, dar trebuie să vină cât de curând. Andy, poate ţi-ar plăcea să faci cunoştinţă cu el, nu se ştie niciodată când ai nevoie de un agent. Ce

ziceţi, mergem la Au Bar?

Lily se uita la mine cu o privire încurajatoare, care parcă ţipa: *E superb, Andy! Superb! N-oi fi ştiind eu cine naiba e, dar el vrea să te dezmeticeşti şi să declari că îţi place la nebunie la Au Bar!*

— Îmi place la nebunie la Au Bar, am zis eu pe un ton relativ convingător, deşi nu fusesem niciodată acolo. Cred că e perfect.

Lily a zâmbit şi Christian a zâmbit şi am pornit-o tustrei spre Au Bar. Christian Collinsworth şi cu mine mergeam să bem un pahar împreună, însemna asta o întâlnire? *Bineînţeles că nu, nu fi ridicolă,* m-am admonestat eu. *Alex, Alex, Alex,* mi-am fredonat în gând, hotărâtă să nu uit că am un prieten foarte iubitor şi decepţionată de faptul că trebuia să mă oblig să nu uit că am un prieten foarte iubitor.

Deşi era o joi seara oarecare, agenţii de securitate, din cei selectaţi pentru crema societăţii, erau la post şi, deşi nu ne-au făcut niciun fel de probleme vreunuia dintre noi, nici rabat nu ne-au făcut: douăzeci de parai numai ca să intrăm pe uşă.

Dar n-am apucat să-mi plătesc partea, pentru că Christian a extras cu îndemânare trei hârtii de douăzeci dintr-un morman uriaş de bancnote pe care le scosese din buzunar şi i le-a înmânat portarului fără un cuvânt.

Am încercat să protestez, dar Christian mi-a

pus două degete pe buze.

— Draga mea Andy, nu-ţi frământa căpşorul cu asemenea chestii.

Şi, înainte să-mi mut gura de sub degetele lui, şi-a aşezat cealaltă mână după capul meu şi mi-a prins faţa în ambele mâini. Undeva, în fundul creierului meu complet zăpăcit, s-au aprins nişte beculeţe şi mi-am dat seama că o să mă sărute. Am ştiut-o, am simţit-o, dar nu m-am putut mişca din loc. El a luat ezitarea mea de a mă îndepărta drept permisiune şi şi-a apăsat buzele pe gâtul meu. Rapid, mai mult o mângâiere trecătoare, poate chiar puţin şi cu limba, chiar sub falcă, aproape de ureche, dar tot în mod ferm pe gât, după care m-a luat de mână şi m-a tras înăuntru.

— Christian, aşteaptă! Trebuie, ăă, să-ţi spun ceva, am început eu, dar fără să ştiu prea bine dacă un sărut aiurea, nu pe buze, cu contact minim al limbii chiar merită o explicaţie extinsă despre prietenul meu şi despre dorinţa mea de a nu trimite semnale greşite.

Christian, se pare, nu credea că merită, pentru că m-a condus la o canapea dintr-un colţ întunecat şi mi-a comandat să stau jos. Ceea ce am şi făcut.

— Mă duc să aduc ceva de băut, OK? Şi nu-ţi mai face atâtea griji. Nu muşc.

A râs, iar eu am simţit că roşesc.

— Iar dacă muşc, îţi promit că o să-ţi facă plăcere.

După care s-a răsucit în loc şi a pornit-o spre bar.

Ca nu cumva să leşin sau să-mi zboare gândul la ceea ce se petrecuse, am scanat vizual bezna de cavernă a localului în căutarea lui Lily. Nu intrasem decât de trei minute şi ea era deja adâncită într-o conversaţie cu un tip negru înalt, asculta cu mare atenţie fiecare cuvinţel de-al lui şi îşi dădea capul pe spate plină de încântare. I-am făcut cu mâna printre grupurile compacte de băutori internaţionali. De unde ştiau oare cu toţii că aici trebuie să vii dacă n-ai paşaport american? Am trecut printr-un grup format din câţiva bărbaţi de treizeci şi ceva de ani care ţipau într-o limbă care-mi suna a japoneză, printre două femei care dădeau din mâini şi vorbeau cu pasiune ceva în arabă şi de un cuplu de tineri care păreau extrem de nefericiţi, se uitau unul la altul şi şopteau furioşi într-o limbă care semăna a spaniolă, dar care putea fi la fel de bine şi portugheză. Tipul lui Lily îşi petrecuse deja mâna pe după talia ei şi părea extrem de încântat. Nu era momentul potrivit pentru amabilităţi, am decis eu. Christian Collinsworth tocmai îmi masase gâtul cu buzele. L-am ignorat total pe tip, am pus mâna pe braţul ei drept şi am târât-o spre canapea.

— Andy! Încetează! a şuierat ea şi şi-a smuls braţul din strânsoarea mea, fără a uita însă să îi zâmbească tipului. Eşti nepoliticoasă. Aş vrea să te prezint prietenului meu. William, ea e Andrea,

cea mai bună prietenă a mea, care nu se poartă în felul ăsta de obicei. Andy, ţi-l prezint pe William.

Acela a zâmbit binevoitor în vreme ce ne strângeam mâinile.

— Atunci, aş putea să te întreb de ce vrei să-ţi furi prietena de lângă mine, Ahn-dre-ah? m-a întrebat William cu o voce joasă care aproape că a repercutat în spaţiul subteran.

Poate într-un alt loc sau într-un alt moment sau cu altcineva aş fi observat zâmbetul lui cald, sau felul cavaleresc în care se ridicase imediat ce mă apropiasem şi îmi cedase scaunul, dar singurul lucru la care m-am putut gândi a fost accentul lui britanic. Nu conta că era vorba de un masiv bărbat de culoare, care nu semăna nici pe departe cu Miranda la înfăţişare sau la orice altceva. Simplul fapt că îi auzisem accentul şi că îmi rostise numele *exact ca ea* fusese suficient să-mi facă inima să bată mai tare.

— William, îmi pare rău, nu am nimic cu tine personal. Doar că am o mică problemă şi aş vrea să stau de vorbă cu Lily. Ţi-o aduc imediat înapoi.

Şi cu asta, am înhăţat-o din nou de braţ, cu ceva mai multă fermitate de data asta, şi am tras-o deoparte. Destul cu rahatul ăsta: aveam nevoie de prietena mea.

Odată aşezate pe canapeaua unde mă pusese Christian, după ce m-am asigurat că el se străduia încă să capteze atenţia barmanului (care era heterosexual, deci era posibil ca amicul Christian

să stea acolo toată noaptea), am inspirat adânc.

— Christian m-a sărutat.

— Şi care e problema? Sărută prost? A, deci asta era? Nici că se poate reduce punctajul unui bărbat mai rapid decât dacă…

— Lily! Bine, prost, ce contează?

Sprâncenele i s-au ridicat şi a deschis gura să vorbească, dar eu am continuat:

— Nu că asta ar fi cine ştie ce relevant, dar m-a sărutat pe gât. Problema nu e *cum* a făcut-o, ci chiar faptul că a făcut-o. Cum rămâne cu Alex? Eu nu sunt genul care sărută diverşi indivizi, după cum bine ştii.

— Chiar că ştiu bine, a murmurat ea printre dinţi, după care a continuat cu glas tare: Andy, te porţi ridicol. Îl iubeşti pe Alex şi el te iubeşte pe tine, dar e absolut OK dacă ai chef să săruţi şi pe altcineva din când în când. În fond, ai douăzeci şi trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Fii şi tu mai tolerantă cu tine însăţi!

— Dar nu l-am sărutat eu… el m-a sărutat!

— În primul rând, stai să clarificăm situaţia, îţi aduci aminte când Monica i-a supt-o lui Bill, şi ţara toată, şi părinţii noştri, şi Ken Starr s-au grăbit cu toţii să numească treaba asta „sex”? Nu a fost vorba de sex. În aceeaşi ordine de idei, faptul că un tip, care a vrut probabil să te sărute pe obraz, a nimerit din greşeală pe gât nu se cheamă că „te-a sărutat un bărbat”.

— Dar…

— Taci din gură şi lasă-mă să termin. Mai important decât ceea ce s-a întâmplat este faptul că tu ai vrut să se întâmple. Recunoaşte, Andy. Ai vrut să-l săruţi pe Christian, indiferent dacă ăsta e un lucru „rău” sau „greşit” sau „împotriva regulilor”. Şi dacă nu recunoşti asta, minţi.

— Lily, fii serioasă, nu cred că e corect să…

— Te cunosc de nouă ani, Andy. Nu crezi că sunt în stare să-ţi citesc pe faţă că îl adori? Ştii că n-ar trebui – asta nu prea e conform principiilor tale, nu-i aşa? Dar probabil că tocmai de-asta îl şi placi. Acceptă situaţia, bucură-te de ea. Dacă Alex e omul potrivit pentru tine, aşa va fi întotdeauna. Iar acum va trebui să mă scuzi, pentru că mi-am găsit şi eu omul potrivit… pentru moment.

A sărit – la propriu – de pe canapea şi s-a strecurat din nou alături de William, care a părut indiscutabil încântat să o revadă.

M-am simţit stingheră stând aşa, singură, pe canapeaua aceea de catifea exagerat de mare şi m-am uitat de jur-împrejur să îl localizez pe Christian, dar nu mai era la bar. O să mai dureze puţin, am decis eu. Toate se vor lămuri de la sine dacă o să încetez doar să îmi mai fac atâtea griji. Poate că Lily avea dreptate şi îmi plăcea de Christian – ce era atât de greşit în asta? E deştept, e senzaţional, asta era clar, iar extraordinara încredere în sine cu care preluase comanda era incredibil de sexy. A ieşi undeva cu un bărbat care, din întâmplare, era sexy nu însemna că îl

înşel pe Alex. Sunt convinsă că existaseră situaţii în care Alex studiase sau lucrase sau făcuse cunoştinţă cu vreo fată atrăgătoare şi poate îi trecuseră şi lui prin cap diverse idei. Însemna oare asta că îmi fusese necredincios? Fireşte că nu. Cu o încredere sporită în mine (şi cu o dorinţă deja disperată să îl văd, să îl aud pe Christian şi, în general, să-i fiu în preajmă), am pornit-o prin bar în căutarea lui.

L-am găsit sprijinindu-se în mâna dreaptă şi stând de vorbă cu un bărbat mai în vârstă, de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Christian gesticula extrem de agitat, vânturându-şi mâinile cu un aer între amuzat şi iritat la maximum, în vreme ce bărbatul grizonant îl privea respectuos. Eram încă prea departe de ei ca să aud ce discutau, dar trebuie să mă fi uitat cam fix, pentru că ochii bărbatului i-au întâlnit pe ai mei şi mi-a zâmbit. Christian s-a dat mai în spate, i-a urmărit direcţia privirii şi m-a văzut zgâindu-mă la ei.

— Andy dragă, a zis el pe un cu totul alt ton decât cel folosit cu câteva momente mai devreme.

Am remarcat că făcuse cu mare abilitate tranziţia de la seducător la prieten de familie; a continuat:

— Vino încoace să-ţi prezint un prieten, Gabriel Brooks, agentul meu, manager şi adevărat erou. Gabriel, ea e Andrea Sachs, care lucrează la ora actuală la revista *Runway.*

— Andrea, încântat de cunoştinţă, a zis Gabriel şi mi-a luat mâna într-a lui în stilul acela enervant, delicat şi molatic, genul nu-am-de-gând-să-ţi-strâng-mâna-pentru-că-sunt-convins-că-o-să-ţi-frâng-oscioarele-fragile-şi-feminine-în-două. Christian mi-a vorbit mult despre tine.

— Aşa? am zis eu şi i-am strâns mai ferm mâna, gest care l-a făcut să-mi elibereze definitiv mâna din strânsoarea şi aşa anemică. Numai de bine, sper?

— Bineînţeles. Mi-a spus că eşti o scriitoare în devenire, ca şi prietenul nostru comun, aici de faţă.

A zâmbit.

M-a surprins faptul că el chiar auzise de mine de la Christian, pentru că discutasem cu el destul de in treacăt despre intenţia mea de a scrie.

— Hm, da, îmi place să scriu, aşa că poate, într-o bună zi…

— Ei bine, dacă eşti măcar pe jumătate la fel de bună ca alţii pe care mi i-a recomandat el, atunci aştept cu plăcere să citesc ce vei scrie.

A făcut săpături printr-un buzunar de la piept, de unde a scos un portofel de piele din care a extras o carte de vizită.

— Ştiu că încă nu eşti pregătită, dar când va veni vremea să-ţi arăţi scrierile cuiva, sper să mă ai în vedere.

Am avut nevoie de întreaga mea stăpânire de sine şi forţă ca să mă menţin la verticală şi să nu

rămân cumva cu gura căscată sau să mă pomenesc că mi se înmoaie genunchii. *Sper să mă ai în vedere?* Omul care îl reprezenta pe Christian Collinsworth, tânărul geniu literar de excepţie, tocmai mă întrebase pe mine dacă o să-l am în vedere. Nebunie curată.

— Vă mulţumesc, m-am bâlbâit eu şi am pus cartea de vizită în poşetă, de unde ştiam că aveam s-o scot cu prima ocazie ca s-o examinez centimetru cu centimetru.

Mi-au zâmbit amândoi şi mi-a trebuit un minut bun ca să-mi dau seama că era semnalul pentru plecarea mea.

— Atunci, domnule Brooks… Gabriel, mi-a făcut mare plăcere de cunoştinţă. Acum trebuie să plec acasă, dar sper să ne revedem curând.

— Şi mie, Andrea. Felicitări din nou pentru fantasticul tău loc de muncă. Abia ai terminat facultatea şi lucrezi deja la *Runway.* Absolut impresionant.

— Te conduc până la ieşire, a zis Christian, m-a luat de cot şi i-a făcut semn lui Gabriel că revine imediat.

Ne-am oprit la bar ca să îi spun lui Lily că o pornesc spre casă, iar ea mi-a răspuns, absolut inutil – printre giurgiulelile cu William – că nu vine cu mine. În capul scărilor care dădeau spre stradă, Christian m-a sărutat pe obraz.

— Mă bucur că ne-am văzut astă-seară. Şi am impresia că acum va trebui să îl aud şi pe Gabriel

spunându-mi ce grozavă eşti.

A zâmbit.

— Dar abia dacă am schimbat câteva cuvinte, am remarcat eu şi m-am întrebat de ce era toată lumea plină de complimente la adresa mea.

— Da, Andy, dar tu nu pari să-ţi dai seama că lumea scriitorilor este foarte mică. Fie că scrii romane poliţiste, sau poveşti, sau articole de ziar, toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Gabriel nu trebuie să ştie prea multe despre tine ca să-şi dea seama că ai potenţial: ai fost destul de bună ca să fii angajată la *Runway,* pari isteaţă şi vorbeşti cultivat şi, la naiba, în fond eşti prietenă cu mine. Nu are nimic de pierdut dacă îţi dă o carte de vizită. La urma urmei, de unde să ştie ce aduce viitorul? S-ar putea să fi descoperit un nou autor de bestselleruri. Şi, crede-mă – pe Gabriel Brooks e bine să îl cunoşti.

— Hmm, probabil că ai dreptate. În fine, trebuie să plec, şi aşa peste câteva ore trebuie să fiu la serviciu. Mulţumesc pentru tot. Îţi sunt realmente recunoscătoare.

M-am ridicat în vârful picioarelor să îl sărut pe obraz; pe jumătate aşteptând ca să-şi întoarcă buzele spre ale mele, pe jumătate şi vrând ca el să o facă, dar s-a mulţumit să zâmbească.

— Mi-a făcut mai mult decât plăcere, Andrea Sachs. Noapte bună.

Şi, înainte ca eu să găsesc ceva cât de cât inteligent de spus, a pornit-o înapoi spre Gabriel.

Mi-am dat ochii peste cap iritată şi am ieşit în stradă să chem un taxi. Începuse să plouă – nu torenţial, doar o uşoară burniţă constantă –, drept care nu era de găsit un taxi liber în tot Manhattan-ul. Am sunat la dispeceratul Elias-Clark, le-am dat numărul meu de VIP şi exact şase minute mai târziu a tras lângă trotuar o maşină de serviciu. Alex îmi lăsase mesaj pe robot, voia să ştie cum fusese ziua mea şi spunea că avea să fie acasă toată noaptea ca să facă scheme de predare. Trecuse cam multişor de când nu-i mai făcusem o surpriză. Era momentul să fac un efort şi să fiu spontană. Şoferul s-a declarat de acord să mă aştepte cât vreau, aşa că m-am repezit pe scări, m-am năpustit sub duş, am petrecut câteva minute aranjându-mi părul ca să arate bine şi mi-am împachetat rapid hainele pentru a doua zi. Cum trecuse deja de ora unsprezece, traficul se mai calmase, aşa că am ajuns la apartamentul lui Alex din Brooklyn în mai puţin de cincisprezece minute. A părut realmente încântat să mă vadă şi mi-a spus de nenumărate ori cum nu îi vine lui să creadă că am bătut atâta cale până în Brooklyn aşa de târziu, şi încă într-o zi de muncă, şi că asta a fost cea mai frumoasă surpriză la care ar fi putut spera. Pe când zăceam în pat, cu capul pe locul meu preferat de pe pieptul lui, privind serialul *Conan* şi ascultând sunetul ritmic al respiraţiei lui în vreme ce el se juca cu părul meu, abia dacă mi-am amintit de Christian.

*
* * *

— Ăă, bună ziua. Aş putea vorbi cu redactorul rubricii culinare? Nu? OK, poate cu un asistent de redacţie sau cu cineva care îmi poate spune când s-a publicat articolul despre un restaurant? am întrebat-o eu pe o centralistă vădit ostilă de la *New York Times.*

Răspunsese la telefon cu un „Ce?” şi se prefăcea – sau poate nu – că nu vorbim aceeaşi limbă. Dar perseverenţa mea a produs în cele din urmă rezultate şi, după ce am întrebat-o de trei ori cum o cheamă („Nu avem voie să spunem cum ne cheamă, cucoană”), după ce am ameninţat-o că o spun şefului ei („Ce? Chiar îţi închipui că-i pasă? Ţi-l dau imediat”) şi după ce am jurat, cam pătimaş, că am de gând să mă prezint în persoană la sediul lor din Times Square să încerc tot ce-mi stă în puteri să fie concediată pe loc („Nu zău? Nu sunt prea îngrijorată”), s-a săturat de mine şi mi-a făcut legătura cu altcineva.

— Redacţia, s-a răstit o altă femeie care părea stresată.

M-am întrebat dacă aşa suna şi vocea mea când răspundeam la telefonul Mirandei şi mi-am spus că, dacă nu, spre aşa ceva tindea. Era aşa deprimant să auzi o voce atât de incredibil, de indiscutabil nefericită să vorbească cu tine, de mai că-ţi venea să închizi telefonul.

— Bună ziua, vreau să pun doar o întrebare

foarte scurtă.

Cuvintele mi se rostogoleau din gură în mare viteză, în tentativa disperată de a mă face auzită înainte ca ea să îmi trântească, inevitabil, telefonul în nas.

— Mă întrebam doar dacă aţi publicat analiza vreunui restaurant asiatic în ediţia de ieri.

A suspinat de parcă i-aş fi cerut să-şi doneze o mână sau un picior în folosul ştiinţei, după care a suspinat din nou.

— Ai căutat pe Internet?

Un nou suspin.

— Da, da, bineînţeles, dar nu reuşesc să…

— Că acolo găseşti dacă am avut vreun articol pe tema asta. Doar nu pot să ţin minte pe dinafară fiecare cuvinţel pe care l-am publicat vreodată, nu?

Am inspirat adânc şi m-am străduit să îmi păstrez calmul.

— Încântătoarea voastră centralistă mi-a făcut legătura cu tine pentru că lucrezi în departamentul de arhivă. Aşa că s-ar zice că, de fapt, chiar este treaba ta să ţii minte fiecare cuvinţel.

— Ascultă, dacă aş încerca să găsesc toate articolele după vagile descrieri care mi se fac zilnic, n-aş mai avea timp de nimic altceva. Zău că trebuie să cauţi pe Internet.

A mai suspinat de două ori, iar eu am început să fiu îngrijorată că o să hiperventileze.

— Nu, nu, *tu* să mă asculţi o clipă, am început eu, enervată şi gata să dau iama în faţa asta puturoasă care avea de departe un loc de muncă mai bun ca al meu. Sun de la biroul Mirandei Priestly şi din întâmplare, ea…

— Scuză-mă, ai spus cumva că suni din partea Mirandei Priestly? a întrebat ea şi aproape am vizualizat, prin telefon, cum îşi ciuleşte urechile. Din partea Mirandei Priestly… de la revista *Runway*?

— Ea însăşi. De ce? Ai auzit de ea?

Ei, acesta a fost momentul în care s-a transformat dintr-o extrem de acidă asistentă de redacţie într-o sclavă pe patru labe a lumii modei.

— Dacă am auzit de ea? Dar bineînţeles! Nu o cunoaşte toată lumea pe Miranda Priestly? Bine, dar ea e, cum să spun eu, cea mai importantă femeie din lumea modei. Şi ce ziceai că vrea să găsesc pentru ea?

— Articol. Numărul de ieri. Restaurant asiatic. Nu l-am găsit pe Internet, dar nu sunt sigură că am verificat ca lumea.

Era o mică minciunică. Scotocisem temeinic pe Internet şi eram sigură că nu existase niciun articol despre vreun restaurant asiatic în *New York Times* în nicio ediţie din săptămâna în curs, dar nu aveam de gând să îi spun ei aşa ceva. Poate că Asistenta Schizofrenică de Redacţie o să poată face vreun miracol.

Sunasem până acum la *Times,* la *The Post* şi la

Daily News, dar nu găsisem nimic. Folosisem numărul cardului electronic de firmă al Mirandei ca să accesez arhivele, disponibile pe bani, ale *Wall Street Journal* şi chiar găsisem ceva mâzgălit într-un colţ despre un nou restaurant thailandez în Village, dar îl dădusem imediat deoparte când citisem că preţul mediu al antreurilor era de numai şapte dolari, iar pe citysearch.com erau înşirate sume cu o singură cifră pentru meniuri.

— Da, sigur, stai o secundă. Verific imediat pentru tine.

Şi, dintr-odată, Domnişorica-Nu-Pot-Să-Ţin-Minte-Pe-Dinafară-Fiecare-Cuvinţel-Care-Apare-În-Ziar bătea zorită ceva la tastatură şi fredona surescitată un cântecel.

Mă durea capul după fiasco-ul de aseară. Fusese plăcut să îi fac o surpriză lui Alex şi incredibil de relaxant să lenevesc puţin prin apartamentul lui, dar, pentru prima oară după multe, multe luni, nu reuşisem nicicum să adorm. Am avut iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit, mustrări de conştiinţă, rememorări bruşte ale felului în care mă sărutase Christian pe gât şi cum sărisem apoi într-o maşină ca să mă văd cu Alex, fără să-i spun însă nimic. Deşi am încercat să împing gândurile astea la o parte, ele au tot revenit, de fiecare dată mai intens. Când am reuşit în cele din urmă să adorm, am visat că Alex fusese angajat pe post de bonă pentru Miranda şi – cu toate că în realitate bona nu locuia în casa ei – fusese obligat să se

mute cu familia ei. În visul meu, de câte ori voiam să mă văd cu Alex trebuia să merg în aceeaşi maşină cu Miranda şi să îl vizitez în apartamentul ei. Ea îmi spunea întruna Emily şi mă trimitea să-i caut tot felul de tâmpenii, deşi îi spuneam de nenumărate ori că sunt acolo doar ca să-mi vizitez prietenul. Când s-a făcut, în sfârşit, dimineaţă, Alex căzuse sub vraja Mirandei şi nu înţelegea de ce eu cred că ea e rea şi, mai rău, Miranda începuse să se întâlnească cu Christian. Din fericire, iadul meu a luat sfârşit când m-am trezit după un ultim episod al visului, în care Miranda, Christian şi Alex stăteau laolaltă, în haine de casă, într-o duminică dimineaţă, citind ziarul *The Times* şi râzând, în timp ce eu pregăteam micul dejun, serveam pe toată lumea şi făceam şi curăţenie după ei. Somnul din noaptea trecută fusese cam la fel de odihnitor ca o plimbare de una singură pe kilometricul Avenue D la patru dimineaţa, iar acum găsirea articolului ăstuia spulbera orice speranţă că aş putea avea parte de o zi uşoară de vineri.

— Hmm, nu, nu am publicat nimic în ultima vreme despre vreun restaurant asiatic. Încerc să mă gândesc aşa, cu titlu personal, dacă există vreun nou restaurant asiatic. Adică unul la care Miranda s-ar putea gândi să se ducă, a zis ea şi am avut impresia că vorbeşte doar ca să prelungească pe cât posibil convorbirea.

Am ignorat tranziţia ei la stilul familiar –

faptul că se referise la Miranda folosindu-i numele ei mic – şi m-am străduit să scap de ea.

— OK, aşa mă gândisem şi eu. Dar îţi mulţumesc că ai căutat, îţi sunt recunoscătoare. La revedere.

— Stai aşa! a strigat ea şi, deşi receptorul era deja la jumătatea distanţei spre lăcaşul lui, excitarea ei m-a făcut să ascult din nou:

— Da?

— Ăă, păi, eu, ăă, voiam doar să îţi spun că dacă pot face vreodată ceva – eu sau oricine de la ziar – sună-mă oricând, înţelegi? Noi aici o iubim foarte mult pe Miranda şi am vrea, ăă, să facem tot ce putem pentru ea.

Ai fi crezut că Prima Doamnă a Statelor Unite ale Americii tocmai o rugase pe Asistenta Schizofrenică de Redacţie să găsească pentru preşedinte un articol care cuprindea informaţii ce puteau fi cruciale într-un război iminent, şi nu că era vorba doar de un articol anonim despre un restaurant anonim dintr-un ziar anonim. Partea cea mai tristă era faptul că nu eram surprinsă: ştiusem că până la urmă o să coopereze cu mine.

— OK, o să transmit asta celorlalţi de aici. Mulţumesc foarte mult.

Emily a ridicat privirea dintr-un deviz de cheltuieli şi m-a întrebat:

— Nimic nici acolo?

— Nimic. N-am nici cea mai vagă idee despre ce tot vorbeşte şi, se pare, nimeni altcineva în

oraşul ăsta nu are nici atât. Am vorbit cu câte cineva de la toate ziarele din Manhattan pe care le citeşte, am căutat pe Internet, am vorbit cu arhivari, cu autori de articole pe teme culinare, cu bucătari. Nici o singură persoană nu are idee despre vreun restaurant asiatic cât de cât acceptabil care să se fi deschis în ultima săptămână, darămite de unul despre care să se fi scris un articol în ultimele douăzeci şi patru de ore. E clar că şi-a pierdut minţile.

M-am lăsat pe speteaza scaunului şi mi-am prins părul în coadă de cal. Nici nu se făcuse ora nouă dimineaţa şi durerea de cap o şi pornise spre gât şi umeri.

— Cred, a zis ea încet, cu regret, că nu ai de ales, trebuie să îi ceri să se exprime mai clar.

— O, nu! Cum va reacţiona?

Emily, ca de obicei, nu mi-a apreciat sarcasmul.

— Vine pe la prânz. În locul tău, aş pregăti dinainte ce-i spun, că nu o să fie încântată dacă nu o să ai articolul ăla. Mai ales că ţi l-a cerut de aseară, a adăugat ea cu un zâmbet abia ascuns.

Era vizibil încântată că aveam să fiu abuzată verbal.

Nu prea aveam de făcut decât să aştept. Era bafta mea că Miranda se dusese la şedinţa ei lunară maraton la psihiatru („Nu are pur şi simplu timp să se ducă tocmai până acolo o dată pe săptămână”, îmi explicase Emily când o

întrebasem de ce stă acolo trei ore întregi), singurul răstimp neîntrerupt din zi sau din noapte în care nu mă suna şi, fireşte, singurul în care acum aş fi avut nevoie să o facă. Un munte de scrisori pe care neglijasem să le deschid ameninţau să îmi dărâme biroul, iar sub el, de jur-împrejurul picioarelor mele, erau îngrămădite haine murdare adunate de trei zile. Un suspin uriaş, ca să anunţ lumea întreagă cât sunt de nefericită, şi am sunat la curăţătorie.

— Bună, Mario, eu sunt. Da, ştiu – n-am vorbit de două zile. Poţi să trimiţi pe cineva după haine? Grozav. Mulţumesc.

Am închis telefonul şi m-am chinuit să iau câteva dintre haine în poală, de unde apoi le sortam şi le înregistram pe o listă în computer, specială pentru hainele trimise la curăţătorie. Când suna Miranda la birou, la 9: 45 p.m., şi cerea să ştie unde era noul ei costum Chanel, tot ce aveam de făcut era să deschid documentul şi să-i spun că plecase la curăţătorie cu o zi în urmă şi avea să fie adus înapoi în ziua următoare. Am înregistrat şi hainele de azi (o bluză Missoni, două perechi identice de pantaloni Alberta Ferretti, două pulovere Jil Sanders, două eşarfe albe Hermès şi un pardesiu cu imprimeu Burberry), le-am aruncat într-o sacoşă cu blazonul firmei *Runway* pe ea şi am chemat un curier să le ducă la parter în zona de unde avea să le ridice băiatul trimis de la curăţătorie.

Totul mergea ca pe roate! Curăţătoria era treaba pe care o uram cel mai mult, pentru că, deşi o făcusem de atâtea ori până atunci, tot mi se părea respingător să ating hainele murdare ale altcuiva. În fiecare zi, după ce terminam de sortat şi pus totul în sacoşă, trebuia să mă spăl pe mâini: mirosul persistent al Mirandei îmi pătrundea prin pori şi, măcar că acesta consta dintr-un amestec de parfum Bulgari şi de cremă de faţă şi, uneori, un vag miros de ţigară de-a lui B-DAD şi nu era deloc neplăcut, îmi producea greaţă fizică. Accente britanice, parfum Bulgari, eşarfe albe de mătase – toate acestea erau doar câteva dintre plăcerile simple ale vieţii distruse pe veci pentru mine.

Scrisorile au fost, ca de obicei, nouăzeci şi nouă la sută gunoi, chestii pe care Miranda nu avea să le vadă niciodată. Tot ce era adresat „Editorului” mergea direct la personalul care edita Poşta redacţiei, dar mulţi cititori începuseră să fie deja ceva mai cunoscători şi trimiteau scrisori adresate direct Mirandei. Îmi trebuiau cam patru secunde să le citesc în zigzag şi să-mi dau seama dacă era vorba de o scrisoare adresată editorului Miranda, şi nu de o invitaţie la un bal de caritate sau de vreo scurtă notiţă din partea unei prietene de demult – pe astea le aruncam imediat. Azi erau tone de scrisori. Notiţe scrise la repezeală de adolescente sau de casnice şi chiar de câţiva homosexuali (sau, poate, doar ţipi normali cărora

le plăcea moda): „Miranda Priestly, nu eşti doar persoana mea preferată din lumea modei, eşti Regina lumii mele!” se linguşea una. „Nici c-aş putea să îmi exprim mai clar aprobarea faţă de decizia ta de a publica articolul apărut în numărul din aprilie despre modul în care roşul va înlocui negrul – e o idee îndrăzneaţă, dar genială!” exclama o alta. Câteva scrisori băteau câmpii despre o reclamă Gucci care era prea erotică, pentru că prezenta două femei care purtau pantofi cu toc cui şi portjartiere zăcând laolaltă pe un pat mototolit şi presându-şi trupurile unul de altul, iar altele descriau fotomodelele cu ochii încercănaţi, chinuite de foame şi sexy pe care le folosise *Runway* în articolul „Sănătatea pe primul loc: Cum să faci să te simţi mai bine”. Una era o vedere obişnuită, cumpărată de la poştă, pe care cineva scrisese cu o caligrafie înflorată numele Mirandei Priestly pe o parte, iar pe cealaltă, foarte simplu: „De ce? De ce editezi o revistă aşa de tâmpită şi plicticoasă?” Am râs în gura mare şi am pus vederea în poşetă pentru mai târziu – colecţia mea de scrisori şi vederi cu critici creştea întruna şi în curând nu avea să mai existe loc pe frigider pentru ele. Lily considera că e de rău augur să aduci acasă gândurile negative şi ostilitatea altora şi a clătinat din cap când am insistat că orice rău augur care a fost iniţial un gând îndreptat împotriva Mirandei nu putea decât să mă facă fericită.

Ultima scrisoare din mormanul masiv pe care aveam de gând să o analizez înainte de a mă apuca să trec prin cele două duzini de invitaţii pe care le primea zilnic Miranda era scrisă cu o caligrafie specific adolescentină, ba chiar cu inimioare în loc de puncte pe „i” şi cu desene cu chipuri zâmbitoare. Am avut de gând să o citesc în treacăt, dar ea nu s-a lăsat citită în treacăt: era prea tristă şi prea onestă – sângera, cerea îndurare şi suferea cât era pagina de lungă. Cele patru secunde obişnuite au venit şi au trecut şi eu citeam mai departe.

Dragă Miranda,

Numele meu e Anita şi am şaptesprezece ani şi sunt în ultimul an la liceul Barringer din Newark, New Jersey. Îmi e aşa de ruşine de corpul meu, deşi toată lumea îmi spune că nu sunt grasă. Vreau să arăt ca fotomodelele din revista ta. Aştept în fiecare lună să vină Runway *la poştă, deşi mama mea zice că e o prostie să îmi cheltuiesc toţi banii de buzunar pe o revistă de modă. Dar ea nu înţelege că am şi eu un vis, dar tu înţelegi, nu? E visul meu de când eram mică, dar nu cred că o să se împlinească. De ce, întrebi? Am sânii foarte plaţi şi fundul meu e mai mare decât al fotomodelelor tale, iar asta mă face să-mi fie foarte ruşine. Mă întreb dacă aşa vreau eu să îmi trăiesc viaţa şi răspund NU!!! pentru că vreau să mă schimb şi vreau să arăt bine şi să mă simt*

bine, aşa că am nevoie de ajutorul tău. Vreau să fac o schimbare pozitivă şi să mă uit în oglindă şi să îmi placă sânii mei şi fundul meu pentru că arată ca al fotomodelelor din cea mai bună revistă din lume!!!

Miranda, ştiu că eşti o persoană minunată şi editor de revistă de modă şi că mă poţi transforma într-o persoană nouă şi mai frumoasă şi, crede-mă, ţi-aş fi pe veci recunoscătoare pentru asta. Dar dacă nu mă poţi face o persoană nouă, poate poţi să-mi dai şi mie o rochie foarte, foarte, foarte drăguţă pentru o ocazie specială? Eu nu am întâlniri romantice cu nimeni, dar mama zice că e OK dacă o fată iese în oraş singură, aşa că aş vrea să o fac. Am o singură rochie veche, dar nu e de firmă sau ceva care să apară vreodată în Runway. Casele mele de modă preferate sunt Prada (#1), Versace (#2), John Paul Gotier (#3). Am eu mai multe favorite, dar astea sunt cele pe care le iubesc cel mai mult. Nu am nicio haină de la casele astea de modă şi nici nu le-am văzut vreodată în vreun magazin (nu sunt prea sigură că se vând haine din astea pe undeva prin Newark, dar dacă ştii vreunul, te rog să îmi spui ca să mă pot duce să mă uit la ele să văd şi eu de aproape cum arată), dar le-am văzut în Runway şi trebuie să spun că îmi plac la nebunie.

Nu te mai deranjez acum, dar vreau să ştii că şi dacă arunci scrisoarea mea la coş, eu tot rămân o mare admiratoare a revistei tale, pentru că

iubesc fotomodelele şi hainele şi totul şi, fireşte, te iubesc şi pe tine.

Cu sinceritate.
Anita Alvarez

P.S. Numărul meu de telefon e 973–555–3948. Poţi să-mi scrii sau să mă suni, dar te rog să o faci înainte de 4 iulie, că am mare nevoie de o rochie frumoasă în ziua aceea. TE IUBESC!!! Mulţumesc!!!

Scrisoarea mirosea a Jean Nate, dezinfectantul acela de toaletă cu miros acid folosit pe post de parfum de toate preadolescentele de pe întreg cuprinsul ţării. Dar nu asta mi-a pus un nod în gât şi mi-a strâns inima-n piept. Câte asemenea Anite existau oare în lume? Fete cărora viaţa le oferea atât de puţin, încât îşi măsurau valoarea, încrederea, întreaga existenţă după hainele şi fotomodelele pe care le vedeau în *Runway*? Câte altele ca ea se hotărâseră să o iubească necondiţionat pe femeia care realiza revista asta lună de lună – orchestratoarea unui asemenea mit seducător –, deşi ea nu merita o singură secundă de adoraţie din partea lor? Câte fete ca ea nu aveau nici cea mai vagă idee că obiectul adoraţiei lor era o femeie însingurată, profund nefericită şi adesea plină de cruzime care nu merita nici cea mai infimă frântură din afecţiunea şi atenţia pe care i-o acordau?

Mi-a venit să plâng pentru Anita şi pentru toate prietenele ei care iroseau atâta energie în încercarea de a se transforma într-o Shalom, sau Stella, sau Carmen, pentru a impresiona sau flata o femeie care doar le-ar lua scrisorile şi şi-ar da ochii peste cap sau ar ridica din umeri şi le-ar arunca, fără să se gândească o singură clipă la fata care aşternuse o parte din sufletul ei pe hârtia aceea. În loc de asta, am pus scrisoarea în sertarul biroului meu şi mi-am jurat să găsesc un mod de a o ajuta pe Anita. Părea mai disperată decât oricine scrisese vreodată la revistă şi era imposibil, cu atâtea ţoale care zăceau pretutindeni pe-aici, să nu găsesc o rochie decentă pe care să o poată purta la o întâlnire romantică pe care speram că o va avea în curând.

— Em, vreau să dau o fugă până la chioşcul de ziare din hol să văd dacă au adus *Women's Wear Daily.* Nu-mi vine să cred că au întârziat atâta cu ea. Vrei să-ţi aduc şi ţie ceva?

— Vrei să-mi aduci o Cola light? a întrebat ea.

— Sigur. Mă întorc într-un minut, am zis eu şi mi-am croit drum printre rafturile de haine de pe hol spre liftul de serviciu, de unde îi auzeam pe Jessica şi James care fumau şi se întrebau cine va fi invitat diseară la petrecerea dată de Miranda la Met.

Ahmed a reuşit, în sfârşit, să îmi dea un exemplar din *Women's Wear Daily,* ceea ce a constituit o imensă uşurare pentru mine, am

cumpărat o Cola light pentru Emily şi o cutie de Pepsi pentru mine, pe urmă însă m-am răzgândit şi am luat şi eu un Pepsi light. Diferenţa de gust şi plăcere nu justifica privirile şi/sau comentariile dezaprobatoare pe care aveam să le primesc cu siguranţă în drumul pe care îl aveam de parcurs între recepţie şi birou.

Eram atât de preocupată de analiza fotografiei color a lui Tommy Hilfiger de pe prima pagină, încât nici nu am observat că unul din lifturi se deschisese şi era disponibil. Cu colţul ochiului am prins o sclipire de verde, un verde foarte aparte. Demn de a fi observat mai cu seamă pentru că Miranda avea un costum Chanel de tweed exact în nuanţa respectivă, nuanţă pe care nu o mai văzusem până atunci, dar care îmi plăcea foarte mult. Şi, deşi am bănuit ceva, nu mi-am putut opri ochii să privească în lift, unde nu au fost extrem de surprinşi să constate că Miranda mă privea la rândul ei. Stătea acolo dreaptă, de parcă înghiţise un par, cu părul strâns sever, ca de obicei, cu ochii aţintiţi drastic asupra a ceea ce trebuie să fi fost faţa mea extrem de şocată. Nu aveam absolut nicio alternativă, trebuia să urc în lift împreună cu ea.

— Să bună dimineaţa, Miranda, am zis eu, dar vocea mea a fost un soi de şoaptă.

Uşile s-au închis în urma noastră: aveam să fim singurele persoane din lift pe durata întregii călătorii de şaptesprezece etaje. Nu mi-a spus

nimic, dar şi-a scos micul carneţel cu coperte de piele şi a început să-i întoarcă paginile. Am stat aşa, una lângă alta, în tăcerea care părea să devină din ce în ce mai adâncă şi totală cu fiecare secundă trecută de când nu-mi răspunsese. *Oare mă recunoaşte*? m-am întrebat eu. Era posibil ca ea să nu fie conştientă de faptul că sunt asistenta ei de şapte luni încoace – sau poate că şoptisem atât de încet încât nu mă auzise? Mă întrebam de ce nu mă chestionează pe loc în legătură cu articolul despre restaurant, sau dacă am primit mesajul ei privind comanda noilor farfurii, sau dacă totul e în ordine pentru petrecerea de astă-seară. Dar ea se comporta de parcă era absolut singură în lift, de parcă în spaţiul acela minuscul nu exista alături de ea nicio altă făptură omenească – sau, mai bine zis, niciuna care să merite salutul ei.

Abia după un minut întreg mi-am dat seama că nu mergeam nicăieri. O, Doamne! *Mă văzuse,* pentru că presupusese că aveam să apăs pe buton, dar pe mine uluirea mă încremenise prea tare ca să mă pot mişca. Am întins încet, temător mâna, am apăsat pe cifra şaptesprezece şi am aşteptat instinctiv să explodeze ceva. Dar am început imediat să lunecăm în sus şi nu eram prea sigură că ea observase că nu ne mişcasem până atunci.

Cinci, şase, şapte… Aveam senzaţia că liftului îi trebuie câte zece minute întregi ca să treacă de fiecare etaj, iar tăcerea începuse să-mi ţiuie în

urechi. Când am adunat destul tupeu în mine ca să arunc o privire în direcţia Mirandei, am constatat că ea mă analiza din cap până în picioare. Ochii i s-au fixat mai întâi asupra pantofilor mei, apoi a pantalonilor şi apoi a bluzei, după care au mers în sus, spre faţă şi păr, evitându-mi în tot acest timp privirea. Expresia întipărită pe faţa ei era una de dezgust pasiv, cum au detectivii aceia insensibilizaţi din serialul *Lege şi Ordine* atunci când dau de încă un cadavru schilodit şi însângerat. Am făcut o scurtă trecere mentală în revistă a propriei persoane şi m-am întrebat ce anume declanşase reacţia ei. O bluză stil militar, cu mâneci scurte, o pereche de jeanşi nou-nouţi marca Seven pe care mi-o trimiseseră gratis cei de la PR pentru simplul fapt că lucram la *Runway,* şi o pereche de sandale negre oarecum plate (numai cinci centimetri), deocamdată singurele încălţări care nu erau nici cizme, nici saboţi, nici adidaşi, dar cu care îmi puteam permite mai mult de patru plimbări la Starbucks pe zi fără să-mi ferfeniţesc picioarele. De regulă, încercam să port pantofii Jimmy Choo, pe care mi-i dăduse Jeffy, dar aveam nevoie de o zi pe săptămână să-mi alin durerea din tălpi. Părul îmi era curat şi prins în genul acela de coc voit dezordonat pe care Emily îl purta mereu fără vreun comentariu din partea ei, iar unghiile – deşi nedate cu ojă – erau lungi şi aveau o formă rezonabil de frumoasă. Mă răsesem la subraţ în ultimele patruzeci şi opt de ore. Şi, cel puţin

ultima dată când mă privisem în oglindă, nu găsisem nicio erupţie facială masivă. Ceasul meu Fossil era întors cu faţa în jos, pentru ca marca să-i fie lipită de încheietură pentru cazul în care cineva ar fi încercat să o citească, şi o scurtă verificare cu mâna dreaptă m-a convins că nu mi se vedea vreo bretea de la sutien. Atunci, care era problema? De ce anume se uita în felul ăsta la mine?

Doisprezece, treisprezece, paisprezece… liftul s-a oprit şi s-a deschis spre o altă zonă austeră de recepţie. O femeie de vreo treizeci şi cinci de ani s-a apropiat, dând să urce, dar s-a oprit la jumătate de metru de uşă când a văzut-o pe Miranda înăuntru.

— O, eu, ăă… s-a bâlbâit ea cu glas tare şi s-a uitat disperată în jur, în căutarea unui pretext ca să nu se urce în iadul nostru personal.

Şi, cu toate că pentru mine ar fi fost plăcut dacă ar fi urcat şi ea, am nădăjduit în taină că o să scape.

— Eu, ăă… a, da! Am uitat fotografiile pentru şedinţă, a reuşit în cele din urmă să îngaime, s-a răsucit pe pantofii ei foarte instabili marca Manolo şi a rupt-o la fugă înapoi spre biroul ei.

Miranda nu a părut să observe ceva şi, din nou, uşile s-au închis.

Cincisprezece, şaisprezece şi, în sfârşit – în sfârşit! şaptesprezece, unde uşile s-au deschis şi ne-am pomenit faţă în faţă cu un grup de asistenţi

de modă de la *Runway,* care porniseră să cumpere ţigări, Cola light şi grămada de ierburi care forma prânzul lor. Fiecare chip tânăr şi frumos era mai panicat decât celălalt şi mai să se calce-n picioare unul pe altul în graba frenetică de a se da la o parte din calea Mirandei. Au format o potecă exact la mijloc, cu trei dintre ei într-o parte şi doi în cealaltă, iar ea a catadicsit să treacă printre ei. Au rămas cu toţii încremeniţi, cu ochii după ea, iar mie nu mi-a rămas de făcut decât să pornesc în urma ei. Fără ca ea să observe, am gândit eu. Petrecusem înghesuite împreună într-o cutie de chibrituri de un metru pe un metru şi jumătate un răstimp care mi se păruse lung cât o nesuferită de săptămână, iar ea nici măcar nu luase act de prezenţa mea. Dar îndată ce am păşit pe coridor, s-a întors spre mine.

— Ahn-dre-ah? a întrebat, iar vocea ei a tăiat ca un cuţit tăcerea tensionată care umplea întregul spaţiu.

N-am răspuns, gândind că era doar o întrebare retorică, dar ea a aşteptat.

— Ahn-dre-ah?

— Da, Miranda?

— Ce pantofi porţi?

A pus uşurel o mână pe şoldul înveşmântat în tweed şi s-a zgâit la mine. Liftul plecase fără asistenţii de modă, prea încântaţi să o vadă – şi s-o audă! — pe Miranda Priestly în carne şi oase. Simţeam şase perechi de ochi aţintiţi asupra

picioarelor mele, care, deşi relaxate cu abia câteva clipe în urmă, începuseră acum să-mi ardă şi să mă mănânce sub dogoarea analizei intense a cinci asistenţi de modă şi a unui guru în domeniu.

Încordarea provocată de călătoria inopinată cu ea în lift (era prima dată) şi privirile neclintite ale tuturor acestor oameni m-au debusolat, aşa că atunci când Miranda m-a întrebat ce pantofi port, am crezut că poate *ea* îşi închipuie că nu sunt ai mei.

— Să ai mei? am întrebat fără să-mi dau seama decât după ce vorbele îmi ieşiseră pe gură că spusele mele sunau nu numai nerespectuos, ci de-a dreptul neobrăzat. Gaşca de Tocători a început să chicotească, până când Miranda şi-a întors mânia asupra lor:

— Mă întreb cum se face că imensa majoritate a asistenţilor mei de modă par a nu avea nimic mai bun de făcut decât să chicotească aici ca nişte fetiţe.

A început să arate cu degetul spre fiecare în parte, dat fiind că n-ar fi fost în stare să-şi amintească numele vreunuia dintre ei nici sub ameninţarea armei.

— Tu! s-a adresat ea cu severitate fetei noi şi zglobii care o vedea probabil pentru prima dată pe Miranda. Te-am angajat pentru aşa ceva, sau ca să alegi hainele pentru şedinţa foto din decorul de apartament?

Fata şi-a lăsat capul în jos şi a deschis gura să

îngaime o scuză, dar Miranda a pornit mai departe la atac:

— Şi tu! a zis ea şi s-a proptit drept în faţa lui Jocelyn, cea mai mare în rang dintre ele şi favorita redactorilor. Îţi închipui că nu există un milion de fete care ar vrea locul tău de muncă şi care se pricep la fel de bine la haine ca tine?

S-a dat un pas înapoi, iar privirea i s-a plimbat de sus până jos pe trupurile lor, oprindu-se asupra lor doar cât să le facă pe toate să se simtă grase, urâte şi prost îmbrăcate, după care le-a ordonat să se întoarcă la birourile lor. Ele au dat viguros din cap, cu frunţile plecate. Câteva au murmurat nişte scuze profunde în vreme ce se precipitau spre departamentul lor. Abia după ce au plecat toate mi-am dat seama că eram singure. Din nou.

— Ahn-dre-ah? Nu tolerez ca asistenta mea să îmi vorbească pe asemenea ton, a declarat ea şi a pornit spre uşa care dădea spre coridor.

Nu eram prea sigură dacă trebuie sau nu să merg după ea şi am sperat că Eduardo sau Sophy sau vreuna dintre fetele de la departamentul de modă a prevenit-o pe Emily că Miranda e în drum spre birou.

— Miranda, eu…

— Ajunge. S-a oprit la uşă şi s-a uitat la mine: Ai cui pantofi îi porţi? a întrebat cu o voce nu prea plăcută.

Am aruncat din nou o privire spre sandalele mele negre şi m-am întrebat cum să îi spun eu

celei mai stilate femei din emisfera occidentală că purtam o pereche de încălţări cumpărate de la Ann Taylor Loft. Încă o privire aruncată spre faţa ei şi am ştiut că nu-i pot spune aşa ceva.

— I-am cumpărat în Spania, am spus eu repede şi i-am evitat privirea. Dintr-un butic drăguţ din Barcelona, chiar lângă Las Ramblas, unde se găseau articole de încălţăminte cu acest nou model spaniol.

De unde naiba născocisem bazaconia asta?

A strâns pumnul, şi l-a pus pe gură şi şi-a înclinat capul. L-am văzut pe James apropiindu-se de uşa de sticlă din partea cealaltă, dar când a dat cu ochii de Miranda s-a răsucit pe călcâie şi a rupt-o la fugă înapoi.

— Ahn-dre-ah, aşa ceva e inacceptabil. Fetele mele trebuie să reprezinte revista *Runway,* şi pantofii ăştia nu reprezintă mesajul pe care vreau eu să îl transmit lumii. Găseşte nişte încălţări decente în Dulap. Şi adu-mi o cafea.

S-a uitat la mine şi s-a uitat la uşă, iar eu am înţeles că trebuie să întind mâna şi să i-o deschid, ceea ce am şi făcut. A intrat fără a spune mulţumesc şi a pornit spre birou. Aveam nevoie de bani şi de ţigări ca să mă duc după cafea, însă nimic nu merita gestul de a merge după ea ca o răţuşcă bătută „dar credincioasă, aşa că m-am întors din nou spre lift. Eduardo putea să mă împrumute cu cinci dolari pentru cafea, iar Ahmed putea să adauge încă un pachet de ţigări pe

factura revistei, aşa cum făcea de luni de zile încoace. Nu mă gândisem că ea avea să observe, dar vocea ei m-a trăsnit în moalele capului ca o lopată.

— Ahn-dre-ah!

— Da, Miranda?

M-am oprit locului şi m-am întors spre ea.

— Presupun că articolul despre restaurant pe care ţi l-am cerut se află pe biroul meu?

— Ăă, păi, de fapt am avut ceva probleme în a-l găsi. Să am vorbit cu toate ziarele şi se pare că niciunul nu a publicat un articol despre vreun restaurant asiatic în ultimele câteva zile. Îţi aminteşti, ăă, cumva numele restaurantului?

Fără să-mi dau seama, îmi ţineam răsuflarea în aşteptarea atacului.

Se pare că explicaţia mea o interesa prea puţin, pentru că a pornit din nou spre birou.

— Ahn-dre-ah, ţi-am spus deja că era în *The Post* – e chiar aşa greu de găsit?

Şi cu asta, dusă a fost. *The Post*? vorbisem cu redactorul lor pe teme culinare chiar azi-dimineaţă şi el jurase că nu existase niciun fel de articol care să se potrivească descrierii mele – nu se inaugurase nimic demn de consemnat în săptămâna respectivă. O luase razna, era lucru sigur, şi eu eram cea care va plăti.

Plimbarea după cafea nu a durat decât câteva minute, pentru că era miezul zilei, aşa că am simţit că-mi pot permite să petrec câteva minute

în plus sunându-l pe Alex, care lua pauza de prânz exact la douăsprezece şi jumătate. Din fericire, a răspuns la celular, aşa că nu a fost nevoie să stau din nou de vorbă cu ceilalţi profesori.

— Bună, iubito, cum merge ziua de azi?

Părea vesel nevoie mare, aşa că eu mi-am impus să nu mă enervez.

— Nemaipomenit deocamdată, ca întotdeauna, îmi place la nebunie aici. Mi-am petrecut ultimele cinci ore vânând un articol imaginar visat de o femeie nebună care s-ar sinucide mai degrabă decât să recunoască vreodată că s-a înşelat. Tu?

— Ei bine, am avut parte de o zi grozavă. Îţi aduci aminte că ţi-am povestit despre Shauna?

Am dat din cap la telefon, deşi nu mă vedea. Shauna era una dintre fetiţele din clasa lui, care încă nu scosese niciun cuvânt în clasă şi, fie că o ameninţa, fie că o mituia, fie că lucra personal cu ea, Alex nu reuşise să o facă să vorbească. Aproape că-şi ieşise din minţi de furie atunci când un funcţionar de la protecţia socială o adusese în clasă după ce descoperise că, deşi avea nouă ani, nu fusese niciodată la şcoală, şi pe Alex ideea de a o ajuta îl obseda de atunci.

— Ei bine, se pare că acum nu-i mai tace gura! Tot ce i-a trebuit a fost doar puţină muzică. Am chemat un cântăreţ de muzică folk azi, să cânte la chitară ceva pentru copii, şi Shauna a început să cânte cu ceilalţi. Şi, odată spartă gheaţa, stă acum la taclale cu toţi ceilalţi. Ştie englezeşte. Are un

vocabular potrivit pentru vârsta ei. E totalmente, absolutamente normală!

Încântarea lui evidentă m-a făcut să zâmbesc şi, brusc, mi s-a făcut dor de el. Un dor ca atunci când te vezi cu cineva în mod regulat şi frecvent, dar nu ai relaţionat cu el la un nivel semnificativ. Fusese o mare surpriză pentru el să vin atunci neanunţată, dar, ca de obicei, fusesem mult prea stresată ca să fiu o tovarăşă plăcută de conversaţie. Înţeleseserăm amândoi că trebuia, inerent, să aşteptăm să-mi execut sentinţa, să-mi închei anul de servitudine, să aşteptăm ca totul să reintre în normal după aceea. Dar îmi era dor de el. Şi încă mă simţeam destul de vinovată din pricina lui Christian.

— Felicitări! Nu că aveai nevoie de vreo dovadă că eşti un profesor extraordinar, dar ai primit-o! Ar trebui să fii fericit.

— Da, e minunat.

Am auzit sunând de intrare pe fundal.

— Uite ce e, mai e valabilă oferta aceea să mergem undeva în seara asta – doar noi doi? am întrebat eu, în speranţa că nu-şi făcuse alte planuri, dar pe jumătate aşteptându-mă să şi le fi făcut.

După ce mă extrăsesem din pat de dimineaţă, în timp ce îmi târâiam trupul extenuat şi îndurerat spre duş, el îmi spusese că ar vrea să închirieze un film diseară, să comande ceva de mâncare şi să stăm acasă. Eu mormăisem drept răspuns ceva de

un sarcasm care nu-şi avea rostul – cum că nu merită să facă efortul, pentru că oricum n-o să ajung acasă decât foarte târziu şi o să adorm pur şi simplu şi că măcar unul din noi ar trebui să se bucure de viaţă vineri seara. Acum voiam să-i spun că fusesem furioasă pe Miranda, pe *Runway,* pe mine însămi, dar nu pe el şi că nu doream nimic altceva decât să mă ghemuiesc pe canapea şi să mă giugiulesc cu el timp de cincisprezece ore.

— Sigur că da. A părut surprins, dar mulţumit. Ce-ar fi să te aştept la tine acasă şi pe urmă să ne hotărâm ce facem? O să îi ţin de urât lui Lily până ajungi tu.

— Sună absolut perfect. Şi c-un drum, o să afli totul despre Băiatul Freudian.

— Cine?

— N-are importanţă. Trebuie să o iau din loc. Regina n-o să aştepte mai mult cafeaua ei. Ne vedem diseară – abia aştept.

Eduardo mi-a permis să intru după ce i-am cântat doar două strofe – la alegerea mea – din cântecul We *Did't Start The Fire,* iar Miranda vorbea agitată la telefon când i-am pus cafeaua pe colţul din stânga biroului ei. Mi-am petrecut tot restul după-amiezii certându-mă cu toţi asistenţii şi redactorii pe care i-am putut găsi la *New York Post,* insistând că eu le cunosc ziarul mai bine decât ei înşişi şi că aş putea, vă rog frumos, să obţin articolul despre restaurantul asiatic pe care

îl publicaseră în ziua precedentă?

— Domnişoară, ţi-am spus de zece ori şi îţi spun din nou: *nu am publicat un asemenea articol despre un asemenea restaurant.* Ştiu că domnişoara Priestly e o femeie nebună şi nu mă îndoiesc că îţi face viaţa iadul pe pământ, dar nu am cum să scot un articol de unde nu e. Înţelegi?

Răspunsul ăsta venise într-un sfârşit din partea unui colaborator care, deşi lucra la *Page Six,* fusese însărcinat cu misiunea de a găsi articolul acela, ca să scape de mine. Fusese răbdător şi dornic să mă ajute, dar se săturase de activitate de caritate pe ziua de azi. Emily vorbea pe cealaltă linie cu unul dintre redactorii colaboratori pe probleme culinare de la ziarul lor, iar eu îl obligasem pe James să îl sune pe unul dintre foştii lui amanţi, care lucra în departamentul de publicitate de acolo, ca să afle dacă putea face ceva, orice, să mă ajute. Era deja ora trei din ziua *de după* ce îmi ceruse ceva şi era pentru prima dată când nu obţinusem imediat acel ceva pentru ea.

— Emily! a strigat Miranda din biroul ei înşelător de luminos.

— Da, Miranda? am răspuns amândouă şi am sărit de pe scaune ca să vedem căreia din noi i se adresează.

— Emily, aud că vorbeşti cu cineva de la *Post*? a zis ea şi s-a uitat în direcţia mea.

Adevărata Emily a părut uşurată şi s-a aşezat

la loc.

— Da, Miranda, tocmai am închis telefonul. De fapt, am vorbit cu trei persoane de acolo şi insistă cu toţii că nu au publicat niciun articol despre vreun restaurant asiatic din Manhattan în ultima săptămână. Poate a fost săptămâna trecută?

Am înaintat acum până aproape de biroul ei, cu capul plecat suficient ca să mă pot zgâi la pantofii negri Jimmy Choo cu barete pe gleznă şi toc de zece centimetri pe care Jeffy mi-i dăduse arborând un aer de superioritate.

— Manhattan? A părut nelămurită şi ofuscată în acelaşi timp. A zis cineva ceva de Manhattan?

Era rândul meu să fiu confuză.

— Ahn-dre-ah, ţi-am spus de cel puţin cinci ori că articolul era despre un restaurant nou din *Washington.* Întrucât o să fiu acolo săptămâna viitoare, vreau să-mi faci o rezervare.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi buzele ei au format ceva care poate fi descris doar drept zâmbet veninos:

— Ce anume în sarcina asta de serviciu ţi se pare atât de dificil?

Washington? Îmi spusese de cinci ori că restaurantul era în *Washington*? Nu prea cred. Clar, ori era pe punctul de a-şi pierde minţile, ori îi făcea o plăcere sadică să mă vadă pe mine pierzându-mi-le. Dar eu fiind idioata drept care mă lua, am vorbit iar pe negândite:

— O, Miranda, sunt foarte sigură că *The New*

York Post nu scrie articole despre restaurantele din Washington. Se pare că ei nu vizitează şi nu scriu articole decât despre localuri situate în New York.

— Şi tu îţi închipui că e amuzant ce spui, Ahn-dre-ah? Asta numeşti tu simţ al umorului?

Zâmbetul îi dispăruse şi se aplecase înainte în scaun, cu înfăţişarea unui vultur flămând care se roteşte nerăbdător în jurul prăzii.

— Să nu, Miranda, m-am gândit doar că…

— Ahn-dre-ah, după cum ţi-am explicat *de zece ori deja,* articolul pe care îl caut e în *Washington Post.* Ai auzit de ziarul acela mititel, nu? Aşa cum New York-ul are *The New York Times,* tot aşa Washington D.C. are, la rândul lui, ziarul propriu. Vezi cum merg treburile?

Vocea ei era deja dincolo de batjocură: era incredibil de dispreţuitoare, părea la un pas de a-mi vorbi pe silabe, cum te-ai adresa unui bebeluş.

— Ţi-l aduc imediat, am declarat eu cât am putut de calm şi am ieşit în tăcere din birou.

— Oh, şi, Ahn-dre-ah?

Mi-a sărit inima din piept, iar stomacul meu s-a întrebat dacă va fi în stare să suporte o nouă „surpriză”.

— Mă aştept să fii diseară la petrecere, ca să întâmpini oaspeţii. Asta-i tot.

M-am uitat la Emily, care părea absolut, total uluită, iar fruntea ei încreţită dovedea că sarcina asta constituise pentru ea o surpriză la fel de mare

ca şi pentru mine.

— Am auzit eu bine? i-am şoptit lui Emily, care nu a putut decât să dea din cap şi să-mi facă semn să vin la biroul ei.

— Mi-a fost teamă că o să se întâmple asta, a şoptit ea cu gravitate, ca un chirurg care spune familiei îngrijorate că a descoperit ceva teribil de grav după ce a deschis cavitatea toracică a bolnavului.

— Imposibil, nu vorbeşte serios. E vineri şi e ora patru. Petrecerea începe la ora şapte. E o petrecere la ţol festiv, pentru numele lui Dumnezeu – nu poate să creadă că pot veni.

M-am uitat din nou la ceas fără a-mi crede ochilor şi m-am străduit să-mi reamintesc cu exactitate cuvintele ei.

— O, vorbeşte foarte serios, a zis ea şi a ridicat receptorul. Te ajut şi eu, OK? Tu du-te şi caută articolul acela în *Washington Post* şi dă-i un exemplar înainte să plece. Un o să vină cât de curând să o ducă acasă pentru machiaj şi coafat. Îţi găsesc eu o rochie şi tot ce-ţi mai trebuie pentru diseară. Nu-ţi face griji. Ne descurcăm noi.

A început să formeze cu iuţeală numere de telefon şi să şoptească instrucţiuni care păreau extrem de urgente. Eu am rămas acolo holbându-mă la ea, dar ea *a* fluturat o mână în direcţia mea, fără a ridica însă privirea, şi aşa am revenit la realitate.

— Du-te, a şoptit ea şi s-a uitat la mine cu o

rară expresie de simpatie.

Şi m-am dus.

14

— Nu poţi să apari într-un taxi, mi-a spus Lily în timp ce eu mă dădeam disperată pe gene cu noul rimei Maybelline Great Lash. E o petrecere la ţol festiv. Cheamă o maşină de serviciu, pentru numele lui Dumnezeu.

S-a uitat la mine încă vreun minut sau două, după care mi-a luat rimelul din mână şi mi-a făcut semn să închid ochii.

— Presupun că ai dreptate, am oftat, dar încă refuzam să cred că seara mea de vineri avea să fie irosită într-o rochie de gală la Met, în întâmpinarea unor tipi-bogaţi – dar-tot-ţopârlani din Georgia şi Carolina de Sud, cu o grămadă de zâmbete false pe faţa mea prost machiată.

Anunţul îmi lăsase numai trei ore ca să găsesc o rochie, să cumpăr o trusă de machiaj şi să-mi refac planurile pentru weekend, aşa că, în toată nebunia asta, uitasem să rezolv şi problema transportului.

Din fericire, faptul de a lucra la una dintre cele mai mari reviste de modă din ţară (locul de muncă pentru care un milion de fete ar face moarte de om!) îşi avea avantajele lui, aşa că la 4:40 p.m. eram făloasa purtătoare a unei rochii negre Oscar de la Renta lungă până la pământ,

oferită cu amabilitate de Jeffy, îngrijitor al Dulapului şi iubitor al tuturor articolelor vestimentare de damă („Fetiţo, dacă e să fie ţol festiv, ia aici o rochie Oscar şi cu asta, basta. Şi acum, lasă ruşinea deoparte, scoate pantalonii de pe tine şi încearcă rochia asta, de dragul lui Jeffy”. Am început să desfac nasturii pantalonilor, iar el a strâmbat din nas. L-am întrebat dacă găsea trupul meu, pe jumătate dezgolit, chiar atât de respingător, la care el mi-a răspuns că nu, bineînţeles; doar conturul vizibil al chiloţilor prin pantaloni i se părea dezgustător). Asistenţii de modă comandaseră deja o pereche de pantofi argintii Manolo mărimea mea şi cineva de la accesorii îmi şi alesese o foarte elegantă poşetă argintie Judith Leiber, cu un lănţişor lung, care clinchetea delicat. Eu îmi exprimasem preferinţa pentru o poşetă Calvin Klein, prea puţin apreciată la valoarea ei, sugestie la care ei au pufnit de indignare şi mi-au înmânat produsul Judith. Stef încă stătea pe gânduri dacă trebuie să port un colier sau un pandantiv, iar Allison, nou-promovata redactor de frumuseţe, vorbea la telefon cu manichiurista care venea la birou în situaţii de urgenţă.

— O să ţi se facă manichiura în sala de şedinţe la ora 4:45, mi-a comunicat Allison când am răspuns la telefon. Porţi o rochie neagră, nu? insistă să-ţi dea cu ojă Chanel nuanţa Ruby Red. Spune-i să factureze pe departamentul nostru.

Întreg biroul lucrase într-un ritm aproape frenetic spre a mă face să arăt acceptabil pentru festivitatea de mare gală din seara aceea. Şi făcuseră asta, desigur, nu pentru că mă adorau într-atât încât să se omoare cu ajutorul, ci pentru că ştiau că Miranda autorizase transformarea şi erau nerăbdători să-i demonstreze nivelul ridicat al bunului-gust şi al clasei lor.

Lily şi-a terminat acţiunea caritabilă într-ale machiajului, iar eu m-am întrebat în treacăt dacă nu cumva arătam ridicol într-o rochie Oscar de la Renta până la pământ şi dată cu ruj roz-bombon Bonne Belle. De bună seamă, dar refuzasem toate ofertele privind trimiterea unei experte în machiaj la mine acasă. Întreg personalul încercase să insiste – niciunul prea subtil dar refuzasem cu obstinaţie. Până şi eu aveam nişte limite.

M-am bălăbănit în dormitor pe pantofii mei Manolo cu tocuri de zece centimetri şi l-am sărutat pe frunte pe Alex. El abia dacă şi-a ridicat privirea de pe revista pe care o citea.

— Ajung sigur acasă înainte de unsprezece, aşa că o să putem merge pe undeva să cinăm sau să bem ceva, OK? Îmi pare rău că s-a-ntâmplat aşa, zău îmi pare rău. Dacă te hotărăşti să te duci pe undeva cu băieţii, sună-mă şi vin şi eu mai târziu, OK?

Venise, aşa cum promisese, direct de la şcoală ca să petrecem seara împreună şi nu fusese deloc încântat atunci când ajunsesem şi eu acasă cu

vestea că el n-are decât să-şi facă planuri despre cum să petreacă o seară relaxantă acasă, dar ca eu nu aveam să fac parte din planurile cu pricina. Acum stătea pe balcon, citea un exemplar din revista *Vanity Fair* adus de mine de la birou şi bea berea pe care Lily o păstra în frigider pentru eventualii oaspeţi. Abia după ce îi explicasem că trebuie să lucrez în seara aceea, observasem că Lily nu e acolo.

— Unde e? l-am întrebat. Nu are ore şi toată vara nu lucrează vinerea.

Alex a tras o duşcă din berea blondă şi a ridicat din umeri.

— Presupun că e aici. Uşa ei e închisă, dar am văzut mai devreme un tip pe-aici.

— Un tip? Poţi să vorbeşti ceva mai la obiect? Ce tip?

M-am întrebat dacă nu cumva intrase cineva prin efracţie, sau dacă Băiatul Freudian fusese, în cele din urmă, invitat acasă.

— Nu ştiu, dar arată ceva de speriat. Tatuaje, inele şi belciuge prin tot corpul, tricou fără mâneci, mă rog, tot tacâmul. Nu-mi pot închipui unde l-a agăţat şi pe-ăsta.

Şi a mai tras, nonşalant, o duşcă de bere.

Nici *eu* nu-mi puteam închipui unde îl agăţase, ţinând cont de faptul că o lăsasem, în seara din ajun, la ora unsprezece, în compania unui tip foarte politicos pe nume William, care, cât îmi dădusem eu seama, nu era genul tatuaje-şi-

tricouri-fără-mâneci.

— Alex, hai să vorbim serios! Adică îmi spui că un criminal îmi umblă prin apartament – criminal care s-ar putea să fi fost invitat aici sau nu-şi ţie nu-ţi pasă? Dar e ridicol! Trebuie să facem ceva, am zis eu, după care m-am ridicat de pe scaun şi m-am întrebat, ca întotdeauna, dacă nu cumva mişcarea asta avea să producă desprinderea balconului şi prăbuşirea lui în abis.

— Andy, stai liniştită. Omul, în mod clar, *nu* e un criminal. A răsfoit revista şi a continuat: O fi el un golan şi-un ciudat, dar nu e criminal.

— Grozav, asta e chiar al dracului de grozav. Şi acum, ai de gând să vii să vedem ce se petrece, sau o să stai acolo toată noaptea?

El a refuzat în continuare să mă privească şi aşa am înţeles cât îl enervase modificarea programului acelei seri. Lucru de înţeles, fireşte, dar şi eu eram la fel de enervată că trebuie să lucrez şi nu puteam face absolut nimic în privinţa asta.

— Ce-ar fi să mă chemi doar dacă ai nevoie de mine?

— Foarte bine, am pufnit eu şi am făcut ceva paradă de iritare. Dar să nu ai mustrări de conştiinţă dacă-mi vei găsi trupul dezmembrat pe pardoseala de la baie. Nu e mare scofală, zău aşa…

M-am uitat prin apartament, în căutarea unor indicii care să dovedească prezenţa tipului.

Singurul obiect care părea neobişnuit era sticla goală de Ketel One din chiuvetă. Chiar reuşise ea să cumpere, să deschidă şi să bea de una singură o sticlă întreagă de votcă azi-noapte, după ora douăsprezece? Am bătut la uşă. Niciun răspuns. Am bătut ceva mai insistent şi am auzit o voce de bărbat afirmând faptul extrem de evident că cineva bate la uşă. Când am constatat că tot nu răspunde nimeni, am apăsat pe clanţă.

— Alo? E cineva acolo? am întrebat eu şi am încercat să nu mă uit înăuntru, dar nu am reuşit să rezist mai mult de cinci secunde.

Privirea mea a trecut la repezeală peste două perechi de jeanşi aruncate grămadă pe podea, peste un sutien agăţat de scaunul de la birou şi peste scrumiera care se răsturnase, ceea ce făcea ca întreaga cameră să pută ca o cameră de cămin studenţesc, după care s-a îndreptat direct spre pat, unde cea mai bună prietenă a mea era lungită pe-o parte, cu spatele la mine, goală puşcă. Un tip cu aspect bolnăvicios, cu buza de sus transpirată şi părul slinos, se amalgamase în cearşafurile ei: zecile de tatuaje înspăimântătoare care se întindeau şi se învârtejeau pe tot corpul îi ofereau un camuflaj perfect pe plapuma ei verde cu bleu. Avea un belciug prins de o sprânceană, o grămadă de obiecte metalice îi atârnau de urechi şi două ţepuşe îi ieşeau din bărbie. Din fericire, avea pe el nişte chiloţi, dar păreau atât de vechi şi răpciugoşi, încât aproape – aproape – că mi-am

dorit să nu-i fi avut nici pe-ăştia. A scos ţigara din gură, a expirat îndelung şi a adresat aproximativ în direcţia mea un salut din cap.

— Salut, a zis el şi mi-a făcut un semn de salut cu ţigara. Eşti amabilă să închizi uşa aia, pr'etino?

Ce? „Pr'etino”? Australianul ăsta slinos chiar îşi permitea să fie obraznic cu *mine?*

— Fumezi cumva iarbă? am întrebat eu, fără să mă mai intereseze bunele maniere şi altele asemenea şi fără să fiu deloc speriată.

Era mai scund decât mine şi nu putea cântări mai mult de şaizeci de kilograme – din câte îmi dădeam eu seama, cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era să mă atingă. M-am scuturat de scârbă imaginându-mi miile de feluri în care el o atinsese deja pe Lily, care dormea încă adânc în umbra lui protectoare.

— Cine dracu’ îţi închipui tu că eşti? Asta este apartamentul *meu* şi aş dori să pleci. Acum! am adăugat eu, cu o infuzie de curaj dată de grabă: aveam la dispoziţie exact o oră ca să devin superbă pentru cea mai stresantă seară din cariera mea, iar caraghiosul ăsta nu făcea parte din planul meu de acţiune.

— *Faaatăăă!* Şezi blândă, a zis el şi a inhalat din nou din ţigară. Se pare că pr'etina ta nu vrea să plec…

— Ar vrea să pleci dacă AR FI, DIN ÎNTÂMPLARE, TREAZĂ, NENOROCITULE! am urlat eu, oripilată de ideea că Lily făcuse – fără

doar şi poate – sex cu tipul ăsta. Te asigur că vorbesc în numele amândurora atunci când îţi zic să IEŞI DRACULUI DIN APARTAMENTUL NOSTRU!

Am simţit o mână pe umăr, m-am răsucit rapid pe călcâie şi am dat de Alex, care arbora o expresie preocupată şi analiza din ochi situaţia.

— Andy, ce-ar fi să te duci tu să faci un duş şi să mă laşi pe mine să mă ocup de treaba asta, OK?

Deşi nimeni nu-l putea considera un tip solid, părea un veritabil luptător profesionist în comparaţie cu scârboşenia aceea emaciată care acum îşi freca metalele faciale de spinarea nudă a prietenei mele.

— VREAU. SĂ. PLECE., am precizat eu, ca să fiu sigură că am fost bine înţeleasă, DIN. APARTAMENTUL. MEU.

— Da, ştiu, şi cred că el e deja gata de plecare, nu-i aşa, amice? a întrebat Alex cu vocea aceea liniştitoare pe care ai folosi-o ca să-i vorbeşti unui câine turbat pe care ţi-e teamă să nu-l enervezi.

— *Aaaaaaaamiiiiiiiceeeeeee,* nicio problemă. Mă distram şi eu un pic cu Lily, atâta tot. Ea m-a agăţat aseară la Au Bar – întreabă pe oricine, or să-ţi spună că aşa e. M-a implorat să vin cu ea.

— Nu mă îndoiesc, a continuat Alex liniştitor. Când vrea, e o fată foarte prietenoasă, dar uneori se îmbată prea tare ca să mai ştie ce face. Aşa că, în calitate de prieten al ei, va trebui să te rog să pleci acum.

Ticălosul şi-a stins ţigara şi şi-a săltat cu un gest teatral braţele în aer, prefăcându-se că se predă.

— Nicio problemă, amice. Fac doar un duşuleţ rapid, îmi iau ca lumea la revedere de la micuţa mea Lily şi pe urmă o iau din loc.

Şi-a dat picioarele jos din pat şi s-a întins după un prosop atârnat lângă biroul ei.

Alex a înaintat, i-a luat rapid prosopul din mâini şi l-a privit drept în ochi.

— Nu. Cred că ar trebui să pleci acum. În clipa asta.

Şi, într-un fel în care nu l-am văzut niciodată acţionând în cei aproape trei ani de când ne cunoşteam, s-a proptit drept în faţa Băiatului Hidos şi a făcut în aşa fel ca înălţimea lui să insinueze ameninţarea pe care o intenţionaseră cuvintele.

— Amice, nicio problemă. Am şters-o d’acia, a cârâit el, după ce i-a aruncat o privire lui Alex şi a realizat că e nevoit să-şi sucească gâtul ca să se uite în sus la faţa lui. Mă îmbrac acuşica şi ies pe uşă afară.

Şi-a luat jeanşii de pe podea şi şi-a dibuit tricoul trenţăros sub trupul încă dezgolit al lui Lily. Ea s-a mişcat când tipul a tras tricoul şi, câteva secunde mai târziu, a reuşit să-şi deschidă ochii.

— Acoper-o! a poruncit Alex cu asprime, pe un ton care arăta în mod clar că îi place deja rolul de

bărbat-autoritar-aflat-la-cârmă.

Şi, fără comentarii, Băiatul Hidos a tras pătura până peste umerii ei, în aşa fel încât au rămas la vedere numai buclele negre.

— Ce se petrece aici? a întrebat Lily cu voce răguşită, străduindu-se să-şi menţină ochii deschişi.

S-a întors şi m-a văzut pe mine tremurând de furie în pragul uşii, pe Alex în diversele lui posturi de autoritate masculină şi pe Băiatul Hidos care se precipita să-şi lege şireturile adidaşilor lui Diadora albastru cu galben-canar, ca să iasă dracului de acolo înainte ca lucrurile să ia cu adevărat o întorsătură urâtă. Prea târziu. Privirea ei s-a oprit asupra Băiatului Hidos.

— Tu cine dracu’ eşti? l-a întrebat ea şi s-a ridicat în capul oaselor, fără măcar să-şi dea seama că rămăsese goală puşcă.

Alex şi cu mine ne-am întors instinctiv privirile în timp ce ea şi-a adunat, şocată, pătura pe ea, dar Băiatul Hidos a rânjit lasciv şi s-a holbat pofticios la sânii ei.

— Iubito, vrei să spui că acu nu-ţi mai aduci aminte cine sunt? a întrebat el, iar accentul lui australian mi se părea din ce în ce mai puţin adorabil. Ai ştiut foarte bine cine sunt azi-noapte.

S-a dus la pat şi mi s-a părut că e pe punctul de a se aşeza lângă ea, dar Alex l-a înhăţat de braţ şi l-a ridicat la verticală.

— Afară. Acum. Altfel o să mă văd nevoit să te

car chiar eu afară, a poruncit el, arborând o mină dură şi foarte drăgălaşă şi, nu în mică măsură, mândră de propria persoană.

Băiatul Hidos şi-a zvârlit braţele în aer şi a scos un chiţăit.

— Am plecat d'acia. Sună-mă, Lily. Ai fos grozavă azi-noapte.

A pornit rapid spre ieşire, cu Alex pe urmele lui.

— Mă frate, da' arzoaică mai e fata asta, l-am auzit spunându-i lui Alex chiar înainte ca el să îi trântească uşa în nas, dar se pare că Lily nu a auzit. Şi-a tras un tricou pe ea şi a reuşit să se extragă din pat.

— Lily, cine dracu' e ăsta? E cel mai mare dobitoc pe care l-am văzut în viaţa mea, ca să nu mai spun că e şi absolut *dezgustător.*

Ea a clătinat încet din cap şi părea că se concentrează foarte profund în încercarea de a-şi aduce aminte cum anume intrase tipul în viaţa ei.

— Dezgustător. Ai dreptate, e absolut dezgustător şi n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat. Îmi aduc aminte că tu ai plecat aseară şi că eu am rămas să stau de vorbă cu un tip foarte drăguţ, care purta un costum – beam Jaeger, n-aş putea să spun de ce-şi asta e tot.

— Lily, îţi dai seama ce beată trebuie să fi fost ca să accepţi nu numai să faci sex cu cineva care arată în halul ăsta, dar să-l şi aduci în apartamentul nostru?

Mie mi se părea că spun ceva de-a dreptul evident, dar ochii ei s-au mărit când şi-a dat, brusc, seama ce se petrecuse.

— Crezi că am făcut sex cu el? a întrebat ea cu glas moale, refuzând să accepte un fapt care părea cert.

Cele spuse de Alex în urmă cu câteva luni mi-au revenit în minte: Lily bea, într-adevăr, mai mult decât de obicei – totul dovedea asta. Lipsea în mod regulat de la cursuri, fusese arestată, iar acum adusese acasă cel mai înspăimântător avorton pe care îl văzusem în viaţa mea. Şi mi-am amintit şi mesajul pe care unul dintre profesorii ei îl lăsase pe robotul nostru imediat după examenele finale, în care zicea că lucrarea de sfârşit de an a lui Lily fusese cam abulică, lipsise de la prea multe cursuri şi predase totul prea târziu ca să mai poată primi calificativul „A” pe care l-ar fi meritat altminteri. Am decis că trebuie să discut cu mare grijă cu ea.

— Lil, scumpa mea, nu cred că tipul ăsta e problema. Cred că băutura a dus la toate astea.

A început să îşi perie părul şi abia atunci mi-am dat seama că era ora şase în acea după-amiază de vineri şi că ea abia la acea oră se dădea jos din pat. Nu a protestat, aşa că am continuat.

— Nu că aş avea ceva împotriva băuturii, am zis şi m-am străduit să păstrez calm tonul conversaţiei. În mod clar, nu sunt contra băuturii. Mă întreb doar dacă lucrurile nu au scăpat un

picuţ de sub control în ultima vreme, mă înţelegi? Totul e OK la cursuri?

A deschis gura să spună ceva, dar Alex şi-a băgat capul pe uşă şi mi-a înmânat telefonul, care suna strident.

— Ea e, a zis el şi a ieşit din nou.

Aîhhh! Ce talent avea femeia asta să-mi distrugă viaţa!

— Iartă-mă, i-am zis lui Lily şi m-am uitat cum pe ecran se vedeau cuvintele MP MOBIL. Nu îi trebuie decât o secundă ca să mă umilească sau să mă bălăcărească pentru ceva, aşa că ţine minte ce voiai să spui.

Lily a pus jos peria şi s-a uitat la mine cum răspund.

— Biroul Mira…

Răspunsesem din nou de ca şi cum aş fi fost la birou.

— Andrea la telefon, m-am corectat şi m-am pregătit de atac.

— Andrea, ştii că te aştept acolo diseară la ora şase şi jumătate, nu-i aşa? a lătrat ea la telefon, fără o vorbă de salut sau de identificare.

— Să păi… înainte ai spus ora şapte. Mai trebuie să…

— Am spus şase şi jumătate înainte şi o spun din nou. *Şaaasee şiii jumăăăătaaate.* Ai priceput?

Clic. Închisese telefonul. M-am uitat la ceas. 6: 05 p.m. Ei da, asta era o problemă.

— Vrea să fiu acolo peste douăzeci şi cinci de

minute, m-am adresat eu nimănui anume.

Lily părea uşurată că ceva îmi distrăgea atenţia de la discuţie.

— Atunci, hai să te pregătesc de plecare, OK?

— Eram în toiul unei conversaţii şi discutam despre ceva important. Ce voiai să spui mai înainte?

Cuvintele erau cele potrivite, dar ne era clar amândurora că gândurile mele se aflau deja la un milion de kilometri depărtare. Ştiam că nu mai aveam timp de duş, aşa că acum dispuneam de cincisprezece minute ca să mă îmbrac de gală şi să urc într-o maşină.

— Vorbesc serios, Andy, trebuie să pleci. Du-te şi te pregăteşte – stăm mai târziu de vorbă.

Şi, din nou, nu mi-a rămas de făcut decât să mă mişc repede, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, aşa că am intrat rapid în rochie, mi-am dat cu peria prin păr şi m-am străduit să asociez câteva nume la pozele pe care Emily mi le scosese la imprimantă în cursul zilei. Lily urmărea toate astea cu un vag aer amuzat, dar ştiam că îşi face griji în legătură cu incidentul cu Băiatul Hidos, iar eu mă simţeam teribil de prost pentru că nu mă puteam ocupa imediat de treaba asta. Alex vorbea la telefon cu fratele lui mai mic şi se chinuia să îl convingă că era într-adevăr prea tânăr ca să meargă la film de la ora nouă seara şi că mama lor nu dădea dovadă de cruzime atunci când îi interzicea asta.

L-am sărutat pe obraz, iar el a fluierat după mine şi mi-a spus că probabil o să cineze pe undeva cu câţiva prieteni, dar să-l sun mai târziu dacă voiam să ne vedem, apoi m-am repezit – în măsura în care aşa ceva e posibil pe pantofi cu toc cui – în living, unde Lily ţinea în mâini o pelerină superbă de mătase neagră. M-am uitat întrebător la ea.

— Ceva cu care să te acoperi în seara ta de mare gală, a fredonat ea şi a scuturat-o ca pe un cearşaf. Vreau ca Andy a mea să arate la fel de sofisticată ca toţi ţopârlanii ăia plini de bani din Carolina, pe care o să-i servească în seara asta ca ultima chelneriţă. Bunica mi-a cumpărat-o cu ani în urmă, ca să o port la nunta lui Eric. Nu mă pot hotărî dacă e superbă sau oribilă, dar e destul de festivă şi e Chanel, aşa că o să se potrivească.

Am îmbrăţişat-o.

— Promite-mi doar că dacă Miranda mă omoară pentru că spun ceva care nu trebuie spus, o să arzi rochia asta şi o să mă îngropi în pantalonii mei maro de trening. Promite-mi!

Ea a înhăţat rimelul şi a început să mă machieze.

— Arăţi grozav, Andy, zău că da. N-am crezut niciodată că o să te văd într-o rochie Oscar la una dintre petrecerile Mirandei Priestly, dar, ce pot să spun, ai look-ul potrivit.

Mi-a înmânat poşeta Judith Leiber, enervant de strălucitoare şi cu lanţul prea lung, şi mi-a

deschis uşa:

— Distracţie plăcută!

Maşina mă aştepta la intrarea în clădire, iar John – care începea să devină un veritabil pervers de mâna-ntâi – a fluierat admirativ în timp ce şoferul îmi deschidea portiera.

— Fă-i praf pe toţi, gagico, a strigat după mine şi mi-a făcut exagerat cu ochiul. Ne vedem diseară târziu.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde mă duceam, fireşte, dar era liniştitor faptul că măcar îşi închipuia că o să mă întorc acasă. *Poate n-o să fie chiar aşa de rău,* am gândit eu şi m-am lăsat pe spate pe bancheta moale a maşinii de la firmă. Dar chiar atunci rochia mi s-a ridicat până peste genunchi şi picioarele au luat contact cu pielea rece ca gheaţa, aşa că am sărit în sus. *Sau poate o să fie oribil, exact cum îmi închipui?*

*

* * *

Şoferul a sărit din locul lui şi a alergat să îmi deschidă portiera, dar când a ajuns acolo eu eram deja în picioare pe trotuar. Mai fusesem o dată la Met, când făcusem o excursie la New York cu mama şi cu Jill ca să vizităm câteva obiective turistice. Nu-mi aminteam niciunul dintre exponatele văzute în ziua aceea – numai cât mă dureau picioarele din cauza pantofilor noi dar îmi aminteam foarte bine treptele albe şi nesfârşite de la intrare şi faptul că durase o veşnicie până le

urcasem.

Treptele erau acolo unde le ştiam, dar arătau altfel în lumina crepusculară a apusului. Încă obişnuită cu zilele scurte şi oribile de iarnă, mi s-a părut straniu că cerul abia acum se întuneca, deşi era deja ora şase şi jumătate. În seara aceea treptele arătau cu adevărat regeşte. Erau mai frumoase decât Treptele Spaniole sau decât cele de la biblioteca Universităţii Columbia, chiar mai ceva decât cele timorante de la clădirea Capitoliului din Washington. Abia după ce am urcat cam o zecime din splendorile acelea, am început să le urăsc cu înverşunare. Ce individ crud şi sadic putuse condamna o femeie în rochie lungă până la pământ, mulată pe corp şi cu tocuri cui să urce un asemenea deal infernal? Dat fiind că nu îl puteam urî pe arhitect sau pe cel care îl angajase, m-am văzut nevoită să o urăsc pe Miranda, care de regulă putea fi blamată pentru orice lucru care genera, direct sau indirect, toată nefericirea şi relele din viaţa mea.

Aveam senzaţia că mă aflu la un kilometru depărtare de finalul ascensiunii şi gândul mi-a zburat la orele de rezistenţă pe care le frecventasem pe vremea când aveam timp de o sală de sport. O nazistă de instructoare, călare pe o bicicletă, lătra nişte ordine în ritm absolut milităresc: „Aleargă, aleargă şi respiră, respiră! Sus, oameni buni, sus pe dealul ăsta. Aproape aţi ajuns pe culme! Nu vă lăsaţi tocmai acum! Urcaţi

să vă salvaţi viaţa!” Am închis ochii şi am încercat să-mi închipui că pedalez, cu părul în vânt, că o calc pe instructoare, dar urc, urc întruna. Oh, orice, numai să uit durerea înfiorătoare care mă săgeta din cap până-n picioare. Încă zece trepte, atât mai aveam, zece trepte, o, Doamne, umezeala pe care o simţeam în pantofi era cumva sânge? Trebuia oare să mă prezint în faţa Mirandei într-o rochie Oscar scăldată în sudoare şi cu picioarele însângerate? Te rog, o, te rog, spune-mi că aproape am ajuns şi... iată! Sfârşitul treptelor. Sentimentul victoriei nu era mai mic decât cel resimţit de o alergătoare de nivel mondial care tocmai a câştigat prima ei medalie de aur. Am inspirat adânc, mi-am încleştat pumnii ca să-mi înving tentaţia de a aprinde o ţigară întru sărbătorirea victoriei şi mi-am mai dat odată cu rujul de buze roz-bombon. Era timpul să fiu o lady.

Un paznic mi-a deschis uşa, s-a înclinat uşor şi a zâmbit. Îşi închipuia, probabil, că sunt vreun invitat.

— Bună seara, domnişoară, trebuie să fii Andrea. liana a spus să iei loc aici, vine şi ea într-o clipă.

S-a întors şi a vorbit discret într-un microfon vârât în mânecă şi a dat din cap când a auzit răspunsul în receptorul înfipt în ureche.

— Da, ia loc aici, domnişoară. Vine imediat ce poate.

M-am uitat la uşile enorme, dar nu aveam chef

să îmi aranjez rochia pentru operaţiunea solicitantă de a mă aşeza. Şi-apoi, când voi mai avea eu ocazia să mă aflu în Muzeul Metropolitan de Artă după ora închiderii, şi din câte se pare singură-singurică? Ghişeele de bilete erau goale şi galeriile de la parter întunecate, dar sentimentul de istorie şi cultură era grandios. Tăcerea însăşi era asurzitoare.

După aproape cincisprezece minute de plimbare, având grijă să nu mă îndepărtez prea mult de acel agent în devenire al serviciilor secrete, o fată cu înfăţişare comună, îmbrăcată într-o rochie lungă bleumarin, a traversat foaierul uriaş şi a venit spre mine. Am fost foarte surprinsă să constat că o fată care are un loc de muncă atât de strălucit putea fi atât de simplă şi m-am simţit dintr-odată ridicolă, parcă eram o fată dintr-un orăşel de provincie care încearcă să se îmbrace pentru o petrecere simandicoasă din capitală – şi, ironia sorţii, asta şi eram. liana, pe de altă parte, părea că nici nu se obosise să-şi schimbe hainele ei obişnuite de lucru şi, după cum am aflat ulterior, într-adevăr nu se obosise.

— De ce să o fac? râsese ea. Doar oamenii ăştia nu vin aici ca să se uite la mine.

Părul ei castaniu era curat şi drept, dar pieptănat fără un stil anume, iar pantofii maro fără toc nu erau câtuşi de puţin în ton cu moda. Dar ochii albaştri erau strălucitori şi blânzi şi mi-am dat seama instantaneu că aveam să o plac.

— Tu trebuie să fii liana, am zis eu şi am simţit că, în situaţia dată, mă aflam într-o oarecare poziţie de superioritate şi că ea se aştepta ca eu să preiau comanda. Pe mine mă cheamă Andrea. Sunt asistenta Mirandei şi sunt aici ca să ajut în orice fel posibil.

A părut atât de uşurată, încât m-am întrebat instantaneu ce-o fi putut să-i spună Miranda. Posibilităţile în domeniu erau nelimitate, dar mi-am închipuit că fusese, de bună seamă, ceva legat de vestimentaţia lianei, inspirată de *Ladies' Home Journal.* M-am scuturat de oroare când m-am întrebat ce răutăţi i-o fi spus unei fete atât de drăguţe şi m-am rugat să nu înceapă să plângă. Însă, în loc de asta, ea a întors spre mine ochii aceia mari, nevinovaţi şi a declarat pe şleau:

— Şefa ta e cea mai mare scârbă.

M-am holbat la ea o clipă, după care mi-am revenit.

— Nu-i aşa? am zis eu şi am izbucnit amândouă în râs. Ce am de făcut? Miranda o să-mi remarce prezenţa în vreo zece secunde, aşa că ar trebui să par că fac ceva util.

— Hai să-ţi arăt masa, a zis ea şi a pornit-o pe un coridor întunecat, care ducea spre exponatele egiptene. E trăsnet.

Am ajuns într-o galerie mai mică, cam de dimensiunea unui teren de tenis, în mijlocul căreia trona o masă cu douăzeci şi patru de scaune în jurul ei. Robert Isabell îşi merita faima, asta era

clar. El era organizatorul sindrofiilor din New York, unicul capabil să nimerească specificul adecvat fiecăreia, cu atenţie extremă la detalii: în ton cu moda, dar nu extravagant, luxos, dar nu ostentativ, unic, dar nu exagerat. Miranda insistase ca Robert să facă totul, dar singura dată când mai văzusem rezultatul muncii lui fusese cu ocazia petrecerii organizate de ziua lui Caroline şi Cassidy. Ştiam că e capabil să transforme livingul în stil colonial al Mirandei într-o încăpere şic, intimă (inclusiv cu un bar pentru răcoritoare – în pahare de Martini, fireşte – cu băncuţe în perete şi un ring de dans încălzit pe balcon, acoperit cu o pânză de cort pictată în stil marocan) pentru nişte copii de zece ani, dar aici era ceva de-a dreptul spectaculos.

Totul era în alb. Alb luminos, alb mat, alb strălucitor, alb texturat şi alb luxuriant. Buchetele de bujori albi, crescute parcă direct din masă, erau delicios de bogate, dar destul de scunde pentru ca oaspeţii să poată vorbi pe deasupra lor. Farfurii albe ca fildeşul (cu model alb în relief) se odihneau pe o faţă de masă albă apretată, iar scaunele albe cu spetează înaltă, din stejar, erau acoperite cu piele întoarsă albă (ce periculos!), întreg acest mobilier odihnindu-se pe un covor alb cu ţesătură deasă, aşternut special pentru evenimentul serii. Lumânări votive albe, aşezate în suporturi simple, albe, de porţelan, dădeau o lumină albă, delicată şi iluminau uşor de dedesubt

bujorii (dar fără a-i face să pară cuprinşi de flăcări) şi împrăştiau o lumină subtilă şi discretă în jurul mesei. Singurele pete de culoare din întreaga încăpere proveneau de la tablourile care atârnau pe pereţi de jur-împrejur, în nenumărate nuanţe de albastru şi verde şi auriu, care înfăţişau vremuri de mult apuse din Egipt. Contrastul deliberat dintre masa albă şi picturile detaliate şi nepreţuite era senzaţional.

Când am întors capul ca să analizez în detaliu contrastul dintre acele culori şi alb („Robert ăsta chiar că e un geniu”), o siluetă de un roşu intens mi-a atras atenţia. Într-un colţ, dreaptă ca un băţ, sub un tablou enorm stătea Miranda în rochia ei roşie Chanel cu mărgele, comandată, croită, probată şi curăţată chimic doar pentru seara asta. Şi, chiar dacă aş exagera spunând că meritase fiecare cent (dat fiind că toţi cenţii ăştia alcătuiau o cifră de zeci de mii de dolari), arăta de-ţi tăia răsuflarea. Ea însăşi era un *objet d’art,* cu bărbia ridicată, cu muşchii perfect întinşi, un adevărat basorelief neo-clasic în mărgele roşii pe mătase Chanel. Nu era frumoasă – avea ochii prea mici, părul pieptănat prea sever şi faţa avea trăsături prea dure, dar era uluitoare într-un fel pe care nu-l puteam defini prea exact şi, oricât încercam să par calmă şi să mă prefac că admir încăperea, nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Ca de obicei, sunetul vocii ei mi-a întrerupt reveria.

— Ahn-dre-ah, cunoşti numele şi chipurile tuturor oaspeţilor din această seară, nu-i aşa? Presupun că ai studiat ca lumea fotografiile lor. Sper să nu mă umileşti azi şi să nu îţi aminteşti numele lor atunci când îi vei întâmpina, m-a anunţat ea fără a privi în vreo direcţie anume, doar folosirea numelui meu indicând faptul că mi se adresase.

— Să dea, m-am ocupat de asta, am răspuns eu, abţinându-mă cu greu să o salut, şi mi-am dat seama că mă holbez la ea. Acum o să stau câteva minute pe aici, ca să mă asigur că totul e în ordine.

S-a uitat la mine ca pentru a-mi spune *Sigur că o să stai, idioato,* iar eu m-am străduit să îmi întorc privirea în altă parte şi să ies din galerie, liana a venit imediat după mine.

— Ce tot spune? a şoptit ea şi s-a aplecat spre mine. Fotografii? E nebună?

Ne-am aşezat pe o băncuţă incomodă din lemn de pe un coridor întunecos, simţind amândouă nevoia copleşitoare de a ne ascunde.

— A, da. Păi, în mod normal, aş fi petrecut toată săptămâna trecută în căutarea fotografiilor oaspeţilor de astă-seară şi le-aş fi memorat figurile ca să îi pot întâmpina rostindu-le numele, i-am explicat lianei, care mă privea oripilată, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Dar, dat fiind că abia azi mi-a cerut să vin, am avut la dispoziţie doar câteva minute, în maşină, ca să mă uit la

poze. Şi ce, am zis eu, tu crezi că *asta* e ciudat? În fine. Asta e procedura standard la petrecerile Mirandei.

— Păi, eu credeam că nu o să fie niciun personaj faimos aici diseară, a zis ea, referindu-se la petrecerile din trecut de la Met.

Dat fiind că era o contribuabilă de bază, Mirandei i se acorda adesea privilegiul de a închiria micul şi neînsemnatul MUZEU METROPOLITAN DE ARTĂ pentru petreceri şi cocktailuri private. Nu fusese nevoie decât ca domnul Tomlinson să o roage o singură dată, şi Miranda se şi scremuse să organizeze pentru cumnatul ei cea mai selectă petrecere pe care o văzuse Met-ul vreodată. Şi-a pus în gând să îi impresioneze pe sudiştii ăia bogaţi şi pe nevestele lor de bani gata făcându-le cinste la Met. Şi reuşise.

— Mda, nu o să fie nimeni uşor de recunoscut, doar o grămadă de miliardari care locuiesc sub linia Mason-Dixon. De obicei, când am de memorat chipurile oaspeţilor, e mai uşor să îi găsesc pe Internet, sau în *Womens' Wear Daily* sau aşa ceva. Normal, e uşor de găsit o poză de-a reginei Noor sau a lui Michael Bloomberg sau a lui Yohji Yamamoto dacă ai nevoie de ea. Dar să încerci să dai de domnul şi doamna Packard, care locuiesc într-o suburbie de bogătaşi din Charleston, nu e aşa de uşor. Cealaltă asistentă a Mirandei i-a căutat pe oamenii ăştia în vreme ce toţi ceilalţi m-

au pregătit pe mine, şi i-a găsit în cele din urmă în rubricile mondene ale ziarelor din propriile lor oraşe, sau pe diverse pagini de web ale companiilor lor, dar a fost extrem de enervant.

liana continua să se holbeze la mine. Cred că pe undeva, în adâncul minţii mele, realizam că vorbesc ca un robot, dar nu mă puteam opri. Şocul ei mă făcea doar să mă simt mai prost.

— E doar un cuplu pe care nu l-am identificat încă, aşa că, de bună seamă, o să-l recunosc prin eliminare, am continuat.

— Vai de capul tău. Nu ştiu cum faci asta. Pe mine mă enervează până şi simplul fapt că trebuie să fiu aici vineri seara, dar nu-mi pot închipui cum aş putea să am jobul tău. Zău aşa, cum suporţi? Cum suporţi să ţi se vorbească şi să fii tratată în felul ăsta?

Mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că întrebarea mă prinsese cu garda jos: nimeni nu-mi spusese vreodată ceva negativ despre serviciul meu. Îmi închipuisem întotdeauna că eu sunt singura persoană – dintre milioanele de fete imaginare care „ar face moarte de om” pentru serviciul meu – care vedea ceva cât de cât nelalocul lui în toată situaţia în care mă găseam. Mi s-a părut mai înspăimântător să văd şocul din ochii ei decât să fiu martora sutelor de lucruri ridicole pe care le vedeam zilnic la birou; modul în care mă privea cu mila aceea pură, neprefăcută, a trezit în sufletul meu simţăminte amestecate. Şi

am făcut ceea ce nu făcusem niciodată în atâtea luni de muncă în condiţii subumane, pentru o şefa inumană, ceva ce reuşisem întotdeauna să ţin sub control şi să amân pentru un moment mai potrivit. Am izbucnit în plâns.

liana a părut mai şocată ca oricând.

— O, draga mea, vino încoace! Îmi pare atât de rău! Nu am vrut să spun nimic rău. Eşti o adevărată sfântă că o suporţi pe vrăjitoarea asta, mă auzi? Vino cu mine.

M-a luat de mână şi m-a condus pe un alt coridor întunecat către un birou.

— Hai, stai jos aici un minut şi uită cum arată toţi proştii ăia.

Mi-am tras nasul şi am început să mă simt ridicol.

— Şi să nu te simţi prost, mă auzi? Am senzaţia că ţii toate astea în tine de multă, multă vreme şi din când în când trebuie să mai şi plângi, să te descarci.

S-a apucat să caute ceva într-un sertar în timp ce eu mă străduiam să-mi şterg rimelul de pe faţă.

— Uite, a exclamat ea cu mândrie. Am de gând să distrug poza asta imediat după ce o vezi, iar dacă-ţi trece măcar prin gând să spui cuiva despre ea, îţi distrug viaţa. Aruncă o privire doar, e formidabilă.

Mi-a înmânat un plic, sigilat cu o etichetă, pe care scria „Confidenţial”, şi a zâmbit.

Am rupt eticheta şi am scos din plic un dosar

verde. Înăuntru era o fotografie – chiar o fotografie color – înfăţişând-o pe Miranda întinsă pe bancheta unui restaurant. Am recunoscut imediat fotografia făcută de un faimos fotograf al înaltei societăţi în timpul unei petreceri de ziua de naştere a Donnei Karan, la Paris. Apăruse deja în paginile revistei *New York* şi era clar că urma să tot apară şi prin alte publicaţii. Purta pardesiul ei maro cu alb, din piele de şarpe, care mie mi se păruse dintotdeauna că o face să arate chiar ca un şarpe.

Ei bine, nu eram singura căreia i se păruse aşa ceva, pentru că în versiunea de faţă a fotografiei cineva ataşase – în chip expert – o coadă de şarpe cu clopoţei exact acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele. Efectul era o interpretare senzaţională a Mirandei în chip de şarpe: îşi odihnea cotul pe bancheta de piele, cu bărbia dură proptită în palmă, iar coada cu clopoţei, îndoită în semicerc, îi atârna peste marginea banchetei. Era perfectă.

— Nu-i grozavă? m-a întrebat liana şi s-a aplecat peste umărul meu. Linda a venit în biroul meu într-o după-amiază. Îşi petrecuse toată ziua la telefon cu Miranda, ca să aranjeze în ce galerie va da un dineu. Linda insistase pentru o galerie anume, care era de departe cea mai spaţioasă şi mai frumoasă, dar Miranda îi ordonase să se organizeze în cea de lângă magazinul cu suveniruri. Au discutat şi iar discutat până când, în cele din urmă, după zile întregi de negocieri,

Linda a obţinut permisiunea Consiliului Director al muzeului să organizeze dineul în galeria dorită de Miranda şi, surescitată şi încântată, a sunat-o pe Miranda să-i dea vestea cea mare. Ghici ce s-a întâmplat când…

— S-a răzgândit, evident, am zis eu cu voce domoală şi am ghicit iritarea ei. A decis să facă exact ceea ce sugerase Linda de la bun început, dar numai după ce s-a asigurat că toată lumea s-a dat cu capul de toţi pereţii pentru ea.

— Exact. Ei bine, asta m-a enervat îngrozitor. N-am văzut în viaţa mea muzeul ăsta dat peste cap pentru nimeni – păi, Sfinte Sisoe, nici dacă preşedintele Statelor Unite ar suna şi ar cere să se ţină un dineu al Departamentului de Stat aici, nu i-ar da voie! Iar şefa asta a ta îşi închipuie că poate să dea buzna aici, să dea ordine tuturor şi să ne facă viaţa iadul pe pământ zile în şir. Ei, în fine, aşa că am făcut poza asta, pe post de cadou de consolare pentru Linda. Şi ştii ce a făcut? A xeroxat-o şi a făcut-o micuţă, ca să-i încapă în portofel! M-am gândit că o să te distrezi dacă o vezi. Fie şi numai ca să-ţi aminteşti că nu eşti singură. Ţie ţi-e cel mai greu, dar în mod clar nu eşti singură.

Am pus poza înapoi în plicul confidenţial şi i-am înapoiat-o lianei.

— Eşti nemaipomenită, i-am zis şi i-am pus mâna pe umăr. Îţi sunt cu adevărat recunoscătoare şi promit să nu spun niciodată

nimănui de unde o am, dar vrei te rog să mi-o trimiţi? Nu cred că încape în poşeta mea Leiber, dar aş da orice să mi-o trimiţi acasă. Se poate?

A zâmbit şi mi-a făcut semn să-mi scriu adresa de acasă, după care ne-am ridicat amândouă şi ne-am dus (eu una m-am bălăbănit pe tocuri) înapoi în holul muzeului. Era aproape ora şapte şi oaspeţii urmau să sosească din clipă în clipă. Miranda şi B-DAD stăteau de vorbă cu fratele lui, oaspete de onoare şi ginerică, care părea să fi jucat fotbal, rugby, golf şi fotbal american la şcoala lui din Sud – una în care fusese înconjurat în permanenţă de blonde sclifosite. Blonda sclifosită de vreo douăzeci şi şase de ani care urma să-i devină mireasă stătea tăcută de-a dreapta lui şi îl privea în adoraţie. Ţinea în mână un pahar de ceva şi chicotea la glumele lui.

Miranda stătea la braţul lui B-DAD, arborând cel mai fals zâmbet imaginabil. Nici nu aveam nevoie să aud ce spune ca să-mi dau seama că nu face decât să rostească un minimum de cuvinte potrivite în momente potrivite. Conversaţia de salon nu era punctul ei forte şi avea prea puţină răbdare să stea la taclale lipsite de importanţă – dar ştiam că în seara aceasta avea să se poarte frumos şi că avea să îi pupe pe toţi în fund. Ajunsesem să înţeleg că toţi „prietenii" ei erau împărţiţi în două categorii. De o parte, erau cei pe care îi considera „deasupra" ei şi care trebuiau impresionaţi. Lista acestora era scurtă şi includea

nume precum în Ravitz, Oscar de la Renta, Hillary Clinton şi orice stea de cinema de primă mărime. De cealaltă parte se situau cei de „sub” ea, care trebuiau trataţi de sus şi umiliţi, ca să nu uite unde le e locul, iar în categoria asta intra cam toată lumea: toţi angajaţii de la *Runway,* membrii propriei familii, părinţii tuturor prietenilor copiilor ei – excepţie făcând cazurile în care aceştia făceau întâmplător parte din categoria numărul unu aproape toţi creatorii de modă şi editorii altor reviste şi orice persoană din domeniul serviciilor publice, atât din ţară, cât şi din străinătate. Seara asta promitea să fie amuzantă, pentru că urma să aibă de-a face cu oameni din categoria a doua, care trebuiau trataţi precum cei din prima din unicul motiv că erau rude şi prieteni ai domnului Tomlinson şi ai fratelui acestuia. Îmi făceau întotdeauna plăcere rarele ocazii în care o vedeam pe Miranda încercând să-i impresioneze pe cei din jurul ei, cu atât mai mult cu cât ea nu era o persoană încântătoare de felul ei.

I-am simţit pe primii oaspeţi înainte de a-i vedea. Tensiunea din încăpere era palpabilă. Mi-am amintit pozele de pe Internet, m-am repezit la primul cuplu şi m-am oferit să iau haina de blană a cucoanei.

— Domnule şi doamnă Wilkinson, vă mulţumesc foarte mult că aţi venit în seara aceasta. Vă rog să-mi permiteţi să vă iau haina. Iar liana vă va conduce în atrium, unde se servesc

cocktailurile.

Speram că voi reuşi să nu mă holbez în timpul monologului, dar spectacolul era de-a dreptul atroce. Văzusem femei îmbrăcate ca prostituatele, şi bărbaţi îmbrăcaţi ca femeile, şi fotomodele îmbrăcate cu mai nimic la petrecerile Mirandei, dar nu văzusem în viaţa mea oameni îmbrăcaţi în halul ăsta. Ştiam că nu voi avea de-a face cu oameni în pas cu moda, din New York, dar mă aşteptasem să arate ca în *Dallas;* în loc de asta, arătau ca într-o varianta ceva mai acătării a protagoniştilor din *Deliverance.*

Fratele domnului Tomlinson, foarte distins, cu părul lui grizonant, făcuse greşeala oribilă de a purta un frac alb – şi asta în luna mai – cu o batistă în buzunarul de la piept şi baston. Logodnica lui purta un coşmar din tafta, verde smarald. Rochia se strângea şi se aduna şi se învârtejea împrejurul corpului ei, împingându-i bustul enorm în sus şi dând impresia că fata o să piară sufocată de propriii sâni de silicon. Diamante cât pumnul îi atârnau din urechi şi unul şi mai şi îi scânteia pe încheietura mâinii stângi. Părul îi era decolorat cu perhidrol, ca şi dinţii, iar tocurile îi erau atât de înalte şi de subţiri, încât păşea de parcă ar fi jucat fundaş în NFL[32] în ultimii doisprezece ani.

— Dhraagii mei, sunt *aatât* de încântaată că aaţi putut veni la mica noastrhăă petrecere!

32 National Football League - Liga Naţională de Fotbal American.

Tuturor le plaac petrecerile, nu-i aaşaa? a cântat Miranda în falset.

Viitoarea doamnă Tomlinson părea în pragul leşinului. Chiar acolo, în faţa ei, se afla Miranda Priestly, unica şi măreaţa Miranda Priestly! Fascinaţia ei ne-a umplut pe toţi de jenă şi toată grămada aia amărâtă de oameni s-a îndreptat spre atrium, cu Miranda în frunte.

Tot restul serii s-a desfăşurat cam cum a început. Am recunoscut numele tuturor oaspeţilor şi am reuşit să nu scap nimic prea penibil pe gură. Parada fracurilor albe, a rochiilor de sifon, a coafurilor uriaşe, a bijuteriilor şi mai mari şi a femeilor abia trecute de adolescenţă a încetat să mă amuze pe măsură ce treceau orele, dar nu mă săturam tot privind-o pe Miranda. Ea era o veritabilă lady şi constituia obiectul invidiei tuturor femeilor din muzeu în seara aceea. Şi, măcar că înţelegeau că toţi banii din lume nu puteau cumpăra rasa şi eleganţa ei, nu au încetat nicio clipă să şi le dorească.

I-am adresat un zâmbet sincer atunci când m-a expediat acasă, cam pe la jumătatea dineului, fără măcar un „mulţumesc” sau un „la revedere” – ca de obicei („Ahn-dre-ah, nu vom mai avea nevoie de tine astă-seară. Poţi pleca.”). Am căutat-o pe liana, dar ea o ştersese deja. Maşinii de la firmă nu i-au trebuit decât vreo zece minute să ajungă după ce am chemat-o – mă gândisem în treacăt să iau metroul, dar nu eram prea sigură de rezistenţa

rochiei Oscar sau a picioarelor mele în metrou – şi m-am cufundat extenuată, dar calmă, pe bancheta din spate a maşinii.

Când am trecut pe lângă ghereta lui John, în drum spre lift, el a băgat mâna sub birou şi a scos de acolo un plic sigilat.

— Tocmai l-am primit acum câteva minute. Scrie „Urgent” pe el.

I-am mulţumit şi m-am aşezat pe un scaun de pe hol, întrebându-mă cu mirare cine putea să-mi trimită ceva prin curier vineri la ora zece noaptea. Am deschis plicul şi am scos de acolo un bileţel:

Draga mea Andrea,

Mi-a făcut mare plăcere să fac cunoştinţă cu tine în seara asta! Vrei să ne vedem săptămâna viitoare, să mâncăm, poate, un sushi împreună? Ţi-am lăsat plicul ăsta în drum spre casă – m-am gândit că ţi-ar prinde bine ceva care să te consoleze după o seară ca asta de care tocmai am avut noi parte. Distracţie plăcută.

Pupici,
liana

Înăuntru era poza cu Miranda în chip de Şarpe, dar liana o mărise la douăzeci şi cinci pe treizeci şi trei de centimetri. M-am uitat cu atenţie la ea câteva minute în timp ce îmi frecam picioarele pe care mi le extrăsesem în sfârşit din pantofii Manolo. În poză părea timorantă şi rea,

exact ca vrăjitoarea la care mă uitam în fiecare zi. Dar în seara asta, la petrecere, mi se păruse tristă şi destul de însingurată. Chiar dacă aş fi pus poza asta pe frigider ca adaos la colecţie şi aş fi făcut haz de ea cu Lily şi Alex, picioarele nu m-ar durea mai puţin şi nimeni nu mi-ar putea da înapoi seara pierdută de vineri. Am rupt-o bucăţi şi am pornit-o împleticit pe scări în sus.

15

— Andrea, sunt eu, Emily, am auzit o voce spartă la telefon. Mă auzi?

Trecuseră luni întregi de când Emily nu mă mai sunase acasă atât de târziu, aşa că mi-am dat imediat seama că e vorba de ceva grav.

— Bună, da, te aud. Vocea ta sună ca dracu’, i-am zis eu, m-am ridicat în capul oaselor în pat şi m-am întrebat dacă îi spusese cumva Miranda ceva care o făcea să vorbească aşa.

Ultima dată când Emily îmi telefonase aşa de târziu fusese când Miranda o sunase la unsprezece noaptea într-o sâmbătă, cerându-i să găsească un avion particular pentru a-i aduce pe ea şi pe domnul Tomlinson acasă din Miami, pentru că zborul lor fusese anulat din cauza condiţiilor atmosferice nefavorabile. Emily tocmai se pregătea să-şi serbeze ziua de naştere când a sunat telefonul, iar ea mă sunase imediat pe mine şi mă implorase să mă ocup de treaba asta. Eu nu

găsisem mesajul pe robot decât a doua zi şi când, în sfârşit, o sunasem, încă plângea.

— Am lipsit de la ziua mea de naştere, Andrea, mi s-a văicărit în clipa în care a ridicat receptorul. Am lipsit de la ziua mea de naştere pentru că a trebuit să le găsesc un avion particular!

— Nu puteau să doarmă şi ei la un hotel în noaptea aia şi să vină a doua zi, ca oamenii normali? am întrebat eu ceva cu răspuns evident.

— Crezi că mie nu mi-a trecut aşa ceva prin cap? Le rezervasem apartamente de lux la Shore Club, la Albion şi la Delano la mai puţin de şapte minute după ce m-a sunat prima dată, m-am gândit că nu putea să vorbească serios – păi, Doamne ia-mă, era sâmbătă seara. De unde dracu' să găsească cineva un avion particular sâmbătă seara?

— Presupun că nu a tentat-o ideea? am întrebat eu liniştitor şi m-am simţit realmente vinovată că nu fusesem acolo să o ajut, dar şi extaziată de fericire că evitasem glonţul cu pricina.

— Nu. N-a tentat-o câtuşi de puţin. M-a sunat din zece în zece minute ca să mă întrebe de ce n-am găsit încă ceva şi a trebuit să-i pun pe toţi să aştepte la telefon până vorbesc cu ea, şi când reveneam la convorbirea cu ei, constatam că induseseră telefonul.

A înghiţit zgomotos.

— A fost un adevărat coşmar.

— Şi ce s-a întâmplat până la urmă? Aproape că mi-e frică să întreb.

— Ce s-a întâmplat până la urmă? Dar ce *nu* s-a întâmplat până la urmă? Am sunat absolut toate companiile de zbor particulare din statul Florida şi, aşa cum poţi să-ţi închipui, nu prea răspundeau la telefon sâmbătă seara. Am sunat pe celular piloţi particulari, am sunat la companii aeriene interne să aflu dacă au ceva sugestii, am reuşit chiar să dau de un responsabil cu nu ştiu ce de la Aeroportul Internaţional Miami. I-am spus că am nevoie de un avion într-o jumătate de oră ca să transporte doi oameni la New York. Ştii ce a făcut?

— Ce?

— A râs. Cu hohote. M-a acuzat că lucrez pentru terorişti, pentru traficanţi de droguri, de toate pentru toţi. Mi-a zis că am mai multe şanse să mă lovească trăsnetul de douăzeci de ori la rând decât să găsesc un avion şi un pilot la ora aia – oricât aş fi dispusă să plătesc. Şi că dacă îl mai sun, o să se vadă nevoit să-mi facă legătura direct la FBI. Poţi să crezi aşa ceva?

Urla deja:

— Îţi vine să crezi dracului aşa ceva? La FBI!

— Şi presupun că Mirandei i-a plăcut chestia asta, nu?

— O, da, i-a plăcut *la nebuniiie* chestia asta. A petrecut următoarele douăzeci de minute refuzând să creadă că nu există nici măcar un singur avion

disponibil. Am asigurat-o că asta se întâmplă nu pentru că ar fi toate ocupate, ci doar pentru că era dificil la ora aceea târzie să închiriezi un avion.

— Şi ce s-a întâmplat?

Nu-mi puteam închipui un sfârşit fericit la povestea asta.

— Pe la unu jumate a acceptat în sfârşit ideea că n-o să ajungă acasă în noaptea aceea – nu că ar fi avut vreo importanţă, că fetele oricum erau la tatăl lor, iar bona era prin preajmă toată duminica dacă era nevoie de ea –, aşa că m-a pus să îi cumpăr bilete pentru prima cursă de dimineaţă.

Treaba mi se părea aiurea. Păi, dacă zborul fusese anulat, era de presupus că respectiva companie îi aranjează să zboare cu prima cursă din dimineaţa următoare, mai ales ţinând cont de statutul ei de călătoare-frecventă-cu-statut-de-VIP, prin firmă, ca să nu mai vorbim de costul iniţial al biletului ei la clasa întâi. Aşa că am întrebat-o asta pe Emily.

— Mda, păi da, compania Continental le-a aranjat să plece cu prima cursă, care era la 6:50 a.m. Dar când Miranda a auzit că nu ştiu care reuşise să găsească un zbor cu compania Delta la 6:35 a.m., a turbat. M-a făcut idioată incompetentă, mă tot întreba ce fel de asistentă mai sunt dacă nu-s în stare să fac ceva atât de simplu precum găsirea unui avion particular.

S-a fonfăit puţin şi a tras un gât de ceva, probabil cafea.

— Dumnezeule, ştiu ce-o să spui. Spune-mi că n-ai făcut ce cred eu că ai făcut!

— Am făcut.

— Nu se poate. Tu glumeşti. Pentru cincisprezece minute?

— Am făcut-o! Parcă aveam de ales. Era nemulţumită de mine – cel puţin aşa dădeam impresia că fac ceva util. A costat încă vreo două miare – nu era mare scofală. Era aproape *fericită* când a închis telefonul. Ce altceva mi-aş fi putut dori?

De-acum începusem să râdem amândouă. Ştiam şi fără să-mi spună Emily – iar ea ştia că eu ştiam – că le cumpărase încă două bilete la cursa companiei Delta numai ca să îi închidă gura Mirandei, pentru ca pretenţiile şi insultele acelea necontenite să înceteze în sfârşit.

În momentul acela aproape că mă înecam de râs.

— Stai aşa. Deci, când ai aranjat în sfârşit să trimiţi o maşină după ei la Delano…

— … era cu puţin înainte de ora trei dimineaţa şi mă sunase pe celular de exact douăzeci şi două de ori de la unsprezece noaptea. Şoferul a aşteptat până au făcut duş şi s-au schimbat, după care i-a dus înapoi la aeroport tocmai la timp ca să prindă zborul *de mai devreme.*

— Opreşte-te, mă prăpădeam eu de râs, îndoită de şale, la auzul acestei înşiruiri minunate de evenimente. Nu se poate să se fi întâmplat aşa

ceva.

Emily s-a oprit din râs şi a făcut-o pe serioasă.

— Zău? Şi tu-ţi închipui că asta e tare? Încă nu ţi-am spus partea cea mai grozavă.

— Hai, spune-mi, spune-mi!

Eram absolut încântată că Emily şi cu mine găsisem, pentru prima dată, ceva amuzant în acelaşi timp. Mi-a făcut plăcere să fac parte şi eu dintr-o echipă, să fiu jumătate dintr-un întreg angajat în luptă împotriva opresorului comun. Şi atunci mi-am dat seama, pentru prima dată, ce diferit putea fi anul ăsta pentru mine dacă Emily şi cu mine am fi reuşit să fim prietene, dacă ne-am fi acoperit şi protejat una pe alta şi am fi avut încredere una în alta atât cât să o înfruntăm pe Miranda, făcând front comun. Poate că situaţia nu ar mai fi fost atât de insuportabilă, dar, cu excepţia unor astfel de rare ocazii, noi nu reuşeam să fim de acord aproape în nicio privinţă.

— Partea cea mai grozavă?

Apoi a tăcut ca să prelungească momentul de distracţie pe care îl trăiam împreună.

— Ea nu şi-a dat seama, evident, dar, deşi cursa cu Delta a decolat mai devreme, a aterizat la opt minute după cea iniţială, cu Continental!

— Nu se poate, am râs mai-mai să mă-nec, încântată de acest nou fragment delicios de informaţie. Spune-mi că glumeşti.

Când a închis în cele din urmă telefonul, am constatat cu surprindere că stătusem de vorbă mai

bine de o oră ca nişte adevărate prietene. Am revenit, fireşte, la ostilitatea obişnuită luni, dar simţămintele mele faţă de Emily au fost întotdeauna ceva mai afectuoase după weekendul cu pricina. Asta până acum, evident. Nu o plăceam îndeajuns pentru a asculta cu drag lucrul – cu siguranţă enervant sau inoportun – pe care se pregătea să mi-l debiteze.

— Vorbesc serios, vocea ta sună oribil. Eşti cumva bolnavă?

Am încercat, plină de vitejie, să strecor în voce o nuanţă de compasiune, dar întrebarea mea a sunat agresiv şi acuzator.

— O, da, a răspuns ea, după care a apucat-o un acces violent de tuse. Foarte bolnavă.

Nu prea credeam când cineva îmi spunea că e foarte bolnav: în absenţa unui diagnostic foarte oficial desemnând o boală potenţial mortală, oricine era destul de sănătos ca să lucreze la *Runway.* Aşa că, atunci când Emily şi-a încheiat accesul de tuse şi a repetat că e foarte bolnavă, nici prin cap nu mi-a trecut că nu va veni la birou luni. În fond, trebuia să plece la Paris ca să se întâlnească acolo cu Miranda pe 18 octombrie, adică în weekendul următor. Şi-apoi, eu, una, reuşisem să ignor vreo două infecţii în gât, câteva debuturi de bronşită, o toxiinfecţie alimentară îngrozitoare şi permanenta tuse tabagică, plus o răceală în toată regula, şi nu stătusem nicio zi acasă pe caz de boală de aproape un an.

Reuşisem să trag o fugă la doctor o singură dată, eram disperată să capăt o reţetă pentru antibiotice când mă alesesem cu una dintre infecţiile în gât de care am pomenit mai înainte (mă strecurasem în biroul doctorului şi ordonasem secretarei să vină un doctor imediat să mă vadă, atunci când Miranda şi Emily îşi închipuiau că sunt în căutare de maşini noi pentru domnul Tomlinson), dar nu avusesem niciodată timp să previn vreo boală. Deşi fusesem de mai bine de zece ori la Marshall să mă vopsesc, deşi mă alesesem cu un număr impresionant de masaje la saloane al căror personal era încântat să o aibă clientă pe asistenta Mirandei şi deşi avusesem parte şi de nenumărate manichiuri, pedichiuri şi tratamente cosmetice, de un an de zile nu ajunsesem la vreun dentist sau ginecolog.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat-o şi m-am străduit să par calmă, în vreme ce creierul mi se frământa în căutarea motivului pentru care mă sunase doar ca să-mi spună că nu se simte bine.

După cum prea bine ştiam amândouă, chestia asta era total şi cu desăvârşire lipsită de importanţă. Avea să fie la serviciu luni, fie că se simţea bine, fie că nu.

A cuprins-o un nou acces de tuse şi am auzit cum i se zbate flegma în plămâni.

— Să păi, da. Doamne sfinte, nu-mi vine să cred că mi se întâmplă aşa ceva!

— Ce? Ce ţi se-ntâmplă?

— Nu pot să mă duc cu Miranda în Europa. Am mononucleoză.

— Ce?

— M-ai auzit foarte bine. M-a sunat doctorul azi să-mi dea rezultatele analizei sanguine şi, începând din clipa asta, nu am voie să ies din apartament timp de trei săptămâni.

Trei săptămâni! Sper că glumea. Nu aveam timp să o compătimesc – tocmai îmi comunicase că nu poate pleca în Europa, iar ideea asta în sine – ideea că Miranda şi Emily vor lipsi din viaţa mea – fusese singura care îmi dăduse puteri în ultimele două luni.

— Em, o să te omoare cu zile – trebuie să pleci! Ea a aflat?

S-a lăsat o linişte mormântală la celălalt capăt al firului.

— Să dea, ştie.

— Ai sunat-o?

— Da. L-am pus şi pe doctor să o sune, pentru că ea nu a crezut că mononucleoza reprezintă un motiv suficient pentru a mă considera bolnavă, aşa că el a trebuit să îi spună că aş putea să o infectez şi pe ea şi pe toţi ceilalţi din jurul meu şi, oricum…

S-a oprit, dar tonul ei sugera că ceva mult, mult mai rău se putea întâmpla.

— Şi oricum, ce?

Instinctul meu de autoconservare intrase în viteza a cincea.

— Şi oricum… ea vrea să mergi tu cu ea.

— Vrea să merg eu cu ea, da? Foarte drăguţ. Dar ce a spus? Te-a ameninţat că te dă afară fiindcă te-ai îmbolnăvit?

— Andrea, vorbesc…

A podidit-o din senin o tuse din rărunchi, expectorantă, şi am avut impresia că avea să moară exact în clipa aceea, vorbind la telefon cu mine.

— … serios. Absolut, cât se poate de serios. A zis ceva de genul că asistentele care i se dau în străinătate sunt idioate şi că până şi tu ai fi mai bună decât ele.

— Ei, sigur, dacă aşa stau lucrurile, mă duc imediat! Nimic nu se compară cu un asemenea supercompliment când e vorba să mă convingă să fac ceva. Zău aşa, nu era cazul să spună ceva atât de drăguţ. Îmi vine să roşesc.

Nu prea ştiam dacă ar trebui să mă concentrez asupra faptului că Miranda voia să mă duc cu ea la Paris, sau a faptului că mă voia numai pentru că mă considera o idee mai puţin neghioabă decât acele anorexice clone franţuzoaice ale… ei bine, ale propriei mele persoane.

— O, mai taci naibii din gură, a cârâit ea printre; accesele de tuse devenite de-acum enervante. Eşti persoana cel mai afurisit de norocoasă din lume. Eu aştept de doi ani călătoria asta – de peste doi ani, de fapt – şi acum nu mă pot duce. Ironia sorţii e extrem de dureroasă – îţi

dai seama de asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles că da! E o gigantică ironie: călătoria asta reprezintă unica raţiune a existenţei tale şi e blestemul existenţei mele, şi totuşi eu mă duc şi tu nu. Viaţa e amuzantă, nu? Mă apucă un râs atât de năprasnic, că abia îl pot opri, am zis eu pe un ton abrupt şi câtuşi de puţin amuzat.

— Mda, ei bine, şi eu cred că e o porcărie, dar ce să-i faci? L-am sunat deja pe Jeffy, ca să se apuce să comande haine pentru tine. Va trebui să cari o tonă de ţoale după tine, că-ţi trebuie o toaletă diferită pentru fiecare prezentare de modă la care te duci şi, fireşte, una specială pentru petrecerea dată de Miranda la Hotelul Costes. Allison o să te ajute cu machiajul. Vorbeşte cu Stef, de la accesorii, pentru poşete şi pantofi şi bijuterii. Nu ai decât o săptămână la dispoziţie, aşa că apucă-te de pregătiri mâine dis-de-dimineaţă, OK?

— Tot nu-mi vine să cred că ea vrea ca eu să fac treaba asta.

— Ei bine, să crezi, sunt sigură că nu glumea. Dat fiind că eu nu o să pot să vin nici la birou săptămâna asta, tu va trebui şi să…

— Ce? Nu o să vii nici la *birou?*

E drept că eu nu-mi luasem nicio zi liberă pe caz de boală, sau măcar o oră liberă cât timp Miranda era la birou, dar nici Emily nu lipsise. Fusese cât pe ce o singură dată – când îi murise un străbunic –, dar reuşise să dea o fugă până

acasă, la Philadelphia, să meargă la înmormântare şi să se întoarcă la birou fără să lipsească un minut de la serviciu. Aşa mergeau treburile la noi. Scurt. În afara cazurilor de deces (al rubedeniilor apropiate), a dezmembrării (a ta proprie), sau a unui război nuclear (numai dacă guvernul S.U.A. confirma că acesta afectează Manhattan-ul în mod direct), trebuia să fim acolo. Povestea asta avea să reprezinte o schimbare radicală în regimul totalitar Priestly.

— Andrea, am mononucleoză. E o boală extrem de molipsitoare. E foarte grav. Nu am voie să îmi părăsesc apartamentul nici măcar cât să-mi cumpăr o cafea, darămite să mă duc la birou o zi întreagă. Miranda înţelege treaba asta, aşa că tu va trebui să munceşti pentru amândouă. O să fie multe de făcut ca să pregăteşti călătoria la Paris pentru voi două. Miranda pleacă miercuri la Milano, iar tu urmează să te întâlneşti cu ea la Paris marţea următoare.

— Ea înţelege treaba asta? Fii serioasă! Spune-mi ce a zis de fapt.

Refuzam să cred că ea acceptă ca un lucru atât de normal precum mononucleoză să reprezinte un pretext pentru absenţa de la serviciu.

— Ei hai, fă-mi plăcerea asta. În fond, viaţa mea o să fie iadul pe pământ în următoarele câteva săptămâni.

Emily a oftat şi am simţit prin telefon cum îşi

dă ochii peste cap.

— Ei bine, nu a fost prea încântată. De fapt, eu n-am vorbit cu ea, dar doctorul meu a zis că l-a tot întrebat dacă mononucleoză e o boală „adevărată”. Dar când el a asigurat-o că e, s-a arătat foarte înţelegătoare.

Am râs în gura mare.

— Sunt convinsă că aşa a fost, Em, sunt convinsă. A zis să nu-ţi faci probleme, da? Să ai grijă doar să te faci bine şi că ea o să se ocupe de toate.

— Îţi trimit prin e-mail o listă cu ce ai de făcut, ca să nu uiţi nimic.

— N-o să uit nimic. A mai fost în Europa de patru ori anul ăsta, ştiu ce am de făcut. Ridic numerarul de la banca de la subsol, schimb câteva miare în euro, cumpăr nişte cecuri de călătorie de alte câteva miare şi confirm de câte trei ori toate orele ei de la coafor şi cosmeticiană pe toată durata călătoriei. Altceva? A, da, o să mă asigur că de data asta Hotelul Ritz îi dă celularul care trebuie şi o să vorbesc cu şoferii ca să îi fac din timp să înţeleagă că nu au voie să o lase să aştepte. Mă gândesc deja la toţi oamenii care vor avea nevoie de fotocopii după itinerarul ei – pe care îl scot la imprimantă, nicio problemă – şi o să am grijă să îl pun în circulaţie. Şi, bineînţeles, ea va dispune de programul detaliat al orelor de şcoală ale gemenelor, al materiilor de studiu, antrenamentelor, al pieselor în care joacă la

şcoală şi de programul detaliat al orelor de lucru ale personalului ei casnic. Aşa că, după cum vezi, nu trebuie să-ţi faci nicio grijă – mă descurc eu cu toate.

— Nu uita de catifea, m-a dăscălit ea, iar aceste ultime cuvinte sunau de parcă trecuse pe pilot automat. Şi de eşarfe!

— Bineînţeles! Toate astea sunt deja pe lista mea.

Înainte ca Miranda să împacheteze pentru te miri ce călătorie – sau, mai degrabă, înainte ca fata din casă să împacheteze – Emily sau eu cumpăram uriaşe baloturi de catifea de la un magazin de textile şi le aduceam la apartamentul Mirandei. Acolo lucram împreună cu fata pentru a o croi exact după forma şi mărimea fiecărui articol de îmbrăcăminte pe care avea de gând să îl ia cu ea şi le împachetam pe fiecare în catifeaua moale. Coletele individuale din catifea erau apoi puse în zeci de valize Louis Vuitton, cu asemenea compartimente suplimentare pentru momentul în care ea arunca, inevitabil, o primă tranşă după ce le despacheta. În plus, de regulă, jumătate dintr-o valiză era ocupată de vreo două duzini de cutii portocalii de la Hermes, fiecare conţinând câte o eşarfă albă care îşi aştepta răbdătoare rândul să fie pierdută, uitată, rătăcită sau pur şi simplu aruncată.

*

* * *

Am închis telefonul după ce am făcut un efort sincer să par grijulie şi am dat cu ochii de Lily: stătea întinsă pe canapea, fuma o ţigară şi bea un lichid incolor, care sigur nu era apă, dintr-un pahar de cocktail.

— Parcă era vorba că nu fumăm în apartament, i-am zis eu şi m-am trântit lângă ea, aburcându-mi picioarele pe măsuţa de lemn pe care mi-o dăduseră ai mei. Nu că mi-ar păsa cine ştie ce, dar era regula impusă chiar de tine.

Lily nu era o fumătoare înrăită ca subsemnata, ea fuma de regulă numai când era beată şi nici măcar nu cumpăra câte un pachet întreg de ţigări. Acum am văzut capătul unui pachet nou-nouţ de Camel Special Light iţindu-se din buzunarul de la piept al bluzei cu guler prins în nasturi. Am împuns-o în pulpă cu papucul şi am arătat spre ţigări. Mi le-a dat împreună cu o brichetă.

— Ştiam eu că nu te superi, a zis şi a mai tras calmă un fum. N-am chef să m-apuc de treabă şi asta mă ajută să mă concentrez.

— Ce treabă amâni? am întrebat-o şi mi-am aprins şi eu o ţigară, după care i-am aruncat înapoi bricheta.

Voia să facă şaptesprezece credite semestrul ăsta, în efortul de a-şi ridica media generală după notele mediocre pe care le luase în primăvară. M-am uitat la ea cum trage încă un fum şi o duşcă din băutura ei care-nu-era-apă. Nu părea să se afle pe drumul cel bun.

A oftat din greu şi a lăsat ţigara să îi atârne în colţul gurii în timp ce a vorbit. Ţigara care i se mişca în sus şi în jos, ameninţând să cadă din clipă în clipă, împreună cu părul vâlvoi, nespălat şi machiajul mânjit, au făcut-o să arate – pentru o clipă – ca un inculpat din *Judge Judy*[33] (sau, poate, un reclamant, că arătau întotdeauna aidoma – fără dinţi, cu ochi tâmpi şi o veşnică tendinţă de a folosi dubla negaţie).

— Un articol pentru o revistă total lipsită de importanţă şi esoterică pe care nu o citeşte nimeni niciodată, dar pe care tot trebuie să îl scriu numai ca să pot spune că am publicat ceva.

— Asta chiar că e enervant. Când trebuie să îl predai?

— Mâine.

Nonşalanţă totală. Nici urmă de nelinişte.

— Mâine? Vorbeşti serios?

Mi-a aruncat o privire ameninţătoare, ca să-mi reamintească rapid că trebuia să fiu de partea ei.

— Da. Mâine. Şi e nasol, că Băiatul Freudian e cel care redactează articolul. Nimănui nu pare să-i pese că el studiază psihologia, nu literatura rusă, dar ei sunt cei care redactează doar articolele scurte, aşa că al meu e. Nu am *nicio şansă* să îi predau articolul la timp. Să-l ia naiba.

A mai dat nişte lichid pe gât, străduindu-se să nu îl guste, şi s-a strâmbat.

— Lil, ce s-a-ntâmplat? Ce-i drept, au trecut

33 Serial TV avînd ca protagonistă o judecătoare.

câteva luni, dar ultima dată când mi-ai vorbit despre el spuneai că vă hotărâserăţi să luaţi lucrurile uşurel şi că totul era perfect. Sigur, asta era înainte de povestea de-atunci, când l-ai adus *pe ăla* acasă, dar…

Încă o privire ameninţătoare, urmată de data asta de o sclipire de încăpăţânare. Încercasem să vorbesc cu ea despre Băiatul Hidos de câteva zeci de ori, dar se pare că nu eram niciodată singure şi niciuna din noi nu prea avusese timp în ultima vreme pentru discuţii de suflet. Iar ea schimba subiectul de câte ori aduceam vorba despre asta. Îmi dădeam seama că era vorba mai ales de un sentiment de jenă; recunoscuse că tipul fusese oribil, dar refuza să participe la orice fel de discuţie cu privire la faptul că de vină pentru întreg incidentul era consumul excesiv de alcool.

— Mda, s-ar părea că l-am sunat la un moment dat în cursul serii de la Au Bar şi l-am implorat să vină acolo să mă vadă, a zis ea şi a evitat să mă privească în ochi, preferând în schimb să se concentreze asupra telecomenzii ca să pornească din nou CD-ul ei preferat cu muzică jalnică interpretată de Jeff Buckley, care părea să răsune încontinuu în apartament în ultima vreme.

— Şi? A venit şi te-a văzut vorbind cu… ăăă… altcineva?

Mă străduiam să nu mi-o îndepărtez şi mai mult cu opinii prea critice. Evident, multe gânduri o frământau – problemele de la cursuri,

alcoolismul şi bărbaţii care păreau să tot apară la nesfârşit în viaţa ei – şi doream ca ea să îşi deschidă sufletul în faţa cuiva. Nu îmi ascunsese niciodată ceva până acum, fie şi numai pentru că nu mă avea decât pe mine, dar nu-mi mai spunea aproape nimic în ultima vreme. Mi s-a părut dintr-odată bizar că nu catadicsisem să discutăm incidentul acela decât patru luni după consumarea lui.

— Nu, nu tocmai, a zis ea cu amărăciune. A venit tocmai din Morningside Heights numai ca să constate că nu sunt acolo. Se pare că m-a sunat pe celular şi a răspuns Kenny, iar lucrurile nu s-au desfăşurat tocmai plăcut.

— Kenny?

— *Ala* pe care l-am adus-o acasă la începutul verii, nu mai ţii minte?

A spus-o pe un ton sarcastic, dar de data asta zâmbea.

— Aha. Şi presupun că Băiatul Freudian nu a fost prea încântat, nu?

— Nu prea. În fine. Cum a venit, aşa s-a dus, nu?

S-a târât la bucătărie cu paharul gol şi am văzut cum îşi toarnă dintr-o sticlă pe jumătate plină de Ketel One. A adăugat o picătură de apă minerală, după care s-a întors pe canapea.

Eram gata s-o întreb cu delicateţe de ce se îmbibă cu votcă, din moment ce avea de predat un articol a doua zi, dar tocmai atunci a sunat

interfonul.

— Cine e? l-am întrebat pe John, cu degetul pe buton.

— Domnul Fineman a venit la domnişoara Sachs, a anunţat el pe un ton oficial, aşa cum făcea când erau alţii de faţă.

— Da? Să păi spune-i să urce.

Lily s-a uitat la mine ridicând din sprâncene, şi mi-am dat seama că, pentru a doua oară, nu aveam să ducem discuţia la bun sfârşit.

— Pari cam nevricoasă, a zis ea cu sarcasm evident. Nu eşti tocmai încântată că ţi-a venit prietenul pe neaşteptate, este?

— Ba da, bineînţeles că sunt încântată, m-am apărat eu şi am ştiut amândouă că mint.

Relaţiile dintre mine şi Alex erau cam încordate de câteva săptămâni încoace. Foarte încordate. Ne vedeam pe apucate şi ne prefăceam foarte bine că lucrurile merg perfect: după aproape patru ani ştiam clar ce vrea celălalt să audă sau ce vrea să facă. Dar el compensase timpul pe care eu îl petreceam la serviciu devenind încă şi mai samaritean la şcoală – se oferise să antreneze echipe sportive, să dea meditaţii, să îndrume elevi în mod direct şi să prezideze orice fel de activitate imaginabilă –, iar când ne întâlneam, era cam la fel de excitant cum ar fi fost după treizeci de ani de căsnicie. Aveam înţelegerea tacită să aşteptăm doar până când anul meu de sclavie lua sfârşit, dar nici nu voiam

să mă gândesc încotro se putea îndrepta relaţia noastră după aceea.

Şi totuşi. Erau deja două persoane foarte apropiate din viaţa mea – mai întâi Jill (care îmi atrăsese atenţia telefonic asupra acestei situaţii neplăcute cu câteva zile în urmă), iar acum Lily – care observaseră amândouă că în ultima vreme Alex şi cu mine arătam nu tocmai adorabil împreună şi trebuia să recunosc că Lily, în felul ei buimac, dar dotată cu simţ de observaţie, văzuse că nu eram prea fericită de venirea lui Alex. Mă oripila gândul că trebuie să-i spun că plec în Europa, nu mă încânta ideea certei care va urma, ceartă pe care aş fi dorit nespus să o amân vreo câteva zile. Ideal ar fi fost să afle totul abia după ce ajungeam în Europa. Dar nu aveam eu aşa noroc, acum că bătea deja la uşă.

— Bună! am zis eu cu un entuziasm cam exagerat când am deschis uşa şi mi-am aruncat braţele pe după gâtul lui. Ce surpriză grozavă!

— Nu te deranjează că am trecut pe aici, nu? Am fost cu Max la un pahar după colţ şi m-am gândit să trec pe aici să văd ce mai faci.

— Bineînţeles că nu mă deranjează, prostuţule! Sunt încântată. Intră, intră.

Ştiam că tonul meu sună cam exaltat şi orice psihiatru pe probleme de cuplu şi-ar fi dat seama că entuziasmul meu exterior era menit să compenseze sentimentele lipsă din interior.

Şi-a luat o bere, a sărutat-o pe Lily pe obraz şi

s-a instalat pe fotoliul portocaliu pe care ai mei îl păstraseră de prin anii ’70 în ideea că într-o bună zi îl vor lăsa cu mândrie moştenire vreuneia din progenituri.

— Ei, cum merg treburile pe aici? a întrebat şi a arătat din cap spre combină, de unde se jeluia o variantă a melodiei *Hallelujah.*

Lily a ridicat din umeri.

— Amân să mă apuc de treabă. Ce altceva?

— Ei, eu am o veste mare, am zis şi m-am străduit să par plină de entuziasm, ca să îl conving pe Alex, dar să mă conving şi pe mine că evenimentul era pozitiv.

El se ocupase cu atâta plăcere de organizarea reuniunii colegilor de facultate – iar eu îl susţinusem cu atâta elan – încât părea de-a dreptul o cruzime să anulez totul tocmai acum, cu mai puţin de o săptămână şi jumătate înaintea reuniunii. Petrecuserăm amândoi o noapte întreagă gândindu-ne pe cine să invităm la micul dejun de duminică şi ştiam exact unde şi cu cine o să stăm la taclale înainte de meciul Brown-Dartmouth de sâmbătă.

S-au uitat amândoi la mine uşor neliniştiţi, până când Alex a reuşit să întrebe:

— Da? Ce anume?

— Ei bine, tocmai am primit un telefon – plec la Paris pentru o săptămână!

Am rostit fraza cu exuberanţa cu care aş fi comunicat unui cuplu infertil că urma să aibă

gemeni.

— Pleci… unde? a întrebat Lily, cu o expresie nedumerită şi distrată pe faţă, fără a părea foarte interesată.

— Pleci… *de cel* a întrebat Alex în aceeaşi clipă, cu expresia la fel de încântată pe care ar fi avut-o dacă l-aş fi anunţat că am sifilis.

— Emily tocmai a aflat că are mononucleoză şi Miranda vrea să mă duc cu ea la prezentările de modă. Nu că e nemaipomenit? am zis eu cu un zâmbet vesel pe faţă.

Toată istoria asta era de-a dreptul epuizantă. Mi-era silă că trebuie să mă duc, dar faptul că trebuia să îl conving pe el că pentru mine asta era o mare şansă era de zece ori mai scârbos.

— Nu înţeleg. Nu se duce la prezentările astea de o mie de ori pe an? a întrebat el.

Am dat afirmativ din cap.

— Şi atunci, de unde nevoia asta subită ca tu să te duci cu ea?

Lily a încetat să mai asculte şi a părut să se afunde în lectura unui număr vechi din *The New Yorker*. Păstrasem toate numerele de cinci ani încoace.

— Dă o mare petrecere la prezentarea colecţiei de primăvară de la Paris şi îi place să aibă cu ea una din asistentele ei americane. Pleacă întâi la Milano şi după aceea eu o întâlnesc la Paris. Ca să supraveghez totul, mă înţelegi.

— Iar asistenta americană cu pricina eşti tu,

ceea ce înseamnă că nu poţi să vii la reuniune, a rostit el pe un ton rece.

— Păi, de regulă lucrurile nu se întâmplă aşa. Dat fiind că treaba asta este considerată un mare privilegiu, asistenta principală este cea care merge, dar cum Emily e bolnavă, ei bine, da, eu trebuie să plec. Plec marţea viitoare, aşa că nu pot merge în Providence în weekendul respectiv, îmi pare foarte, foarte rău.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus să stau lângă el pe canapea, dar el s-a retras instantaneu.

— Deci, chestiunea e simplă pentru tine, nu? Adică eu am plătit deja camera ca să păstrez preţul cât de cât mai mic. Nu contează *că eu* mi-am rearanjat tot programul *meu* ca să fiu cu tine în weekendul respectiv. I-am spus mamei să găsească o bonă pentru că *tu* vrei să mergi la reuniune. Nu e mare scofală pentru tine, nu? E doar o obligaţie ca oricare alta faţă de *Runway.*

În toţi anii de când ne cunoşteam nu îl văzusem niciodată atât de furios. Până şi Lily şi-a ridicat privirea din revistă atât cât să se scuze şi să iasă naibii din cameră înainte ca totul să degenereze într-un război total.

Am încercat să mă aşez în braţele lui, dar el şi-a încrucişat picioarele şi a dat din mână.

— Vorbesc serios, Andrea – îmi spunea aşa numai când era foarte nervos –, toate astea chiar merită? Fii sinceră cu mine o clipă. Chiar merită tot efortul?

— Care toate astea? Să lipsesc de la o reuniune ca atâtea altele care vor urma ca să-mi îndeplinesc o obligaţie de serviciu? Un serviciu care îmi va deschide uşi pe care nu credeam vreodată că e posibil să intru şi mai curând decât aş fi putut visa? Da! Merită.

Şi-a lăsat capul în piept şi am avut o clipă impresia că plânge, dar când şi l-a ridicat din nou, pe faţa lui nu se putea citi decât mânie.

— Nu crezi că aş prefera să fiu cu tine decât să mă duc ca să fiu sclava cuiva douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte, timp de o săptămână întreagă? am ţipat eu, uitând că e şi Lily pe undeva prin apartament. Poţi să te gândeşti şi tu o clipă măcar că poate nici eu nu vreau să mă duc, dar că nu am de ales?

— Nu ai de ales? Ai foarte multe *de aleşi* Andy, serviciul ăsta nu mai e doar un serviciu – în caz că nu ai observat, a pus stăpânire pe întreaga ta viaţă! a ţipat la rândul lui, iar roşeaţa din obraji i s-a întins spre gât şi urechi.

În mod normal aş fi considerat chestia asta extrem de sexy, dar în acea seară nu voiam decât să mă duc la culcare.

— Alex, ascultă-mă, ştiu că…

— Nu, *tu* să mă asculţi pe mine! Lasă-mă pentru moment pe mine deoparte – nu că asta ar necesita cine ştie ce efort din partea ta –, dar să lăsăm faptul că noi doi nu mai apucăm să ne vedem deloc din cauza veşnicelor situaţii de criză

de la serviciul tău. Dar cu părinţii tăi cum rămâne? Când i-ai văzut ultima dată? Dar sora ta? Înţelegi că tocmai a născut primul copil, iar tu nu ţi-ai văzut încă propriul nepot? Asta chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

A coborât vocea şi s-a plecat mai aproape de mine. Am crezut că o să-şi ceară scuze, dar el a continuat:

— Dar cu Lily cum rămâne? Tu chiar nu ai observat că prietena ta cea mai bună a ajuns o alcoolică înrăită?

Trebuie să fi părut total şocată, pentru că el a urmat:

— Să nu-mi spui că nici măcar nu ţi-ai dat seama, Andy. E lucrul cel mai vizibil din lume.

— Da, bineînţeles că bea. La fel şi tu, la fel şi eu, la fel toţi cei pe care îi cunoaştem. Lily e studentă şi aşa fac toţi studenţii, Alex. Ce e aşa de ciudat?

Am părut încă şi mai jalnică când am rostit fraza cu glas tare, iar el a clătinat doar din cap. Am tăcut amândoi câteva minute, după care el a vorbit:

— Nu pricep şi pace, Andy. Nu prea ştiu exact cum am ajuns aici, dar am senzaţia că nu te mai recunosc. Cred că avem nevoie de o pauză.

— Ce? Ce tot spui? Vrei să ne despărţim? am întrebat şi mi-am dat seama, mult prea târziu, că el vorbea foarte, foarte serios.

Alex era atât de înţelegător, de drăguţ, de

disponibil, încât începusem să iau de bună ideea că el va fi întotdeauna lângă mine ca să mă asculte sau să mă liniştească după o zi grea, sau să mă înveselească în timp ce restul lumii era liberă să-şi vadă de viaţa ei. Singura problemă era că eu nu îmi îndeplinisem partea mea de obligaţii.

— Nu, deloc. Nu să ne despărţim, să facem doar o pauză. Cred că ne-ar fi de folos amândurora să reevaluăm ce vrem. Tu nu pari mulţumită de mine în ultima vreme, iar eu nu pot să spun că sunt încântat de tine. Poate că o scurtă perioadă în care să nu ne vedem ar fi ceva bun pentru amândoi.

— Ceva bun? Tu crezi că ne-ar fi „de folos amândurora”? mi-a venit să ţip la auzul cuvintelor lui atât de banale, la ideea că „o scurtă perioadă în care să nu ne vedem” ar contribui la o mai mare apropiere între noi.

Mi se părea egoist din partea lui să facă asta tocmai acum, când mă apropiam de sfârşitul sentinţei mele de un an de la *Runway* şi cu puţine zile înaintea celui mai dificil pas din cariera mea. Orice vagă tendinţă spre tristeţe sau îngrijorare care mă împunsese câteva minute mai devreme a fost brusc înlocuită de iritare.

— Foarte bine, atunci. Hai să „facem o pauză”, am zis eu sarcastic, cu răutate. Un scurt răgaz. Pare o idee straşnică.

M-a privit cu ochii aceia mari, căprui, cu o expresie de uimire mută şi durere, după care şi i-a

închis ca pentru a alunga din ei imaginea chipului meu.

— OK, Andy. Te eliberez din evidenta ta nefericire şi plec. Îţi urez distracţie plăcută la Paris, sincer. Mai vorbim.

Şi, înainte să-mi dau prea bine seama ce se petrece, m-a sărutat pe obraz ca pe Lily sau pe mama şi a pornit spre uşă.

— Alex, nu crezi că ar trebui să discutăm despre asta? am zis eu, străduindu-mă să-mi păstrez vocea calmă, şi m-am întrebat dacă el chiar avea de gând să plece.

S-a întors, a zâmbit trist şi a zis:

— Hai să nu mai discutăm în seara asta, Andy. Ar fi trebuit să discutăm de câteva luni încoace, de *un an* încoace, nu să încercăm să spunem totul într-o singură zi. Gândeşte-te la toate astea, bine? Te sun eu peste vreo două săptămâni, după ce te întorci şi te linişteşti. Şi baftă la Paris – ştiu că o să te descurci de minune acolo.

A deschis uşa, a ieşit şi a închis-o binişor în urma lui.

Am dat fuga în camera lui Lily ca s-o aud spunându-mi că reacţia lui fusese exagerată, că era obligatoriu să plec la Paris pentru că aşa era cel mai bine pentru viitorul meu, că ea nu era alcoolică şi că eu nu eram o soră denaturată pentru că plecam din ţară după ce Jill tocmai născuse primul copil. Dar ea adormise peste plapumă complet îmbrăcată, iar paharul gol de

cocktail trona pe masă. Laptopul Toshiba era deschis lângă ea pe pat şi m-am întrebat dacă reuşise să scrie măcar un cuvânt. M-am uitat. Bravo! Înserase întreg antetul, inclusiv numele, grupa, numele profesorului şi titlul, probabil provizoriu, al articolului: „Ramificaţiile psihologice ale posibilităţii de a te îndrăgosti de propriii cititori”. Am râs cu glas tare, dar ea nu a mişcat, aşa că am pus calculatorul înapoi pe birou, i-am potrivit deşteptătorul să sune la ora şapte şi am stins lumina.

Celularul meu a sunat imediat ce am intrat în dormitor. După cele cinci secunde de palpitaţii iniţiale – pe care le înduram de fiecare dată când suna, de teamă că putea fi Ea – am răspuns imediat, gândind că, fără doar şi poate, era Alex. Ştiam eu că nu putea lăsa lucrurile aşa, în coadă de peşte. În fond, el era omul care nu putea să adoarmă fără să mă sărute şi fără să-mi ureze somn uşor; nici vorbă să dispară aşa, mulţumit cu ideea că nu o să mai vorbim timp de câteva săptămâni.

— Bună, iubitule, am şoptit şi am simţit că deja mi-e dor de el, dar fericită să-i vorbesc măcar la telefon, fără a fi nevoită să discutăm faţă în faţă toate problemele noastre.

Mă durea capul, aveam senzaţia că umerii mi se lipiseră de urechi şi nu doream decât să îl aud spunându-mi că totul nu fusese decât o mare greşeală şi că o să mă sune mâine.

— Mă bucur că ai sunat.

— Iubitule? O-ho-ho! Facem progrese, nu-i aşa, Andy? Vezi că o să încep să cred că mă doreşti, a zis Christian cu un zâmbet pe care aproape că îl sesizam prin telefon. Şi eu mă bucur că am sunat.

— A, tu eşti.

— Ei bine, nu e cel mai călduros răspuns pe care l-am primit vreodată! Ce s-a întâmplat, Andy? M-ai cam evitat în ultima vreme, aşa e?

— Bineînţeles că nu, am minţit eu. Doar că am avut o zi proastă. Ca de obicei. Ce mai faci?

A râs.

— Andy, Andy, Andy. Haide, lasă. N-ai niciun motiv să fii atât de nefericită. Ai o carieră în plină ascensiune. Şi apropo de asta, te-am sunat ca să te întreb dacă vrei să vii mâine la premiile PEN-Clubului urmate de o seară de lectură a scriitorilor. Or să fie mulţi oameni interesanţi acolo şi nu te-am văzut de multă vreme. O invitaţie pur profesională, se-nţelege.

Pentru o fată care citise în *Cosmo* atât de multe articole intitulate „Cum să-ţi dai seama dacă el e pregătit pentru o relaţie serioasă”, era normal să se aprindă câteva beculeţe de alarmă la auzul unei asemenea fraze. Şi chiar s-au aprins – numai că eu am decis să nu le bag în seamă. Fusese o zi extrem de lungă, aşa că mi-am permis să cred – doar pentru câteva clipe – că el poate, poate, POATE, e sincer. La naiba. Îmi făcea plăcere să

stau de vorbă cu un bărbat care nu mă critica măcar câteva minute, chiar dacă refuza să accepte că eram ocupată. Ştiam că nu am de gând să îi accept invitaţia, dar câteva minute de flirt telefonic inocent nu puteau face rău nimănui.

— Zău? am întrebat eu pe un ton jucăuş. Povesteşte-mi.

— Am să-ţi înşirui toate motivele pentru care trebuie să vii cu mine, Andy – şi primul este şi cel mai simplu. Ştiu ce e bine pentru tine. Punct.

Doamne, cât era de arogant. De ce găseam eu asta atât de atrăgător?

Am intrat în joc. Am început o conversaţie amuzantă şi în câteva minute călătoria la Paris, urâtul nărav al lui Lily de a bea votcă şi ochii trişti ai lui Alex s-au pierdut în abisul pălăvrăgelii mele vădit nesănătoase-şi-periculoase-dinpunct-de-vedere-emoţional-dar-extrem-de-sexy-şi-plăcute cu Christian.

16

Conform planificării, Miranda urma să se afle în Europa vreme de o săptămână înainte ca eu să vin. Acceptase să folosească nişte asistente locale la prezentările de modă de la Milano – după care urma să ajungă la Paris în aceeaşi dimineaţă cu mine, ca să punem la punct amănuntele petrecerii, ca nişte bune prietene ce ne aflam. Vezi să nu. Compania Delta a refuzat să schimbe biletul pe

numele lui Emily cu unul cu numele meu, aşa că, în loc să mă enervez şi să mă stresez mai mult decât o făcusem deja, am cumpărat pur şi simplu alt bilet. Două mii două sute de dolari, pentru că era săptămână modei, iar eu cumpărasem în ultimul moment. Am zăbovit preţ de o clipă înainte de a scoate cartea de credit a firmei. *În fine,* mi-am zis*. În fond, Miranda cheltuieşte cam tot atâta într-o săptămână doar pe coafat şi machiaj.*

În calitate de asistentă secundară a Mirandei eram pe cea mai joasă treaptă ierarhică din *Runway.* Dar dacă accesul înseamnă într-adevăr putere, atunci Emily şi cu mine eram cele mai puternice personalităţi din lumea modei: noi decideam cine primeşte audienţă la Miranda, când trebuie să vină (dis-de-dimineaţă era cel mai bine, atunci machiajul era proaspăt şi hainele neşifonate) şi ale cui mesaje ajungeau la ea (dacă numele tău nu era în Buletin, nici nu existai).

Aşa că, oricând aveam noi nevoie de ajutor, ceilalţi angajaţi erau obligaţi să pună umărul.

Ei da, sigur că erai cam descurajat la gândul că, dacă nu ai fi lucrat pentru Miranda Priestly, aceiaşi angajaţi n-ar fi avut nicio remuşcare să te calce cu maşinile lor de serviciu cu şofer. Dar, în formula actuală, ei alergau şi răspundeau la comandă ca nişte căţeluşi bine dresaţi.

Toate proiectele la care lucrau angajaţii revistei au încremenit şi tot poporul s-a repezit să mă ajute să plec la Paris pregătită corespunzător.

Trei fluşturatice de la departamentul de modă au adunat la repezeală o garderobă care cuprindea orice articol de îmbrăcăminte de care puteam avea nevoie pentru orice eveniment la care Miranda m-ar obliga să particip. Când am plecat acasă în ziua aceea, Lucia, directoarea departamentului, mi-a promis că voi avea nu numai un sortiment de haine adecvate pentru orice ocazie, ci şi un carneţel cu schiţe realizate profesionist despre toate felurile posibile de împerechere a respectivelor haine, pentru a scoate cât mai mult în evidenţă stilul şi a minimiza şansele de a face combinaţii penibile. Cu alte cuvinte: nu poate fi lăsat nimic la alegerea mea, altfel nu am nici cea mai mică şansă de a fi prezentabilă.

Trebuia să o însoţesc pe Miranda la vreun bistrou şi să stau ca o mumie într-un colţ, în vreme ce ea sorbea dintr-un pahar de Bordeaux? O pereche de pantaloni Theory culoarea cărbunelui cu un pulover negru de mătase pe gât de la Celine. Trebuia să merg cu ea la clubul de tenis unde primea lecţii particulare, ca să o aprovizionez cu apă sau, la nevoie, cu eşarfe albe în caz că transpira? O toaletă sportivă din cap până-n picioare, care cuprindea pantaloni de trening, jachetă cu glugă şi fermoar (scurtă, ca să mi se vadă abdomenul, sâc!), un tricou fără mâneci de o sută optzeci şi cinci de dolari pe dedesubt şi adidaşi – toate de la Prada. Şi dacă,

cine ştie, chiar ajungeam să stau în rândul întâi la vreo paradă, aşa cum jurau cu toţii că o să se întâmple? Opţiunile erau nelimitate. Cea pe care o preferam eu (şi nu era decât luni după-amiaza) era o fustă plisată ca de şcolăriţă de la Anna Sui cu o bluză Miu Miu cu multe volănaşe şi de un alb orbitor, cu o pereche de cizmuliţe obrăznicuţe Christian Laboutin până la jumătatea gambei, cu o jachetă de piele Katayone Adeli atât de mulată încât părea aproape obscenă. Jeanşii mei Express şi tenişii Franco Sarto erau îngropaţi sub un strat gros de praf în şifonierul meu de luni de zile şi trebuie să mărturisesc că nu le simţeam lipsa.

Şi descoperisem că Allison, acum redactor de frumuseţe, îşi merita titulatura, pentru că ea chiar *era,* la propriu, personificarea industriei de înfrumuseţare. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce fusese anunţată că o să am nevoie de ceva articole de machiaj şi de un număr apreciabil de sfaturi, crease Trusa-Cu-Care-Poţi-Să-Fii-Oricine-Poţi-Să-Faci-Orice. În interiorul „trusei de machiaj” Burberry de dimensiuni gigantice (semăna mai degrabă cu una dintre valizele acelea pe rotiţe, ceva mai mare decât cele permise ca bagaj de mână în avion) aflai orice sortiment imaginabil de loţiune, cremă, pudră, ruj, rimei şi alte articole de machiaj. Rujurile erau unele strălucitoare, altele mate, altele rezistente, altele aproape transparente. Şase nuanţe diferite de rimel – în culori care mergeau de la bleu până

la negru-smoală – erau însoţite de un ondulator de gene şi de două pieptănaşe pentru gene, în caz că (ferească sfântu) se formau gâlme pe ele.

Pudrele, care păreau să formeze jumătate din conţinutul produselor şi care erau menite-n acoperi/accentua/ascunde pleoapele, nuanţa tenului şi a obrajilor, erau într-o varietate de culori mai complexă şi mai subtilă decât cea din paleta unui pictor: unele te făceau să pari bronzată, altele deschideau culoarea, iar altele te făceau îmbufnată, rumenă sau palidă. Aveam de unde alege dacă voiam să adaug bujori sănătoşi pe obraji folosind un material solid, lichid sau de consistenţa pudrei, sau o combinaţie a celor sus-menţionate. Fondul de ten era cel mai impresionant: părea că cineva chiar prelevase o mostră de piele de pe faţa mea şi o folosise ca să creeze ceva potrivit pentru ea. Fie că „adăugam luciu” sau „acopeream petele”, fiecare sticluţă se potrivea cu nuanţa tenului meu mai bine decât… ei, bine, decât propriul meu ten. Într-o cutie ceva mai mică se aflau accesoriile: bucăţi de vată, pătrăţele de bumbac, beţigaşe cu capete de vată, bureţei, vreo două duzini de pămătufuri de diverse mărimi, două tipuri diferite de cremă pentru demachiatul ochilor (emolient şi *oil-free*) şi nu mai puţin de douăsprezece – DOUĂSPREZECE – tipuri de cremă (de faţă, de corp, de întreţinere, cu factor de protecţie 15, unele strălucitoare, altele de culoare mai închisă, cu parfum, fără parfum,

antialergice, cu alfa-hidroxid, antibacteriene şi – în caz că soarele acela dăunător de octombrie din Paris mă arde – cu aloe vera).

Într-un buzunăraş al valizei se aflau pagini A4 cu nişte feţe imprimate pe ele, mari cât pagina. Pe fiecare faţă era trasat un machiaj impresionant. Allison chiar machiase chipurile de pe hârtie cu produsele din valiză. O faţă era etichetată „Eleganţă relaxată de seară”, dar avea o nota bene dedesubt, cu litere negre de-o şchioapă: „NU SE POTRIVEŞTE PENTRU OCAZII EXTREM DE FESTIVE!!! PREA *CASUAL!!”* Faţa cea *casual* avea pe ea un strat subţire de fond de ten mat, o nuanţă subtilă de pudră care adăuga bronz, o idee de bujori realizată cu blush lichid sau cremă, nişte gene foarte sexy, cu mult dermatograf şi fard de pleoape, adumbrite de genele date cu rimei negru ca smoala şi ceva care părea a fi o idee de lip-gloss. Când îi mărturisisem în şoaptă lui Allison că toate astea or să fie absolut imposibil de ţinut minte, a părut exasperată.

— Păi, să sperăm că n-o să fie nevoie de ele, a zis ea cu o voce care părea atât de stresată, încât am avut impresia că e pe cale să se prăbuşească sub povara ignoranţei mele.

— Nu? Atunci de ce am aproape două duzini de „feţe” care îmi explică în ce fel să folosesc toate chestiile astea?

Privirea ucigătoare pe care mi-a aruncat-o a fost demnă de Miranda.

— Andrea. Fii serioasă. Asta e doar pentru cazuri de urgenţă, dacă Miranda îţi cere în ultima clipă să te duci undeva cu ea, sau în cazul în care cei care se ocupă de coafura şi machiajul tău nu pot să vină. A, da, să nu uit, hai să-ţi arăt unde am împachetat accesoriile pentru păr.

În timp ce Allison îmi arăta cum să folosesc cele patru tipuri de perii circulare cu care să-mi usuc părul în aşa fel încât să rămână drept, eu mă străduiam să pricep ce îmi spusese. Se ocupă cineva şi de coafura şi machiajul meu? Eu nu făcusem aranjamente pentru mine atunci când mă ocupasem de treaba asta pentru Miranda, deci cine o făcuse? A trebuit să întreb.

— Biroul de la Paris, a oftat ea. Tu reprezinţi revista *Runway,* iar Miranda e foarte sensibilă la asta. O să participi la cele mai prestigioase evenimente din lume alături de Miranda Priestly. Doar nu-ţi închipui că o să fii în stare să te ocupi singură de look-ul tău, nu?

— Nu, bineînţeles că nu. Sigur că e mai bine să am un ajutor profesionist. Mulţumesc.

Pe urmă, Allison m-a ţinut încă două ore până s-a asigurat că, în cazul în care vreuna dintre cele paisprezece şedinţe de coafură şi machiaj programate în cursul săptămânii nu se concretiza, nu o s-o umilesc pe şefa noastră dându-mi cu rimei pe buze, răzându-mi părţile laterale ale capului şi ridicându-mi restul de păr ca să arăt ca o căpetenie de trib indian. Când am terminat, am

sperat că o să am şi eu parte de o clipă de odihnă ca să dau fuga la cantină şi să cumpăr o supă plină de calorii, dar Allison a ridicat telefonul lui Emily – care fusese al ei cândva – şi a sunat-o pe Stef de la departamentul de accesorii.

— Bună, am terminat cu ea şi e chiar aici, lângă mine. Vrei să vii încoace?

— Stai aşa! Trebuie să mă duc să mănânc ceva înainte ca Miranda să se întoarcă!

Allison şi-a dat ochii peste cap exact ca Emily. M-am întrebat dacă are ceva anume postul respectiv care inspira astfel de demonstraţii experte de iritare.

— Foarte bine. Nu, nu, vorbeam cu Andrea, a zis ea la telefon şi a ridicat din sprâncene cu ochii la mine – ce mare surpriză – exact ca şi Emily. Se pare că îi e foame. Ştiu. Da, ştiu. Asta i-am spus şi eu, dar ea pare hotărâtă să… *mănânce.*

Am plecat din birou şi am cumpărat o caserolă mare de supă de broccoli cu caşcaval, m-am întors în trei minute şi am dat de Miranda, care stătea la biroul ei, cu telefonul la cinci centimetri de faţă, de parcă era acoperit cu căpuşe. Trebuia să plece la Milano în seara aceea, dar nu eram prea sigură că eu aveam să supravieţuiesc până atunci.

— Telefonul sună, Andrea, dar când ridic receptorul – că se pare că tu nu ai chef să o faci – nu vorbeşte nimeni. Poţi să explici un asemenea fenomen? a întrebat ea.

Bineînţeles că puteam să îl explic, dar nu ei. În

rarele ocazii în care Miranda era singură în biroul ei, ridica uneori telefonul când suna. Fireşte, interlocutorii ei erau atât de şocaţi să îi audă vocea la celălalt capăt al firului, încât închideau imediat. Oamenii nu erau pregătiţi să *vorbeas*că cu ea atunci când sunau, dat fiind că şansele de a li se face legătura cu ea erau aproape nule. Primisem după câte un asemenea eveniment zeci de e-mail-uri de la redactori sau asistenţi care mă informau – de parcă eu nu ştiam – că Miranda răspunsese din nou la telefon: „Unde sunteţi, fetelor???” Mesajele panicate ziceau, unul după altul: „Răspunde chiar ea la telefon!!!”

Am murmurat ceva cum că şi mie mi se închidea uneori telefonul în nas, dar Miranda îşi pierduse deja interesul. Se holba nu la mine, ci la caserola mea cu supă. Câţiva stropi din lichidul verzui începuseră să se prelingă pe margine. Şi-a întors privirea, plină de dezgust, atunci când a realizat că nu numai că aveam în mână ceva comestibil, dar chiar aveam de gând să consum acel ceva.

— Scapă imediat de chestia aia! a lătrat ea de la cinci metri depărtare. Doar mirosul pe care-l emană e destul să mă îmbolnăvească.

Am aruncat supa cea ofensatoare la gunoi şi am privit plină de regret la hrana mea pierdută, dar vocea ei m-a readus, brutal, la realitate.

— Sunt gata pentru vizionare! a ţipat ea şi s-a aşezat mai liniştită pe scaunul ei, acum că

mâncarea pe care o văzuse la *Runway* fusese aruncată. Şi în clipa în care terminăm, programează şedinţa de redacţie.

Fiecare cuvânt al ei îmi provoca un nou val de adrenalină în sânge, pentru că nu eram niciodată sigură ce îmi cere, aşa că nu ştiam dacă voi putea rezolva problema sau nu. Dat fiind că fusese treaba lui Emily să programeze repetiţiile şi şedinţele săptămânale, a trebuit să dau fuga la biroul ei să mă uit pe carnetul de şedinţe. În spaţiul rezervat orei trei, scrisese: *Vizionarea hainelor pentru şedinţele foto Sedona, Lucia/Helen.* Am format la iuţeală interiorul Luciei şi am vorbit imediat ce ea a răspuns la telefon.

— Ea e gata, am declarat eu, ca un comandant pe frontul de bătălie.

Helen, asistenta Luciei, a închis telefonul fără o vorbă şi am ştiut că şi ea şi Lucia erau deja pe la mijlocul coridorului. Dacă nu veneau în mai puţin de douăzeci-douăzeci şi cinci de secunde, eu eram trimisă să alerg după ele şi să le reamintesc în persoană – în caz că ar fi uitat – că dacă eu sunasem cu treizeci de secunde în urmă şi le spusesem că Miranda era gata atunci, asta însemna *exact* atunci. În general, treaba asta era doar vag iritantă, era doar unul dintre motivele pentru care pantofii înguşti, cu toc înalt, îmi făceau viaţa un infern. Să alergi prin toate birourile căutând cu frenezie pe cineva care, foarte probabil, se ascundea de Miranda nu era

niciodată o treabă prea plăcută, dar era absolut mizerabilă atunci când persoana cu pricina era, întâmplător, la baie. Dar, indiferent ce ar fi avut de făcut cineva în toaleta femeilor sau a bărbaţilor, nu reprezenta o scuză acceptabilă pentru a nu fi disponibil exact atunci când prezenţa ta era solicitată, iar eu trebuia să năvălesc înăuntru – şi mă uitam uneori pe sub uşă ca să văd dacă nu recunoşteam pantofii persoanei căutate – şi să cer, cu toată umilinţa de care eram în stare, ca el sau ea să termine ce aveau de făcut şi să se ducă în biroul Mirandei. Imediat.

Din fericire pentru toată lumea, Helen a venit în câteva secunde împingând un rastel plin ochi de haine înaintea ei şi trăgând un altul după ea. A ezitat o clipă în faţa uşii franţuzeşti de la biroul Mirandei, după care a primit un gest aproape imperceptibil din partea ei şi a început să împingă cele două rasteluri pe covorul gros.

— Asta e tot? Două rasteluri? a întrebat Miranda, aproape fără să-şi ridice privirea de pe hârtia pe care o citea.

Helen a fost extrem de surprinsă că i se vorbea, dat fiind că Miranda nu vorbea din principiu cu asistentele altora. Dar Lucia încă nu sosise cu rastelurile ei, aşa că a trebuit să răspundă.

— Să nu, Lucia vine şi ea într-o clipă. Ea le aduce pe celelalte două. Doriţi să ăă, încep să vă arăt ce am comandat? a întrebat Helen neliniştită

şi şi-a tras în jos topul dantelat peste fusta de piele.

— Nu.

După care mi s-a adresat mie:

— Ahn-dre-ah! Găseşte-o pe Lucia. După ceasul meu, e ora trei. Dacă nu e pregătită, atunci am lucruri mai bune de făcut decât să stau aici să o aştept pe ea.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, pentru că citea în continuare o hârtie şi nu trecuseră decât vreo treizeci şi cinci de secunde de când dădusem telefon. Dar nu aveam de gând să îi spun eu una ca asta.

— Nu e nevoie, Miranda, sunt aici, a ciripit Lucia, care abia mai respira, căci intrase cu două rasteluri după ea exact în clipa în care mă ridicam în picioare să pornesc în căutarea ei. Îmi pare foarte rău. Am aşteptat o ultimă haină de la cei de la YSL.

S-a apucat să aranjeze hainele, puse după sortiment (cămăşi, pardesie, fuste, pantaloni şi rochii) într-un semicerc în faţa biroului Mirandei şi i-a făcut semn lui Helen că poate să plece. După care Miranda şi Lucia au trecut în revistă fiecare articol de îmbrăcăminte în parte şi s-au ciondănit cu privire la prezenţa sau absenţa fiecăruia dintre ele la şedinţa foto care urma să aibă loc în Sedona, Arizona. Lucia prefera un gen de aspect stil „cowgirl şic de la oraş”, care, gândea ea, s-ar fi potrivit perfect pe fundalul munţilor stâncoşi,

dar Miranda îi tot replica sarcastic că ea prefera să fie „şic, pur şi simplu”, pentru că noţiunea de „cowgirl şic” era, evident, o contradicţie în termeni. Probabil că se plictisise până peste cap de „cowgirl şic” la petrecerea fratelui lui B-DAD. Am reuşit să nu le bag în seamă până când Miranda m-a strigat pe nume şi mi-a comandat de data asta să îi chem pe cei de la accesorii pentru vizionare.

M-am uitat imediat pe carneţelul lui Emily, dar lucrurile stăteau exact aşa cum mă aşteptam: nu fusese programată nicio vizionare cu cei de la accesorii. M-am rugat ca Emily să fi uitat doar să o înscrie pe carneţel şi l-am sunat pe Stef ca să îi spun că Miranda era gata de vizionarea pentru Sedona.

Nu aveam eu norocul ăsta. Nu fusese programată nicio vizionare cu cei de la accesorii decât a doua zi după-amiaza târziu şi cel puţin un sfert din lucrurile de care aveau nevoie nu sosiseră încă de la firmele unde fuseseră comandate.

— Imposibil. Nu pot, m-a anunţat Stef, dar sunetul vocii ei era mult mai nesigur decât ar fi sugerat cuvintele în sine.

— Şi ce mama dracului vrei să îi spun? am şoptit în receptor.

— Spune-i adevărul: că vizionarea nu era programată decât pentru mâine şi că o grămadă de chestii nu au ajuns încă. Păi, zău aşa! Aşteptăm

o poşetă de seară, trei genţi cu franjuri, patru perechi de pantofi, două coliere, trei…

— OK, OK, îi spun. Dar aşteaptă lângă telefon şi ridică receptorul imediat dacă te sun din nou. Şi dacă aş fi în locul tău, m-aş pregăti cu ce am. Pun pariu că nu îi pasă câtuşi de puţin când a fost programată vizionarea.

Stef a închis telefonul fără vreun alt cuvânt, iar eu m-am apropiat de uşa Mirandei şi am stat acolo răbdătoare, să mă observe. Când s-a uitat în direcţia mea şi a aşteptat să vorbesc, i-am spus:

— Miranda, tocmai am vorbit cu Stef, a spus că, dat fiind că vizionarea fusese programată doar pentru mâine, sunt câteva articole care nu au fost încă livrate. Dar or să ajungă toate înainte de…

— Ahn-dre-ah, nu pot, pur şi simplu nu pot să-mi închipui cum or să arate fotomodelele astea în hainele lor şi fără pantofi, poşete sau bijuterii, iar mâine o să fiu în Italia. Spune-i lui Stef să îmi arate ce are în stoc şi să-mi prezinte fotografii cu ce nu a fost încă livrat!

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Lucia şi s-au apucat iarăşi de analiza hainelor.

Când i-am transmis mesajul cu pricina lui Stef, am înţeles cum se născuse expresia „nu-l împuşca pe mesager 1, că ea s-a repezit să mă desfiinţeze.

— Nu pot să adun un împuţit de rastel plin de chestii în treizeci de secunde, mă înţelegi? E imposibil, fir-ar al dracului! Patru dintre cele cinci asistente ale mele nu sunt aici şi singura pe care o

am e o nenorocită şi o tâmpită. Andrea, ce mama dracului să fac?

Era cuprinsă de isterie, dar nu prea aveam ce să-i fac.

— OK, grozav, i-am zis eu cu un zâmbet angelic, cu ochii la Miranda, care avea un dar special de a auzi totul. O să-i spun Mirandei că vii imediat.

Am închis telefonul exact înainte ca ea să izbucnească în plâns.

Nu am fost surprinsă când am văzut-o pe Stef, care a venit două minute şi jumătate mai târziu împreună cu singura ei nenorocită şi tâmpită de asistentă, cu o asistentă de la departamentul de modă şi cu James, împrumutat şi el de la departamentul de frumuseţe, având cu toţii o înfăţişare îngrozită, cu braţele încărcate de coşuri pline cu diverse obiecte. Au rămas speriaţi lângă biroul meu până când Miranda le-a făcut un semn aproape imperceptibil, moment în care au început să se târască înainte şi să facă exerciţii de genuflexiuni. Dat fiind că Miranda refuza să îşi părăsească vreodată biroul, ea pretindea ca toate rastelurile pline ochi de haine, pantofi şi alte accesorii să îi fie târâte dinainte.

Când cei de la accesorii au reuşit în sfârşit să îşi aşeze toate catrafusele ordonat pe covor, pentru ca ea să le inspecteze, biroul Mirandei s-a metamorfozat într-un bazar de-al beduinilor – care semăna, din întâmplare, mai mult cu un magazin

de pe Madison Avenue decât cu Sharm-el-Sheik. Un redactor îi arăta o curea de piele de şarpe de vreo două mii de dolari, în timp ce un altul încerca să-i vândă o geantă mare Kelly. Un al treilea îi flutura prin faţa ochilor o fustă scurtă Fendi de cocktail, iar altcineva încerca să o convingă de valoarea şifonului. Stef reuşise să realizeze o prezentare aproape perfectă cu un preaviz de numai treizeci de secunde şi cu o grămadă de piese lipsă; am observat că umpluse golurile cu articole din şedinţele foto mai vechi şi i-a explicat Mirandei că accesoriile pe care urmau să le primească erau asemănătoare, dar mai frumoase. Erau cu toţii experţi în domeniul lor de activitate, dar Miranda le era superioară de departe. Ea era pe post de consumatoare rezervată, care trece indiferentă de la un obiect la altul fără a manifesta nici cel mai vag interes. Când s-a hotărât, în sfârşit, ce să aleagă, a arătat în direcţia respectivelor obiecte şi a comandat (cam ca un arbitru la un concurs de frumuseţe canin: „Bob, ea a ales căţelul border collie...”), iar redactorii au dat supuşi din cap („Da, excelentă alegere”, „O, da, în mod clar o alegere excelentă”), după care şi-au adunat catrafusele şi au şters-o rapid înapoi spre departamentele lor înainte ca ea să se răzgândească, aşa cum făcea de obicei.

Întreg coşmarul a durat doar câteva minute, dar când s-a terminat eram cu toţii epuizaţi din cauza sperieturii. Ne anunţase deja de dimineaţă

că o să plece mai devreme, pe la patru, ca să petreacă vreo două ore împreună cu fetele înaintea lungii călătorii, aşa că am anulat şedinţa cu cei de la frumuseţe, spre uşurarea întregului departament. Exact la ora 3:58 p.m. s-a apucat să-şi facă bagajul ca să plece, activitate nu prea extenuantă, dat fiind că dacă se întâmpla să uite ceva cât de cât important, eu urma să i-l aduc la apartament înainte de a porni spre aeroport. Tot ce a făcut ea a fost să arunce portofelul Gucci şi telefonul celular Motorola în geanta aceea Fendi pe care o tot chinuia. În ultimele câteva săptămâni, splendoarea în valoare de zece mii de dolari slujise pe post de ghiozdan de şcoală pentru Cassidy şi multe dintre perlele brodate pe ea – ca să nu mai vorbim de unul din mânere – căzuseră. Miranda mi-o pusese într-o zi pe birou şi îmi comandase să o dau la reparat sau, dacă era imposibil de reparat, să o arunc pur şi simplu la gunoi. Rezistasem cu mândrie tentaţiei de a-i spune că geanta fusese imposibil de reparat, ca să o pot lua eu, şi o dădusem la reparat în schimbul modestei sume de douăzeci şi cinci de dolari.

Când a plecat în cele din urmă, am întins instinctiv mâna spre telefon ca să-l sun pe Alex şi să mă plâng ce zi grea am avut. Abia după ce am format cam jumătate din numărul de telefon mi-am adus aminte că făceam pauză în relaţia noastră. Şi mi-am dat seama că azi avea să fie prima zi după mai bine de trei ani când nu

stăteam de vorbă. Am rămas acolo, înţepenită, cu mâna pe telefon şi cu ochii aţintiţi pe un e-mail pe care îl primisem de la el în ajun, semnat „te iubesc…” şi m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o greşeală îngrozitoare când mă declarasem de acord cu pauza asta. Am format numărul din nou, hotărâtă ca de data asta să îi spun că trebuie să stăm de vorbă despre toate, ca să ne dăm seama unde greşisem, că o să îmi asum răspunderea pentru rolul pe care îl jucasem în destrămarea lentă şi constantă a relaţiei noastre. Dar înainte de a apuca să termin de format numărul, m-am pomenit cu Stef lângă mine, cu Planul de Război în domeniul accesoriilor pentru Paris, surescitată de succesul vizionării cu Miranda. Adusese cu ea poşete şi curele şi bijuterii şi ochelari de soare care trebuiau discutate, aşa că am pus receptorul în furcă şi am încercat să fiu atentă la instrucţiunile ei.

*

* * *

Gândind logic, un zbor de şapte ore în pantaloni de piele strânşi pe corp, sandale cu breteluţe şi un blazer peste un top ar fi reprezentat culmea lipsei de confort în condiţii de călătorie. Dar n-a fost aşa. Cele şapte ore de zbor au fost cele mai odihnitoare din câte îmi aduceam eu aminte. Dat fiind că şi Miranda şi eu eram în drum spre Paris în acelaşi timp, dar în avioane diferite – ea de la Milano, eu de la New York – se

pare că mă aflam în unica situaţie în care nu mă putea suna vreme de şapte ore la rând. Timp de o întreagă şi binecuvântată zi, faptul că eram inaccesibilă nu era din vina mea.

Din motive de neînţeles, părinţii mei nu fuseseră nici pe departe cât mă aşteptam eu de încântaţi când le povestisem despre călătorie.

— Zău? întrebase mama în felul acela al ei special, care voia să spună mult mai mult decât acest singur cuvânt. Pleci la Paris tocmai acum?

— Cum adică „tocmai acum”?

— Păi, vreau să spun doar că acum nu e cel mai potrivit moment de a o şterge tocmai la Paris, a zis ea în chip vag, şi mi-am dat seama că o adevărată avalanşă de sentimente de vinovăţie din partea unei mame evreice e pe punctul de a începe să alunece binişor spre mine.

— De ce anume? Şi *când anume* ar fi momentul potrivit?

— Nu te supăra, Andy. Voiam doar să spun că nu te-am văzut de luni întregi – nu ne plângem, doar tata şi cu mine ştim amândoi cât de grea e slujba ta –, dar chiar nu vrei să-ţi vezi nepoţelul? Are deja câteva luni şi tu nici nu ai făcut cunoştinţă cu el!

— Mamă! Nu mă face să mă simt vinovată. Mor de nerăbdare să îl văd pe Isaac, dar ştii bine că nu pot să las toate şi să…

— Ştii că tata şi cu mine o să-ţi plătim biletul până la Houston, nu?

— Da! Mi-ai spus-o deja de patru sute de ori. Ştiu şi vă mulţumesc, dar nu e vorba de bani. Nu pot să-mi iau nicio zi liberă de la serviciu, iar acum, că Emily e bolnavă, nu pot să las totul baltă şi să plec – nici măcar în weekend. Ţi se pare logic să zbor tocmai în capătul celălalt al ţării numai ca să trebuiască să mă întorc imediat dacă sună Miranda sâmbătă dimineaţa să mă duc să-i iau hainele de la curăţătorie? Chiar ţi se pare logic?

— Bineînţeles că nu, Andy, am crezut doar – noi am crezut – că ai să poţi să te duci să îi vizitezi în următoarele două săptămâni, pentru că Miranda urma să plece, şi dacă te duceai tu, mergeam şi eu cu tata. Dar acum tu pleci la Paris.

A spus-o într-un fel din care reieşea ce gândea de fapt. „Dar acum tu pleci la Paris” se putea traduce prin „Dar acum tu o roieşti în Europa ca să scapi de obligaţiile de familie 1.

— Mamă, stai să-ţi explic ceva foarte, foarte clar. Nu plec în vacanţă. Nu a fost decizia mea să plec la Paris şi să nu îmi văd nepoţelul. Nu a fost câtuşi de puţin decizia mea, după cum bine ştii, dar refuzi să accepţi. Realitatea e de fapt foarte simplă: plec cu Miranda peste trei zile pentru o săptămână, altfel sunt dată afară. Vezi vreo alternativă la toată povestea asta? Dacă da, aş vrea să o aud şi eu.

A tăcut o clipă, apoi a zis:

— Nu, bineînţeles că nu, scumpa mea. Ştii foarte bine că noi te înţelegem. Sper doar – ei

bine, sper că eşti mulţumită de felul în care merg lucrurile.

— Asta ce mai vrea să însemne? am întrebat cu răutate.

— Nimic, nimic, s-a grăbit ea să spună. Nu înseamnă nimic altceva decât ce am spus: taică-tău şi cu mine nu vrem decât să fii fericită şi am impresia că ai muncit din răsputeri în ultima vreme. Sunt toate OK cu tine?

M-am mai înmuiat puţin, văzând că ea se străduieşte atât de mult să mă mulţumească.

— Da, mamă, toate sunt OK. Nu sunt deloc încântată să plec la Paris, ca să ştii şi tu. O să fie o săptămână de iad, muncă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Dar anul meu o să se încheie curând şi o să pot să termin şi eu cu modul ăsta de viaţă o dată pentru totdeauna.

— Ştiu, scumpa mea, ştiu că a fost un an foarte greu pentru tine. Sper doar că o să merite efortul în cele din urmă. Asta-i tot.

— Ştiu. Şi eu la fel.

Ne-am despărţit în termeni buni, dar nu m-am putut debarasa de simţământul că propriii mei părinţi erau dezamăgiţi de mine.

Ridicarea bagajelor la aeroportul de Gaulle a fost ceva de coşmar, dar după ce am ieşit de la vamă am găsit un şofer îmbrăcat elegant care flutura o pancartă cu numele meu şi, în clipa în care ne-am urcat în maşină, mi-a înmânat un

celular.

— Domnişoara Priestly a cerut să o suni imediat după sosire. Mi-am permis să programez numărul de la hotel în memoria telefonului. Se află în apartamentul Coco Chanel.

— Ăă, da, OK. Mulţumesc. Cred că o să o sun chiar acum, l-am informat eu cam fără să fie nevoie.

Dar înainte să apăs pe primul buton, telefonul a sunat şi un beculeţ de un roşu înspăimântător a prins să clipească. Dacă nu l-aş fi văzut pe şofer privindu-mă curios, aş fi oprit soneria şi m-aş fi prefăcut că nu văd beculeţul, dar am rămas cu impresia certă că i se comandase să mă ţină sub observaţie. Ceva din expresia lui sugera că nu era în interesul meu să ignor apelul cu pricina.

— Alo? Andrea Sachs la telefon, am zis eu cu un ton cât mai profesionist cu putinţă, deşi făceam deja pariuri cu mine însămi privitor la şansele ca telefonul să fie de la oricine altcineva afară de Miranda.

— Ahn-dre-ah! Ce oră arată ceasul tău în acest moment?

Era oare o întrebare-capcană? O prefaţă ca să mă acuze că am întârziat?

— Să păi să văd. De fapt, ceasul meu arată ora cinci şi un sfert dimineaţa, dar, evident, nu l-am potrivit încă după ora Parisului. Aşa că ceasul meu ar trebui să arate unsprezece şi un sfert dimineaţa, am zis eu cu veselie, în speranţa că o

să încep călătoria pe o notă cât mai plăcută cu putinţă.

— Mulţumesc pentru povestea asta nesfârşită, Ahn-dre-ah. Şi aş putea să te întreb pe unde ai fost în ultimele treizeci şi cinci de minute?

— Păi, Miranda, avionul a aterizat cu o întârziere de câteva minute, şi pe urmă a trebuit să…

— Pentru că, în conformitate cu itinerarul pe care l-ai scris *chiar tu* pentru mine, eu citesc aici că avionul tău a aterizat la zece şi treizeci şi cinci azi dimineaţă.

— Da, atunci ar fi trebuit să ajungă, dar vezi tu…

— Nu accept să-mi spui tu ce trebuie să văd, Ahn-dre-ah. Un asemenea comportament este în mod clar inacceptabil pe durata săptămânii următoare, ai înţeles?

— Da, bineînţeles. Iartă-mă.

Inima mea a început să bată cu putere şi am avut impresia că o face cu un milion de bătăi pe secundă, iar faţa mi s-a înroşit de umilinţă. De umilinţa că mi se vorbea în asemenea fel, dar, mai mult decât orice altceva, de ruşinea că acceptam toate astea. Tocmai îmi cerusem iertare – foarte sincer – pentru faptul că nu reuşisem să fac ca avionul meu internaţional să aterizeze la timp şi pentru că nu fusesem destul de isteaţă ca să găsesc o metodă de a evita cu totul vama franceză.

Mi-am sprijinit faţa, într-un fel cam necioplit, de geam şi m-am uitat afară în timp ce limuzina îşi croia drum pe străzile agitate ale Parisului. Femeile păreau mult mai înalte, iar bărbaţii mult mai plăcuţi la înfăţişare şi aproape toţi trecătorii păreau bine îmbrăcaţi, supli şi cu o alură regală. Fusesem o singură dată la Paris până atunci, dar venisem cu rucsacul în spinare şi stătusem la un motel ieftin în partea cealaltă a oraşului, şi ceea ce văzusem atunci nu se compara nici de departe cu buticurile şic de confecţii şi cu aceste cafenele adorabile cu măsuţe la stradă, văzute acum de pe bancheta din spate a unei limuzine. *Chiar m-aş putea obişnui cu toate astea,* am gândit eu în timp ce şoferul a cotit ca să-mi arate de unde pot să cumpăr câteva sticle de apă, dacă aş fi dorit aşa ceva.

Când maşina a tras la intrarea în hotel, un domn cu înfăţişare distinsă, care purta ceva care părea a fi un costum făcut la comandă, mi-a deschis portiera.

— Mademoiselle Sachs, ce plăcere să te cunosc în sfârşit. Eu sînd Gerard Renaud.

Avea o voce plăcută şi care inspira încredere, dar părul argintiu şi faţa adânc brăzdată de riduri îmi arătau că e mult mai bătrân decât mi-l închipuiam eu atunci când vorbeam cu el la telefon.

— Monsieur Renaud, mă bucur enorm să te cunosc în sfârşit!

Dintr-odată, tot ce mi-am dorit a fost să mă târăsc într-un pat frumos şi moale şi să dorm ca să-mi revin după schimbarea fusului orar, dar Renaud mi-a spulberat rapid toate speranţele.

— Mademoiselle Andrea, Madame Priestly doreşte să te vadă în camera dumneaei imediat, înainte ca tu să te instalezi într-a ta, din păcate.

Avea pe faţă o expresie de regret şi, pentru un scurt moment, mi-a părut mai rău pentru el decât pentru mine. Era clar că nu-i plăcea cine ştie ce să-mi dea o asemenea veste.

— Grozav al dracului, am bombănit eu, după care am observat ce nefericit a părut Monseur Renaud.

Mi-am lipit pe faţă un zâmbet cuceritor şi am început din nou:

— Vă rog să mă scuzaţi, a fost un zbor teribil de lung. Îmi poate arăta cineva unde o pot găsi pe Miranda?

— Bineînţeles, Mademoiselle. E în apartamentul ei şi, din câte mi-am putut da seama, foarte doritoare să te vadă.

Când m-am uitat la Monsieur Renaud mi s-a părut că detectez vag cum şi-a dat ochii peste cap şi, cu toate că până atunci îmi făcuse impresia că e enervant de politicos la telefon, poate că trebuia să-mi reconsider opinia. Deşi omul era mult prea profesionist ca să-i transpară ceva pe faţă, cu atât mai puţin să spună ceva, mi-a trecut acum prin minte că s-ar putea chiar ca lui să-i fie la fel de

lehamite de ea ca şi mie. Nu că aş fi avut vreo dovadă în privinţa asta, pur şi simplu pentru că era imposibil să îţi închipui că exista cineva care *să nu* o urască.

Uşa de la lift s-a deschis, iar domnul Renaud mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn să intru. I-a spus ceva franţuzeşte băiatului care urma să mă conducă la etaj. Renaud şi-a luat rămas-bun, iar băiatul m-a condus până la apartamentul Mirandei. A bătut la uşă, după care a şters-o, lăsându-mă singură cu Miranda.

M-am întrebat preţ de o clipă dacă Miranda avea să răspundă personal, dar asta mi se părea ceva inimaginabil. În cele unsprezece luni în care îi intrasem şi ieşisem din apartament nu o văzusem măcar o dată făcând ceva care să semene cât de cât a muncă, nici măcar chestii atât de banale precum a răspunde la telefon, a scoate o haină din şifonier, sau a-şi turna un pahar de apă. Se purta de parcă în fiecare zi era *Sabat,* ea era din nou o evreică religioasă, iar eu eram, fireşte, *servitoarea goi.*

O cameristă drăguţă, îmbrăcată într-o uniformă, cu ochii trişti şi umezi aţintiţi în pământ, mi-a deschis uşa şi mi-a făcut semn să intru.

— Ahn-dre-ah! am auzit de undeva din fundul celei mai minunate sufragerii pe care o văzusem în viaţa mea. Ahn-dre-ah, costumul Chanel trebuie călcat pentru diseară, s-a mototolit atât de tare în

timpul zborului, că e aproape distrus. Aş fi crezut că compania Concorde se pricepe să mânuiască valizele, dar lucrurile mele arată oribil. Şi sună-l pe Horace Mann şi confirmă că fetele au ajuns cu bine la şcoală. Ai să faci treaba asta în fiecare zi – nu am nicio încredere în această Annabelle. Vezi să vorbeşti şi cu Caroline, şi cu Cassidy în fiecare seară şi fă-mi o listă cu temele lor pentru acasă şi cu extemporalele pe care or să le aibă. Îmi dai raportul în scris în fiecare dimineaţă înainte de micul dejun. A, da, fă-mi legătura imediat cu senatorul Schumer. E urgent. Şi, în ultimul rând, vreau să vorbeşti cu tâmpitul ăla de Renaud şi să-i spui că doresc să-mi pună la dispoziţie personal competent pe durata şederii mele şi că dacă treaba asta se va dovedi prea dificilă pentru el, sunt sigură că directorul va fi în măsură să mă ajute. Tâmpita asta pe care mi-a trimis-o e retardată mintal.

Privirea mi s-a îndreptat spre fata cea tristă care se ascundea în hol, cu o înfăţişare la fel de înspăimântată ca un hamster încolţit, şi care tremura din toate încheieturile şi se chinuia să nu izbucnească în plâns. Am presupus că înţelege englezeşte, aşa că i-am aruncat privirea cea mai încărcată de simpatie de care eram capabilă, dar ea a continuat să tremure. M-am uitat prin cameră şi m-am străduit cu disperare să ţin minte tot ce turuise Miranda.

— E-n regulă, am zis eu în direcţia

aproximativă de unde îi auzisem vocea – dincolo de varianta ceva mai mică a unui pian de concert şi de aranjamentul floral cu şaptesprezece tipuri diferite de flori, aşezat plin de dragoste în apartamentul de mărimea unei case întregi. Mă întorc imediat cu tot ce ai cerut.

Am aruncat o ultimă privire prin odaia magnifică. Era, fără doar şi poate, cea mai elegantă, cea mai luxoasă cameră pe care o văzusem vreodată, cu perdele de brocart, cu covoare groase, de culoarea vaniliei, cu o cuvertură ţesută peste patul imens şi cu figurine aurii plasate discret pe rafturile şi mesele de mahon. Numai un televizor cu ecran extraplat şi un casetofon modern, argintiu, indicau faptul că întreg apartamentul nu fusese creat şi conceput stilistic în secolul trecut de către meseriaşi de mare artă care doreau să-şi demonstreze uriaşul talent.

M-am strecurat pe lângă camerista tremurândă şi am ieşit pe hol. Băiatul îngrozit şi-a făcut din nou apariţia.

— Poţi să mă conduci, te rog, în camera mea? l-am întrebat cât am putut mai blând, dar el a crezut că, în mod evident, şi eu aveam să îl bruftuluiesc, aşa că a şters-o din nou înaintea mea.

— Aici, Mademoiselle. Sper să fie acceptabil.

Cam cincisprezece metri mai încolo era o uşă fără număr înscris pe ea. Când am intrat am văzut

un apartament mic, aproape identic cu al Mirandei, dar cu o sufragerie mai mică şi un pat de dimensiuni mai mici. Un birou mare de mahon pe care se aflau un telefon de secretariat, un calculator modern, o imprimantă cu laser, un scanner şi un fax înlocuia pianul, altminteri însă camerele păreau remarcabil de asemănătoare prin decorul lor bogat şi liniştitor.

— Domnişoară, uşa aceasta duce într-un hol care leagă camera dumneavoastră de cea a domnişoarei Priestly, a explicat el şi s-a dus să deschidă uşa.

— Nu! Nicio problemă, nu am nevoie s-o văd. E suficient doar să ştiu că e acolo.

M-am uitat la eticheta cu numele, ţesută pe buzunarul de la pieptul uniformei lui bine călcate.

— Mulţumesc, ăă, Stephan.

M – am scotocit prin poşetă să găsesc ceva mărunţiş de bacşiş, dar abia atunci mi-am dat seama că nu îmi trecuse prin cap să schimb dolarii mei americani în euro şi nici nu trecusem încă pe la un bancomat.

— Ăă, îmi pare rău, dar nu am la mine decât dolari americani. E OK?

Faţa i s-a făcut stacojie de jenă şi a început să se scuze profund:

— O, nu, domnişoară, vă rog să nu vă faceţi griji în privinţa asta. Domnişoara Priestly se ocupă personal de asemenea chestiuni la plecare. Dar, pentru că veţi avea nevoie de monedă locală

atunci când ieşiţi pe poarta hotelului, daţi-mi voie să vă arăt asta.

S-a dus la biroul-mamut, a deschis sertarul de sus şi mi-a înmânat un plic cu antetul franţuzesc al revistei *Runway* pe el. În plic era un vraf de bancnote de euro, în valoare de vreo patru mii de dolari. Biletul, scris de mână de Briget Jardin, editorul care se ocupase de cele mai multe dintre problemele vizând organizarea şi planificarea călătoriei şi a petrecerii Mirandei, zicea aşa:

Andrea, draga mea, sunt încântată că ai venit la noi! În plic se află nişte euro pe care să îi foloseşti cât timp eşti la Paris. Am vorbit cu Monsieur Renaud şi el va fi la dispoziţia Mirandei douăzeci şi patru de ore pe zi. Mai jos se află o listă a numerelor lui de telefon de la serviciu şi de acasă, ca şi telefoanele bucătarului-şef, instructorului de fitness, şefului autobazei şi, fireşte, al directorului. Ei sunt la curent cu nevoile Mirandei pe durata şederii ei aici cu ocazia prezentărilor de modă şi nu cred să se ivească vreo problemă. Fireşte, şi pe mine mă poţi găsi oricând la birou sau, la nevoie, pe celular, la telefonul de acasă sau pe pager, dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu ne vedem înainte de marea serată de sâmbătă, aştept cu mare plăcere să fac cunoştinţă cu tine atunci. Cu multă dragoste, Briget.

Pe o hârtie cu antet de *Runway,* sub bancnote, erau aproape o sută de numere de telefon ale tuturor persoanelor de care ar fi avut cineva nevoie la Paris, de la un creator de aranjamente florale până la un chirurg pentru situaţii de urgenţă. Aceleaşi numere de telefon se aflau pe ultima pagină a itinerarului amănunţit pe care îl alcătuisem pentru Miranda, folosindu-mă de informaţiile pe care mi le trimisese Briget zilnic prin fax, aşa că la ora actuală se părea că nu exista niciun motiv – exceptând, fireşte, un război mondial – pentru care Miranda să nu poată asista la prezentările colecţiilor de primăvară cu cea mai redusă cantitate de stres, nelinişte sau griji.

— Mulţumesc foarte mult, Stephan. Asta e foarte util, am zis eu şi am vrut să-i dau totuşi vreo două bancnote din vraf, dar el s-a prefăcut politicos că nu vede şi s-a retras, numai plecăciuni, pe hol.

Am constatat cu satisfacţie că părea mult mai puţin terorizat decât fusese cu câteva minute mai devreme.

Am reuşit cumva să îi fac legătura cu toţi cei cu care dorise să vorbească şi mi-am zis că dispun de câteva minute ca să-mi odihnesc capul pe faţa de pernă din sute şi sute de fire ţesute de mână, dar telefonul a sunat exact în clipa în care am închis ochii.

— Ahn-dre-ah, vino imediat în camera mea, a lătrat ea, după care a trântit receptorul în furcă.

— Da, fireşte, Miranda, mulţumesc că m-ai rugat aşa de amabil. Plăcerea e de partea mea, am zis eu fără a mă adresa cuiva anume.

Mi-am smuls de pe pat trupul obosit de diferenţa de fus orar şi m-am căznit să nu-mi încâlcesc vreun toc în covorul holului care lega camera mea de a ei. Din nou, o cameristă a fost cea care mi-a deschis.

— Ahn-dre-ah! Una dintre asistentele lui Briget tocmai m-a sunat să mă întrebe cât de lung e discursul meu de la dineul de azi, m-a anunţat ea.

Răsfoia ediţia din acea zi a revistei *Women's Wear Daily* pe care cineva de la birou – probabil Allison, care, după atâţia ani în slujba ei, îi cunoştea obiceiurile cotidiene – i-o trimisese prin fax, în vreme ce doi bărbaţi superbi îi făceau unul coafura, celălalt, machiajul. Un platou cu brânzeturi trona pe măsuţa antică de lângă ea.

Discurs? Ce discurs? Singura activitate planificată pentru azi, în afara prezentărilor de modă, era un soi de dineu oficial pentru acordarea unor premii, unde Miranda probabil avea de gând să stea numai cincisprezece minute, ca de obicei, înainte de a ţâşni afară din cauza plictiselii.

— Iartă-mă. Ai spus cumva discurs?

— Da.

A închis cu grijă publicaţia, a împăturit-o calm în două, după care a trântit-o furioasă pe covor, mai să-l nimerească pe unul din cei doi,

îngenuncheat în faţa ei.

— De ce dracului nu am fost informată că voi primi un nenorocit de premiu la dineul de azi? a şuierat ea, iar faţa i s-a contorsionat de o furie cum nu văzusem vreodată.

Neplăcere? Sigur. Insatisfacţie? Tot timpul. Enervare, frustrare, nefericire generalizată? Fireşte, în fiecare minut din fiecare zi. Dar nu o văzusem niciodată atât de total *cătrănită.*

— Să Miranda, îmi pare foarte rău, dar biroul lui Briget a fost cel care te-a anunţat în legătură cu evenimentul de azi şi ei nu mi-au spus că…

— Încetează! Încetează în clipa asta să vorbeşti! Tot ce îmi oferi tu sunt pretexte şi nimic mai mult. *Tu* eşti asistenta mea, *tu* eşti persoana pe care am ales-o eu să rezolve treburile la Paris, *tu* eşti cea care ar trebui să mă ţii la curent cu toate astea.

Tipul care-i făcea machiajul a întrebat-o cu glas domol, în englezeşte, dacă doreşte să rămână singură cu mine câteva momente, dar ea nici nu l-a băgat în seamă.

— Este ora douăsprezece acum şi trebuie să plec peste patruzeci şi cinci de minute. Vreau să am până atunci în camera mea un discurs concis, succint şi coerent tastat la calculator. Dacă nu eşti în stare să faci atâta lucru, te duci acasă. *Pentru totdeauna.* Asta-i tot.

Am plecat în zbor pe coridor, mai repede decât fugisem vreodată pe tocuri şi am deschis

celularul înainte de a ajunge în camera mea. A fost aproape imposibil să formez numărul lui Briget, aşa de tare îmi tremurau mâinile, dar am reuşit cumva să îl formez până la urmă. A răspuns una dintre asistentele ei.

— O vreau pe Briget! am urlat eu, iar vocea mi-a sunat răguşit. Unde e? *Unde e?* Vreau să vorbesc cu ea. *Acum!*

Fata a părut pentru moment şocată şi a amuţit.

— Andrea? Tu eşti?

— Da, eu sunt şi am nevoie de Briget. E o situaţie de criză – unde dracu' e?

— E la o prezentare de modă, dar nu-ţi face griji, are întotdeauna celularul la ea. Eşti la hotel? îi zic să te sune imediat.

Telefonul a sunat câteva secunde mai târziu, dar mie mi s-a părut că a trecut o săptămână întreagă.

— Andrea, a cântat ea, cu accentul acela franţuzesc încântător. Ce s-a întâmplat, dragă? Monique zice că păreai disperată la telefon.

— Disperată? Da, la naiba, bineînţeles că sunt disperată! Briget, cum ai putut să-mi faci una ca asta? Biroul tău a făcut aranjamentele pentru nenorocitul ăsta de prânz şi nimeni nu s-a obosit să-mi spună şi mie nu numai că o să primească un premiu, dar că va trebui şi să ţină un discurs!

— Andrea, linişteşte-te. Sunt sigură că ţi-am spus şi…

— Iar eu trebuie să îl scriu! Mă asculţi? Am la dispoziţie patruzeci şi cinci de minute ca să compun un discurs de acceptare a unui premiu despre care nu ştiu nimic, într-o limbă pe care nu o vorbesc. Altfel sunt terminată. Ce mă fac?

— Bine, nicio problemă, îţi explic eu ce şi cum. În primul rând, ceremonia va avea loc aici, la Ritz, într-unul din saloane.

— În ce? Care salon?

Nu avusesem încă ocazia să dau o raită prin hotel, dar eram aproape sigură că nu era niciun salon de bar pe acolo.

— Aşa se spune în franţuzeşte la… ăă, cum se numesc ele la voi? Sală de şedinţe. Aşa că ea trebuie doar să coboare la parter. E din partea Consiliului Francez al Modei, o societate din Paris care organizează întotdeauna decernarea premiilor pe durata prezentărilor de modă, pentru că atunci toată lumea e în oraş. *Runway* va primi un premiu pentru felul în care publică subiecte legate de modă. Nu e, ăă, cum se spune, mare scofală, aproape o formalitate.

— Straşnic, cel puţin acum ştiu pentru ce primeşte premiul. Şi ce trebuie să scriu? Ce-ar fi să-mi dictezi tu ceva în engleză şi să-l pun eu pe Monsieur Renaud să traducă, OK? Începe. Sunt gata.

Vocea mea îşi recâştigase ceva încredere, dar abia eram în stare să ţin pixul în mână. Combinaţia de stres, extenuare şi foame făcea să

am dificultăţi în a-mi concentra privirea pe hârtia cu antet de Ritz care era pe birou.

— Andrea, ai baftă din nou.

— Zău? Nu mă simt prea băftoasă în clipa asta, Briget.

— Sindrofiile astea se desfăşoară mereu în engleză. Nu e nevoie să traduci nimic. Poţi să scrii discursul, da?

— Da, da, o să îl scriu, am mormăit eu şi am pus telefonul în furcă.

Nici nu am avut timp să iau în considerare faptul că asta era prima mea ocazie să îi arăt Mirandei că sunt capabilă să fac şi ceva mai sofisticat decât să-i aduc cafeaua.

După ce am închis telefonul şi m-am apucat să tastez la calculator cu şaizeci de cuvinte pe minut – dactilografia fusese unica materie folositoare din întreg liceul – mi-am dat seama că Mirandei nu-i vor trebui mai mult de două, poate trei minute ca să citească întreg discursul. Abia dacă îmi rămăsese timp să trag o duşcă din apa San Pellegrino şi să devorez cele câteva căpşuni pe care mi le lăsase cineva, cu mare amabilitate, în micul bar din apartament. *Ce bine ar fi fost să-mi fi lăsat un cheeseburger,* am gândit eu. Mi-am adus aminte că îmi pusesem o ciocolată Twix în geamantanul care fusese aranjat ordonat într-un colţ, dar nu aveam timp să o caut. Trecuseră exact patruzeci de minute de când primisem ordinul de atac. Era momentul să văd dacă trecusem

examenul.

O altă – dar la fel de îngrozită – cameristă mi-a deschis uşa şi mi-a făcut semn să intru în living. Ar fi trebuit, fireşte, să rămân în picioare, dar pantalonii de piele pe care îi purtam încă din ziua precedentă păreau să mi se fi lipit permanent de pulpe, iar baretele sandalelor, care nu mă deranjaseră prea mult în avion, începeau să îmi dea senzaţia că port nişte lame lungi şi flexibile care îmi taie călcâiele şi degetele de la picioare. Am decis să mă aşez pe canapeaua plină de perne, dar în clipa în care genunchii mi s-au îndoit şi fundul meu a făcut contact cu perna, uşa de la baia ei s-a deschis, iar eu am sărit instantaneu în picioare.

— Unde e discursul meu? a întrebat ea automat, în timp ce o altă cameristă venea după ea cu un cercel în mână, pe care Miranda uitase să şi-l pună. Ai scris ceva, nu?

Purta unul dintre costumele ei clasice Chanel – cu guler rotund şi cu margini îmblănite – şi avea un şirag de perle extraordinar de mari.

— Bineînţeles, Miranda, am zis eu cu mândrie. Cred că va fi ce trebuie.

M-am dus la ea, după ce am băgat de seamă că nu face niciun efort să vină să îl ia de la mine, dar înainte de a putea să-i înmânez hârtiile, mi le-a smuls din mână. Până când ochii ei au început să se mişte dintr-o parte în alta de-a lungul rândurilor, nici nu mi-am dat seama că îmi

ţinusem tot timpul răsuflarea.

— Bine. E bine. Sigur, nimic de excepţie, dar e bine. Hai să mergem.

A luat o poşetă Chanel, asortată perfect cu costumul, şi şi-a pus lănţişorul pe umăr.

— Poftim?

— Am zis hai să mergem. Tâmpita asta de ceremonie începe peste cincisprezece minute şi, dacă avem puţin noroc, poate ajungem în douăzeci. Urăsc de moarte chestiile astea.

Era limpede că folosise persoana întâi plural: se aştepta să mă duc cu ea. Am aruncat o privire la pantalonii mei de piele şi la jacheta mulată pe corp şi m-am gândit că, dacă pe ea nu o deranjează toaleta mea – şi mi-ar fi spus imediat dacă aşa ar fi stat lucrurile – atunci ce conta? Probabil că aveau să fie acolo regimente întregi de asistente care se ocupau de şefele lor şi de bună seamă că nimănui nu-i prea păsa ce purtam noi.

„Salonul” era exact aşa cum spusese Briget – o sală de şedinţă tipică de hotel, cu câteva mese rotunde şi un mic podium pentru cei care ţineau discursuri. Eu am rămas lângă peretele din spate împreună cu alţi câţiva angajaţi de tot felul şi am privit cum preşedintele consiliului ne-a prezentat un chip incredibil de anost, neinteresant şi totalmente neinspirat despre modul în care lumea modei afectează vieţile tuturor. Alţi câţiva oameni au venit la microfon în cursul următoarei jumătăţi

de oră, după care, înainte de decernarea vreunui premiu, o armată de chelneri s-a apucat să aducă salate şi să umple paharele cu vin. Am privit-o precaut pe Miranda, care părea total plictisită şi iritată, şi am încercat să mă fac cât mai mică după copacul din ghiveciul de care mă rezemam ca să nu adorm de-a-n picioarelea. Nu ştiu sigur cât timp ochii mei au rămas închişi, dar exact în momentul în care pierdusem controlul asupra muşchilor gâtului, iar capul meu pornise să se aplece înainte, am auzit vocea ei.

— Ahn-dre-ah! Nu am timp de prostiile astea, a şoptit ea destul de tare ca să le facă pe câteva Tocătoare din jur să ridice privirile. Nu mi s-a spus că o să primesc un premiu şi nu am fost pregătită pentru aşa ceva. Plec.

Şi s-a întors pe călcâie şi a pornit-o spre ieşire.

Am luat-o, bălăbănindu-mă pe picioare, după ea, dar am avut prezenţa de spirit să nu o înşfac de umăr.

— Miranda? Miranda?

Evident că nu avea de gând să mă bage în seamă.

— Miranda? Cine doreşti să primească premiul în numele revistei *Runway*? am şoptit eu pe cât am putut de încet, dar în aşa fel încât să mă audă totuşi.

S-a întors pe călcâie şi s-a uitat drept în ochii mei.

— Tu chiar crezi că îmi pasă? Du-te înapoi şi

primeşte-l tu!

Şi până să spun un alt cuvânt, dusă a fost.

O, Doamne. Nu se poate să se petreacă aşa ceva. Eram sigură că aveam să mă trezesc în patul meu propriu, neatrăgător, cu perne neţesute de mână, peste un minut şi că aveam să constat că întreaga zi – la naiba, de fapt, întregul an – nu fusese decât un coşmar absolut oribil. Nu se poate ca femeia asta chiar să creadă că eu, asistenta *secundară,* se poate duce acolo şi accepta un premiu pentru felul în care presa prezintă moda! M-am uitat disperată prin încăpere să văd dacă mai era cineva de la *Runway* la prânzul cu pricina. De unde atâta baftă. M-am prăbuşit pe un scaun şi m-am gândit să o sun pe Emily sau pe Briget să le cer un sfat, sau să plec pur şi simplu, dat fiind că Mirandei, evident, nu-i păsa defel de onoarea cu pricina. Tocmai formam numărul de la biroul lui Briget (care, speram eu, putea să ajungă la timp ca să primească afurisitul de premiu chiar ea), când am auzit cuvintele:

— …să exprim cea mai profundă recunoştinţă revistei americane *Runway* pentru prezentarea exactă, amuzantă şi mereu informată a lumii modei. Vă rog să îi uraţi bun venit faimoasei ei editoare, adevărată legendă vie, domnişoara Miranda Priestly!

Încăperea s-a pornit să aplaude frenetic exact în clipa în care am simţit cum inima mea îşi încetează bătăile.

Nu aveam timp să gândesc, să o blestem pe Briget pentru că permisese să se întâmple toate astea, să o blestem pe Miranda pentru că plecase şi luase discursul cu ea, sau să mă blestem pe mine însămi pentru că acceptasem locul ăsta de muncă. Picioarele mele au început să se mişte cu de la sine putere, *stâng-drept, stâng-drept* şi am urcat treptele spre podium fără vreun incident. Dacă nu aş fi fost total şocată, aş fi observat cum aplauzele entuziaste au făcut loc unei tăceri stranii, în timpul căreia toată lumea se străduia să îşi dea seama cine eram eu. Dar n-am observat nimic din toate astea. O putere divină m-a ajutat să zâmbesc, să iau placheta din mâinile preşedintelui cu înfăţişare severă şi să o pun, cu mâini tremurătoare, pe pupitrul din faţa mea. Abia când am ridicat fruntea şi am văzut sutele de perechi de ochi care mă priveau – ochi curioşi, cercetători, nedumeriţi cu toţii – mi-am dat seama că aveam, cât de curând, să încetez a mai respira şi că voi muri chiar acolo, pe loc.

Cred că nu am rămas aşa decât vreo zece sau cincisprezece secunde, dar tăcerea era atât de copleşitoare, de atotcuprinzătoare, încât m-am întrebat dacă nu cumva murisem deja. Nimeni nu a rostit un cuvânt. Nicio furculiţă nu s-a lovit de vreo farfurie, niciun pahar nu a clinchetit, nimeni nici măcar nu şi-a întrebat în şoaptă vecinul cine era persoana care îi luase locul Mirandei Priestly. M-au privit doar cu toţii, clipă după clipă, şi nu mi-

a rămas altceva de făcut decât să vorbesc. Nu mi-am adus aminte un singur cuvânt din discursul pe care îl scrisesem cu o oră în urmă, aşa că eram pe cont propriu.

— Bună ziua, am început eu, iar vocea mi-a reverberat în propriile urechi.

Nu îmi dau seama dacă era din cauza microfonului sau din cauza sângelui care îmi vâjâia în cap, dar nu conta. Singurul lucru pe care mi-l amintesc cu claritate este că tremuram incontrolabil.

— Numele meu e Andrea Sachs şi sunt asistenta Mi… ăă, lucrez la *Runway.* Din păcate, Miranda, ăă, domnişoarei Priestly a trebuit să plece pentru moment, dar aş dori să primesc acest premiu în numele domniei sale. Şi, fireşte, în numele tuturor celor de la *Runway.* Mulţumesc, ăă – nu-mi aminteam în ruptul capului cum se numea consiliul sau preşedintele lui – tuturor celor prezenţi pentru, ăă, această mare onoare. Ştiu că vorbesc în numele tuturor celor de la revistă atunci când spun că suntem cu toţii onoraţi.

Tâmpită ce eram! Mă bâlbâiam, trăgeam întruna la „ăă…”-uri şi tremuram din toate încheieturile şi deveneam deja conştientă că mulţimea începuse să se agite. Fără un alt cuvânt, am coborât de o manieră cât mai demnă de pe podium şi abia după ce am ajuns la uşa din spate mi-am dat seama că uitasem placheta. O angajată a consiliului a alergat după mine până în hol, unde

mă prăbuşisem pe o bancheta din cauza umilinţei şi a extenuării, şi mi-a înmânat-o. Am aşteptat până când a plecat, după care am rugat un om de serviciu să îl arunce. El a ridicat din umeri şi l-a pus într-un coş de gunoi.

Căţeaua! am gândit eu, prea furioasă şi obosită ca să inventez alte insulte mai inspirate sau metode noi de a-i pune capăt vieţii. A sunat telefonul şi, ştiind că ea era, l-am închis şi am comandat unui om de la biroul lor un gin tonic.

— Vă rog. Vă rog, trimiteţi pe cineva să-mi aducă un gin tonic aici. Vă rog.

Femeia mi-a aruncat o privire, apoi a dat din cap. Am sorbit întreg paharul din două înghiţituri, apoi m-am dus la etaj să văd ce vrea. Nu era decât ora două din prima mea zi la Paris şi voiam deja să mor. Atâta că nu aveam voie să mor.

17

— Camera Mirandei Priestly, am răspuns eu din noul meu birou parizian.

Cele patru mult râvnite ore care voiau să se numească noaptea mea de somn fuseseră întrerupte de un apel telefonic disperat de la una dintre asistentele lui Karl Lagerfeld la ora şase dimineaţa, şi exact acela a fost momentul în care mi-am dat seama că toţi cei care o sunau pe Miranda erau în mod automat redirecţionaţi la telefonul din camera *mea,* ca să răspund eu. Se

pare că întreg oraşul şi toate suburbiile acestuia erau la curent cu faptul că Miranda locuia acolo pe durata prezentărilor de modă, aşa că telefonul meu sunase încontinuu din clipa în care intrasem în cameră. Ca să nu mai vorbim de cele două duzini de mesaje care-mi fuseseră deja lăsate pe robot.

— Bună, eu sunt. Ce face Miranda? Toate sunt OK? S-a întâmplat ceva rău pe acolo? Unde e şi de ce nu eşti cu ea?

— Bună, Em. Mulţumesc că te gândeşti la mine. Dar, apropo, tu cum te mai simţi?

— Ce? O, bine. Puţin slăbită, dar ceva mai bine. În fine. *Ea* cum e?

— Mda, mă rog, şi eu fac bine, mulţumesc de întrebare. Da, a fost un zbor lung până aici şi n-am reuşit să dorm decât vreo douăzeci de minute fără întrerupere, pentru că telefonul sună întruna şi sunt sigură că nu are de gând să se oprească vreodată şi, a, da! Am prezentat un discurs absolut ad-hoc – după ce l-am scris ad-hoc – pentru un grup de oameni care doreau să se bucure de compania Mirandei, dar care se pare că nu s-au dovedit suficient de interesanţi ca să aibă parte de ea. Am apărut ca cretină amărâtă, ca să fiu sinceră până la capăt, şi era cât pe ce să fac un atac de cord cu ocazia asta, dar nicio problemă, în afară unor asemenea mici detalii, lucrurile stau nemaipomenit.

— Andrea! Fii serioasă! Am fost extrem de îngrijorată cu privire la toată povestea asta. Nu ai avut prea mult timp să te pregăteşti de călătorie şi ştii foarte bine că dacă ceva nu iese bine acolo, tot pe mine o să dea vina.

— Emily. Te rog să nu te superi, dar nu pot să stau de vorbă cu tine în momentul ăsta. Pur şi simplu nu pot.

— De ce? E ceva în neregulă? Cum a mers şedinţa de ieri? A ajuns la timp? Ai tot ce-ţi trebuie? Ai grijă să te îmbraci ca lumea? Ţine minte, reprezinţi *Runway,* aşa că trebuie să arăţi întotdeauna corespunzător.

— Emily. Trebuie să închid telefonul.

— Andrea! Sunt îngrijorată. Spune-mi ce ai făcut.

— Păi, stai să vedem. În timpul meu liber, mi-am făcut vreo jumătate de duzină de masaje, două tratamente cosmetice şi câteva manichiuri. Miranda şi cu mine ne-am împrietenit la cataramă pe durata acestor tratamente. E foarte plăcut. Ea se străduieşte din răsputeri să nu-mi ceară prea multe, zice că vrea ca eu să mă bucur de Paris, dat fiind că e aşa un oraş nemaipomenit şi că am norocul să mă aflu aici. Aşa că n-am făcut decât să ne plimbăm şi să ne distrăm. Ani băut vin împreună. Am fost la cumpărături. Mă rog, ştii tu, cum face toată lumea.

— Andrea! Ce spui tu nu e deloc amuzant, OK? Şi acum, spune-mi ce dracu’ se petrece acolo.

Cu cât ea părea mai iritată, cu atât buna mea dispoziţie creştea cu câte un grad.

— Emily, nu prea ştiu ce pot să-ţi spun. Ce vrei să auzi? Cum a fost până acum? Păi, să vedem. Deocamdată mi-am petrecut cea mai mare parte din timp străduindu-mă să găsesc o modalitate de a dormi în condiţiile în care telefonul sună neîntrerupt şi de a îndesa destulă mâncare pe gât între ora două şi şase dimineaţa ca să supravieţuiesc în următoarele douăzeci de ore. Aici parc-ar fi un nenorocit de Ramadan, Em – nu se mănâncă pe timpul zilei. Mda, chiar că e cazul să-ţi pară rău că nu ai fost în locul meu.

Cealaltă linie a început să clipească şi am pus-o pe Emily pe *hold.* De fiecare dată când suna, gândul îmi zbura rapid, incontrolabil spre Alex şi mă întrebam dacă nu cumva o să mă sune ca să-mi spună că totul e-n regulă. Îl sunasem de două ori de pe linia internaţională de când venisem şi el răspunsese de fiecare dată, dar, ca şcolăriţa pusă pe şotii care fusesem în liceu, închisesem telefonul în clipa în care îi auzisem vocea. Perioada asta de timp fusese cea mai lungă în care nu vorbisem şi voiam să aflu ce se petrece, dar nici nu mă puteam debarasa de senzaţia că viaţa devenise mult mai simplă de când scăpasem de veşnica cicăleală şi de sentimentul de vinovăţie. Şi totuşi, mi-am ţinut răsuflarea – până când am auzit vocea Mirandei care a cârâit la capătul celălalt al firului:

— Ahn-dre-ah, când trebuie să vină Lucia?

— A, bună, Miranda. Stai să verific itinerarul ei. A, da, iată-l. Să vedem, scrie aici că vine astăzi direct de la şedinţa foto de la Stockholm. Trebuie să fi ajuns deja la hotel.

— Fă-mi legătura.

— Da, Miranda, o clipă, te rog.

Am pus-o să aştepte şi am revenit la Emily.

— Ea a fost la telefon, stai aşa. Miranda? Am găsit numărul Luciei. Îţi fac legătura acum.

— Stai, Ahn-dre-ah. Plec de la hotel peste douăzeci de minute pentru tot restul zilei. O să am nevoie de câteva eşarfe înainte de a mă întoarce şi de un nou bucătar. Trebuie să aibă o experienţă de minimum zece ani, în principal în bucătărie franţuzească, şi să fie disponibil patru seri pe săptămână pentru cine în familie şi de două ori pe lună pentru dineuri. *Acum* fă-mi legătura cu Lucia.

Ştiam că ar fi trebuit să mă şocheze ideea că Miranda voia ca, în vreme ce mă aflam la Paris, să-i angajez un bucătar în New York, dar nu mă mai puteam gândi decât la faptul că pleca din hotel – fără mine şi pentru tot restul zilei. Am preluat din nou linia lui Emily şi i-am comunicat că Miranda voia un nou bucătar.

— O să mă ocup eu de asta, Andy, m-a anunţat ea printre accese de tuse. O să fac o selecţie preliminară şi când vii poţi să stai de vorbă cu câţiva finalişti. Vezi doar dacă Miranda vrea să aştepte până ajunge acasă ca să îi întâlnească sau preferă să faci aranjamentele necesare să-i aduci

acolo ca să se vadă cu ea acum, OK?

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Bineînţeles că vorbesc serios. Miranda a angajat-o pe Cara când era la Marbella, anul trecut. Bona dinainte tocmai demisionase şi ea m-a pus să le trimit pe cele trei finaliste acolo ca să poată găsi imediat pe cineva. Întreab-o, OK?

— Sigur, am murmurat. Şi mulţumesc.

Numai faptul că vorbisem despre masajele acelea şi îmi trezise pofta, aşa că m-am hotărât să mă programez şi eu la unul. Nu exista nicio oră liberă decât spre seară, aşa că am sunat la recepţie şi am comandat un mic dejun complet. Când băiatul de serviciu mi l-a adus, mă îmbrăcasem din nou într-unul dintre capoatele acelea de catifea, îmi pusesem şi o pereche de papuci din acelaşi material şi eram pregătită să mă înfrupt cu omletă, cornuri, prăjituri, brioşe, cartofi, pufuleţi şi clătite, care au venit însoţite de o aromă ameţitoare. După ce am devorat toată mâncarea şi două ceşti de ceai, m-am împleticit înapoi spre pat şi am adormit atât de rapid, încât m-am întrebat dacă nu cumva îmi pusese cineva un somnifer în sucul de portocale.

Masajul a reprezentat un mod perfect de a încheia ceea ce fusese o zi binecuvântat de relaxată. Toată lumea lucra în locul meu, iar Miranda mă sunase şi mă trezise din somn o singură dată – o singură dată! — ca să îmi ceară să-i fac o rezervare la prânz pentru a doua zi. *Asta*

nu e prea rău, am gândit eu, în timp ce mâinile puternice ale femeii îmi masau muşchii contorsionaţi şi încordaţi ai gâtului. Nu era rău deloc. Dar exact când să aţipesc din nou, a sunat, cu un ţârâit persistent, celularul pe care îl adusesem cam împotriva voinţei după mine.

— Alo? am zis eu energic, de parcă nu aş fi zăcut goală pe o masă, unsă cu ulei pe tot corpul şi pe jumătate adormită.

— Ahn-dre-ah. Schimbă-mi programarea pentru coafură şi machiaj cu o oră mai devreme şi spune-le celor de la Ungaro că nu pot să vin diseară acolo. O să merg la un mic cocktail şi vreau să vii cu mine. Fii gata de plecare peste o oră.

— Ăă, da, ăă, sigur, m-am bâlbâit şi am încercat să prelucrez în creier faptul că trebuia să plec undeva cu ea.

Un flash-back din ziua precedentă – când mi se spusese în ultima clipă că trebuie să merg undeva cu ea – mi-a inundat creierul şi am avut senzaţia că mă sufoc. I-am mulţumit femeii şi i-am spus să adauge tratamentul la factura camerei, deşi nu beneficiasem decât de primele zece minute de masaj, şi m-am repezit la etaj ca să găsesc o modalitate de a mă descurca cu acest nou obstacol. Chestia începea să devină de-a dreptul obositoare. Foarte obositoare.

Mi-au trebuit doar câteva minute ca să îi sun pe cei care se ocupau de părul şi machiajul

Mirandei (care, apropo, nu erau aceleaşi persoane care mă aveau pe mine în grijă – eu eram prelucrată de o femeie cu o expresie veşnic mânioasă, a cărei privire disperată, când mă văzuse pentru prima dată, mă urmărea încă, în vreme ce Miranda avea doi homosexuali care păreau descinşi direct din paginile revistei *Maxim)* şi să schimb ora la care trebuiau să vină.

— Nicio problemă, a chiţăit Julien cu pronunţat accent franţuzesc. O să fim acolo, cum se spune la voi? Plini cu entuziasm! Noi am făcut program cu nimic tot săptămânul în caz că Madame Priestly trebuie la noi oricând!

Am sunat-o din nou pe Briget şi am rugat-o să se ocupe ea de cei de la Ungaro. Era momentul să plonjez în garderobă. Carneţelul cu schiţe ale diverselor mele „look-uri” era pus la vedere pe noptiera de la capul patului, în aşteptarea unei biete victime a modei, cum eram eu, care să apeleze la el pentru a primi îndrumarea spirituală necesară. Am trecut în revistă numeroasele titluri şi subtitluri şi m-am străduit să înţeleg ceva din toate astea.

Prezentări de modă:

1. Pe timpul zilei
2. Seara

Mese oficiale:

1. Mic dejun

2. Prânz
A. Relaxat (la hotel sau bistrou)
B. Elegant (la Espadon, Ritz)
3. Cină
A. Relaxat (bistrou, sau cu mâncare adusă în cameră)
B. Eleganţă medie (restaurant bun, dineu relaxat)
C. Elegant (restaurantul Le Grand Vefour, dineu oficial)

Petreceri:
1. Relaxat (mic dejun cu şampanie, ceai de după-amiază)
2. Stilat (cocktail cu oameni nu foarte importanţi, lansări de carte, „întâlnire la un pahar”)
3. Extrem de elegant (cocktailuri organizate de persoane foarte importante, orice care are loc într-un muzeu sau galerie, petreceri de după prezentări de modă, oferite de echipa de designeri)

Diverse:
1. Către şi de la aeroport
2. Evenimente sportive (lecţii, concursuri etc.)
3. Cumpărături
4. Diferite drumuri
A. La croitorie
B. La magazine şi buticuri foarte şic
C. La magazine cu produse alimentare şi/sau saloane de cosmetică sau tratament

Se pare că nu exista nicio sugestie cu privire la ce trebuie să port atunci când nu eram în stare să stabilesc importanţa sau lipsa de importanţă a gazdelor unui eveniment. În mod clar, se ivise ocazia să fac o greşeală capitală: puteam să încadrez situaţia la capitolul „Petreceri”, ceea ce reprezenta un prim pas foarte bun, dar aici lucrurile intrau în zona cenuşie. Urma petrecerea asta să fie un simplu număr 2, în care puteam să pun ceva şic, sau era de fapt un număr 3, în care caz trebuia să aleg ceva din variantele mai elegante oferite? Nu exista nicio trimitere la ce să fac în caz de „zonă cenuşie” sau „incertitudine”, dar cineva adăugase o notiţă scrisă de mână, către sfârşitul carneţelului: *Când nu eşti sigură (şi ar trebui să fii sigură întotdeauna), e mai bine să fii îmbrăcată în stil nu prea elegant în ceva splendid, decât îmbrăcată prea elegant în ceva splendid.* Ei bine, OK, se pare că acum situaţia se încadra în categoria petreceri, subcategoria stilat. M-am uitat la cele şase schiţe de ţinute vestimentare pe care Lucia le desenase pentru subcategoria cu pricina şi am încercat să ghicesc ce anume ar arăta cel mai puţin ridicol odată pus pe mine.

După o întâlnire jenantă cu un tank top îmblănit şi o pereche de cizme de piele până la pulpe (adică, da, până peste genunchi), m-am hotărât în cele din urmă să port toaleta de la pagina treizeci şi trei, o bluză uşoară, colorată, de

la Roberto Cavalli, cu o fustă mini şi o pereche de cizme negre de la D & G, gen puştoaică-de-umblă-cumotociclişti. La modă, sexy, stilat – dar nu excesiv de elegant –, fără însă a mă face să arăt ca un struţ, ca o reminiscenţă de prin anii ’80 sau ca o prostituată. Ce altceva mai puteam dori? Tocmai când mă străduiam să îmi aleg o poşetă asortată, a venit femeia care îmi făcea machiajul şi coafura şi şi-a început încruntările şi tentativele de a mă face să par măcar pe jumătate atât de oribilă cât credea în mod vădit că arăt.

— Să păi, puteţi să-mi faceţi machiajul de sub ochi ceva mai deschis? am întrebat-o cu mare grijă, încercând cu disperare să nu par că îi critic treaba.

Poate ar fi fost mai bine să îmi fac singură machiajul, aveam mai multe preparate şi instrucţiuni de utilizare decât oamenii de ştiinţă de la NASA care urmau să construiască o navă spaţială, dar Gestapovista-de-la-Machiaj venea orice s-ar fi-ntâmplat, fie că îmi plăcea, fie că nu.

— Nu! a lătrat ea, pentru că, pare-se, nu avea aceleaşi sensibilităţi ca mine. Arată mai bine aşa.

A terminat de tras o linie groasă, neagră deasupra genelor mele şi a dispărut la fel de repede cum apăruse; mi-am înhăţat poşeta (o geantă Gucci gen bowling, din piele de aligator) şi am pornit-o spre hol cu cincisprezece minute mai devreme decât momentul estimat pentru plecare, ca să mă asigur că şoferul era gata. Tocmai

discutam cu Renaud dacă Miranda ar prefera ca noi două să mergem în maşini separate ca să nu trebuiască să discute cu mine sau să rişte să contacteze vreo maladie din cauză că stă pe aceeaşi banchetă cu asistenta ei, când ea şi-a făcut apariţia. M-a analizat din cap până-n picioare fără grabă, iar privirea i-a rămas pasivă şi indiferentă. Trecusem examenul! Era pentru prima oară de când lucram împreună că nu mă pricopsisem cu o privire de dezgust total sau, în cel mai bun caz, cu vreo remarcă răutăcioasă, iar pentru asta nu fusese nevoie decât de o echipă de intervenţie formată din redactori de modă din New York, o trupă de hair stylist-i şi makeup stylist-i parizieni şi o selecţie de mare clasă din cea mai stilată şi scumpă garderobă din lume.

— A venit maşina, Ahn-dre-ah?

Arăta superb, într-o rochie scurtă, încreţită, din catifea.

— Da, domnişoară Priestly, a intervenit Monsieur Renaud şi ne-a condus pe lângă un grup care părea format din editori americani, veniţi tot pentru prezentările de modă.

O tăcere încărcată de deferenţă s-a lăsat peste grupul superşic de über-tocători când am trecut pe lângă el, cu Miranda la doi paşi înaintea mea, cu silueta ei zveltă şi elegantă şi cu o expresie foarte, foarte nefericită pe chip. Aproape că a trebuit să alerg ca să ţin pasul cu ea, deşi era cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decât

mine, apoi am aşteptat până când mi-a aruncat o privire de genul: „Ce dracu’ mai aştepţi?”, după care m-am strecurat lângă ea pe bancheta din spate a limuzinei.

Din fericire, şoferul ştia unde să meargă, pentru că mă apucase o adevărată paranoia de o oră încoace, înspăimântată că ea o să se întoarcă spre mine şi o să mă întrebe unde are loc petrecerea de care nu avusesem habar. S-a întors, ce-i drept, spre mine, dar nu a spus nimic şi s-a pus la taclale cu B-DAD pe celular, i-a spus şi i-a repetat întruna că voia ca el să ajungă devreme, ca să aibă timp să se schimbe şi să bea un pahar înaintea marii petreceri de sâmbătă seara. El urma să vină cu avionul particular al firmei şi discutau acum dacă e cazul să le aducă şi pe Caroline şi Cassidy, dat fiind că el nu se întorcea acasă decât luni, iar ea nu voia ca fetele să lipsească o zi de la şcoală. Abia când maşina a tras în faţa unei locuinţe gen duplex de pe Boulevard Saint Germain m-am întrebat ce anume trebuia să fac eu acolo toată seara. Se pricepuse întotdeauna să nu ne jignească pe Emily sau pe mine sau pe vreo altă angajată în public, lucru care dovedea – cel puţin până la un anumit nivel – că ştia ce face atunci când ne jignea. Aşa că, dacă nu îmi putea comanda să îi aduc băuturile sau să îi trimit ceva la curăţătorie când eram acolo, ce aveam de făcut?

— Ahn-dre-ah, petrecerea asta e organizată de

un cuplu cu care m-am împrietenit când am locuit la Paris. Ei mi-au cerut să aduc o asistentă care să îi ţină de urât fiului lor, pe care evenimentele de acest gen îl cam plictisesc. Sunt sigură că voi doi o să vă înţelegeţi foarte bine.

A aşteptat până când şoferul i-a deschis portiera, apoi a ieşit graţioasă cu pantofii ei perfecţi Jimmy Choo. Înainte ca eu să apuc să-mi deschid portiera, ea urcase deja cele trei trepte şi îi înmâna haina unui valet, care se afla acolo, evident, în aşteptarea ei. M-am prăbuşit pentru câteva clipe înapoi pe bancheta moale din piele ca să prelucrez mintal această nouă bijuterie informaţională pe care abia mi-o servise. Toată povestea asta cu coafura, cu machiajul, cu rearanjarea programului, consultarea panicată a dosarului privind garderoba, cizmele de puştoaică-de-umblă-cu-motociclişti, toate astea fuseseră numai ca să îmi petrec seara cu copilul îngâmfat al unui cuplu de bogătaşi? Mai mult, cu un copil *francez* îngâmfat.

Am petrecut trei minute întregi reamintindu-mi că *The New Yorker* era la numai vreo două luni distanţă, că anul meu de sclavie era pe punctul de a fi răscumpărat, că puteam cu siguranţă să rezist încă o seară de chin ca să ajung la locul de muncă al viselor mele. Dar asta nu m-a ajutat. Brusc, nu mi-am dorit decât să mă ghemuiesc pe canapeaua părinţilor şi să o rog pe mama să-mi încălzească

un ceai în cuptorul cu microunde, în timp ce tata să pregătească jocul de Scrabble. Jill şi Kyle ar fi venit şi ei în vizită, cu bebeluşul Isaac, care ar gânguri şi mi-ar zâmbi, iar Alex m-ar suna să-mi spună că mă iubeşte. Nimănui nu i-ar păsa că pantalonii mei de trening erau pătaţi sau că nu aveam pedichiura făcută sau că mâncam un ecler mare şi dolofan cu ciocolată. Nimeni nu ar avea cea mai mică idee că pe undeva, dincolo de Atlantic, se desfăşura o paradă a modei şi nici măcar nu i-ar interesa să audă despre aşa ceva. Dar toate astea păreau incredibil de îndepărtate, la distanţă de o viaţă întreagă, pe când acum trebuia să am de-a face cu un regiment întreg de oameni care trăiau şi mureau pentru prezentările de modă. Şi probabil cu un băieţaş răzgâiat care vorbea o franţuzească de neînţeles.

Când mi-am extras, în cele din urmă, trupul înveşmântat sumar, dar stilat, din limuzină, valetul nu mai era în aşteptarea nimănui. Se auzea muzică interpretată live de o orchestră şi se simţea miros de lumânări parfumate, care venea printr-o fereastră situată deasupra unei mici grădini. Am inspirat adânc şi am întins mâna să bat la uşă, dar aceasta s-a deschis larg. Cred că pot să spun, fără teama de a greşi, că niciodată în tânăra mea viaţă nu am fost mai surprinsă decât în seara aceea: Christian îmi zâmbea.

— Andrea, draga mea, mă bucur foarte mult că ai putut să vii, a zis el, s-a aplecat şi m-a

sărutat pe gură – gest cam intim, dat fiind că gura mea era deschisă de uluire.

— Ce cauţi aici?

A zâmbit şi şi-a dat la o parte veşnica buclă de pe frunte.

— Nu ar trebui să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare? Dat fiind că mă urmăreşti pretutindeni, trebuie să presupun că vrei să te culci cu mine.

M-am îmbujorat şi, ca o adevărată doamnă, am pufnit sonor.

— Mda, cam aşa ceva. De fapt, nu am venit în calitate de oaspete, sunt doar o bonă foarte bine îmbrăcată. Miranda mi-a cerut să vin şi nu mi-a spus decât în ultima clipă că trebuie să am grijă în seara asta de progenitura răzgâiată a gazdelor. Aşa că, scuză-mă, dar cred că trebuie să mă duc să văd dacă are destul lapte şi creioane colorate.

— O, se simte foarte bine şi sunt sigur că nu are nevoie decât de încă un sărut de la bona lui.

Şi mi-a prins faţa în mâini şi m-a sărutat din nou. Am deschis gura să protestez, să îl întreb ce naiba se petrece aici, dar el a interpretat gestul drept entuziasm şi şi-a strecurat limba în gura mea.

— Christian! am şuierat eu încet şi m-am întrebat cât de repede ar reuşi Miranda să mă concedieze dacă m-ar prinde giugiulindu-mă cu un tip oarecare la una dintre petrecerile ei. Ce naiba faci? Dă-mi drumul!

M-am zbătut să mă îndepărtez, dar el a

continuat să îmi zâmbească în felul acela adorabil al lui.

— Andy, dat fiind că te prinzi cam greu, îţi spun eu: asta e casa *mea.* Părinţii *mei* sunt gazdele petrecerii, iar eu am fost destul de deştept ca să le cer să o roage pe Miranda să te aducă cu ea. Ţi-a spus cumva că am zece ani, sau ai decis treaba asta aşa, de capul tău?

— Tu glumeşti. Spune-mi că glumeşti – te rog.

— Nicidecum. Nostim, nu? Nu reuşesc să pun mâna pe tine în niciun alt fel, şi m-am gândit că aşa poate merge. Mama mea vitregă şi Miranda au fost prietene când Miranda a lucrat la redacţia pariziană a *Runway* – e fotograf şi face din când în când şedinţe foto pentru revistă –, aşa că nu a trebuit decât să o rog să-i spună Mirandei că însinguratul ei de fiu ar avea nevoie de compania uneia din asistentele ei arătoase. A mers la fix. Hai să-ţi dau ceva de băut.

Mi-a pus mâna pe spate şi m-a condus spre un bar masiv din stejar, aflat în living, unde trei barmani în uniformă ofereau pahare de martini, whisky şi şampanie.

— Stai să văd dacă am înţeles eu bine: nu trebuie să dădăcesc pe nimeni astă-seară? Nu ai niciun frate mai mic sau aşa ceva, nu?

Mi se părea de neimaginat că venisem la o petrecere cu Miranda Priestly şi că nu aveam nimic de făcut toată seara decât să stau cu un scriitor-în-vogă-şi-deştept. Poate mă chemaseră ca

să mă pună să dansez sau să cânt ca să distrez oaspeţii, sau aveau o chelneriţă lipsă la apel şi se gândiseră că eu eram înlocuitoarea cel mai la îndemână. Sau poate că ne îndreptam spre garderobă, unde urma să o înlocuiesc pe fata care stătea acolo, cu o expresie plictisită şi obosită pe chip. Mintea mea refuza să se muleze pe povestea debitată de Christian.

— Păi, eu nu spun că nu trebuie să mă dădăceşti toată seara, pentru că am de gând să-ţi solicit foarte multă atenţie. Dar am impresia că o să fie o seară mai plăcută decât ai crezut. Aşteaptă aici.

M-a sărutat pe obraz şi a dispărut în mulţimea de oaspeţi, majoritatea bărbaţi cu înfăţişare distinsă şi femei elegante, cu aer intelectual, la vreo patruzeci-cincizeci de ani, îmbrăcaţi după ultima modă, care păreau a lucra la bănci sau reviste, plus un număr apreciabil de designeri, fotografi şi fotomodele, aşa, ca să facă melanjul mai picant. În spatele casei se zărea o terasă mică şi elegantă din piatră, luminată toată cu luminări albe, unde un violonist cânta încetişor, şi am aruncat o privire afară. Am recunoscut-o imediat pe Anna Wintour[34], care arăta absolut trăsnet în rochiţa crem şi cu sandalele Manolo cu mărgele. Vorbea animat cu un bărbat pe care îl bănuiam a fi prietenul ei, dar uriaşii ochelari de soare Chanel

---

34 Editoarea revistei *Vogue.* Autoarea, Lauren Weisberger, a lucrat o vreme ca asistentă personală a acesteia.

pe care îi purta nu îmi permiteau să-mi dau seama dacă e amuzată, indiferentă sau dacă plânge. Ziariştii obişnuiau să compare obiceiurile şi atitudinea Annei cu cele ale Mirandei, dar mie mi se părea imposibil să existe cineva la fel de insuportabil ca şefa mea.

În spatele ei se afla un grup de oameni, care bănuiam că sunt redactori la *Vogue* şi care o priveau obosiţi şi precauţi pe Anna, aşa cum Tocătorii noştri o priveau pe Miranda, iar alături de ei stătea Donatella Versace, cu o înfăţişare de-a dreptul ţipătoare. Faţa îi era atât de încărcată de farduri şi hainele îi erau atât de mutare pe corp, încât părea caricatura propriei persoane. Ca atunci când vizitasem Elveţia pentru prima dată şi nu putusem scăpa de impresia că seamănă cu decorul din EPCOT[35], Donatella semăna mai degrabă cu personajul din *Saturday Night Live* decât cu propria-i persoană.

Am sorbit din paharul cu şampanie (şi eu care crezusem că nu o să pot bea şampanie deloc!) şi am stat la taclale cu un italian – unul dintre primii italieni urâţi pe care i-am văzut la viaţa mea – care descria în termeni înfloraţi admiraţia înnăscută pe care o avea faţă de trupul feminin, până când Christian şi-a făcut din nou apariţia.

— Hai cu mine o clipă, a zis el şi m-a condus din nou, binişor, prin mulţime.

Purta hainele lui obişnuite: jeanşi perfect

35 Centru de recreere din Florida.

prespălaţi, un tricou alb, o jachetă sport închisă la culoare şi pantofi Gucci şi se amesteca cu uşurinţă în mulţime.

— Unde mergem? am întrebat, cu ochii cât cepele după Miranda care, în pofida celor spuse de Christian, se aştepta de bună seamă să stau într-un colţ şi să trimit documente prin fax sau să actualizez itinerarul.

— Mai întâi, îţi dau încă un pahar de băutură şi poate îmi iau şi eu unul. Pe urmă te învăţ să dansezi.

— Ce te face să crezi că nu ştiu să dansez? Întâmplător, sunt o bună dansatoare.

Mi-a înmânat încă un pahar de şampanie, apărut parcă din senin, şi m-a condus în livingul oficial al părinţilor lui, în nuanţe superbe de maro închis. O orchestră de şase instrumentişti cânta muzică ultima modă, fireşte, şi vreo două duzini de oameni sub treizeci şi cinci de ani se adunaseră acolo. Şi, ca la un semnal, orchestra a început să cânte melodia *Let's Get It On* a lui Marvin Gaye, iar Christian m-a tras lângă el. Mirosea discret a colonie scumpă, ceva de modă veche, gen Polo Sport. Şoldurile i se mişcau firesc în ritmul muzicii, instinctiv, aşa că am dansat împreună pe ringul improvizat, iar el mi-a fredonat uşurel în ureche. Restul încăperii a devenit nedesluşit – realizam, la modul foarte vag, că mai dansau şi alţii şi pe undeva, că cineva toasta pentru ceva, dar în momentul acela singurul lucru clar şi

desluşit era Christian. Undeva, în negura minţii, ceva îmi reamintea că trupul ăsta lipit de al meu nu era al lui Alex, dar nu conta câtuşi de puţin. Nu în clipa asta, nu în seara asta.

Abia după ora unu noaptea mi-am reamintit că venisem aici împreună cu Miranda; trecuseră ore întregi de când o văzusem ultima oară şi eram sigură că uitase cu totul de mine şi plecase înapoi la hotel. Dar când m-am ridicat, în sfârşit, de pe canapeaua din biroul tatălui lui, am văzut-o stând fericită la taclale cu Karl Lagerfeld şi Gwyneth Paltrow şi părea să nu le pese câtuşi de puţin vreunuia dintre ei că aveau să se scoale peste abia câteva ore ca să se ducă la parada modei de la Christian Dior. Stăteam la îndoială dacă să mă apropii de ea sau nu, când m-a văzut.

— Ahn-dre-ah, vino încoace, mi s-a adresat ea, iar vocea îi suna aproape veselă în atmosfera cordială a petrecerii, care devenise în mod vizibil mai festivă în ultimele câteva ore.

Cineva micşorase puţin luminile şi era cât se poate de clar că cei trei chelneri zâmbăreţi se ocupaseră de toţi cei rămaşi la petrecere. Modul enervant în care îmi pronunţa numele nici nu mă mai deranja din cauza aburilor călduţi şi plăcuţi ai şampaniei. Deşi nu credeam că lucrurile se pot îmbunătăţi în seara asta pentru mine, ea mă chemase, evident, ca să mă prezinte prietenilor ei celebri.

— Da, Miranda? am ciripit eu cu cel mai

recunoscător ton, mulţumesc-că-m-ai-adus-în-locul-ăsta-nemaipomenit.

Ea nici măcar nu s-a uitat în direcţia mea.

— Adu-mi un pahar de San Pellegrino şi pe urmă ai grijă ca şoferul să fie la scară. Sunt gata de plecare acum.

Cele două femei şi bărbatul care stăteau lângă ea au chicotit şi am simţit cum mă înroşesc toată.

— Sigur că da. Mă întorc imediat.

Am adus apa, pe care a primit-o fără să zică mulţumesc, şi mi-am croit drum prin mulţimea rărită spre maşină. M-am gândit iniţial să mă duc la părinţii lui Christian să le mulţumesc, dar m-am răzgândit şi m-am îndreptat direct spre ieşire, unde el se sprijinea de tocul uşii, cu o expresie încrezută şi satisfăcută pe faţă.

— Ei, micuţă Andy, te-am distrat bine astă seară? s-a bâlbâit el uşurel din cauza băuturii, şi în momentul acela mi s-a părut absolut adorabil.

— A fost bine, desigur.

— Doar bine? Am vaga impresie că ai fi dorit să te duc în dormitor la etaj, nu-i aşa, Andy? Toate la timpul lor, dragă prietenă, toate la timpul lor.

L-am plesnit în glumă peste braţ.

— Nu te flata singur, Christian. Mulţumeşte părinţilor tăi din partea mea.

Şi, pentru prima dată, m-am apropiat de el şi l-am sărutat pe obraz, înainte ca el să poată face altceva.

— Noapte bună.

— Eşti o jucăuşă! a zis el, tot uşor bâlbâit. Eşti o jucăuşă mică. Dar prietenului tău îi place treaba asta, nu?

Zâmbea acum, dar fără cruzime. Pentru el, toate făceau parte din acel joc al flirtului, dar apropoul la Alex m-a trezit oarecum la realitate, îndeajuns ca să-mi dau seama că mă distrasem mai bine în seara asta decât îmi aminteam să o fi făcut de ani de zile. Băutura şi dansul şi mâinile lui pe spatele meu, când m-a apropiat de el, făcuseră să mă simt mai vie decât în toate acele nesfârşite luni de când lucram la *Runway,* luni care fuseseră încărcate doar de frustrare şi umilinţe şi de o extenuare care îmi amorţea trupul. Poate că de aceea făcea Lily ce făcea, am gândit eu. Bărbaţii, petrecerile, simpla bucurie de a-ţi da seama că eşti tânără şi că respiri. Abia aşteptam să o sun ca să îi povestesc totul.

Miranda s-a urcat cu mine pe bancheta din spate a limuzinei şi părea de-a dreptul fericită. O clipă m-am întrebat dacă nu cumva era beată, dar am decis că e imposibil: cea mai mare cantitate de alcool pe care o văzusem bând vreodată fusese o înghiţitură de una sau alta – şi asta numai pentru că aşa cerea conjunctura. Prefera apă Pérrier sau San Pellegrino în locul şampaniei, sau un lapte sau o cacao în loc de un pahar de Cosmo, aşa că posibilitatea ca ea să fie beată acum era aproape nulă.

După ce m-a tocat vreo cinci minute la cap cu

privire la itinerarul zilei (din fericire, mă gândisem să pun un exemplar în poşetă), s-a răsucit spre mine şi m-a privit pentru prima dată în seara aceea.

— Emily, ăă, Ahn-dre-ah, de cât timp lucrezi pentru mine?

Întrebarea a picat din senin, aşa că mintea mea nu a reuşit să lucreze îndeajuns de rapid ca să înţeleagă motivul care se ascundea în spatele ei. Mi s-a părut straniu să fiu obiectul vreunei întrebări de-ale ei, alta decât una care să se refere explicit la motivul pentru care eram o tâmpită aşa de nenorocită fiindcă nu făcusem sluj, nu găsisem sau nu trimisesem ceva prin fax suficient de rapid. Nu mă întrebase niciodată ceva referitor la persoana mea până acum. În afară de cazul în care îşi amintea de interviu, când mă angajase – dar asta părea greu de crezut, ţinând cont de faptul că mă privise cu nişte ochi lipsiţi de expresie şi interes în prima mea zi de lucru nu ştia nici ce facultate făcusem sau dacă făcusem vreo facultate, dacă locuiam în Manhattan, sau ce anume făceam, dacă făceam ceva, în cele câteva preţioase ore zilnice în care nu alergam în slujba ei. Şi, cu toate că întrebarea conţinea un element specific Mirandei, intuiţia îmi spunea că astă-seară, poate, poate, conversaţia va fi despre mine.

— Luna viitoare se împlineşte un an, Miranda.

— Şi crezi că ai învăţat câte ceva care te va ajuta în viitor?

M-a privit, iar eu mi-am suprimat pe loc tentaţia de a-i descrie pe larg puhoiul de lucruri pe care le „învăţasem”: cum să găsesc un anume magazin sau un restaurant cu foarte puţine indicii, sau niciunul, despre ele; cum să fac sluj în faţa preadolescentelor care aveau deja mai multă experienţă de viaţă decât ambii mei părinţi la un loc; cum să pledez, să ţip, să conving, să exercit presiuni, să influenţez sau să cuceresc pe oricine, de la emigrantul care-şi aducea hrană la pachet până la editorul vreunei publicaţii de prim rang ca să obţin exact ce voiam, atunci când o voiam; şi, fireşte, cum să execut orice sarcină în mai puţin de o oră, dat fiind că expresii genul „nu prea ştiu cum” sau „imposibil” nu puteau fi rostite. Da, fusese un an plin de învăţăminte.

— O, fireşte, m-am linguşit eu. Am învăţat mai mult într-un an de când lucrez pentru tine decât aş fi putut spera să învăţ oriunde în altă parte. A fost ceva cu adevărat fascinant să văd cum una dintre cele mai importante reviste – cea mai mare, de fapt – funcţionează, ciclul de producţie, care sunt diversele posturi. Şi, fireşte, am putut să observ modul în care tu conduci totul, deciziile pe care le iei – a fost un an uimitor. Sunt atât de recunoscătoare, Miranda!

Atât de recunoscătoare că doi molari mă dureau de două săptămâni încoace, dar nu reuşisem încă să mă duc la un stomatolog în timpul serviciului, dar, în fine. Noile mele

cunoştinţe privind arta creatoare a casei Jimmy Choo meritase toată durerea.

Reuşeau oare să sune plauzibil toate astea? Am aruncat o privire scurtă în direcţia ei şi am văzut că părea să mă creadă, pentru că dădea grav din cap.

— Ei bine, tu ştii, Ahn-dre-ah, că dacă fetele mele se comportă bine timp de un an, le consider pregătite pentru promovare.

Mi-a sărit inima în piept. Chiar se întâmpla asta în sfârşit? Urma oare să-mi spună că îmi făcuse deja rost de un post la *The New Yorker?* Ce contează că ea habar n-avea că eram capabilă de crimă ca să ajung acolo. Poate că îşi dăduse seama şi singură că asta vreau doar pentru că ţinea la mine.

— Am îndoielile mele în privinţa ta, fireşte. Să nu crezi că nu am observat lipsa ta de entuziasm, sau suspinele, sau mutrele tale atunci când îţi cer să faci ceva pe care în mod evident nu prea ai chef să îl faci. Sper că e vorba doar de un semn de lipsă de maturitate din partea ta, pentru că altminteri pari rezonabil de competentă. Ce anume te interesează să faci în viitor?

Rezonabil de competentă! Era ca şi cum m-ar fi informat că eram cea mai inteligentă, sofisticată, superbă şi capabilă tânără pe care avusese vreodată plăcerea să o întâlnească. Miranda Priestly tocmai îmi spusese că sunt rezonabil de competentă!

— Păi, de fapt, nu că nu îmi place lumea modei, pentru că îmi place, fireşte. Cui nu i-ar plăcea? m-am grăbit să adaug, cu ochii fixaţi cu mare atenţie pe chipul ei, care, ca de obicei, rămânea lipsit de expresie. Doar că mi-am dorit dintotdeauna să scriu şi sperasem că ăsta ar fi, ăă, un domeniu pe care l-aş putea explora în viitor.

Şi-a împreunat mâinile în poală şi s-a uitat pe fereastră. Era clar că această conversaţie de patruzeci şi cinci de secunde începea să o plictisească, aşa că trebuia să fac foarte rapid mutarea următoare.

— Ei bine, nu prea sunt sigură dacă poţi să scrii vreun cuvânt sau nu, dar nu am nimic împotrivă să te pun să scrii câteva scurte articole pentru revistă ca să aflu asta. Poate analiza unei piese de teatru sau ceva mic pentru pagina mondenă. Atâta timp cât nu încurcă în vreun fel sarcinile tale de serviciu pentru mine şi o faci în timpul tău liber, fireşte.

— Bineînţeles, bineînţeles. Ar fi minunat!

Stăteam de vorbă, comunicam între noi şi încă nu pomenisem cuvintele „mic dejun” sau „curăţătorie chimică”. Lucrurile mergeau prea bine ca să nu bag artileria grea, aşa că am zis:

— Visul meu e să lucrez la *The New Yorker* într-o bună zi.

Vorbele mele au părut a-i capta din nou atenţia care era pe punctul să-i scape şi m-a privit din nou.

— De ce vrei să faci aşa ceva? E total lipsit de strălucire, doar chestii anoste.

Nu mi-am dat seama dacă întrebarea era retorică, aşa că am gândit că e mai bine să-mi ţin gura.

Mai aveam vreo douăzeci de secunde înainte ca timpul pe care îl aveam la dispoziţie să expire, pentru că ne apropiam de hotel şi pentru că interesul ei trecător faţă de persoana mea era pe punctul de a dispărea definitiv. S-a uitat pe mesajele lăsate pe celular, dar a reuşit să spună în modul cel mai liniştit şi relaxat din lume:

— Hmm, *The New Yorker.* Condé Nast.

Am dat cu putere din cap, dar ea nu se uita la mine.

— Cunosc, fireşte, o mulţime de oameni acolo. O să vedem cum merge restul călătoriei şi poate o să dau la întoarcere un telefon cuiva de acolo.

Maşina a tras la intrare şi un Monsieur Renaud cu o expresie extenuată i-a luat-o înainte băiatului din parcare şi i-a deschis personal portiera Mirandei.

— Doamnelor! Sper că v-aţi distrat bine în seara asta, s-a linguşit el într-o admirabilă strădanie de a zâmbi în pofida oboselii.

— O să avem nevoie de maşină mâine dimineaţă ca să mergem la prezentarea de la Christian Dior. Am o întâlnire la micul dejun la opt şi jumătate în holul hotelului. Vezi să nu mă deranjeze nimeni până atunci, a lătrat ea şi orice

urmă a umanităţii ei anterioare s-a evaporat ca apa scursă pe un trotuar supraîncins.

Şi, înainte de a mă gândi cum să închei conversaţia avută cu ea sau cel puţin să o mai linguşesc puţin pentru că mă binecuvântase astfel, ea a pornit spre lift şi a dispărut în el. Aşa că am aruncat o privire obosită şi plină de înţelegere în direcţia lui Monsieur Renaud şi m-am urcat şi eu într-un lift.

Ciocolăţelele, aranjate cu mult gust pe platoul de la capul patului meu, nu au făcut decât să sublinieze perfecţiunea acestei seri. Într-o seară oarecare, neaşteptată, mă simţisem ca un fotomodel, petrecusem cu cel mai în vogă tip pe care îi cunoscusem vreodată personal şi Miranda Priestly îmi spusese că eram rezonabil de competentă. Aveam impresia că toate se legau în sfârşit, că anul de sacrificii arăta primele semne ale unei posibile răsplăţi. M-am prăbuşit pe plapumă, îmbrăcată complet şi am rămas cu ochii în tavan, nevenindu-mi a crede că îi spusesem pe şleau Mirandei că vreau să lucrez la *The New Yorker* şi ea nu îmi râsese în nas. Şi nu ţipase la mine. Şi nu o apucaseră niciun fel de istericale. Nici măcar nu mă certase şi nu îmi spusese că e ridicol să nu vreau o promovare pe undeva, în cadrul revistei *Runway.* Era ca şi când – poate că deja băteam câmpii, dar nu prea credeam că o fac – ea m-ar fi ascultat şi m-ar *fi înţeles.* M-ar fi înţeles şi ar fi *fost de acord.* Era aproape prea

mult de înţeles aici.

M-am dezbrăcat agale, cu grija de a savura fiecare minut din seara care abia se încheiase, cu gândul mereu la modul în care Christian mă condusese dintr-o cameră în alta, la modul în care mă privise cu ochii aceia adumbriţi de genele lungi, cu bucla lui insistentă pe frunte, la felul în care Miranda dăduse aproape imperceptibil din cap atunci când îi spusesem că, de fapt, ceea ce vreau eu este să scriu. O seară cu adevărat nemaipomenită, trebuie să mărturisesc, una dintre cele mai reuşite de o bună bucată de vreme. Era deja ora trei şi jumătate dimineaţa ora Parisului, ceea ce înseamnă că era ora nouă şi jumătate seara la New York, moment perfect ca să o prind pe Lily înainte de a pleca pe undeva. Deşi ar fi trebuit să formez numărul fără să acord importanţă beculeţului care clipea cu insistenţă ca să mă anunţe – vai, ce surpriză – că aveam mesaje, am scos totuşi cu veselie un carneţel cu antet de Ritz şi m-am pregătit să le transcriu. În mod sigur erau liste lungi de cereri iritante din partea unor oameni iritanţi, dar nimeni nu-mi putea lua bucuria acestei seri ca a Cenuşăresei.

Primele trei mesaje erau de la Monsieur Renaud şi de la asistenţii lui: îmi confirmau prezenţa diverşilor şoferi şi organizarea diverselor întâlniri pentru a doua zi şi de fiecare dată îşi aminteau să îmi ureze noapte bună, de parcă eram chiar o persoană adevărată, nu doar o sclavă,

lucru pe care îl apreciam. Cam între al treilea şi al patrulea mesaj m-am pomenit dorindu-mi ca unul dintre mesaje să fie de la Alex şi am fost, drept urmare, încântată şi neliniştită în acelaşi timp când am constatat că al patrulea mesaj era de la el.

— Bună, Andy, eu sunt. Uite ce e, îmi pare rău că te deranjez acolo, sunt sigur că eşti incredibil de ocupată, dar trebuie să vorbesc cu tine, aşa că, te rog, sună-mă pe celular imediat ce primeşti mesajul. Nu contează cât e de târziu, sună-mă, OK? Ăă, OK. Pa.

Era ciudat că nu spusese că mă iubeşte sau că abia aşteaptă să mă întorc, dar probabil că aşa ceva intra în categoria „nepotrivit” atunci când doi oameni se hotărăsc să „facă o pauză”. Am apăsat pe buton să şterg mesajul şi am decis, cam arbitrar, că lipsa de insistenţă din vocea lui însemna că puteam aştepta până a doua zi – nu aş fi putut să îndur o lungă conversaţie despre „stadiul relaţiei noastre” la ora trei dimineaţa, mai ales după o seară atât de minunată.

Ultimul mesaj era de la mama şi suna şi el straniu şi ambiguu.

— Bună, scumpo, mama la telefon. E cam ora opt ora noastră, nu ştiu prea bine cât e la tine. Uite ce e, nu e nimic urgent – totul e-n regulă dar ar fi nemaipomenit dacă m-ai putea suna când primeşti mesajul. O să rămânem treji o vreme, aşa că oricând poţi să suni e bine, dar astă-seară ar fi

sigur mai bine decât mâine. Sperăm amândoi că te distrezi bine şi vorbim mai târziu. Te iubesc!

Asta era de-a dreptul ciudat. Şi Alex, şi mama mă sunaseră la Paris înainte de a apuca eu să-i sun şi amândoi îmi ceruseră să îi sun indiferent de ora la care primesc mesajul. Ţinând cont de faptul că părinţii mei defineau termenul „târziu” după cum reuşeau sau nu să rămână treji la monologul de la începutul show-ului lui Letterman, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Dar niciunul nu păruse cine ştie ce panicat sau neliniştit. Poate o să fac o baie lungă, cu spuma oferită de Hotelul Ritz, şi o să-mi adun încet-încet forţele necesare ca să sun pe toată lumea; seara asta fusese prea grozavă ca să o stric vorbind cu mama despre cine ştie ce problemă măruntă, sau cu Alex despre „cum stăm”.

Baia a fost fierbinte şi încântătoare, aşa cum te şi aşteptai să fie în apartamentul adiacent elegantului apartament Coco Chanel din Hotelul Ritz din Paris, şi am petrecut alte câteva minute ca să mă ung pe tot corpul cu crema discret parfumată. Apoi, înfăşurată în cel mai moale capot de catifea pe care îl pusesem vreodată pe mine, m-am aşezat să dau telefon. Fără să mă gândesc, am format mai întâi numărul părinţilor, ceea ce probabil că a fost o greşeală: chiar şi acel „Bună” rostit de mama a sunat extrem de stresat.

— Bună, eu sunt. Sunt toate OK? Aveam de gând să vă sun mâine, dar treburile au fost cam

aiurite pe aici. Dar stai să vă povestesc cum a fost seara asta!

Ştiam deja că aveam de gând să omit partea romantică legată de Christian, dat fiind că nici prin cap nu-mi trecea să mă apuc să povestesc părinţilor tot ce se petrecuse între mine şi Alex, dar eram convinsă că vor fi amândoi încântaţi să audă că Miranda păruse a răspunde atât de pozitiv când adusesem vorba de *The New Yorker.*

— Scumpo, nu vreau să te întrerup, dar s-a întâmplat ceva. Am primit azi un telefon de la Spitalul Lenox Hill, de pe 77th Street, cred, se pare că Lily a fost implicată într-un accident.

Şi, măcar că expresia asta este cea mai uzitată în orice limbă, pot să spun sincer că inima mea s-a oprit o clipă în loc.

— Ce? Ce tot spui? Ce fel de accident?

Ea făcuse deja trecerea la stilul mamă-îngrijorată şi se străduia vizibil să îşi păstreze vocea normală şi cuvintele raţionale, probabil ca urmare a sugestiei tatălui meu de a-mi transmite mie un sentiment de calm şi control.

— Un accident de maşină, scumpo. Unul foarte grav, mă tem. Lily era la volan – şi mai era un bărbat cu ea în maşină – cineva de la facultate, parcă, aşa mi s-a spus – şi ea a virat undeva pe contrasens pe o stradă cu sens unic. Se pare că a intrat drept într-un taxi cu o viteză de peste şaizeci de kilometri la oră pe o stradă aglomerată din oraş. Poliţistul cu care am vorbit a zis că e

mare minune şi că mai e în viaţă.

— Nu înţeleg. Când s-a întâmplat? O să se facă bine?

Începusem deja să plâng cu sughiţuri pentru că, oricât se străduia mama să rămână calmă, realizam gravitatea situaţiei după grija cu care îşi alegea cuvintele.

— Mamă, unde e Lily acum şi o să se facă bine?

Abia în acel moment mi-am dat seama că şi mama plângea, dar încetişor.

— Andy, ţi-l dau pe tata. El a vorbit cu doctorii în ultima vreme. Te iubesc, scumpo.

Ultimele cuvinte abia s-au auzit, erau mai mult o şoaptă.

— Bună, scumpo. Ce mai faci? Îmi pare rău că te sunăm cu asemenea veşti.

Vocea lui era adâncă şi liniştitoare şi am avut impresia trecătoare că totul o să fie bine. El urma să-mi spună că ea şi-a fracturat un picior, poate şi o coastă, două şi că cineva chemase un chirurg plastician ca să îi repare câteva tăieturi de pe faţă. Dar că urma să se facă bine.

— Tată, vrei te rog să-mi spui ce s-a-ntâmplat? Mama a zis că Lily era la volan şi a lovit în mare viteză un taxi. Nu înţeleg. Nu are nicio logică. Lily nu are maşină şi nici nu-i place să conducă. Ea nu ar accepta în ruptul capului să umble cu maşina prin Manhattan. De unde ai auzit tu toate astea? Cine te-a sunat? Şi în ce stare e ea acum?

Începusem din nou să mă isterizez, dar, din nou, vocea lui a fost foarte autoritară şi liniştitoare în acelaşi timp.

— Respiră adânc – îţi spun imediat tot ce ştiu. Accidentul a avut loc ieri, dar noi am aflat abia azi.

— Ieri! Cum se poate să fi avut loc ieri şi să nu mă sune nimeni? Ieri!

— Scumpo, ai fost sunată. Doctorul a spus că Lily completase prima pagină din agenda ei personală şi te desemnase pe tine drept persoană de contactat în caz de urgenţă, pentru că bunica ei nu o duce prea bine. În fine, cei de la spital te-au sunat acasă şi pe celular, dar, fireşte, tu nu ai verificat mesajele de pe niciunul. Când au constatat că nimeni nu îi sună şi nu apare în decurs de douăzeci şi patru de ore, s-au uitat din nou în agenda ei şi au constatat că noi avem acelaşi nume de familie ca şi tine, aşa că cei de la spital ne-au sunat ca să ne întrebe dacă ştim cum să dăm de tine. Mama şi cu mine nu ne-am putut aminti unde stai, aşa că l-am sunat pe Alex ca să ne spună numele hotelului.

— O, Doamne, asta a fost cu o zi în urmă. Şi ea a fost singură în tot acest timp? Şi e tot în spital?

Nu puteam pune întrebările pe cât de repede aş fi vrut, dar tot aveam impresia că nu capăt niciun răspuns concret. Tot ce ştiam sigur era că Lily mă desemnase pe mine ca fiind cea mai importantă persoană din viaţa ei, persoana de contact pe care trebuie să o treci peste tot, lucru

pe care nimeni nu îl ia vreodată în serios. Şi iată că ea avusese nevoie de mine – şi nici nu avea pe altcineva pe lume –, iar eu nu fusesem de găsit nicăieri. Sughiţurile încetaseră, dar lacrimile continuau să îmi curgă pe obraji ca nişte râuri fierbinţi, mânioase, şi aveam impresia că cineva îmi zgâriase gâtlejul cu piatră ponce.

— Da, e tot în spital. O să fiu foarte sincer cu tine, Andy. Nu suntem prea siguri că o să-şi revină.

— Ce? Ce tot spui acolo? Vrei să-mi spui în sfârşit ceva concret?

— Scumpo, am vorbit deja de vreo zece ori cu doctorul şi sunt convins că primeşte cea mai bună îngrijire posibilă. Dar Lily e în comă, draga mea. Bine, doctorul m-a asigurat că…

— În comă? Lily e în comă?

Nimic nu mai avea logică, vorbele refuzau să se lege şi să formeze fraze coerente.

— Scumpo, încearcă să te linişteşti. Ştiu că e şocant pentru tine şi nu-mi place deloc să discutăm despre aşa ceva la telefon. Ne-am gândit iniţial să nu-ţi spunem nimic până te întorci, dar, cum mai e o jumătate de săptămână până atunci, ne-am gândit că trebuie să afli. Dar să ştii că mama şi cu mine facem tot ce ne stă în puteri ca să ne asigurăm că Lily are tot ce trebuie ca să se facă bine. Ea a fost întotdeauna ca o fiică pentru noi, ştii bine, aşa că nu o să fie singură.

— O, Doamne, trebuie să mă întorc acasă.

Tată, trebuie să vin acasă! Nu are pe nimeni pe lume, numai pe mine mă are, şi eu sunt dincolo de Atlantic. Oh, dar nenorocita aia de petrecere e poimâine seară şi e singurul motiv pentru care m-a târât după ea, şi o să mă dea cu siguranţă afară dacă nu sunt acolo. Stai să mă gândesc! Trebuie să mă gândesc!

— Andy, e târziu la voi, acolo. Cred că cel mai bine ar fi să dormi puţin, apoi să reflectezi. Sigur, mi-am dat seama că o să vrei să vii imediat acasă, aşa eşti tu, dar ţine cont de faptul că Lily nu e conştientă în momentul de faţă. Doctorul ei m-a asigurat că are şanse excelente să îşi revină în următoarele patruzeci şi opt sau şaptezeci şi două de ore, el spune că organismul ei foloseşte starea asta ca pe un somn prelungit şi profund care o va ajuta să se vindece. Dar nu e nimic sigur, a adăugat el încetişor.

— Şi dacă nu îşi revine? Presupun că ar putea avea tot felul de traume cerebrale sau paralizii oribile sau alte cele? O, Doamne, nu pot să suport.

— Încă nu se ştie. Ei zic că picioarele îi răspund la stimuli, ceea ce e un indiciu că nu e paralizată. Dar are mari contuzii la cap şi nu vom şti nimic sigur până îşi revine din comă. Trebuie să aşteptăm.

Am vorbit încă vreo câteva minute înainte de a închide brusc telefonul, după care am sunat la celularul lui Alex.

— Bună, eu sunt. Ai văzut-o? am întrebat fără

măcar să-l salut. Mă transformasem într-o mini-Miranda.

— Andy, bună. Deci ai aflat?

— Da, am vorbit adineauri cu ai mei. Ai văzut-o?

— Da, sunt la spital chiar acum. Nu vor să mă lase să intru la ea, pentru că nu e oră de vizită şi nu fac parte din familie, dar am vrut să fiu aici în caz că îşi revine.

Părea foarte, foarte departe, pierdut în propriile gânduri.

— Ce s-a întâmplat? Mama mi-a spus ceva, cum că ea era la volan şi a lovit un taxi, sau aşa ceva. Nu are nicio noimă.

— Oh, e un întreg coşmar, a oftat el, vizibil nefericit că nimeni nu îmi spusese încă totul. Nu prea ştiu precis ce s-a-ntâmplat de fapt, dar am stat de vorbă cu tipul cu care era atunci în maşină. Îl ţii minte pe Benjamin, tipul cu care era în facultate şi peste care a dat în timp ce el şi-o trăgea în trei cu fetele alea?

— Bineînţeles, lucrează în aceeaşi clădire cu mine. Îl văd din când în când. Ce dracu' mai căuta ea cu ăsta? Lily nu poate să-l sufere – nu şi-a revenit niciodată total după ce i-a făcut atunci.

— Ştiu, aşa credeam şi eu, dar se pare că au fost pe ici, pe colo în ultima vreme şi că au fost împreună aseară. El zice că aveau bilete la un concert Phish[36] la Nassau Colisseum şi au mers

36 Grup de muzică rock, format în 1983.

acolo cu maşina. Probabil că Benjamin trăsese cam multă marijuana şi a decis că nu ar fi bine să conducă el spre casă după concert, aşa că Lily s-a oferit să conducă ea. Au ajuns în oraş fără probleme, dar pe urmă Lily a trecut pe roşu la un stop şi a virat greşit pe Madison, drept în traficul de pe contrasens. S-au izbit în plin de un taxi, pe partea şoferului şi, ăă, mă rog, ştii ce a urmat.

S-a oprit gâtuit de emoţie şi mi-am dat seama în acel moment că lucrurile stăteau mai prost decât mă lăsase toată lumea să înţeleg.

În ultima jumătate de oră nu făcusem decât să pun întrebări – întâi mamei, pe urmă tatii şi acum lui Alex –, dar nu reuşeam să îmi adun puterile ca să pun întrebarea cea mai importantă: de ce trecuse Lily pe roşu şi încercase apoi să meargă spre sud pe o stradă pe care puteai merge numai spre nord? Dar nu a fost nevoie să întreb, Alex, ca întotdeauna, ştia exact ce gândesc.

— Andy, concentraţia de alcool din sângele ei era aproape dublă faţă de limita legală.

A rostit cuvintele astea cu simplitate, având grijă să nu se bâlbâie ca să nu îi cer să le repete.

— O, Doamne.

— Dacă – vreau să spun când – îşi revine, o să aibă mai multe griji decât sănătatea: o să aibă probleme serioase. Din fericire, taximetristul n-a păţit nimic, doar câteva contuzii, iar Benjamin are un picior complet zdrobit, dar o să se facă bine. Va trebui doar să aşteptăm ca Lily să îşi revină. Când

vii acasă?

— Poftim?

Încercam încă să mă obişnuiesc cu ideea că Lily „se vedea” cu un tip pe care crezusem întotdeauna că îl urăşte şi că era în comă pentru că se îmbătase cu el.

— Am întrebat când vii acasă.

Eu am tăcut o clipă, aşa că a continuat:

— Pentru că vii acasă, nu? Doar n-ai de gând să rămâi acolo în timp ce prietena cea mai bună pe care o ai pe lumea asta zace pe un pat de spital, nu?

— Ce vrei să sugerezi, Alex? Vrei să sugerezi că totul s-a petrecut din vina mea, pentru că nu am ştiut că se va petrece? Că ea zace pe un pat de spital din cauză că eu sunt la Paris în momentul ăsta? Că dacă eu aş fi ştiut că ea se vede din nou cu Benjamin, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut? Ce? Ce anume încerci să îmi spui? am zbierat eu, şi toate emoţiile nedesluşite pe care le încercasem în seara aceea s-au adunat laolaltă şi s-au transformat în nevoia simplă şi imperativă de a zbiera la cineva.

— Nu, n-am spus nimic de genul ăsta. Tu ai spus. Am presupus doar în mod firesc că tu o să vii acasă pentru a fi alături de ea cât mai curând posibil. Nu te judec, Andy – ştii prea bine. Şi mai ştiu şi că e foarte târziu la tine şi că nu poţi face nimic în următoarele două ore, aşa că ce-ar fi să mă suni când o să ştii cu ce avion te întorci? Te

iau de la aeroport şi putem merge de acolo direct la spital.

— Foarte bine. Îţi mulţumesc că eşti acolo cu ea. Apreciez foarte mult gestul şi ştiu că şi Lily îl va aprecia. Te sun când o să ştiu ce am de făcut.

— OK, Andy. Mi-e dor de tine. Şi ştiu că o să iei decizia potrivită.

A venit tonul înainte să apuc să răspund.

Să iau decizia potrivită? Decizia *potrivită*? Ce naiba voia să însemne asta? Nu puteam înghiţi ideea că el presupunea că o să sar în primul avion şi o să dau năvală acasă numai pentru că aşa îmi spusese el. Nu puteam înghiţi tonul lui superior şi suficient care mă făcuse imediat să mă simt ca unul dintre elevii lui prins că vorbeşte în timpul orei. Nu puteam înghiţi ideea că el era cel care se afla acolo, cu Lily, deşi ea era prietena mea, că el acţiona ca om de legătură între mine şi ai mei, că el era din nou insul superior din punct de vedere moral şi îmi explica mie ce am de făcut. Duse erau zilele de odinioară, când închideam telefonul liniştită că el există, ştiind că depăşim toate greutăţile împreună, nu ca nişte facţiuni războinice. Când ajunseseră lucrurile în halul ăsta?

Nu mai aveam energia să-i explic ceva evident, şi anume că, dacă plecam acasă mai devreme, aveam să fiu dată afară şi atunci tot acest an de sclavie ar fi trecut în zadar. Reuşisem să suprim ideea oribilă care prinsese a căpăta

formă în mintea mea: aceea că prezenţa sau absenţa mea nu însemna absolut nimic pentru Lily în clipa asta, că ea zăcea inconştientă şi nesimţitoare pe un pat de spital. Opţiunile au început să mi se învârtă în creier. Poate ar trebui să rămân aici doar cât să ajut la organizarea petrecerii, după care să încerc a-i explica Mirandei ce s-a întâmplat şi să pledez pentru slujba mea. Sau, dacă Lily îşi revenea şi devenea conştientă de ceea ce se petrece, cineva putea să-i explice că o să vin cât pot de repede, probabil peste vreo două zile. Şi, deşi ambele variante păreau rezonabile la ora întunecată a acelei nopţi târzii, după o seară lungă, plină de dans şi multe pahare de şampanie şi după o convorbire telefonică în care mi se comunicase că prietena mea cea mai bună e în comă pentru că se aşezase beată la volan, undeva, în adâncul conştiinţei mele, ştiam – ştiam – că nu erau deloc rezonabile.

*

* * *

— Ahn-dre-ah, lasă un mesaj la şcoala Horace Mann şi spune acolo că fetele or să lipsească luni pentru că sunt la Paris cu mine şi ai grijă să faci o listă cu temele pentru acasă ca să recupereze absenţa. Şi amână întâlnirea mea pentru dineul de la opt jumătate şi, dacă nu sunt mulţumiţi de amânare, anuleaz-o cu totul. Ai găsit un exemplar din cartea pe care ţi-am cerut-o ieri? Am nevoie de patru exemplare – două în franceză şi două în

engleză – înainte de a mă întâlni cu ei la restaurant. A, da, şi vreau o copie actualizată a meniului pentru petrecerea de mâine seară, ca să mă. gândesc la schimbările pe care le-am făcut. Ai grijă să nu fie sushi de niciun fel, mă auzi?

— Da, Miranda, am zis eu şi am scris totul cât am putut de repede în carneţelul Smythson pe care cei de la departamentul de accesorii îl puseseră în valiza mea, laolaltă cu mormanul de poşete, pantofi, curele şi bijuterii.

Eram în maşină, în drum spre prezentarea de la Dior – prima prezentare pe care o vedeam – şi Miranda mitralia instrucţiuni, fără a ţine cont de faptul că dormisem mai puţin de două ore. Unul dintre recepţionerii lui Monsieur Renaud îmi bătuse la uşă la ora 7:45 a.m., venit acolo ca să se asigure personal că mă va trezi şi că aveam să fiu îmbrăcată în timp util ca să mă duc la prezentare cu Miranda, care decisese cu şase minute mai devreme că avea nevoie de ajutorul meu. El ignorase politicos faptul că la intrarea lui zăceam terminată pe patul care nici nu fusese desfăcut şi stinsese câteva dintre luminile care arseseră toată noaptea. Aveam la dispoziţie douăzeci de minute să fac un duş, să consult dosarul cu schiţe, să mă îmbrac şi să mă machiez singură, dat fiind că femeia care îmi făcea machiajul nu fusese programată la o oră atât de matinală.

M-am trezit cu o uşoară mahmureală cauzată de şampanie, dar adevărata împunsătură

dureroasă m-a pătruns atunci când convorbirile telefonice din noaptea precedentă mi-au revenit în minte. Lily! Trebuia să îl sun pe Alex sau pe ai mei ca să aflu dacă se întâmplase ceva în ultimele două ore – Doamne sfinte, parcă trecuse o săptămână de atunci dar acum nu mai aveam timp.

Când liftul a ajuns la parter, hotărâsem că trebuie să stau încă o zi, o singură nenorocită de zi ca să fiu la petrecerea asta, după care să plec acasă ca să fiu cu Lily. Poate o să-mi iau chiar un scurt concediu după ce se întoarce Emily, ca să stau puţin cu Lily, să o ajut să-şi revină şi să se ocupe de problemele care, inevitabil, aveau să survină accidentului. Părinţii mei şi Alex puteau să se ocupe de toate până mă întorc – *doar nu era absolut singură,* mi-am spus eu. Iar asta era viaţa mea. Cariera mea, întreg viitorul meu erau puse sub semnul întrebării şi nu vedeam cum două zile puteau conta în aşa măsură pentru cineva care nici măcar nu-şi recăpătase cunoştinţa. Pentru mine, în schimb – şi în mod clar şi pentru Miranda – contau extraordinar de mult.

Am reuşit cumva să ajung pe bancheta din spate a limuzinei înaintea Mirandei şi, deşi ochii ei se fixaseră pe fusta mea de şifon, nu făcuse încă niciun comentariu cu privire la vreunul dintre articolele mele vestimentare. Tocmai pusesem la loc carneţelul Smythson în poşeta Bottega Venetta, când noul meu celular internaţional a

sunat. Mi-am dat brusc seama că nu sunase niciodată în prezenţa Mirandei, aşa că m-am repezit să închid sunetul imediat, dar ea mi-a comandat să răspund.

— Alo?

Am rămas cu un ochi în direcţia Mirandei, care răsfoia itinerarul zilei respective şi se prefăcea că nu trage cu urechea.

— Andy, bună, scumpo. Era tata: Am vrut doar să te ţin pe scurt la curent cu situaţia.

Încercam să rostesc un minimum de cuvinte, dar mi se părea incredibil de straniu să vorbesc la telefon în faţa Mirandei.

— Doctorul tocmai m-a sunat ca să-mi spună că Lily dă semne că s-ar putea să-şi revină curând din comă. Nu că e grozav? M-am gândit că ai vrea să ştii…

— Grozav. Absolut grozav.

— Te-ai hotărât dacă vii acasă sau nu?

— Să nu, nu m-am hotărât. Miranda are petrecerea aceea mâine seară şi are nevoie de ajutorul meu, aşa că… Uite ce e, tată, îmi pare rău, dar acum nu e momentul potrivit. Pot să te sun eu mai târziu?

— Sigur, oricând.

S-a străduit să pară indiferent, dar am simţit dezamăgirea din vocea lui.

— Grozav. Mulţumesc de telefon. Pa.

— Cine a fost? a întrebat Miranda, cu ochii tot pe itinerar.

Începuse să plouă şi abia am auzit ce spune din cauza ploii care picura pe capota limuzinei.

— Să A fost tata. Din America.

De unde îmi veniseră vorbele astea tâmpite? auzi acolo, din *America.*

— Şi ce voia să faci care ar intra în contradicţie cu activitatea ta pentru petrecerea de mâine seară?

Mi-au venit în minte, preţ de două secunde, un milion de minciuni pe care le-aş fi putut debita, dar nu aveam timp să elaborez destule detalii. Mai ales că ea îşi fixase întreaga atenţie asupra mea. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să spun adevărul.

— O, nimic important. O prietenă de-a mea a avut un accident. E în spital. În comă, de fapt. Şi tata m-a sunat ca să-mi spună ce face şi să mă întrebe dacă vin acasă.

Ea a rămas o clipă pe gânduri, a dat încet din cap, apoi a luat exemplarul din *International Herald Tribune* pe care şoferul îl pusese, grijuliu, pe banchetă.

— Înţeleg.

Nu tu „îmi pare rău”, sau „şi cum se mai simte prietena ta?”, doar un cuvânt rece ca gheaţa, vag, şi o privire care denota absolută neplăcere.

— Dar nu plec, în niciun caz nu plec acasă, înţeleg ce important e să fiu mâine la petrecerea aceea şi o să fiu acolo. M-am gândit mult şi vreau să ştii că am de gând să onorez angajamentul pe

care mi l-am asumat faţă de tine şi faţă de locul meu de muncă, aşa că rămân.

La început, Miranda n-a spus nimic. Apoi însă a zâmbit uşor şi a zis:

— Ahn-dre-ah, sunt foarte mulţumită de decizia ta. Este în mod clar decizia potrivită şi apreciez faptul că tu realizezi asta. Ahn-drea-ah, trebuie să mărturisesc că am avut îndoieli în privinţa ta. Tu, evident, nu ştii nimic despre lumea modei şi, mai mult, nici nu prea pare să-ţi pese. Şi să nu crezi că nu am observat toate modalităţile abundente şi variate în care îmi transmiţi neplăcerea atunci când îţi cer să faci ceva pe care ai prefera să nu îl faci. Competenţa ta a fost adecvată, dar atitudinea ta a fost la nivel sub standard, în cel mai bun caz.

— O, Miranda, te rog, dă-mi voie să…

— Acum eu vorbesc! Şi aveam de gând să-ţi spun că aş fi mai mult decât doritoare să te ajut să ajungi unde vrei să ajungi, acum că ai demonstrat că îmi eşti devotată. Ar trebui să fii mândră de tine, Ahn-dre-ah.

Tocmai când simţeam că sunt pe cale să leşin din cauza lungimii şi profunzimii şi conţinutului discursului ei – de bucurie sau de durere, nu eram prea sigură – ea a mers încă mai departe. Cu un gest profund necaracteristic la orice nivel pentru această femeie, ea şi-a pus o mână pe mâna mea, aşezată pe banchetă, între noi, şi mi-a spus:

— Îmi aminteşti de mine la vârsta ta.

Şi, înainte ca eu să pot articula o singură silabă din răspuns, şoferul a oprit cu scrâşnet maşina în faţa clădirii Carrousel du Louvre şi a sărit afară ca să deschidă portiera. Mi-am înhăţat poşeta – şi pe a ei – şi m-am întrebat dacă acesta era momentul cel mai falnic sau cel mai umilitor din viaţa mea.

*

* * *

Prima prezentare de modă la care am asistat vreodată a rămas cam înceţoşată în amintirea mea. Era întuneric, asta îmi amintesc, iar muzica părea mult prea tare pentru asemenea eleganţă distinsă, dar singurul lucru care a rămas foarte clar în acea fereastră de două ore spre lumea bizarului e propriul meu disconfort intens. Cizmele Chanel pe care Jocelyn le împachetase cu atâta dragoste ca să se potrivească vestimentaţiei – un pulover Malo elastic, şi deci mulat pe corp, din caşmir, care venea peste o fustiţă de şifon – îmi făceau picioarele să se simtă ca nişte documente confidenţiale îndesate în aparatul de tăiat hârtii. Capul mă durea din cauza unei combinaţii între mahmureală şi angoasă, iar stomacul meu gol protesta cu valuri de greaţă. Stăteam în picioare în fundul încăperii împreună cu reporteri de mâna a treia şi cu alţi indivizi care nu fuseseră consideraţi destul de importanţi spre a primi un scaun, cu un ochi pe Miranda şi cu celălalt în căutarea locului cel mai puţin umilitor în care m-

aş fi putut repezi să vomit dacă se ivea nevoia. *Îmi aminteşti de mine la vârsta ta. Îmi aminteşti de mine la vârsta ta. Îmi aminteşti de mine la vârsta ta.* Cuvintele îmi reverberau întruna în cap, în ritmul durerii care îmi pulsa în frunte.

Miranda reuşise să nu mi se adreseze timp de aproape o oră, dar apoi a urmat o întreagă nebunie. Deşi se afla în aceeaşi încăpere cu mine, m-a sunat pe celular ca să îmi ceară un pahar de San Pellegrino. Din clipa aceea, telefonul a sunat cam la vreo zece – douăsprezece minute şi fiecare apel îmi transmitea un nou val de durere direct în căpăţână. *Ţârrr.* „Fă-mi legătura cu domnul Tomlinson la telefonul lui din avion” (am constatat că B-DAD nu răspunde la telefonul lui din avion după ce am sunat de şaisprezece ori). *Ţârrr.* „Vorbeşte cu redactorii de la *Runway* care se află la ora actuală la Paris şi aminteşte-le că numai pentru că sunt aici nu înseamnă că îşi pot neglija răspunderile de acasă – vreau ca totul să fie predat conform datei stabilite iniţial!” (cei doi redactori *Runway* pe care îi găsisem pe la diversele lor hoteluri din Paris îmi râseseră în nas şi închiseseră telefonul). *Ţârrr.* „Cumpără-mi imediat un sandvici simplu cu carne de curcan – m-am săturat de toate şuncile astea” (am umblat mai bine de trei kilometri cu cizmele acelea chinuitoare şi cu stomacul făcut praf, dar n-am găsit curcan pe nicăieri. Sunt convinsă că ea ştia asta, pentru că nu-mi ceruse niciodată un sandvici

cu carne de curcan în America – deşi acolo le găseşti, evident, la orice colţ de stradă). *Ţârrr.* „Vreau să am gata dosarele celor mai buni trei bucătari pe care i-ai găsit până acum în camera mea atunci când mă întorc de la parada asta” (Emily a tuşit, s-a smiorcăit şi a înjurat de mama focului, dar a promis că o să-mi trimită prin fax toate informaţiile obţinute despre candidaţii de până acum, iar eu urma să transform hârtiile respective în „dosare”). *Ţârrr. Ţârrr. Ţârrr. Îmi aminteşti de mine la vârsta ta.*

Prea îngreţoşată şi îndurerată ca să mă uit la parada fotomodelelor anorexice, m-am strecurat afară să trag un fum de ţigară Fireşte, în clipa în care am aprins bricheta, celularul meu a ţipat din nou.

— Ahn-dre-ah! Ahn-dre-ah! Unde eşti? Unde dracului eşti în clipa asta?

Am aruncat ţigara neaprinsă şi m-am repezit înapoi, cu stomacul arzându-mi atât de violent, încât mi-am dat seama că aveam să vomit – chestiunea era doar unde şi când.

— Sunt în fundul încăperii, Miranda, am zis eu, m-am strecurat pe uşă şi m-am sprijinit cu spatele de perete. Chiar în stânga uşii. Mă vezi?

Am văzut-o sucindu-şi capul dintr-o parte într-alta până când ochii ei au dat în cele din urmă de mine. Era cât pe ce să închid telefonul, dar ea încă mai şoptea în el.

— Nu mişca, ai înţeles? Nu face nicio mişcare!

S-ar putea zice că asistenta mea înţelege că se află aici ca să mă asiste, şi nu că să se plimbe pe afară când eu am nevoie de ea. Aşa ceva e inacceptabil, Ahn-dre-ah!

Când a reuşit să ajungă, în sfârşit, în fundul încăperii şi să se plaseze drept în faţa mea, o femeie îmbrăcată într-o rochie argintie până la pământ plutea pe podium, în mijlocul mulţimii de oameni care o priveau admirativ, iar muzica s-a schimbat dintr-o bizară incantaţie gregoriană într-un soi de heavy metal gălăgios. Durerea mea de cap a început să pulseze din nou, în ritmul muzicii bubuitoare. Miranda nu a încetat să şuiere când a ajuns lângă mine, dar a închis, în sfârşit, celularul. Am făcut şi eu la fel.

— Ahn-dre-ah, avem o problemă foarte serioasă aici. *Tu* ai o problemă foarte serioasă. Tocmai am primit un telefon de la domnul Tomlinson. Se pare că Annabelle i-a adus la cunoştinţă faptul că paşaportul gemenelor a expirat săptămâna trecută.

Se holba la mine, dar eu nu mă puteam gândi decât cum să fac să nu vomit.

— Chiar aşa? a fost tot ce am reuşit să îngaim, dar, evident, nu a fost răspunsul potrivit.

Mina i s-a încleştat pe minerul poşetei, iar ochii au prins să-i iasă din orbite de furie.

— *Chiar aşa*? m-a imitat ea cu un urlet ca de hienă. Oamenii au început să ne ţintuiască cu privirile. Chiar aşa? Asta e tot ce ai de spus? Chiar

aşa?

— Nu, ăă, fireşte, Miranda. Nu asta am vrut să spun. Pot să fac ceva să te ajut?

— *Pot să fac ceva să te ajuţi* m-a imitat din nou, dar de data asta vocea îi suna ca a unui copil smiorcăit.

Dacă ar fi fost oricine altcineva pe lumea asta, aş fi întins braţul şi aş fi pălmuit-o.

— Bineînţeles că poţi să ajuţi naibii, Ahn-dre-ah. Dat fiind că eşti, evident, incapabilă să rezolvi din timp asemenea treburi, va trebui să găseşti o modalitate de a le reînnoi paşapoartele înainte ca ele să urce diseară în avion. Nu vreau ca fiicele mele să lipsească de la petrecerea de mâine seară, mă înţelegi?

Dacă o înţelegeam? Hmm. Bună întrebare. Nu reuşeam în ruptul capului să înţeleg cum anume paşaportul fiicelor ei în vârstă de zece ani expirase din vina mea, ţinând cont că ele aveau, cel puţin teoretic vorbind, doi părinţi, un tată vitreg şi o bonă non-stop, care ar fi trebuit cu toţii să se ocupe de treburile astea, dar înţelegeam şi că asta nu avea nicio importanţă. Dacă ea credea că era vina mea, a mea era. Înţelegeam că ea nu avea să priceapă când o să-i spun că fetele acelea nu aveau să se urce în niciun avion în seara aceea. Nu era absolut nimic de făcut, de aranjat, sau de rezolvat, pentru că a obţine documente de la guvernul federal în mai puţin de trei ore, şi asta în timp ce mă aflam pe alt continent, nu era posibil.

Şi basta. Îmi cerea, în sfârşit, după aproape un an întreg, să fac ceva imposibil de făcut, şi indiferent cât lătra, sau pretindea, sau intimida, tot imposibil rămânea. *Îmi aminteşti de mine la vârsta ta.*

S-o ia dracu'. Să-l ia dracu' de Paris, să le ia dracu' de prezentări de modă şi jocuri maraton de „sunt aşa-de-grasă". Să-i ia dracu' şi pe toţi cei care îşi închipuiau că purtarea Mirandei era acceptabilă numai pentru că era în stare să cupleze un fotograf talentat cu câteva zdrenţe scumpe şi să facă nişte coperte frumoase de revistă. S-o ia dracu' şi pe ea, pentru că mă credea la fel. Şi, mai ales, s-o ia dracu' pentru că avea dreptate să mă creadă la fel. De ce naiba stăteam acolo să mă las chinuită şi umilită şi abuzată verbal de diavoliţa asta lipsită de bucuria vieţii? Şi, cine ştie, poate că tot aşa aveam şi eu să vin la un asemenea eveniment, însoţită doar de o asistentă care mă urăşte de moarte şi înconjurată de o armată de oameni care se prefac că mă plac doar pentru că erau obligaţi să o facă.

Mi-am scos celularul din poşetă şi am tastat câteva cifre, cu ochii la Miranda, care devenea din ce în ce mai lividă de furie.

— Ahn-dre-ah! a şuierat ea, dar era prea lady ca să facă un scandal în public. Ce-ţi închipui că faci? Eu îţi spun că fiicele mele au nevoie de paşaport imediat, iar tu decizi că acum e momentul cel mai nimerit să stai la taclale la telefon? Ai cumva impresia greşită că de asta te-

am adus la Paris?

Mama a ridicat receptorul după ce a sunat de trei ori, dar nici n-am dat bună ziua.

— Mamă, vin cu primul avion. Te sun când ajung la aeroportul JFK. Vin acasă.

Am închis telefonul înainte ca ea să apuce să răspundă şi am ridicat privirea spre Miranda, care părea sincer uluită. Am simţit cum un zâmbet vag străbate spre faţa mea prin valurile de durere şi greaţă atunci când mi-am dat seama că o lăsasem, pentru moment, fără grai. Din nefericire, şi-a revenit rapid. Exista posibilitatea foarte vagă să nu mă dea afară dacă mă milogeam imediat de ea şi îi explicam şi renunţam la atitudinea sfidătoare, dar nu păream în stare să găsesc înăuntrul meu cea mai infimă cantitate de autocontrol.

— Ahn-dre-ah, îţi dai seama ce faci, nu? Ştii foarte bine că dacă pleci aşa, pur şi simplu, va trebui să…

— Du-te dracului, Miranda. Du-te dracului.

A gâfâit atât de sonor încât am auzit-o şi eu, iar mâna i-a zburat spre gură din cauza şocului, şi am văzut un număr apreciabil de Tocători întorcându-se spre noi ca să afle ce se petrece. Tipii au început să arate spre noi şi să şuşotească, la fel de şocaţi ca Miranda însăşi de faptul că o asistentă de nimic îndrăznise să-i spună aşa ceva – şi nu tocmai încet – uneia dintre cele mai cunoscute legende în viaţă din lumea modei.

— Ahn-dre-ah!

M-a înhăţat de braţ cu o mină ca o gheară de vultur, dar eu mi l-am smuls din strânsoare şi i-am adresat un zâmbet larg. Şi m-am gândit şi că era momentul să nu mai vorbesc în şoaptă, să spun tuturor micul nostru secret.

— Îmi pare foarte rău, Miranda, am anunţat-o eu cu o voce normală care, pentru prima dată de când aterizasem la Paris, nu tremura incontrolabil, dar nu cred că voi putea să fiu prezentă la petrecerea de mâine seară. Înţelegi, nu-i aşa? Sunt convinsă că va fi o petrecere minunată, aşa că te rog să te bucuri de ea. Asta-i tot.

Şi, înainte ca ea să-mi poată răspunde, mi-am aruncat poşeta pe umăr, am ignorat durerea care mă săgeta din cap până-n picioare şi am ieşit pe uşă ca să chem un taxi. Nu-mi amintesc vreun moment al vieţii mele în care să mă fi simţit mai bine ca în clipa aceea. Mergeam acasă.

18

— Jill, nu mai striga după soră-ta! a zbierat mama, fără să îmbunătăţească situaţia. Cred că încă mai doarme.

După care o voce s-a auzit şi mai tare din josul scărilor.

— Andy, mai dormi? a zbierat ea în direcţia aproximativă a camerei mele.

Am întredeschis un ochi şi m-am uitat la ceas. Opt şi un sfert dimineaţa. Doamne sfinte, ce-şi

închipuiau oamenii ăştia?

M-am mai legănat de pe o parte pe alta câteva clipe înainte de a găsi puterea să mă ridic în capul oaselor şi, când am reuşit să o fac, întreg trupul meu s-a rugat să mai aibă parte de încă puţin, numai puţin somn.

— ’neaţa, mi-a zâmbit Lily, iar faţa ei s-a ivit la câţiva centimetri de a mea. Lumea chiar că se trezeşte devreme în casa asta.

Dat fiind că Jill şi Kyle cu bebeluşul lor veniseră acasă de Ziua Recunoştinţei, Lily trebuise să elibereze fosta cameră a lui Jill şi să se mute în partea de jos a patului meu suprapus din copilărie, care fusese scos de la păstrare şi era acum aproape lipit de patul meu.

— De ce te plângi? Pari încântată să fii trează la ora asta şi zău dacă înţeleg de ce.

Stătea proptită într-un cot, citea un ziar şi sorbea dintr-o ceaşcă de cafea pe care o tot ridica şi o punea înapoi pe podea, lângă pat.

— Sunt trează de o veşnicie, ascult cum plânge Isaac.

— A plâns? Zău?

— Nu pot să cred că nu l-ai auzit. A plâns fără încetare de pe la şase şi jumătate. Drăguţ copil, Andy, dar chestia asta cu gălăgia cu noaptea-n cap trebuie să înceteze odată.

— Fetelor! a ţipat din nou mama. E careva treaz pe acolo? Oricine! Nu-mi pasă dacă mai dormiţi, dar spuneţi-mi cum stau lucrurile ca să

ştiu câte clătite să fac!

— Să-i spun cum stau lucrurile? O omor, Lil.

După care am strigat în direcţia uşii mele, încă închisă:

— Încă dormim, nu-ţi dai seama? Dormim tun, probabil pentru încă vreo câteva ore. Nu auzim copilul sau pe tine ţipând şi nu auzim nimic altceva! şi m-am prăbuşit înapoi în pat.

Lily a râs.

— Linişteşte-te, a zis ea într-un stil absolut necaracteristic. Sunt încântaţi doar că eşti acasă, iar eu una sunt fericită că mă aflu aici. Şi-apoi, mai avem doar vreo două luni şi n-o să ne mai avem decât una pe alta. Situaţia nu e prea rea.

— Încă două luni? A trecut doar una, deocamdată şi sunt gata să-mi trag un glonţ în cap.

Mi-am tras cămaşa de noapte peste cap – un fost tricou de antrenament de-al lui Alex – şi mi-am pus un pulover. Aceiaşi jeanşi pe care îi purtam în fiecare zi de câteva săptămâni încoace zăceau grămadă pe podea, lângă şifonier; când mi i-am tras pe şolduri, am constatat că sunt ceva mai strâmţi. Acum, că nu mai eram nevoită să dau pe gât o supă ca să nu mor de foame şi când nu mai subzistam exclusiv cu ţigări şi cafea Starbucks, trupul meu se ajustase la schimbare şi pusesem la loc cele cinci kilograme pe care le pierdusem când lucrasem la *Runway.* Şi faptul nici nu mă îngrozise; chiar îi *credeam* pe Lily şi pe părinţii

mei când îmi spuneau că acum arăt ca o persoană sănătoasă, nu grasă.

Lily şi-a tras un trening peste boxerii în care dormise şi şi-a prins buclele ciufulite cu o bentiţă. Cu părul tras de pe faţă, dungile roşii, furioase, care marcau locul în care fruntea ei se izbise de cioburile mari din parbriz, erau mai vizibile, dar îi scoseseră deja aţele, iar doctorul promisese că cicatricele vor fi foarte discrete.

— Haide, a zis ea şi a înhăţat cârjele care se sprijineau de perete peste tot unde se ducea. Pleacă toţi astăzi, aşa că poate o să dormim ca lumea diseară.

— Mama nu o să înceteze cu zbieretele până nu coborâm, este? am bombănit eu şi am ţinut-o de cot ca să o ajut să se ridice în picioare.

Ghipsul de pe glezna ei dreaptă fusese semnat de toată familia mea, iar Kyle chiar făcuse nişte desene enervante, ca din partea lui Isaac.

— Nici vorbă.

Soră-mea a apărut în prag cu bebeluşul în braţe, bebeluş care saliva pe toată bărbiţa dolofană, dar gângurea fericit.

— Uite pe cine am eu aici, a ciripit ea în stilul acela caracteristic oamenilor care se adresează unui bebeluş şi l-a zgâlţâit pe băieţaşul încântat. Isaac, spune-i mătuşicii Andy să nu se mai poarte în halul ăsta cu noi, dat fiind că noi plecăm foarte, foarte curând. Poţi tu să faci asta pentru mămica ta, scumpişor? Poţi?

Isaac a trântit un strănut foarte drăgălaş de bebeluş, iar Jill a arătat de parcă ăla micu' tocmai se desprinsese, bărbat matur, din braţele ei şi recitase câteva sonete de Shakespeare.

— Ai văzut, Andy? Ai *auzit*? O, băieţaşul meu e cel mai drăgălaş din lume!

— Bună dimineaţa, am zis eu şi am sărutat-o pe obraz. Ştii foarte bine că nu vreau să pleci, nu? Iar Isaac e binevenit dacă găseşte o metodă de a dormi între miezul nopţii şi zece dimineaţa. La naiba, chiar şi Kyle poate să rămâne, dacă promite să nu deschidă deloc gura. Vezi? Avem o atmosferă foarte relaxată aici.

Lily a reuşit să şchiopăteze pe scări în jos şi să le dea bună dimineaţa alor mei, care erau amândoi îmbrăcaţi de serviciu şi îşi luau rămas-bun de la Kyle.

Mi-am făcut patul şi l-am împins pe al lui Lily dedesubt, după ce am avut grijă să-i bat bine perna înainte de a o pune în şifonier pentru restul zilei. Îşi revenise din comă înainte ca eu să cobor din avionul cu care sosisem de la Paris şi, după Alex, eu fusesem prima persoană pe care o văzuse la trezire. I-au făcut un milion de teste de tot felul pe tot corpul, dar, cu excepţia câtorva cusături pe faţă, pe gât şi piept şi a gleznei fracturate, era perfect sănătoasă. Arăta ca dracu', fireşte – cum te şi puteai aştepta să arate cineva care dansase la sentiment cu un vehicul –, dar reuşea să umble binişor şi părea chiar enervant de bine dispusă

pentru cineva care trecuse prin ce trecuse ea.

Fusese ideea tatii să subînchiriem apartamentul nostru în noiembrie şi decembrie şi să stăm cu ei. Deşi ideea nu mă atrăsese cine ştie ce, salariul meu, care se redusese la zero, mă lăsase fără prea multe argumente. Şi pe urmă, Lily păruse încântată de ideea de a pleca din oraş pentru o bucată de vreme şi a lăsa în urmă toate întrebările şi bârfele cu care ar fi trebuit să se confrunte ori de câte ori s-ar fi întâlnit cu vreun cunoscut. Dădusem un anunţ despre apartament pe Internet, la craigslist.org, şi îl descriam ca fiind un perfect „apartament de închiriat pe durata vacanţei de iarnă” care să permită vizitarea New York-ului şi, spre surpriza şi uluirea amândurora, un cuplu de suedezi mai vârstnici, ai căror copii locuiau în oraş, plătiseră preţul pe care îl cerusem – cu şase sute de dolari pe lună mai mult decât plăteam noi. Cele trei sute de dolari de căciulă ne ajunseseră să supravieţuim amândouă, ţinând cont de faptul că dormeam, mâncam şi spălam rufe gratis la ai mei, ba puteam şi să folosim maşina lor uzată Camry. Suedezii urmau să plece în săptămâna de după Anul Nou, adică tocmai la timp pentru ca Lily să înceapă un nou semestru, iar eu să în fine, să fac şi eu ceva.

Emily fusese cea care mă dăduse, în mod oficial, afară. Nu că aş mai fi avut vreun dubiu cu privire la situaţia locului meu de muncă după mica mea criză de nervi, dar Miranda fusese îndeajuns

de furioasă ca să-mi trimită o ultimă înţepătură. Toată problema se rezolvase în nu mai mult de trei sau patru minute şi se desfăşurase cu acea eficienţă lipsită de scrupule caracteristică revistei *Runway* şi care îmi plăcea mie aşa de mult.

Abia apucasem să mă sui într-un taxi şi să-mi trag cizma stângă de pe piciorul care pulsa de durere când a sunat telefonul. Fireşte, inima mi-a sărit instinctiv din piept, dar când mi-am adus aminte că îi spusesem Mirandei ce poate să facă ea cu acel *îmi aminteşti de mine la vârsta ta,* mi-am dat seama că nu putea fi ea. Am făcut repede numărătoarea minutelor scurse de atunci: unul pentru ca Miranda să închidă gura care îi rămăsese căscată şi să-şi recapete calmul de dragul Tocătorilor care se uitau la ea, un altul ca să-şi găsească celularul şi să o sune acasă pe Emily, un al treilea ca să-i transmită toate detaliile sordide ale accesului meu neaşteptat de mânie şi un ultim minut pentru ca Emily să o asigure pe Miranda că „se va ocupa personal ca totul să se rezolve imediat”. Da, deşi pe ecran nu scria decât „Număr necunoscut”, ca întotdeauna în cazul unui apel internaţional, nu aveam cea mai mică îndoială cu privire la persoana care mă suna.

— Bună, Em, ce mai faci? mai că am fredonat eu şi îmi frecam piciorul gol pe care mă străduiam să nu îl las să se atingă de podeaua murdară a taxiului.

Ea a părut uimită de tonul meu bine dispus.

— Andrea?

— Da, bună, eu sunt. Care e treaba? Mă cam grăbesc, aşa că…

M-am gândit să o întreb direct dacă mă sunase ca să mă dea afară, pe urmă însă am decis să mă port şi eu o dată frumos cu ea. M-am pregătit sufleteşte pentru tirada căreia eram convinsă că urma să-i dea drumul – cum ai putut să mă dezamăgeşti pe mine, pe ea, revista *Runway,* întreaga lume a modei, bla, bla, bla –, dar tirada nu a venit.

— A, da, fireşte. Să am vorbit adineauri cu Miranda…

A amuţit, de parcă spera că voi continua eu, ca să-i explic că toată povestea fusese doar o mică neînţelegere şi să nu-şi facă griji, că rezolvasem eu totul în cele patru minute care trecuseră de atunci.

— Şi presupun că ai auzit ce s-a-ntâmplat, nu?

— Să dea! Andy, ce se petrece acolo?

— Eu sunt cea care ar trebui să pună întrebarea asta, nu?

Tăcere.

— Uite ce e, Em, am impresia că m-ai sunat ca să mă dai afară. Dacă aşa stau lucrurile, e OK; ştiu că nu a fost decizia ta. Deci, ţi-a cerut să mă suni şi să scapi de mine?

Şi, deşi mă simţeam mai liniştită decât mă simţisem vreodată de luni de zile încoace, tot m-am pomenit ţinându-mi respiraţia şi m-am întrebat

dacă nu cumva, printr-un noroc chior sau poate spre ghinionul meu, Miranda primise cu respect decizia mea de a-i spune pe faţă să se ducă dracului în loc să fie furioasă.

— Da. Mi-a cerut să-ţi spun că angajamentul tău a luat sfârşit pe loc şi că ea ar dori să pleci de la Ritz înainte să se întoarcă de la prezentare.

A spus-o cu voce domoală şi cu o nuanţă de regret, pricinuit poate de ideea numeroaselor ore şi zile şi săptămâni pe care trebuia acum să le petreacă în căutarea şi instruirea unei noi asistente, dar aveam impresia că, nu ştiu cum, parcă se ascundea mai mult în spatele regretului.

— O să-ţi fie dor de mine, nu-i aşa, Em? Ei haide, spune-mi. E OK, n-o să spun nimănui. În ce mă priveşte, această convorbire nu a avut niciodată loc. Ai prefera să nu plec, nu-i aşa?

Minunea minunilor, ea a izbucnit în râs.

— Ce i-ai spus? Ea n-a făcut decât să repete la nesfârşit că ai fost vulgară şi te-ai comportat necorespunzător pentru o doamnă. N-am reuşit să aflu nimic mai concret de-atât.

— O, asta probabil din cauză că i-am spus să se ducă dracului.

— Nu se poate!

— M-ai sunat ca să mă dai afară. Te asigur că spun adevărul, asta am făcut!

— O, Doamne!

— Mda, aş minţi dacă ţi-aş spune că nu a fost momentul cel mai minunat din jalnica mea viaţă.

Sigur, am fost dată afară de cea mai puternică femeie din lumea publicisticii. Nu numai că mi-am cheltuit aproape tot creditul şi nu am cum să pun banii la loc, dar şansele de a găsi o altă slujbă la o revistă arată cam jalnic. Poate ar trebui să încerc să mă angajez la vreun duşman de-al ei? Că doar ei ar fi încântaţi să mă angajeze, nu crezi?

— Sigur. Trimite un *curriculum vitae* Annei Wintour – ele nu s-au plăcut niciodată.

— Hmm. Mă mai gândesc. Uite ce e, Em, nu rămâi cu niciun resentiment în privinţa mea, OK?

Ştiam amândouă că nu aveam un singur lucru în comun în afară de Miranda Priestly, dar, dacă tot ne înţelegeam aşa de grozav, m-am gândit să joc şi jocul ăsta.

— Sigur, bineînţeles, a minţit ea cam anapoda, pentru că ştia foarte bine că eram de-acum cea mai de pe urmă paria.

Şansele ca Emily să recunoască măcar că m-a cunoscut vreodată erau minime, dar totul era OK. Poate peste vreo zece ani, când ea avea să stea în rândul întâi la o paradă a modei de la Michael Kors, iar eu aveam să-mi fac cumpărăturile tot la Filene’s şi aveam să iau masa tot la Benihana, aveam să râdem de toată treaba asta. Dar probabil că nu.

— Ei bine, mi-ar face plăcere să mai stau la taclale cu tine, dar sunt cam în pom la ora asta, nu prea ştiu ce să fac. Trebuie să găsesc o modalitate de a ajunge acasă cât mai curând posibil. Crezi că

pot folosi biletul de întoarcere? Nu se poate să mă dea afară şi să mă lase cu ochii-n soare într-o ţară străină, nu?

— Păi, bineînţeles că ar avea dreptate dacă ar face-o, Andrea, a zis ea.

Aha! O ultimă înţepătură. Era plăcut să constat că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— În fond, tu eşti cea care şi-a părăsit locul de muncă – tu ai obligat-o să te dea afară. Dar nu, nu cred că e răzbunătoare. Pune preţul schimbării datei biletului de întoarcere pe cartea de credit a firmei şi găsesc eu o modalitate de a o deconta.

— Mulţumesc, Em, îţi sunt recunoscătoare. Şi noroc şi ţie. Într-o bună zi, o să fii un fantastic redactor de modă.

— Zău? Chiar crezi? a întrebat ea surescitată şi încântată.

De ce anume conta părerea mea, a celei mai ratate persoane pe care o cunoscuse vreodată lumea modei, nu-mi dădeam seama, dar ea părea extrem de mulţumită.

— Absolut. Nu am niciun fel de îndoială în privinţa asta.

Christian m-a sunat în clipa în care am închis telefonul după convorbirea cu Emily. El auzise, fapt deloc surprinzător, ce se petrecuse. Incredibil. Dar plăcerea pe care a resimţit-o la auzul detaliilor sordide, precum şi promisiunile şi invitaţiile de tot felul pe care mi le-a oferit mi-au readus greaţa. I-am spus, cât de calm am putut, că

am multe pe cap în clipa asta, aşa că îl rog să nu mă mai sune deocamdată, că o să-l caut eu când şi dacă o să am dispoziţia necesară.

Dat fiind că, în chip miraculos, nu aflaseră că îmi pierdusem postul, Monsieur Renaud şi gaşca s-au dat cu toţii peste cap să mă ajute când au auzit că o situaţie de urgenţă cerea să mă întorc imediat acasă. A durat doar o jumătate de oră ca mica armată de slujbaşi ai hotelului să îmi facă o rezervare la următorul zbor spre New York, iar eu să îmi fac bagajele şi să mă aşez pe bancheta din spate a limuzinei care dispunea de bar, în drum spre aeroportul de Gaulle. Şoferul era vorbăreţ, dar eu nu am răspuns mai nimic: voiam să mă bucur de ultimele momente petrecute în calitate de cel mai prost plătită, dar bine tratată asistentă din întreaga lume liberă. Mi-am turnat un ultim pahar de şampanie seacă şi am sorbit îndelung, încet şi cu poftă. Îmi trebuiseră unsprezece luni, adică patruzeci şi patru de săptămâni, adică vreo trei mii optzeci de ore de muncă pentru a-mi da seama – o dată pentru totdeauna – că ideea de a mă transforma în imaginea identică a Mirandei Priestly nu era, în mod clar, chiar aşa de bună.

În locul vreunui şofer în uniformă care să mă aştepte la ieşirea din vamă, cu un carton cu numele meu pe el, la aeroport am dat chiar de părinţii mei, care au părut extrem de încântaţi să mă vadă. Ne-am îmbrăţişat şi, după şocul iniţial provocat de hainele pe care le purtam (jeanşi D &

G prespălaţi, mulaţi pe corp, cu pantofi cu toc cui şi o bluză total transparentă – păi era trecută la categoria diverse, subcategoria către şi de la aeroport şi era vestimentaţia cea mai potrivită pentru avion pe care mi-o puseseră în bagaj), mi-au dat vestea cea bună: Lily era trează şi conştientă de ce se petrece în jur. Ne-am dus direct la spital, unde Lily însăşi mi-a adresat câteva comentarii răutăcioase cu privire la garderoba mea imediat ce am intrat în rezerva ei.

Fireşte, au existat probleme cu legea, cu care a trebuit să se confrunte; în fond, condusese cu viteză excesivă în sensul opus sensului unic, beată moartă. Dar cum nimeni altcineva nu fusese grav rănit, judecătorul dăduse dovadă de o clemenţă uluitoare şi, cu toate că avea să rămână mereu cu ştampila „conducere sub influenţa alcoolului” pe carnet, fusese condamnată doar la nişte şedinţe obligatorii de terapie anti-alcool şi un număr care părea a însuma trei decenii de muncă în folosul comunităţii. Nu am vorbit prea mult despre asta – ei tot nu-i plăcea încă să recunoască faptul că are probleme –, dar o dusesem cu maşina la prima ei şedinţă de terapie în grup în East Village şi la ieşire recunoscuse că nu fusese prea „lacrimogenă”. „Al naibii de enervantă”, a numit-o ea de fapt, dar când am ridicat o sprânceană şi i-am aruncat o privire încruntată – à la Emily – ea a catadicsit să spună că au fost pe-acolo, ce-i drept, şi câţiva tipi drăguţi şi n-ar muri dacă s-ar vedea şi

ea o dată în viaţă cu un tip care nu e beţiv. Destul de rezonabil. Părinţii mei o convinseseră să facă, în cadrul programului de muncă în folosul comunităţii, curăţenie în biroul decanului de la Universitatea Columbia, ceea ce i se părea un adevărat coşmar, dar care s-a dovedit până la urmă o mutare bună. El nu numai că a fost de acord să o lase pe Lily să se retragă fără să pice în mijlocul semestrului, dar a semnat chiar aprobarea pentru biroul de burse şi i-a zis că poate să facă o nouă cerere de finanţare în primăvara următoare.

Viaţa lui Lily şi prietenia noastră au părut a se întoarce din nou pe făgaşul cel bun. Nu la fel s-au petrecut lucrurile cu Alex. Stătuse cu ea la spital până am ajuns noi, dar în clipa în care l-am văzut mi-am dorit că ai mei să nu se fi retras, în mod diplomatic, să aştepte lângă automatul pentru cafea. Ne-am dat bună ziua cam stângaci, după care ne-am agitat mult în jurul lui Lily, dar, după o jumătate de oră, când şi-a aruncat jacheta pe el şi a fluturat din mână în semn de rămas-bun, nu vorbisem de fapt nimic unul cu altul. L-am sunat când am ajuns acasă, dar a răspuns doar robotul. Pe urmă am mai sunat de câteva ori şi am închis înainte ca el să răspundă, ca o puştoaică pusă pe şotii, şi am mai încercat o dată înainte de culcare. A răspuns, dar părea extrem de circumspect.

— Bună, am zis eu şi am încercat să par adorabilă şi bine adaptată.

— Bună.

E clar că el nu accepta stilul meu gen fată adorabilă.

— Uite ce e, ştiu că e şi prietena ta şi că ai fi făcut asta pentru oricine, dar nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru ce ai făcut pentru Lily. M-ai găsit pe mine, i-ai ajutat pe ai mei, ai stat cu ea ore întregi. Zău.

— Nicio problemă. Sunt lucruri fireşti pe care le-ar face oricine când o cunoştinţă de-a lor e grav rănită în spital. N-a fost cine ştie ce.

Ideea în tot răspunsul ăsta era că aşa ar face oricine, cu excepţia cuiva care e din întâmplare fenomenal de egocentric, asaltat de priorităţi aiurite, precum subsemnata.

— Alex, te rog, nu vrei să stăm de vorbă ca nişte…

— Nu. Zău că nu putem să stăm de vorbă despre nimic în clipa asta. Am tot stat pe lângă ţine de un an încoace şi am aşteptat să stau de vorbă cu tine – ba uneori chiar te-am implorat –, dar pe tine nu părea să te intereseze prea mult. La un moment dat, pe parcursul anului trecut, am pierdut-o pe Andy de care mă îndrăgostisem. Nu prea ştiu cum s-a întâmplat asta şi nu îmi dau seama când, dar tu în mod clar nu mai eşti persoana care ai fost înainte de locul ăsta de muncă. Andy a mea nu s-ar fi gândit niciodată să pună o petrecere sau o prezentare de modă înaintea necesităţii de a fi alături de o prietenă

care a avut mare, mare nevoie de ea. Vorbesc serios, a avut *mare* nevoie de ea. Sigur, mă bucur că ai decis să vii acasă – că ţi-ai dat seama că asta e decizia potrivită –, dar acum am nevoie de ceva timp ca să înţeleg ce se petrece cu mine, cu tine, cu relaţia noastră. Asta nu e o noutate, cel puţin nu pentru mine. Se petrece de foarte, foarte multă vreme – numai că tu ai fost prea ocupată ca să realizezi asta.

— Alex, nu mi-ai acordat nicio secundă ca să stăm jos, faţă în faţă, şi să încerc să-ţi explic ce s-a petrecut. Poate că ai dreptate, poate că sunt, într-adevăr, o persoană cu totul diferită. Dar nu cred – chiar dacă m-am schimbat, nu cred că *toată* schimbarea a fost spre mai rău. Chiar ne-am îndepărtat atât de mult unul de altul?

Mai mult chiar decât Lily, el era cel mai bun prieten al meu, dar nu mai fusese iubitul meu de foarte, foarte multe luni. Mi-am dat seama că avea dreptate: şi era momentul să i-o spun şi lui.

Am inspirat adânc şi am spus ceva care ştiam că e adevărat, deşi nu mi-a plăcut cine ştie ce să îl spun în momentul acela.

— Ai dreptate.

— Am? Chiar eşti de acord cu mine?

— Da. Am fost într-adevăr egoistă şi nedreaptă faţă de tine.

— Şi acum, ce facem? a întrebat el cu voce resemnată, dar nu disperată.

— Nu ştiu. Ce putem face acum? Încetăm cu

totul să ne mai vorbim? Încetăm să ne mai vedem? Nu prea ştiu ce se face în asemenea situaţii. Dar vreau să faci parte din viaţa mea şi nu pot să-mi închipui cum ar fi să nu mai fac eu parte dintr-a ta.

— Nici eu. Dar nu prea sunt sigur că putem face asta încă foarte, foarte multă vreme. Nu am avut parte de o simplă prietenie înainte de a deveni iubiţi şi mi se pare imposibil să fim doar prieteni acum. Dar, cine ştie? Poate după ce o să dispunem de mult timp ca să realizăm ce se petrece…

Am închis telefonul în acea primă seară de când revenisem acasă şi am plâns, nu doar pentru Alex, ci şi pentru tot ceea ce se schimbase iremediabil în timpul acestui ultim an. Intrasem în firma Elias-Clark ca o puştoaică neştiutoare şi prost îmbrăcată şi mă împleticisem afară din firmă o femeie pe jumătate maturizată, uşor blazată şi tot prost îmbrăcată (ce-i drept, una care acum îşi dădea seama cât e de prost îmbrăcată). Dar între timp trecusem prin destule ca să mă pot angaja într-o sută de locuri de muncă. Şi, cu toate că primisem pe *curriculum vitae* o notă patru mare şi lată, scrisă cu creion roşu, cu toate că iubitul mă părăsise, cu toate că nu mă alesesem cu nimic concret, în afară de o geantă (mă rog, patru valize Louis Vuitton burduşite cu haine superbe la comandă) – poate că meritase efortul?

Am decuplat telefonul, am scos un carneţel

vechi de prin sertarul de jos al biroului meu şi am început să scriu.

*

* * *

Tata se refugiase deja în birou, iar mama era în drum spre garaj când am coborât la parter.

— ’Neaţa, scumpo. N-am ştiut că te-ai trezit! Trebuie să fug. Am întâlnire cu un elev la ora nouă. Avionul lui Jill e la prânz, aşa că ar trebui să plece cât mai rapid, mai ales că o să fie oră de vârf. O să am celularul deschis, dacă se ivesc ceva probleme. Apropo, o să fiţi acasă, tu şi Lily, la cină?

— Nu ştiu sigur. Abia m-am trezit şi încă nu mi-am băut cafeaua. Crezi că putem să decidem în legătură cu cina ceva mai târziu?

Dar ea nu stătuse acolo ca să-mi audă răspunsul obraznic – era deja în drum spre ieşire înainte să apuc eu să deschid gura. Lily, Jill, Kyle şi bebeluşul stăteau la masa din bucătărie şi citeau în tăcere diverse rubrici din *The Times.* Pe masă erau o farfurie cu clătite umede, total neapetisante, o sticlă de sirop Aunt Jemima şi un pachet de unt scos direct din congelator. Singurul lucru pe care păruse a-l servi cineva până la ora aceea fusese cafeaua pe care o cumpărase tata în călătoria lui matinală la Dunkin Donuts, tradiţie pe care o instituise ca urmare a lipsei lui fireşti de dorinţă de a se hrăni cu orice fusese gătit personal de către mama. Am pus o clătită în farfuria de

plastic şi am vrut să o tai, dar ea s-a transformat instantaneu într-un morman inform de fină.

— Chestia asta e imposibil de mâncat. A cumpărat tata ceva gogoşi azi?

— Da, le-a ascuns în debaraua de lângă biroul lui, a zis Kyle tărăgănat. N-a vrut să le vadă mama ta. Vrei să aduci toată cutia încoace dacă te duci acolo?

Telefonul a sunat exact când eram în drum să aduc cutia din ascunzătoare.

— Alo? am răspuns eu cu cea mai iritată voce de care eram în stare.

Reuşisem, în sfârşit, să nu mai răspund la telefon cu „Biroul Mirandei Priestly”.

— Bună dimineaţa. Aş putea să vorbesc cu Andrea Sachs, vă rog?

— La telefon. Pot să întreb cu cine vorbesc?

— Bună, Andrea, sunt Loretta Andriano, de la revista *Seventeen.*

Mi-a sărit inima din piept. Scrisesem o povestioară de „ficţiune” de două mii de cuvinte despre o adolescentă atât de ocupată cu admiterea la facultate, încât îşi ignoră familia şi prietenii. Nu-mi trebuiseră decât vreo două ceasuri ca să scriu prostioara cu pricina, dar mi se păruse că nimerisem binişor combinaţia necesară de umor şi emoţie.

— Bună! Ce mai faci?

— Fac bine, mulţumesc. Uite ce e, povestea ta a ajuns la mine la redactare şi trebuie să

mărturisesc că mi-a plăcut la nebunie. Are nevoie de unele modificări, fireşte, iar limbajul mai trebuie ajustat pe ici, pe colo – cititorii noştri sunt, în cea mai mare parte, adolescenţi şi preadolescenţi –, dar aş vrea să o public în numărul din februarie.

— Serios?

Nu-mi venea să cred. Trimisesem povestirea la o duzină de reviste pentru adolescenţi, după care adaptasem o variantă ceva mai matură şi o trimisesem la aproape două duzini de reviste pentru femei, dar nu mă sunase încă nimeni.

— Absolut. Plătim un dolar cincizeci pe cuvânt şi vreau doar să vii să completezi câteva formulare pentru impozite. Ai mai scris povestiri pentru reviste, nu?

— De fapt, nu, dar am lucrat la *Runway.*

Nu ştiu de ce mi-am închipuit că treaba asta putea să-mi fie de ajutor – mai ales că singurele îndeletniciri scriitoriceşti realizate acolo fuseseră nişte scrisori menite a-i intimida pe alţii –, dar Loretta nu a părut a băga de seamă gaura uriaşă din logica mea.

— Zău? Primul meu loc de muncă la terminarea facultăţii a fost de asistentă de modă la *Runway.* Am învăţat mai mult în anul petrecut acolo decât în următorii cinci.

— A fost o adevărată experienţă. Am fost norocoasă să lucrez acolo.

— Ce ai făcut acolo?

— Păi, de fapt, am fost asistenta Mirandei Priestly.

— Zău? Sărăcuţa de tine, nici nu mi-am dat seama. Ia stai puţin – nu ai fost cumva chiar tu fata care a fost dată afară nu de mult, la Paris?

Mi-am dat seama, prea târziu, că făcusem o mare greşeală. Se publicase un articol destul de mărişor în *Page Six* despre toată nebunia aceea la câteva zile după ce ajunsesem acasă, probabil în urma relatării făcute de unul dintre Tocătorii aflaţi de faţă la explozia mea de proaste maniere. Ţinând cont de faptul că mă citaseră foarte exact, nu-mi puteam închipui de unde putuse presa să afle decât de la ei. Cum de uitasem că şi alţii puteau să citească ziarul acela?

— Să dea. Lucrurile nu au fost atât de urâte cât au părut. Totul a fost exagerat în articolul acela din *Page Six.* Zău.

— Ei bine, sper că nu! Cineva trebuia de mult să-i spună femeii ălei a să se mai ducă dracului şi dacă tu ai fost aceea, îmi scot pălăria în faţa ta! Femeia aia mi-a făcut viaţa iadul pe pământ tot anul acela cât am lucrat pentru ea şi nici măcar n-a fost nevoie pentru asta să schimb un singur cuvânt cu ea. Uite ce e, trebuie să mă duc acum la un prânz oficial, dar ce-ar fi să stabilim o întâlnire? Trebuie să vii să completezi formularele acelea şi oricum mi-ar face plăcere să te cunosc. Adu orice altceva care crezi că ar putea fi publicat în revista noastră.

— Grozav. Nemaipomenit.

Am căzut de acord să ne vedem vinerea următoare la ora trei şi eu am închis telefonul încă nevenindu-mi să cred în ceea ce se petrece. Kyle şi Jill lăsaseră bebeluşul cu Lily şi se duseseră să se îmbrace şi să împacheteze, iar copilul începuse un soi de văicăreală care părea la câteva secunde de o veritabilă criză de isterie. L-am scos din scaunul lui şi l-am aburcat pe-un umăr, după care m-am apucat să îl frec pe spinare prin pijămăluţă şi, fapt remarcabil, a tăcut.

— N-o să crezi dacă-ţi spun cine a fost la telefon adineauri, am dansat eu cu Isaac în braţe. A fost o redactoare de la *Seventeen* – mi se publică o povestire!

— Nu mai spune! Ţi se publică povestea vieţii?

— Nu e povestea vieţii mele – ea vieţii lui „Jennifer”. Şi nu are decât două mii de cuvinte, aşa că nu e cine ştie ce, dar e un început.

— Da, sigur, sigur. Despre o fată prea prinsă de nu ştiu ce realizări şi care sfârşeşte prin a da în bară în relaţiile cu toţi cei care contează în viaţa ei. Viaţa lui Jennifer. Mda, mă rog.

Lily zâmbea şi îşi dădea ochii peste cap în acelaşi timp.

— Ei, astea sunt doar detalii, nimic altceva. Principalul e că mi se publică povestea în numărul din februarie şi că-mi plătesc trei mii de dolari pentru ea. Ce zici de nebunia asta?

— Felicitări, Andy. Vorbesc serios, e ceva

extraordinar. Şi de-acum o să-ţi poţi face reclamă pe chestia asta, nu?

— Exact. Ce-i drept, nu e *The New Yorker,* dar nu e rău ca prim pas. Dacă pot să mai fac rost de câteva chestii din astea, poate şi în alte reviste, s-ar putea să ajung undeva. Am o întâlnire cu tipa vineri şi mi-a zis să aduc şi alte povestiri pe care le-am scris. Şi nici nu m-a întrebat dacă vorbesc franceza. Şi o urăşte pe Miranda. Cred că pot să lucrez bine cu femeia asta.

Am condus gaşca de Texas la aeroport, am cumpărat câte un Burger King, bun şi plin de grăsime, pentru Lily şi pentru mine, ca să completăm restul de gogoşi rămase de la micul dejun şi am petrecut restul zilei – şi următoarea zi – la birou, ca să lucrez la câte ceva ce putea fi arătat Lorettei cea absolut anti-Miranda.

19

— Un cappuccino mare cu vanilie, vă rog, am cerut unei vânzătoare pe care nu o recunoşteam, la cafeneaua Starbucks de pe 57th Street.

Trecuseră aproape cinci luni de când fusesem aici ultima oară şi mă căznisem să ţin în echilibru tava cu cafele şi snack-uri ca să mă întorc la Miranda înainte să mă dea afară pentru că îndrăzneam să respir. Dacă stăteam să mă gândesc, fusese mult mai bine că mă dăduse afară pentru că strigasem la ea să se ducă dracului

decât pentru că adusesem două pacheţele cu zaharină în loc de două cuburi de zahăr. Acelaşi rezultat, dar alt joc.

Cine şi-ar fi putut închipui că personalul se schimba cu atâta repeziciune la Starbucks? Nu era nici măcar o singură persoană care să mi se pară cât de cât cunoscută, ceea ce făcea ca timpul pe care îl petrecusem acolo să-mi pară mult mai îndepărtat. Mi-am netezit pantalonii negri bine croiţi, dar nu de firmă, şi m-am uitat în spate ca să mă asigur că nu adunasem cumva pe turul lor ceva din noroiul oraşului. Ştiam că există pe undeva un întreg personal de redacţie care nu ar fi fost de acord cu mine, dar eu mă gândeam că arăt al naibii de bine pentru doar al doilea interviu din viaţa mea. Acum nu numai că ştiam că nimeni nu poartă deux-pièces la redacţii, dar câte ceva, pe undeva, cumva, după un an întreg de învârtit prin lumea modei la superlativ – probabil printr-un simplu proces de osmoză – îmi pătrunsese în cap.

Cappuccino-ul era aproape prea fierbinte, dar mi-a picat fantastic de bine în ziua aceea friguroasă şi umedă. Cerul întunecat al după-amiezii târzii părea să învăluie oraşul ca un con enorm de îngheţată. În mod normal, o asemenea zi m-ar fi deprimat. În fond, era una dintre cele mai deprimante zile din cea mai deprimantă lună (februarie), genul de zi în care chiar şi cei optimişti preferă să se strecoare sub plapumă, iar pesimiştii nu au nicio şansă să reziste fără un

pumn de antidepresive. Dar cafeneaua Starbucks era luminată şi încălzită şi populată de un număr apreciabil de oameni, iar eu m-am ghemuit într-unul dintre uriaşele fotolii verzi şi am încercat să nu mă gândesc cine-şi frecase părul murdar de el înaintea mea.

În ultimele trei luni, Loretta devenise mentorul meu, campioana mea, salvatoarea mea. Ne înţelesesem de minune de la prima întâlnire şi totul decursese nemaipomenit între noi de atunci încoace. Imediat ce am intrat în biroul ei spaţios, dar aglomerat şi am văzut că era – văleu! — grasă, am avut senzaţia stranie că aveam să ne înţelegem de minune. Mi-a spus să mă aşez şi să îi citesc fiecare cuvânt din tot ce scrisesem săptămâna trecută: povestioare pişichere despre prezentări de modă, câteva chestii dure despre ce înseamnă să fii asistenta unei celebrităţi, o povestire – sper – plină de sensibilitate despre cum poţi să distrugi o relaţie de trei ani cu un om pe care îl iubeşti, dar alături de care nu poţi să fii. A fost de-a dreptul formidabil, incredibil chiar cât de bine ne-am înţeles, cu câtă uşurinţă ne-am împărtăşit una alteia coşmarurile legate de *Runway* (eu le mai aveam din când în când: unul cu precădere îngrozitor, în care părinţii mei erau împuşcaţi mortal de un poliţist parizian de modă pentru că purtaseră pantaloni scurţi pe stradă, iar Miranda reuşise cumva să mă adopte legal), cât de repede ne-am dat seama că eram de fapt una şi aceeaşi

persoană, cu numai şapte ani diferenţă între noi.

Întrucât avusesem ideea strălucită de a duce toate hainele mele de la *Runway* la unul dintre magazinele acelea de mare clasă de pe Madison Avenue, eram acum o femeie bogată – îmi puteam permite să scriu pe mai nimic; orice, numai să am ceva publicat. Am tot aşteptat ca Emily sau Jocelyn să mă sune ca să-mi spună că or să trimită un mesager după hainele acelea, dar nu m-a sunat nimeni. Aşa că erau toate ale mele. Am împachetat majoritatea garderobei, dar am lăsat afară rochia Diane Von Furstenburg. Când m-am uitat prin lucrurile care fuseseră în biroul meu şi pe care Emily mi le trimisese prin poştă, am dat peste scrisoarea de la Anita Alvarez, cea în care îşi exprimase adoraţia faţă de tot ce însemna *Runway.* Tot avusesem de gând de atunci să îi trimit o rochie nemaipomenită, dar nu găsisem niciodată destul timp. Am împachetat rochia în foiţă subţire, am pus acolo şi o pereche de pantofi Manolo şi am falsificat un bileţel ca din partea Mirandei – talent pe care am constatat cu tristeţe că încă îl mai posed. Fata asta trebuie să afle – măcar o dată în viaţa ei – cum e să ai un obiect frumos de îmbrăcăminte. Şi, încă mai important, trebuie să creadă că există pe undeva cineva căruia îi pasă de ea.

Cu excepţia rochiei, a unei perechi foarte mulate şi sexy de jeanşi D&G şi de poşeta cu aspect clasic, căptuşită cu blană, cu lănţişor

metalic, pe care o dădusem cadou mamei („O, scumpo, dar e superbă. Şi ce marcă ziceai că e?”), am vândut toate topurile transparente, toţi pantalonii de piele, toate cizmele cu toc cui, toate sandalele cu breteluţe. Casiera a chemat-o pe proprietara magazinului şi au decis amândouă că ar fi mai bine să închidă magazinul pentru câteva ore, până când evaluează marfa. Setul de voiaj Louis Vuitton – cele două sacoşe enorme, geanta de mărime medie şi un geamantan – îmi adusese doar el şase miare, iar când au încetat, în sfârşit, să şoptească, să examineze şi să chicotească, am ieşit de acolo cu un cec de peste treizeci şi opt de mii de dolari în mână. Ceea ce, după calculele mele, însemna că puteam să plătesc chiria şi să mă hrănesc timp de un an întreg până găseam o cale să scriu şi să public. Şi exact atunci apăruse Loretta în viaţa mea şi mi-a îmbunătăţit-o imediat încă mai mult.

Loretta se declarase deja de acord să cumpere patru povestiri – o naraţiune scurtă, cu puţin mai lungă decât un paragraf de carte, două povestiri de cinci sute de cuvinte fiecare şi povestirea iniţială, cea de două mii de cuvinte. Dar şi mai grozavă a fost obsesia ei bizară de a mă ajuta să obţin contracte, dorinţa ei de a contacta oameni de la alte reviste care ar putea fi interesaţi de o persoană independentă care scrie. Tocmai asta mă adusese la cafeneaua Starbucks în după-amiaza aceea întunecată de iarnă – mă duceam din nou în

Elias-Clark Building. Trebuise să ducă destulă muncă de lămurire ca să mă convingă că Miranda nu avea să mă vâneze din clipa în care intram pe uşă şi nu o să mă doboare cu o săgeată otrăvită, dar tot mă simţeam neliniştită. Nu paralizată de teamă ca în zilele de odinioară, când simplul sunet al unui celular era destul să îmi facă inima să îmi sară din piept, dar destul de neplăcut la ideea – oricât de improbabilă – de a da cu ochii de ea. Sau de Emily. Sau de oricine altcineva, în fond, în afară de James, cu care păstrasem legătura.

Într-o bună zi, pentru nu se ştie ce motiv, Loretta o sunase pe fosta ei colegă de cameră din facultate, care era, din întâmplare, redactorul paginii de evenimente diverse de la *The Buzz,* şi i-a spus că a descoperit viitoarea „senzaţie” a lumii scriitoriceşti. Aceea, pasămite, eram eu. Aranjase să am un interviu cu ea astăzi şi chiar o prevenise în prealabil că Miranda îmi desfăcuse pe loc contractul de muncă, dar femeia râsese şi spusese că, dacă ar fi să refuze pe cineva numai pentru că fusese dat afară de Miranda, nu ar mai avea niciun scriitor.

Mi-am terminat cafeaua şi, cu un nou val de energie, mi-am adunat portofoliul cu diverse articole scrise, m-am îndreptat – calmă de data asta, fără un telefon în mână care să sune continuu şi fără o grămadă de cafele după mine – spre Elias-Clark Building. După o clipă sau două de analiză de pe trotuarul de vizavi, ca să mă

asigur că nu există niciun grup de Tocători de la *Runway* în hol, am împins uşile turnante. Nu se schimbase nimic în cele cinci luni de când plecasem: îl vedeam pe Ahmed la chioşcul de ziare şi un afiş mare care anunţa că *Chic* urma să găzduiască o petrecere la Lotus în acest weekend. Deşi ar fi trebuit, teoretic, să semnez de intrare, m-am îndreptat instinctiv către uşile turnante. Imediat am auzit vocea binecunoscută care a strigat: *“I can’t remember if I cried when I read about her widowed bride, but something touched me deep inside, the day, the music died. And we were singing...”* Era melodia *American Pie*! *Ce drăguţ din partea lui,* am gândit eu. Fusese cântecul de rămas-bun pe care nu apucasem să îl cânt. M-am întors şi l-am văzut pe Eduardo, la fel de uriaş şi transpirat ca întotdeauna, care zâmbea. Dar nu spre mine. În faţa uşilor turnante din imediata lui apropiere era o fată înaltă şi slăbănoagă, cu păr negru ca smoala şi ochi verzi, care purta o pereche trăsnet de pantaloni strânşi pe corp şi un top care-i lăsa stomacul la vedere. Purta în mâini o mică tavă cu trei cafele Starbucks, o sacoşă enormă cu ziare şi reviste, trei umeraşe cu câte un costum complet pe fiecare şi o sacoşă cu monograma „MP” pe ea. Celularul ei a sunat exact în momentul în care mi-am dat seama ce se întâmplă, şi ea a părut atât de speriată, încât am avut impresia că avea să izbucnească în plâns. Dar când uşa tot nu s-a

deschis după ce s-a izbit de câteva ori de ea, a oftat din rărunchi şi a început să cânte*: „Bye, bye, Miss American Pie, drove my Chevy to the levee, but the levee was dry, and good old boys were drinking whisky and rye, singing this will be the day that I die…”* Şi când m-am uitat la Eduardo, el mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. Şi, în timp ce bruneta drăguţă termina de cântat strofa respectivă, el mi-a deschis uşa ca unei persoane importante.

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XXI

„În acest roman spumos, Lauren Weisberger, care şi-a făcut ucenicia la celebra revistă *Vogue*, descrie cu mult umor chinurile eroinei, terorizată de şefa ei – diavolul în persoană. Păzea, şefi tiranici! Nici nu ştiţi cînd angajaţii se pot răzbuna!"

Booklist

„***Diavolul se îmbracă de la Prada*** este o carte de un comic nebun. Şi, mai ales, plină de bîrfe şi de mondenităţi!"

Publishers Weekly

„Lauren Weisberger a scris o irezistibilă comedie neagră, inspirată din culisele marilor reviste de modă."

Library Journal

EDITURA POLIROM

ISBN 973-681-660-5